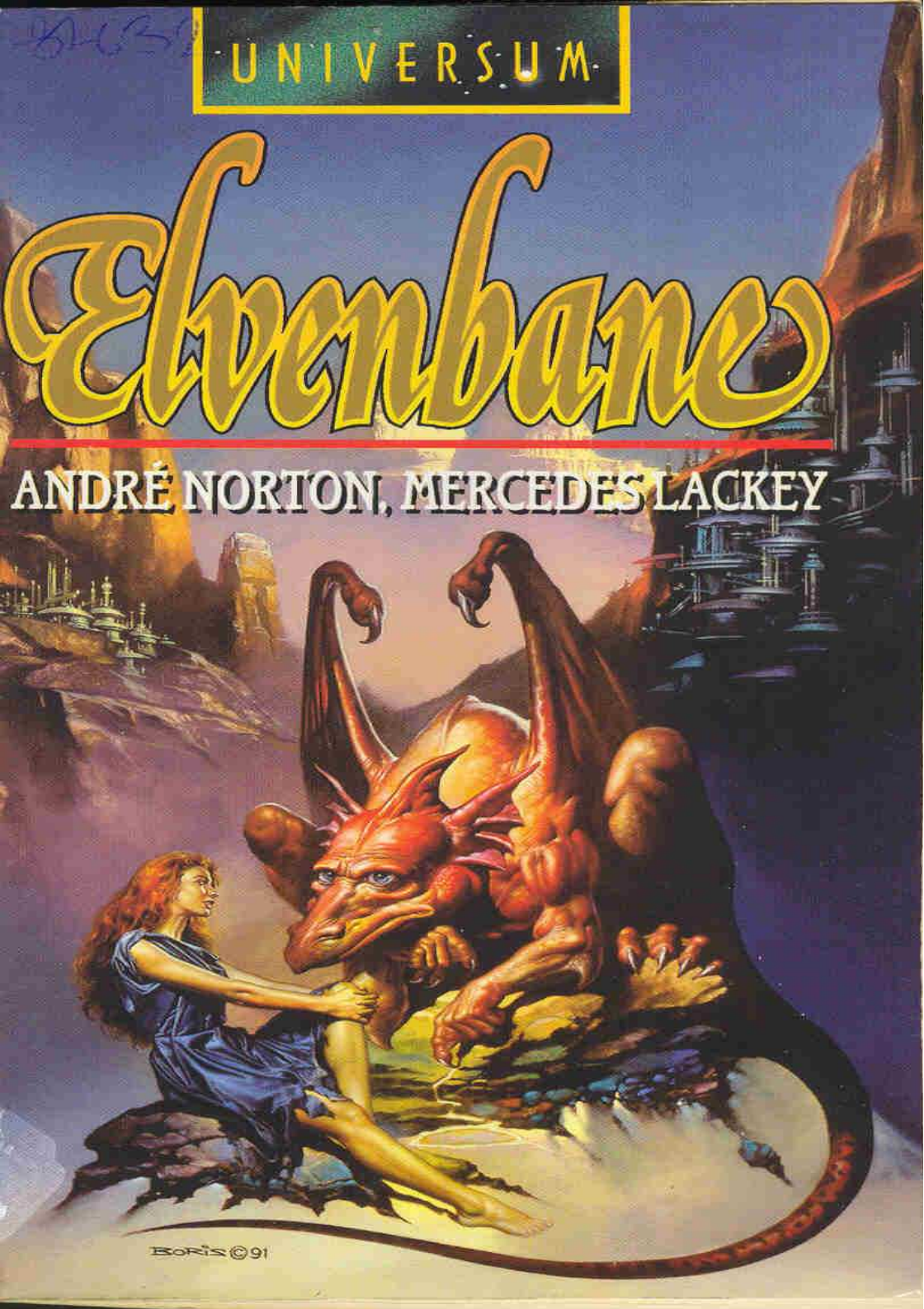
UNIVERSUM

Elvenbane

ANDRÉ NORTON, MERCEDES LACKEY

Elvenbane

André Norton, Mercedes Lackey

MUSTANG

Název originálu:

ELVENBANE

Poprvé vyšlo roku 1991
v nakladatelství Tom Doher ty Associates, Inc.
v New Yorku

Copyright © 1991 by André Norton, Ltd.
and Mercedes Lackey
Copyright © 1996 for Czech translation
by Dana Burianová
Copyright © 1996 for Cover
Copyright © 1996 for the Czech edition
by MUSTANG Ltd.

ISBN 80–7191–114–3

Věnováno:
příznivcům minulosti, současnosti
a budoucnosti

1

Serina Daeth. *Jmenuji se Serina Daeth*. Serina lpěla na svém jméně jako na jediné věci, kterou si byla dosud jistá, jako na jediné věci, kterou jí slunce nemůže spálit. Slunce bylo teď vysoko v nadhlavníku. Spalovalo ji, snažilo se ji vysušit.

Horko – ještě nikdy jí nebylo tak horko. Bylo těžké myslet, těžké si připomínat, že se nesmí zastavit. Nemohla vidět své nohy přes oteklou kouli břicha – přesto je cítila. Každý krok představoval muka. Ale bylo by horší, kdyby se zastavila.

Její hrdlo a tvář byly tak suché. Už nezbylo nic z rosy, kterou lízala dnes ráno ze skal, stejně jako zvířata.

Jsem Serina Daeth. Jmenuji se…

Ó, bohové, proč to muselo takhle skončit!

Před několika dny doufala, že skryje své těhotenství, dokud nevrhne toho zatraceného fakana. Plánovala si, že se ho zbaví a vrátí se do harému, aby si to vyřídila s tou děvkou Leydou Shaybrelovou. Nemohla by říct lordu Dyranovi, co jí Leyda udělala, ale mohla by najít nějaký způsob, jak ji shodit. Leyda měla své nepřátele. Šlo jenom o to vyvolat všeobecný spor a vyšachovat ji.

Ale lord Dyran se nečekaně vrátil z Rady a Leyda čekala…

Budu žít, vrátím se a jestli najdu nějaký způsob, jak jí ublížit…

Lord Dyran považoval jejich soupeření za zábavné a podporoval ho tím, že slíbil Leydě vše, ale Serina zůstávala favoritkou. Když se Leydě nepodařilo vypudit Serinu z jejího místa, uvědomila si, že lord Dyran vůbec nemá v úmyslu Serinu nahradit, ale nevzdala se. Nepochybně se uchýlila k sabotáži.

Určitě ano. Jak jinak bych mohla otěhotnět?

Musela zaměňovat všechno Serinino jídlo po celý měsíc s jídlem určeným pro elfy. To bylo před několika měsíci, právě než lord Dyran odjel na Radu.

Rada trvala osm měsíců. Kéž by trvala déle! Byla bych se zbavila svého břemene. Nikdo by nebyl obratnější!

Lord Dyran odjel dříve, než si uvědomila, že je těhotná. Jakmile se to dozvěděla, zpanikařila.

Čekat dítě lorda a elfa, tedy míšence, se rovnalo ortelu smrti, pokud nebyl lord velmi shovívavý. A kdyby ji snad nezabil, zavrhl by ji.

To se rovnalo smrti. Dal by ji nějakému poskokovi nebo zápasníkům na chov. Nebo to nejhorší. Dal by ji Leydě jako služku.

Ne, nikdy. Ne potom, čím už byla, co všechno si musela vybojovat.

Všechno, za co musela bojovat… tak dlouho a tak těžce…

Serina si upravila neukázněný pramen červenohnědých vlasů, zkontrolovala se krátce ve svém stříbrem orámovaném zrcadle. Trochu pokývla a obrátila pozornost k líčení. Soutěžila s těmi nejlepšími a to nevyžadovalo nic menšího než dokonalost.

Současnou normu krásy, což byla syntéza stylů oblíbenkyň, v harému lorda Dyrana tvořil éterický, nevinný, svěží vzhled. Serina věděla velmi dobře, jaké používá Rowenie metody, ačkoli ostatní dívky to ještě nezjistily. Pokouší se být co nejvíce elfovitá. Obléká se jako dobře vychované panny, které viděla, když se v naději na manželský svazek předváděly před lordem Dyranem.

Tenhle styl znamenal volně rozpuštěné světlounce zlaté vlasy, někdy ověnčené umělými květinami z drahokamů, matnou růžovobílou pokožku, široké dětsky modré oči, štíhlounkou postavu. Serina představovala pravý opak této normy. Její vlasy byly ohnivě rudé. Měla tak indigové oči, že se zdály být černé. A v nich se skrývaly pečlivě kontrolované emoce. Matka označovala její postavu jako „ušlechtilou“, ale úmyslně ji podceňovala. Nezmiňovala štíhlý pas vytvarovaný léty tanečních hodin, boky, které by odtáhly od cvičení dokonce i zatvrzelé gladiátory, vysoké pyšné poprsí, které je rozptylovalo tak, že jí otec zakázal cvičit už ve třinácti. Serina se usmála při té vzpomínce a zhodnotila svůj úsměv pokud možno objektivně. Bude to dobré. Usmívala se dál a pokračovala v hodnocení svého umění. Nedbale odhazovala na podlahu vedle sebe

maličké kartáčky, když už je nepotřebovala. Lopotníci je uklidí, až odejde.

Zatímco si ostatní dívky hezky upravené jako konkubíny nechávaly zesvětlit vlasy, pudrovaly si tváře a hladověly, aby se vešly do jemných sukní a tunik po vzoru Rowenie Ordone, Serina stavěla na odiv svou výjimečnost a stupňovala ji. Našla odvary, které ještě více oživily barvu jejích vlasů a dodaly jim třpyt. Na víčka používala purpuru a fialovou, aby zvýraznila barvu svých očí. Lícní kosti líčila červení. Dál pokračovala v hodinách tance a tajně cvičila. Dávala tvar a ladnost svým údům. Vyhledala učitele tajů milování a vyprosila si zvláštní lekce. Dříve či později se lord Dyran unaví dívkami pobledlými a éterickými, stydlivými a křehkými, upravenými a plachými. Lord Dyran byl proslulý svou přelétavostí. A až se unaví „chladným vánkem“, Serina byla odhodlaná chytit ho svým „plamenem“.

Opatrně si špičkou prstu upravila tmavě fialovou linku nad okem. Vstala a uhladila si svůj vínový sametový plášť. Ať si Rowenie nechá vybledlé pastelové hedvábí, krajky a roztoužené chvění. Tenhle styl udělá z každé světle růžový salát nebo přerostlou hlávku zelí. Nebude to trvat dlouho a lord Dyran začne vyžadovat koření místo cukru.

Opatrně nohou odsunula stoličku dál od toaletního stolku, aby si nepotrhala nebo nepomačkala plášť. Za paravánem není moc místa. Je tu jenom postel s úložným prostorem na spodní prádlo, věšák na pláště, toaletní stolek, zrcadlo a malá stolička. Ale je to přece jen víc, než měla u své matky. Byl to jenom malý přístěnek, do kterého se stěží vešla postel. A ona toužila po prostoru.

Půvabnou chůzí opustila paraván, jako by ji pozoroval sám lord. Koneckonců kdo mohl říci, že se právě nedívá? Elfové jsou všemocní a je možné, že se lord rozhodl špehovat nestřežené chvíle svého harému. Její otec vyprávěl, že tak občas sledoval gladiátory.

Odhrnula závěs na znamení, že odešla, a pohlédla na vysoké vodní hodiny ze zeleného skla. Sluneční svit proudil dovnitř mléčnou kopulí světlíku. Podle úrovně vody ve skleněném ocase delfína zbývala do lordovy každodenní pravidelné návštěvy konkubín ještě spousta času. Většina závěsů byla ještě zatažena přes dveře zástěnků

labutěk. To znamenalo, že nové konkubíny buď ještě spaly, nebo se jim zatím nechtělo vyjít. Serina byla labuťka – děvče během svého prvního půlroku v harému. Ve skutečnosti byla konkubínou teprve týden. Většina děvčat nevydržela počátečních šest měsíců. Velká část jich byla ignorována a po pouhých šesti týdnech je poslali, aby se z nich stala živá odměna lordovým nejúspěšnějším gladiátorům.

Serinina matka byla jednou nich, měla štěstí. Jared Daeth byl vůbec nejúspěšnějším ze stovek lordových duelistů. Vyhrál lordovi tolik soubojů, že je přestal počítat, a pokračovali by v tom už jen podivíni. Ambra byla jeho odměnou, když odcházel stále neporažen ze služby, aby se stal trenérem. Oblíbil si ji a ona si oblíbila jeho a lord shovívavě dovolil, aby vytvořili stálý pár.

Většinu dívek odmítnutých pánem harému dali jakémukoli úspěšnému bojovníkovi, který chtěl ženu. Jen málo z nich bylo ke svým ženám tak jemných a milých jako Jared. Serina viděla několik z nich ráno poté s modřinami, někdy krvácely, plakaly – a jednu mrtvou. O tom se však nikdy nemluvilo. Často děvčata rodila jednou do roka, aby plodila další bojovníky do lordových stájí. Jakmile jejich plodnost skončila – za předpokladu, že je časté porody dříve nepřivedly do hrobu – staly se z nich lopotnice, služky lordovy domácnosti: pradleny, myčky hrnců, čističky a zametačky. Často sloužily u toho samého harému, kde se mohly krátce hřát na slunci.

Z toho plynuly prapodivné situace. Hodně labutěk, které si byly od začátku jisté, že na nich lord ani okem nespočine, se snažilo požadovat na lopotnicích co nejméně. Vybíraly si pouze bílé oděvy nebo jiné barvy, které se dobře čistily. Oděvy byly pokud možno s malými nebo vůbec žádnými ozdobami. Nepožadovaly nic neobvyklého. Uklízely si své zástěnky. Serina věděla, že ji pradleny proklínají za její syté šarlatové, purpurové a smaragdové pláště a zametačky za nepořádek, který nechávala ve své místnosti. Nedbala na to. Přinejmenším už si jí všiml. Zařídila to. Přiběhla na jeho výzvu ještě dříve, než mohli sluhové reagovat na jeho rozkazy. Tančila, kdykoli se zdálo, že se nudí nebo že je rozrušený. Dokonce i tehdy, když ji nevolal, pokaždé, když hrála hudba. Viděla, jak na ní spočinuly jeho oči i pohledy některých jeho hostů. Přinejmenším ji předá některému ze svých hostů, jenž projeví zájem. Přinejmenším…

Přinejmenším by vytlačila Rowenie.

Zakázala si jen myslet na budoucnost chovné samice nebo lopotníka. To by znamenalo očekávané selhání. A ona neselže.

Úspěch přinese přepych nejen jí, ale i matce a otci. Když budou mít štěstí, bude jim dovoleno stát se dozorci na jedné z vzdálených lordových chovných farem, daleko od jeho vrtošivých rozmarů.

Přešla nádvoří pokryté kobercem, který imitoval trávu. Takový ještě nikdy neviděla. Její bosá chodidla nevydala nejmenší šum na dlouhých vláknech. Všichni otroci chodili bosí, kromě těch, kteří pracovali vně sídla. Když se jako dítě ptala proč, otec se smál. „Jak daleko utečeš bosá?“ Nikdy nepochopila pointu toho vtipu.

Dvorec labutěk končil chodbou s bílými stěnami a stejným kobercem. Její dřevěné dveře – opravdové dřevěné dveře, žádné závěsy – vedly do oddělení vybraných konkubín – labutí. Většina dveří byla dosud také zavřena. Konkubíny měly svou vlastní koupelnu a nemusely se dělit o společnou místnost spolu s labuťkami. Serina chtěla být hýčkaná, koupaná, oblékaná, a na očích všem. Znovu si uvědomila, že si ji lord může vybrat. Moc by se jí líbilo mít koupelnu jenom pro sebe, koupat se, vybírat si mezi vystavenými mýdly a oleji a nikdy nemít nouzi o ručníky. Nakonec, proč ne? Stejně by jinak neměla co na práci.

Dvorec konkubín a velkou halu, kde si lord Dyran hověl ve volných chvílích, oddělovala jediná třpytivá světelná opona, viditelný pozůstatek kouzelné moci elfů. Byla úplně neprůhledná, stříbřitá, světélkovala stále se měnícími barvami duhy. Stěnou z mihotavé duhy neproniklo světlo, ani jediný zvuk. Serina cítila v těle brnění a náznak odporu, když jí odvážně prostoupila. Otec jí říkal, že tyto závěsy mohou být nastaveny tak, aby omráčily nebo dokonce zabily, ale to se během jeho života ještě nestalo. Předpokládala, že záclona tu je jenom proto, aby zabránila vetřelcům vejít do harému. Neuměla si představit, že by odtud chtěl někdo utéct.

Jako obvykle byla v této ranní hodině Serina v hale sama. Nevadilo jí to, mimo jiné měla příležitost prochodit místnost a hledat změny, které stačil lord během noci udělat. Byl zvyklý používat své magické síly k náhlým změnám bez varování. Nejdrastičtější změnu provedl, když nechal přes noc vyrašit zdánlivě z podlahy celou

džungli rostlin. Rowenie to udělalo radost a celý harém si celý den hrál na pastýřky. Dyran jim shovívavě vytvořil několik ovcí. Příští den vše zmizelo.

Serina zamžikala překvapením, když se rozhlédla kolem. Dnes ráno tu byla jedna velmi zřetelná změna. Žulová mozaiková podlaha už neměla jemný světle zelený vzorek s pastelovými květinovými vzory. Nyní byla chladně tyrkysová, bez jakýchkoli vzorů. Polštářky v kupách na konci místnosti také změnily barvu na sytější a jasnější. Lordova lenoška na vyvýšeném stupni na konci místnosti byla stále stejná, čalouněná v jeho domácích barvách – vínově červené a zlaté. Lordův oblíbený polštářek byl však nyní naladěn do vínově červené.

Serina rozpačitě žmoulala límec, rozhlížela se a přemýšlela, co ta změna znamená. Unavil se snad konečně lord pastelovou krásou? Znamenalo to, že touží po sytější stravě?

Vyrušil ji tichý zvuk upozorňující, že je v místnosti ještě někdo. Když za sebou zaslechla kroky, vyplašeně se ohlédla.

Na prahu za pohovkou stál rozvážně sám lord a čekal na její reakci. Jeho složitě naaranžovaná hedvábná tunika byla v domácích barvách, jednu ruku měl v bok, druhá odpočívala na klenoty posázeném jílci jeho dýky. Jeho tvář se zdála klidná, ale v očích mohla vidět, že je na ni zvědavý – nebo přesněji na reakci na změny, které udělal.

Serina okamžitě ladně klesla k zemi. Sukně se kolem ní složily tak, že to vypadalo, jako by klečela v kaluži vlastní krve. Zůstala tak, hlavu skloněnou, a pozorovala sametovou jemnost svých šatů. Lord se k ní přiblížil pomalými kroky.

„Můžeš povstat, má labuti," uslyšela chápavý sametově jemný hlas.

Má labuti! zajásala. *To znamená, že mé povýšil!*

Poslechla. Vstala stejně pomalu a ladně, jako se sklonila. Její pohled klouzal po silných atletických nohou v úzkých kožených kalhotách a vínových kožených botách, podél nedbale rozepnuté tuniky se zlatou výšivkou, která na ni mrkala z límce. Zdvíhala se dál, až stála zcela vzpřímená. Vyzývavě se mu podívala do smaragdových očí, místo aby skromně sklonila hlavu, jak by to udělala Rowenie.

„Tak ty máš v duši oheň.“ Lord Dyran se spokojeně usmíval. „Líbí se mi to. Oblékáš si mé domácí barvy, abys mi lichotila, labuti?“

„Není to snad má povinnost, můj pane?“ odpověděla okamžitě. „Nemá snad vše, na co myslím a co dělám, jediný cíl, potěšit tě, můj pane?“

„Budeš mi upřímně sloužit?“ Nečekal na odpověď. Uchopil ji za zápěstí, přitáhl ji k sobě a žádostivě se k ní sklonil.

Ale Serina plánovala tento okamžik od chvíle, co přišla do harému. Rowenie by předstírala stydlivost a odtáhla by se. Rowenie by trochu bojovala a hrála by cudnou. Serina neudělala nic z toho. Přitiskla své tělo na jeho, ruce se jí rozběhly tak, jak ji to učili. Oplácela žádostivost jeho polibků svojí žádostivostí. Neměla ponětí, jak se cítil on, ale ona zahořela vášní, bedra jí hořela, když ji odstrčil na délku své paže.

Vypadal stejně chladný a vypočítavý jako předtím. Odhodil si přes rameno své světle zlaté vlasy, když ji propouštěl. Trochu se usmíval a mnul si hranatou bradu dlouhými půvabnými prsty. „Lord Ethanor včera u večeře obdivoval Rowenie,“ řekl po chvíli. „Dal jsem mu ji.“

Serinino srdce několikrát zabušilo, než se k němu dostala jeho slova. Když pronikl i jejich význam, zírala na něj a neodvažovala se promluvit. Spalovaly ji dohady.

„Taková píle v mých službách, jako je tvoje, by měla být odměněna,“ pokračoval, když viděl, že mu porozuměla. Potom vztáhl ruku. „Pojď, labuti. Rád bych, aby sis prohlédla své nové obydlí. Potom, za vhodnou dobu, odhalíme tvé nové postavení zbytku hejna. Hmm?“

Zachvěla se vzrušením a očekáváním. A trochu hrůzou. Říkalo se, že požadavky lorda Dyrana jsou poněkud exotické…

Ale byla na to vycvičená a jako odměna za to, co požadoval, ji očekával luxusní život spojený s určitou mocí. Lord dokáže ocenit takovou vzácnost, jakou je konkubína, která zmírňuje jeho nudu.

Čekal na odpověď. „Po vhodné době,“ řekla a položila svou ruku do jeho. „Samozřejmě, můj pane.“

Na chvíli znovu prožívala svůj triumf. Potom byla zpět. Její tělo stále přemísťovalo jedno chodidlo před druhé jako stroj kontrolovaný mozkem.

Každý kousek odhalené kůže byl spalován muky, která už dávno překročila práh bolesti. Bylo tak těžké myslet… Tak těžké vzpomenout si, kdo a co byla a proč by měla bojovat o přežití.

Jsem Serina Daeth, dcera – dcera – Jareda Daethe, cvičitele gladiátorů lorda Dyrana.…

Malá Serina seděla na lavičce vysoko nad arénou, ve stínu, kde sedávali nižší elfové. Aréna nebyla velká, pravděpodobně by nepojala víc než čtyři nebo pět set osob. Na podlaze vysypané pískem se mohli utkat maximálně čtyři bojovníci. Byla to přísně duelová aréna, určená pro souboje na výzvu. Lord Dyran byl bohatý. Mohl si dovolit vydržovat vlastní arénu pro velké množství soubojů, které sám vyzýval nebo pořádal pro druhé. Stejně jako ostatní místnosti sídla byla aréna osvětlena ve dne velkým mléčným vikýřem. Sedadla, bezprostředně sousedící s plochou určenou pro boj, byla obložena koženým polstrováním. Horní řady tvořily dřevěné lavičky. Přesto zde nikdo nesedal, když se konal opravdový souboj.

Dnešní souboj byl však čistě cvičný, i když probíhal v plném nasazení a s opravdovými ostřenými zbraněmi. Dobrými zbraněmi – přímo z kováren lorda Dyrana.

Jared vzal dnes svou dceru do kováren. Byla to součást její přípravy na to, že se stane poddanou lorda Dyrana. Na Serinu docela zapůsobily všechny ty ohně, kouř a snědí muži a ženy, kteří zde pracovali. Kovářům, nejhodnotnějším ze všech otroků lorda Dyrana, byla věnována větší pozornost a byli odměňováni lépe než nejúspěšnější bojovníci.

„Máme dobrého pána," řekl Jared svým neurčitým způsobem. „Dobrá práce je odměňována. Lord by nás mohl přehlížet nebo s námi zacházet jako s dobytkem. Mnoho jich to tak dělá. Tohleto si zapamatuj, děvče. Všechen prospěch a všechno ocenění přichází od lorda Dyrana."

Železo, ze kterého se vyráběly čepele, muselo být čisté. Bylo desetkrát přetavováno, dříve než mohlo podstoupit konečnou tavbu hnědým uhlím a vzduchem, která ho měnila na pravou ocel. Po této přeměně ocel převzali kováři, kteří ji zpracovali na zbraně, jež proslavily lorda Dyrana. Nemálo elfů si přicházelo k lordu Dyranovi pro zbraně. Tak nějak to Jared vyprávěl své dceři.

Pro bojovníky armád elfů byly vyráběny dobré meče, hroty kopí, sekery a maličké velmi ostré hroty šípů, které nešlo vyjmout z rány a musely se vyřezávat. Pro duelisty, gladiátory a ostatní bojovníky byla výzbroj zcela jiná – zbraně měly spíše zranit než zabít. Řetězové cepy, mačety, široké, krátké nože, biče s kovovými ostny, trojzubce – všechny měly prodloužit zápas, všechny vyžadovaly velkou zručnost v zacházení.

Dva bojovníci, kteří nyní zápasili v aréně pod otcovým dohledem, byli ozbrojeni zbraněmi gladiátorů. Jeden měl trojzubec, druhý řetězový cep, oba měli také nože.

Výpady se zdály být vyrovnané. Rudovlasý obr s řetězovým cepem se obratně držel mimo dosah hrotů trojzubce a snědý muž s trojzubcem se hbitě vyhýbal řetězům visícím z cepu. Serina je sledovala s rozšířenýma očima. Vzpomněla si, že dnes ráno viděla vyvádět z přístěnku rudovlasého muže jednu z jeho žen. Její tvář byla samá podlitina.

Serina už věděla, že ona sama bude předurčena k tomu, aby sloužila těmto mužům nebo jim podobným, pokud se před tímto osudem nezachrání.

„Máš osud ve svých rukou," řekl Jared. „Vždycky si to připomínej, děvče. Tvoje první starost musí být uspokojit lorda, protože nikdo jiný tvůj osud nemůže změnit."

Dozorce otroků se nedávno Ambře, její matce, zmínil, jak Serina rychle roste a že brzy bude muset podstoupit výcvik. Serina věděla, o co se jedná. Jared jí v hrubých rysech vysvětlil, jaký je rozdíl mezi konkubínou a ostatními ženami. Vtloukal jí doma stále do hlavy, že veškerý její osud je v rukou lorda Dyrana a záleží jen na její píli.

Už tenkrát viděla, kolik pravdy bylo v jeho slovech. Před rokem odvedli staršího bratra Tamara, prodali ho nebo darovali

jinému lordovi, který obdivoval jeho jemný půvab. Mladšího bratra Kaetha cvičili ve středisku pro zabijáky a úkladné vrahy. Odvedli ho tam před dvěma týdny poté, co odhalili jeho schopnosti, když kradl v lordově ovocném sadu.

Plakala, když Kaetha předali do rukou jeho cvičitelů. Matka ji vzala stranou do svého pokoje, posadila ji na kraj pelesti a přísně nakázala, aby si otřela oči. „Lordové vládnou všemu," řekla bez lítosti Ambra, ale v očích se jí leskly slzy, kterým nedovolila skanout. „Máme štěstí, že máme takového pána jako je lord Dyran. Odměňuje nás za dobrou službu. Jsou také lordi, kteří neocení nikoho a nic a trestají, kdy se jim zachce. Jestliže se Kaethovi bude dařit, bude odměněn. Zasloužil si trest za to, že kradl ovoce, a místo toho dostal krásnou příležitost. Mohl ho zabít hned na místě. To je rozdíl mezi naším lordem a ostatními."

„Ale proč?" plakala. „Proč nám vládnou? Kdo jim to dovolil? To není fér!"

Jiný rodič by ji mohl uhodit, mohl by říct: „Protože tak to je." Ale Ambra ne.

„Vládnou nám, protože jsou silní a mocní a mají kouzla," řekla. Serina cítila v jejích slovech rezignovaný smutek. „Jsme slabí a bohové nám nedali vůbec žádná kouzla. Lordi jsou nesmrtelní a naše životy krátké. Jestliže chceme uspět, musíme uspokojit lordy, protože bohové si je oblíbili a námi pohrdají.

„Ale proč?" naříkala Serina.

Ambra jen potřásla hlavou. „Nevím. Někdo říká, že jsou děti bohů. Jiní říkají, že lordové jsou démoni, kteří byli posláni bohy, aby nás trestali nebo zkoušeli. Já jen vím, že kdo je uspokojí, žije a kdo ne, umírá. Teď je to na Tamarovi a Kaethovi, aby potěšili své pány. Stejně jako ty musíš potěšit lorda Dyrana a všechny, kdo budou nad tebou. Nic jiného nemá cenu. Ani já, ani tvůj otec, ani tvoje rodina nebo přátelé ti nemohou pomoci. Budou ti jen překážet. Jestliže se máš dostat nahoru, musíš se spoléhat jen na sebe."

Serina si to pamatovala stejně jako pohled lorda Dyrana, když se toho odpoledne přišel podívat, jak pokročili jeho gladiátoři. Sledovala, jak se její pyšný a přísný otec poklonil čelem až k zemi, jak všichni bojovníci klečeli. A jak jí lord Dyran připadal jako

postava z pohádek: vysoký, povznesený, od hlavy až k patě oblečený do zlatého saténu a krémové kůže, tak splývavých a jemných, že zatoužila dotknout se jich. Vypadal, že září, že se od něj odrážejí znásobené sluneční paprsky. Byl tak nádherný, že jí bral dech. Pomyslela si, že *určitě musí být dítětem bohů…* Ta žena vedle něj byla jako nějaký klenot a vyvolávala v Serině žárlivost. Byla oblečena do nejjemnějšího hedvábí, které Serina kdy viděla, obtížena zlatými řetězy představujícími celé bohatství. Řetězy tvořily kápi, která pokrývala ženiny zlatavé vlasy, visely z kápě, splývaly jí po zádech a těsně jí obepínaly tělo v pase. Byla nádherná, skoro tak krásná jako elf, a Serina toužila stát v jejích šatech na jejím místě.

Vzpomněla si, jak lord Dyran vzal nedokonale vyrobený meč, na který si stěžoval její otec, a ohnul ho, než napodruhé zlomil jeho dvojitou čepel. Ta síla jí vyrazila dech podruhé. Po zádech jí přeběhl mráz. Jaké by to asi bylo mít takovou sílu?

Potom si nechal přivést kováře, který meč vyrobil. Jen se na něj upřeně chvíli díval, pak švihl rukou, muž se ohnul, s křikem padl na zem a musel být vynesen. Nikdo neprotestoval, nikdo ani nezdvihl ruku, aby mu pomohl. Slyšela, že mu uštědřil jednu z elfích ran a kdyby ještě jedinkrát vyrobil špatný meč, bude ho bičovat stejnými bolestmi maličký stříbrný kámen uložený v jeho hrudi.

Serině vrtalo hlavou, jestli by se to samé stalo jejímu otci, kdyby jeho gladiátora posoudili jako „nedokonale vycvičeného“.

Otřásla se, když si uvědomila, že ano. Žádné omluvy by nebyly přijaty.

„Jestliže se máš dostat nahoru, pomoz si sama,“ slyšela v duchu a vyvolala si v paměti zlatem ověšenou ženu po boku lorda Dyrana, která se netečně dívala, jak se muž v bolestech svíjí u jejích nohou.

Ta lekce byla velmi srozumitelná.

Sama se zvedni a dolů padej taky sama. Kdyby býval alespoň zpoloviny dbal o mě jako o čistotu svých čepelí. Ale byla jsem méně než čepel a on už měl připravenou náhradu.

Kladla jeden krok za druhým, každý nádech byl utrpením a v mysli jí hořel oheň. Kdyby se jí jednou lord Dyran nabažil, měla by

menší cenu než každý z jeho vysloužilců. A dál by se nestaral, co se s ní stane.

Vysloužilci – pohrdala jimi, těmi slabými nebo těmi „lordy“, kterým se nedařilo, kteří ztratili příliš mnoho v nekonečných duelech. Mezi sebou bojovali sice jejich cvičení gladiátoři, ale duely představovaly opravdové spory a utrpěné ztráty byly stejně tak opravdové jako ztráty válečné.

Dvakrát smutné byly případy těch, jejichž kouzlo bylo příliš slabé, aby jim zajistilo víc než jejich osobní ochranu. Ačkoli tito „vysloužilci“ nesměli dostat obojky mohli být donuceni sloužit rafinovanějšími způsoby. Často pracovali jako dozorci, jako hlavní obchodníci a na jiných odpovědných místech. Nepatřili zcela ani do světa vyšších lordů, ani nebyli hýčkáni jako vzácní otroci, konkubíny a baviči. Serina je kdysi litovala.

Ne. Raději klesnout, myslela si, než se vyrovnat s mizerným životem, jaký vedou oni…

Lépe je alespoň na chvíli vládnout, stát po boku lorda Dyrana, nezodpovídat se nikomu jinému než svému pánovi a bát se pouze o svůj život. Na rozdíl od vysloužilců, jejichž jedinou činností bylo pohybovat se ve hře, jíž nerozuměli.

„Tak,“ řekl Dyran, když se zeshora díval na hlavu svého klečícího poddaného. „Vypadá to, že limit nebude splněn.“ Dnes byl v černém a mléčné světlo dopadající z vikýře se stříbrně odráželo od jeho vlasů spuštěných na ramena. Díval se na něj pohledem, který Serina dobře znala. Ten pohled prozrazoval, že má zlou náladu. Jen doufala, že se vybije na dozorci.

„Ne, pane,“ odpověděl elf dozorce a hlas se mu třásl. O obrovské společenské propasti mezi ním a Dyranem nesvědčilo nic jiného než oblečení. Jeho vlasy svázané do úhledného ohonu byly právě tak dlouhé, mléčné a jemně zlaté. Jeho oči byly právě tak zelené, jeho postava rovnocenná Dyranově. Oba měli špičaté ušní boltce své rasy a oba vypadali jako muži v nejlepších letech. Dozorce byl oblečen do jezdeckých kalhot, Dyran do jemného sametu. Ale byly zde rozdíly nepoznatelné lidskými smysly, rozdíly, které dělaly z Dyrana vládce. „Bylo příliš mnoho zranění, pane…“

„Kvůli tvému zanedbání,“ připomněl mu jemně Dyran. Serina si všimla, že víno v jeho poháru zteplalo a zaměnila ho za studené. Nevšímal si jí, všechnu pozornost věnoval své oběti.

Dozorce pobledl. „Ale pane, říkal jsem vám, že kované řetězy potřebují…“

„Díky tvému zanedbání,“ opakoval Dyran, posadil se zpět do svého ozdobně vyřezávaného dřevěného křesla a podepřel si dlouhou štíhlou rukou bradu. „Je mi líto, ale budu ti muset udělit lekci, jak se starat o nástroje, Gorisi. Předpokládám, že máš dceru?“

„Ano, pane,“ zašeptal dozorce. Krátce vzhlédl a Serina si všimla jeho bezmocného výrazu tvora chyceného v pasti. „Ale ona je mé jediné bo…“

Dyran gestem propustil dívku. „Vdej ji za Doriona. Pořád mě otravuje, že chce nevěstu. Jeho limit byl překročen. Ukáže se, jestli jeho rod dokáže, že je schopnější než tvůj.“

Dozorce trhnul hlavou, smaragdové oči měl rozšířené strachem. „Ale pane!“ protestoval. „Dorion je…“

Zarazil se a polkl, zorničky se mu zúžily hrůzou.

Lord Dyran se v křesle předklonil. „Ano?“ řekl s mírnou jedovatostí. „Co jsi to chtěl říct?“ Pozdvihl jedno obočí. To gesto Serina dobře znala. Znamenalo, že stačí slovo a udeří.

Dozorce stál jako solný sloup. „Nic, pane,“ slabě zašeptal.

„Myslím, že jsi chtěl říct: Dorion je zvrhlík,“ řekl mu klidným hlasem. „Myslel jsi, že je možná výjimka z prostého faktu, že Dorion dává přednost lidským ženám před klidnými mladými elfími dívkami. Stejně jako já. Jak sis posléze vzpomněl.“

„Ne, pane,“ protestoval dozorce sotva schopný jakéhokoli slova. Serina si všimla, že se chvěje a spíná ruce, aby to nebylo znát.

Dyran ho zmrazoval očima zmije hypnotizující ptáka. „Správně soudíš, že Dorion dává přednost svým konkubínám před nanicovatými a nudnými elfími dívenkami. Přesto Dorion plní své povinnosti a vychovává dědice, jakkoli se to může zdát nechutné a depresivní. A já to dělám stejně. Ty máš vhodnou dceru Nubile. Je v plodném věku. Tedy sotva, ale stačí to. Nubile je to, co Dorion vyžaduje. Upřímně, myslím si, že by byl raději, kdyby byla neochotná. Provdáš ji za Doriona, Gorisi. Postarej se o to.“

Dozorci zbělely rty, ale kývnul hlavou. Těžce a bolestně vstal a otočil se k odchodu.

„A Gorisi…“

Dozorce se otočil zpátky jako člověk, kterého trápí zlá noční můra. Tvář měl sinalou.

„Sám dohlédni na ty kované řetězy. Tvá kouzelná moc na to stačí.“ Lord se sladce usmíval. „Tedy pokud je pravda, cos mi řekl. Máš jí právě tak akorát, ale zvládneš to. Jestliže projevíš snahu, mohu zařídit tvé dceři rozvod, jakmile jednou porodí.“

Dyran se smál, když se dozorce plahočil ke dveřím, s hlavou skloněnou a svěšenými rameny. Serina věděla, proč se smál. Jestliže měl Goris kouzelné moci „tak akorát“, aby spravil kované řetězy, znamenalo to, že bude potom ležet na zádech vyčerpaný několik týdnů a nebude schopen použít svá kouzla, aniž by trpěl intenzivní bolestí třeba i déle než měsíc.

Co se týká Gorisovy dcerky, dozorce Dorion s ní bude nepochybně spát, jakmile se s ní ožení, a bude s ní bez lásky spát tak dlouho, dokud nepočne. Pak ji nechá na starost svým konkubínám.

Dyran sáhl po víně a čekal, až mu úředník připraví další záležitost. Serina znovu naplnila pohár, jakmile z něj odsunul ruku. Nebylo jí líto Gorisovy dcery. Když bude chtít mít úspěch, bude muset být stejně nelítostná jako ostatní lordi a dámy. Pokud to nezvládne, zaslouží si svůj osud.

Goris nevěděl, že jeho kované řetězy byly úmyslně poškozeny. To byla výhoda stálé přítomnosti po boku Dyrana. Když bylo poškození prvně hlášeno, byla Serina tajně u toho a věděla, že byly zeslabeny pomocí kouzla. Sabotérem mohl být Dorion. Tehdy ale měl Dyran za to, že to byla práce jednoho z jeho rivalů v Radě. Skutečně by to tak mohlo být. Takový druh sabotáže byl typický pro členy Rady a pro ty, kteří se do Rady chtěli dostat. Byla to jenom jedna událost v nekonečném kole svárů a uskoků.

Byla to hra, které by se účastnili i Goris a Dorion, kdyby jí byli hodni. Ale jejich oslabená pozice a oslabená kouzla zajišťovaly, že budou navždy sloužit silnějším elfům. Jenom jedno bránilo lordům, aby se přímo nevraždili: narození bylo mezi nimi tak vzácné, že se elfí pár mohl snažit po několik desetiletí, než zplodil jediné dítě.

Jakmile by jeden začal vraždit, byl by na prvním místě všech seznamů mrtvých.

Měli celý svět k plenění a mohlo by se zdát, že ho jako svrchovaní páni vyloupí a půjdou dál. Ale lordi světa využívali přiměřeně ke svému prospěchu. Serina se často podivovala nad touto neobvyklou umírněností.

Oproti tomu vůbec nedbali o své otroky, protože se lidé rodili často a vždycky jich bylo pár na cestě, když se současná dávka spotřebovala. Jenom ti zvláštní a ti, co něco uměli, měli cenu.

„Jestliže se máš dostat nahoru, pomoz si sama.“ Serina si dávala dobrý pozor na to, aby ji také počítali mezi „cenné“.

Byla na Dyrana pyšná. Právě v minulých měsících podryl moc lorda Vyshala tím, že rozšířil dostatečně pravdivou pomluvu: prý přemýšlí o rozvodu se svou současnou paní a chce se znovu oženit. Těžil z vad lady Reeany. Také se mu podařilo tajně vykoupit celý trh se železnou rudou, čímž ze sebe udělal jediného majitele nejpodstatnějšího komponentu výroby oceli. Teď ho klidně mohl potkat boj nebo jiné nepříjemnosti spojené s hledáním nových ložisek rudy.

Ale jeho nejčerstvějším triumfem byl sňatek. Úžasně plodné manželství, ve kterém se narodila dvojčata, což nebylo u elfů běžné.

Další záležitost se týkala dozorce Dyranových farem. Protože Branden byl až depresivně poctivý, nebylo nic nudnějšího než poslouchat jeho zprávy o počasí a o očekávané úrodě, Serina povolila své mysli toulat se.

Lady Lyssia… Serininy rty se zkroutily do mírného úsměvu. Lady Lyssia, Dyranova podporovaná, později rozvedená manželka nikdy neznamenala hrozbu její pozici.

V'Sheyl Edres lord Fotren měl dceru, jmenovala se Lyssia. Byla neprovdaná, vzdor otcově postavení v Radě a jeho bohatství, které získal jako dodavatel nejlepších gladiátorů, jež byli k mani. Lyssia v dětství spadla z koně a následkem toho měla jen tolik rozumu, aby se nakrmila, oblékla a hrála jednoduché hry. Zkrátka ačkoli byla fyzicky na úrovni svých raných dvacátých let, zůstala ve věku, kdy spadla z koně – ve svých pěti letech.

Nebyla nejlepším společníkem, pokud jste nechtěli poslouchat její žvatlání o panenkách.

Kvůli této vadě, o které si všichni mysleli, že je výsledkem výchovy a ne nehody, nebyla nikdy považována za vhodný subjekt sňatku. Přesto byla hýčkána, byla totiž jedináček. I když se o to mnohokrát pokoušel, nebyl její otec schopen zplodit jiného dědice. Elfové žili dlouho, ale ne, jak se domnívali lidé, navždy. Její otec na prahu dlouhého stáří začínal být pomalu, ale jistě zoufalý.

Tehdy přišel na scénu Dyran. Pohrdal ženami vlastní rasy. Milostná dobrodružství vyhledával u talentovaných a trénovaných konkubín. Ale on potřeboval dědice. A co víc. Ve spojenectví s lordem Edresem bude moci pořádat mnoho duelů pro ostatní a obstarávat s naprostou nestranností prostředky a zbraně těm, kteří neměli své vlastní bojovníky. Ukázal se jako vhodný partner. Lord Edres byl tou dobou odhodlán najít své dceři muže z řad dozorců a riskovat tím, že kouzelná moc jeho vnuka bude oslabena. Dyran mu musel připadat jako seslaný samým nebem. Smlouva měla být naplněna, jakmile budou zplozeny dvě živé děti: jedno jako Dyranův dědic, druhé jako Edresův.

Dyran měl v úmyslu naplnit tu smlouvu co nejrychleji. Byl jedním z několika málo elfů, jejichž kouzla měla velký rozsah. Každý mocný lord mohl svolávat blesky. Dyran mohl spravit zlomeninu a dokázal by ještě více, kdyby se mu zachtělo. Použil svou moc, aby zvýšil plodnost svojí i dívčinu, a zplodil dítě se stejnou lhostejností jako kterýkoli z jeho gladiátorů. Experiment měl tak velký úspěch, že se rozhodl utajit svůj postup, aby ho použil někdy později. V době, kdy se většina elfů musela spokojit s jediným dítětem za deset let, měl Dyran od své ženy dvojčata – chlapce. K lordově velké úlevě šlo jedno do domu jejího otce jako náhradní dědic, druhé bylo s náležitou slávou uloženo do dětského pokoje lorda Dyrana.

Konkubíny do dětského pokoje nesměly, takže Serina nikdy chlapce neviděla. Všechny chůvy byly lidské, ale byly tak pečlivě očarované, že si nedovolily ani myslet bez lordova povolení. Stejně tak očarované hlídky stály na stráži u každého východu. Tato ochrana skončí, teprve až bude chlapec schopen ochránit se sám.

Pokud bude silný jako otec, stane se tak, až dosáhne třinácti let. Do té doby ho budou hlídat na každém kroku. Postarají se o každé jeho přání a touhu. Nebude rozmazlovaný, rozmazlené děti jen zřídka přežívají v tvrdém prostředí politiky elfích lordů. Ale bude pečlivě vychováván, pečlivě krmen, pečlivě připravován…

A bude žít v přepychu. Serina bledla závistí jen při pomyšlení na něj.

Nebylo to však důležité. Matka a vlastně ani její syn nepředstavovali pro Serinu soupeře v zápase o Dyranovu vrtkavou lásku. Dyran nedbal o svého syna víc než o svůj majetek. Byl to jeho velmi důležitý dědic a tím jeho zájem končil. Jeho aktivita nakrátko vzplála, když přinesli dítě do sídla a uložili ho v dětském pokoji. Poté se vše vrátilo k normálu. To bylo všechno, co věděla a chtěla vědět. Díky drogám v jídle každé lidské konkubíny ona sama nikdy nemohla otěhotnět. Pouze kdyby to přikázal lord, a to pouze s člověkem.

Přesto byla neustálá snaha o upoutání Dyranovy pozornosti ohromně unavující…

Přistihla se, že pokukuje po jednom z členů lordovy elitní stráže. Po hezkém hnědovlasém mladíkovi s pevnými svaly, silnou bradou a vážnýma očima. Byl dostatečně mladý na to, aby nemohl být tak zatvrzelé zvíře jako někteří gladiátoři. Všeobecně byly stráže přístupnější než duelisté, ačkoli byly stejně dobře odměňovány a stejně pyšné na své postavení. Někdy byl Dyran dlouhé týdny a měsíce pryč. Doléhalo to na ni zvláště v noci. Žádný elfí lord nebral s sebou své konkubíny na cesty Urazilo by to jeho hostitele. I když si myslela, že je nepostradatelná, musela si zvyknout.

K čertu! O čem to přemýšlí? Blázen! To byla jistá cesta směřující k tomu, aby ji nahradili!

Když změnila svůj výraz do smyslného úsměvu, který měl Dyran rád, přísahala, že si udrží Dyranův zájem za každou cenu.

Klopýtnutí o něco schovaného v písku ji povalilo na všechny čtyři a ukončilo její cestu do paměti. Vzpomínky byly milosrdnější než realita…

Pokoušela se znovu vstát, padala, slunce jí spalovalo nechráněná záda.

Bylo by tak lehké vzdát se, lehnout si na záda a čekat na smrt. Přemýšlela, proč se jí vůbec někdy zdála smrt přijatelnější než zavržení a nahrazení někým jiným. Smrt nebyla lehkým sklouznutím do spánku – byla to mučivá bolest suchých úst a tváří, touha po vodě, která odhání myšlenky, spálená a puchýři posetá kůže.

Nezemřu. Ne! Jmenuji se Serina Daeth, přežiju a pomstím se!

Plazila se stejně bezmyšlenkovitě jako předtím střídala nohy při chůzi. Někde jinde – někde musí být přístřešek, voda. Najde obojí. Někdo tady musí žít. Vykoupila by si pomoc za každou cenu. Ale bylo tak horko…

2

Obloha byla jasná. Vypadala jako mísa převrácená na zvlněné pouštní duny. Na východě osaměle zářilo slunce. Alara přivřela svá vnitřní víčka proti záři slunce, která se odrážela od písku pod ní. Rozestřela křídla, až se jí napnuly svaly, a spirálovitě klesala ve vzdušném proudu, který si vybrala. Její cíl, ruina dlouho opuštěného dračího doupěte, se jevil jako pouhé zrnko písku pod jejími červenozlatými křídly. Ale jezírko vedle něj bylo viditelné z jakékoli výšky, protože odráželo oblohu jako lesklé, stále otevřené oko.

Malými změnami v poloze křídelních blan opravila směr, který se poněkud odchýlil od cíle. Před několika měsíci by stáhla křídla těsně k sobě a spustila by se prudce k ruinám. Svůj pád by zakončila příjemnou sprchou zvířeného písku. Dnes ne. Dnes ještě nosila malého. Nemůže si dovolit takové kousky, když by tím ohrozila ne jeden, ale hned dva životy

Nachýlila křídla, rozvířila vzduch, trochu klesla a znovu zamávala křídly. Pramenem napájené jezírko ji lákalo svým klidem. Byla unavená, křídla a ramena ji bolela od dlouhého létání. Měla radost, že tahle zastávka bude poslední na její cestě. Nějaký čas pobývala na vrcholku hory u Nejvyššího šamana, v příbojích pod útesy, které stály na stráži u Severního moře, v hlubokých vonících „sálech“ nekonečných cedrových kmenů v Taheavalském lese. To všechno ji spojovalo se vzduchem, vodou a zemí. Tahle poslední zastávka jejího putování znamenala spojení s ohněm. Tohle putování za čtyřmi živly nemusel podstoupit každý drak. Bylo povinné pouze pro šamany.

Trochu stáhla křídla, zaoblila let do zatáčky a směřovala dolů, dokud se nedostala na délku těla nad zem a její rychlost se dostatečně nesnížila. Naplno rozestřela obrovská křídla, chvíli pod nimi uvěznila vzduch, trochu zaváhala, než se snesla na písek lehce jako pták.

Horko bylo příjemné po chladu vrchních vrstev vzduchu. Na okamžik roztáhla křídla a vstřebávala požehnané sluneční paprsky s očima napůl přivřenýma. Všemi čtyřmi pařáty se šťastně hrabala v rozpáleném písku. Blaženě vrtěla drápy a oddávala se teplu a síle, kterou jí navracely blahodárné sluneční paprsky. Maličký se v ní neklidně vrtěl a narážel jí do žeber. Její čas se rychle blíží. Přesto pokud nechtěla, necítila žádné napětí – jeden z důkazů vlády kterou měla šamanka nad svým tělem.

Slunila se bez ohledu na čas, dokud se slunce nevyšplhalo do nadhlavníku a dokud se písek ležící v jejím stínu neochladil. Nakonec vzdychla a otevřela oči.

Ztrácím čas. Čím dříve skončím, tím dříve budu doma. Pomalu otáčela hlavu. Hledala místo pro svou závěrečnou meditaci.

Ruina byla dávno opuštěná a nyní z ní zbylo jen málo. Nejvýraznějším zbytkem byla dlouhá nízká zeď, která se rýsovala v rozpáleném písku jako hadí hřbet. Měla charakteristické sinusoidy dračího stavitelství. Za ní bylo jen stěží patrné cosi čtvercovité těsně nad povrchem písku – styl okopírovaný od elfů nebo od lidí. Hromada něčeho růžového označovala pískem obalené kameny ze kterých se kdysi skládala věž. Několik vytáhlých stébel trávy a půltucet stromů bylo jediné, co tu rostlo. Všechna vegetace rostla maximálně půl dračí délky od jezírka.

Jezírko bylo obkrouženo kamennou zídkou. Napájel ho pramen chladnější, než by si přála. Bylo tak čisté, že hrozilo nebezpečí při sebemenším napití. Alespoň drakům, kterým prospívala alkalická jezírka, jež by otrávila všechny ostatní.

Nebylo to místo pověstné neštěstím ani smůlou. Nebyl tu ani náznak nebezpečí, jen tu zapracoval čas a příroda.

Je hloupé usadit se zde, tak blízko zemi elfů…

Jmenovalo se Irilianaleovo doupě. Za všechno mluvila pořekadla jako „Impulzivní jako Iri“ a „Přesvědčivější než Irilianale“. Iri jako první zamířil do této oázy uprostřed pouště, dokonalé a žádoucí pro teplomilné draky s jejich složitým metabolismem. Ačkoli nemohli bezpečně pít z jezírka, v okolí se nacházelo mnoho zásob železitých solí. Potom zde Iri objevil opravdový poklad…

A nějak se mu podařilo přesvědčit jinak moudré draky, aby ho následovali.

Blízkost země elfů a nedostatek zvěře však nedávno donutily draky, aby doupě opustili. Jeho přednosti byly napodobovány na bezpečnějších místech. Jediné, co nemohlo být napodobeno, leželo v samotných hlubinách jezírka. Puklina v zemi, která umožnila proniknout pramenu vody na povrch, označovala také „pramen“ něčeho jiného. Tam, kde se v naprosté symetrii stýkalo šest stezek, kdysi spojujících významné prvky krajiny, prosakovala magická energie, míchala se s vodou a udržovala ji čistou. Tato síla, která odstraňovala z vody jezírka alkalické soli většiny vodních zdrojů v Mehavské poušti, nutila draky aby se vraceli, i když bylo doupě opuštěno. Byl to zdroj čisté magické síly, jemuž se nevyrovnalo nic na světě. A draci se vraceli, ačkoliv místo opustili dávno předtím, než se Alara narodila. Nedostatku zvěře by se dalo předejít jako na jiných místech šetrným zacházením. Opravdu to byla přítomnost elfů a jejich lidských otroků, co je přinutilo odejít a následovat dravé ptáky, nachové ještěrky a všechna ostatní zvířata.

Jestliže Alara nechtěla, aby ji objevili, mohla se proměnit jen jedním způsobem. Byla to teď její největší starost. Chystala se tady chvíli zůstat a chtěla mít pohodlí. Po krátké prohlídce ruin našla dokonalé místo. Dutinu ve zdi, která byla jako stvořena, aby schovala její tělo nateklé těhotenstvím. Byla obrácena přímo k slunci. Alara se do ní stočila a dovedně vecpala dovnitř i ocas a křídla.

Nemá smysl dělat složitější přeměnu, než je třeba, pomyslela si s pokřiveným smyslem pro humor. Nejvyšší šaman jí někdy neříkal, že je „líná“. Ona sama o sobě smýšlela jako o „akceschopné“.

Na postranních šupinách cítila jemný hedvábný písek. Chvíli zamyšleně pozorovala jezírko, nechávala se ve svých meditacích inspirovat jeho hlubokou tichou vodou. Její mysl se postupně nořila do smutně zvonící vody, do indigových hloubek k písčitému dnu, kde prýštila voda z pukliny skryté pod nánosem. Tady vyvěrala na průsečíku šesti zářivých stezek kouzelná energie pokojně jako voda. Vnímala vnitřním zrakem, který svítil měsíčním stříbrem, tím zvláštním jasem čistého kovu pokrytého vrstvou dračí duhy, obsahující všechny barvy a vlastně žádnou. Kde se stezky setkaly

skrytě vytryskla fontána magické síly stoupala ke slunečním paprskům, které jí padaly vstříc.

Kdyby tak elfové věděli… Alara se pro sebe usmála. Elfí národ byl tak žárlivý na svou moc a na zásoby všech zdrojů. Toužili po majetku, jako malé dítě touží po sladkostech. Ale elfové nemohli vidět starodávné stezky a nemohli využít jejich síly. Jenom draci a lidé byli schopni…

Alara nevěděla přesně, proč mohli draci těžit ze všech energií tohoto světa. Možná proto, že z něj nepocházeli. Možná proto, že jejich síla pramenila ze schopnosti přizpůsobit se harmonii jakéhokoliv světa, ve kterém se nacházeli. Elfové, kteří byli také cizinci, nebyli schopni vyhledávat ani používat tyto zdroje energie proto, že se vůbec nepokoušeli přizpůsobit tomuto světu. Snažili se naopak předělat svět k obrazu svému. Tak to vždycky říkal Nejvyšší šaman.

Co se lidí týče – ti, kterým zůstala schopnost vidět sílu, neměli ani zdání, jak ji použít. A když se jejich páni dověděli, že mají ten dar, čekal je rychlý konec v aréně nebo v rukou dozorce. Elfové netolerovali takové talenty mezi svými sluhy.

Přesto tyto dary přetrvaly, jako by je sama země potřebovala.

Zajímavá myšlenka. Teď ne, ačkoli… Alara odehnala myšlenku, aby se k ní mohla později s větší důkladností vrátit, a pokračovala se svým kouzlením. Čerpala kouzlo tryskající z jezírka podporující sílu a moc na tak složitou přeměnu. Přišla sem z určitého důvodu a zbytečné myšlenky na elfy a lidi mohly počkat, dokud úkol nebude splněn.

Odsávala stále více síly z pramene, tvořila z ní pramének, který jiskřil v jejím vnitřním zraku a laskal ji bohatou a opojnou chutí jako perlivá vína, která zbožňovala v proměně v elfa. Sebrala sílu, nechala ji projít svým tělem, až se od hlavy k patě blyštěla jako fata morgana. Jak pila čím dál víc, začala pociťovat napětí. Napájela se tak dlouho, až nemohla dál, až byla napjatá k prasknutí jako balónek.

Teď – pomyslela si a ucítila, jak jí probíhá od ocasu vlna, která ji mění a zanechává po sobě…

Kámen.

Ne obyčejný kámen. Vyvřelinu, zmrzlý hněv sopek, sklovitou krev srdce země. Bylo to nejblíže, jak se mohla živá bytost přiblížit samotnému ohni.

V okamžiku se proměnila. Už tu nebyl zářivý drak schoulený na slunci. Místo toho vyplňoval jámu v písku bludný kámen, který vzdáleně připomínal draka. Byl chladný a obalený pískem jako ostatní kameny ve zdi za ním. Přijímal třpytivé sálání slunečních paprsků a vstřebával je svým zaprášeným černým povrchem.

Konečně si mohla dovolit odpočívat a nechat plout mysl, kam se jí zachce. Proměnila se čtyřikrát: ve skalního orla, ptáka téměř stejně velkého jako samotní draci zvyklého na horní vrstvy atmosféry a žijícího ve větvích, v bezstarostného delfína, jehož živlem byla voda jako jím byl vzduch pro skalního orla, v mocný cedr s kořeny hluboko v zemi – a nyní v kámen. Tato proměna byla nejtěžší, protože se týkala neživého předmětu. Všechny dračice nepotřebovaly tuto cestu za živly, když se blížil porod. Jenom šamanky jako Alara upevňovaly jednotu s tímto světem u svých budoucích dětí v naději, že alespoň jedno převezme povinnosti šamana a bude sloužit dračímu rodu.

Opravdu si velmi intenzivně uvědomovala zemi kolem sebe a roztavené nitro pod sebou. Tu a tam nedaleko ruin cítila těsně pod povrchem zásoby železitých solí. Pečlivě si vryla do paměti jejich polohu. Jednoho dne se mohou hodit, až dojdou zásoby poblíž Leveanlirenova doupěte. Byla by spokojenější, kdyby zásoby doma byly čistší, a vůbec nejlepší by bylo, kdyby měly stejné složení jako ty zdejší. Pro draky byla železitá složka potravy důležitá. Železité soli (čím čistší, tím lepší) měly vliv na růst a vývoj drápů, rohoviny a krycích šupin.

Staré vyschlé kůže proto obsahovaly mnoho železa. Alara předpokládala, že v případě nouze by bylo možné je sníst. Považovala to však za poněkud barbarské.

Tato zřícenina byla nebezpečně blízko jedné obchodní cestě elfů. Snad by bylo možné těžit zásoby pomocí hlídek ve vzduchu.

Vždy když si Alara všimla elfí obchodní stezky k dolům nebo když zaznamenala otroky s obojky a nevolníky, její myšlenky potemněly. Dosud měli Příbuzní štěstí a byli opatrní. Elfové

nevěděli, že draci vůbec existují. Nikdy se to nesmějí dozvědět. Kdyby jeden elf využil své síly, nevyrovnal by se žádnému z Příbuzných… ale kdyby se elfové sjednotili a postavili se proti nim… Senioři měli pravdu a Nejvyšší šaman se mýlil.

Kdyby nebyla kamenem, byly by se jí zježily ostny na krku. Příliš dobře si pamatovala všechna setkání s elfy. Chvíle, kdy ji chytili na zemi v její dračí podobě. Jenom rychlá přeměna do formy elfa a předstírání, že se jednalo pouze o iluzi, ji zachránilo.

Zaměřování ze vzduchu nebyl žádný problém. V podstatě to bylo něco jako hra pro mladé draky. Vyhledávali opuštěná místa s jedním elfím pozorovatelem, rychle se změnili do dračí podoby a přistáli, když si byli jistí, že byli zpozorováni. Na zemi se ihned proměnili: do nějakého zvířete nebo do elfí podoby. Když pozorovatel hledal draka, „elf“, kterého potkal, vždy popřel, že by viděl něco takového.

Jenom jednou udělal drak chybu a proměnil se do lidské podoby…

Alara cítila, že se začíná měnit zpět. Její hněv překonával sebekontrolu.

Taková Shoronuralasea by nepočítala utržené rány, jen kdyby bylo po takovémhle setkání alespoň o jednoho elfa míň.

Několik nevyhnutelných setkání s elfy poučilo draky o tom, že elfové jsou i přes svou sílu určitým způsobem zranitelní. Zásadité prvky ve vodě, kterou draci pili, se ukládaly do jedových váčků v pařátech. Sebemenší škrábnutí dračím drápem, dokonce i nejedovatým, stačilo bohatě na to, aby elf upadl do šoku.

Kdyby na to přišlo, pomyslela si s krutostí a s podivnou spokojeností, nechala by elfa přiblížit na dosah nebo by ho dostala mezi svá křídla a bylo by po problému.

Celé tohle rozjímání v ní zanechalo neklid. Vítala a chtěla své dítě, ale těhotenství ji omezovalo ve spoustě věcí: z dobře známých důvodů se nedoporučovalo během podstatné části těhotenství měnit velikost.

Změnit velikost znamenalo přesunout většinu hmoty Ven. Takový přesun by mohl zhoršit podmínky pro vývoj dítěte. Alara postrádala možnost proměnit se do libovolné podoby. Ale ze všeho

nejvíc jí chyběly Hromové Tance, kdy všichni draci svolávali bouři a létali mezi mraky.

Draci někdy při Hromových Tancích i umírali, když je strhl k zemi neočekávaný poryv větru. Nebo si při prudkém letu zlámali kosti, potrhali blány a bezmocně padali vstříc smrti. Někdy ostatní tanečníci pocítili cosi divného nebo zaslechli v mysli výkřiky o pomoc a stihli nešťastníka zachránit, ale to se nestávalo příliš často.

Riziko však bylo právě to, co všechny přitahovalo.

Alara vzpomínala na poslední Hromový Tanec s tak intenzivní touhou a neutuchajícím hladem, že by se v každé jiné formě roztřásla. Zastávala funkci Ohnivého Běžce, pozici nejhrůznější a nejnebezpečnější…

Vítr si s nimi pohrával jako s hračkou, smýkal jimi, neustále stoupali a klesali…

Tance lépe než akrobacie v teplých vzdušných proudech odhalovaly jak dobře kdo zvládl pohyb ve vzduchu.

Svolávali na sebe blesky proskakující z mraku na mrak, nechávali je proběhnout po kůži a obloukem vracet zpět. Každou šupinu, každý osten vyrýsovaný ohněm…

Jediný okamžik nesoustředěnosti by nechal projít jejím tělem blesk, který by ji ochromil nebo i zabil, místo aby proběhl po neproniknutelné kůži.

Vysílali své vlastní blesky z jednoho křídla k druhému nebo z křídla k mrakům…

Většina draků uměla vytvářet elektrické oblouky na zemi, ale jenom léta cvičení umožňovala některým jiskřit a zároveň létat.

Měřítkem její zdatnosti byl fakt, že mohla utvořit elektrický oblouk i k jinému předmětu. Toto umění jí pomohlo získat po posledním Tanci nejžádanějšího partnera.

Kdyby měla ústa, byla by si je olízla při vzpomínce na Reolahaii, šamana z Waviinova doupěte. Dlouhého, pružného, štíhlého. Pod duhovými odlesky jeho šupin se skrývala barva temného zlata. Mysl měl rychlou jako blesk a vtip ostrý jako svoje drápy. Zkrátka soustřeďoval v sobě kombinaci vlastností, které Alara nemohla odolat. Dokud se nenarodí maličké a ona nebude schopna plnit povinnosti šamanky, funkci Ohnivého Běžce pro obě doupata

zastává on. Znamená to dvojí práci, dvojité nebezpečí, protože se účastnil mnoha Hromových Tanců, ale také dvojnásobné napětí. A pokud je okolnosti znovu nesvedou dohromady, je velmi nepravděpodobné, že by se setkali jinde než na Tancích, tím méně, že by se stali stálými partnery. Ani jedno z doupat by nechtělo být bez šamana. Povinnosti jim zabírají tolik času, že třídenní let mezi oběma doupaty není možné podnikat příliš často. Na chvíli se ponořila do sebelítosti. Šamanský život nebyl pro ni to pravé.

Povaha nedovolila Alaře litovat se příliš dlouho. Ano, povinnosti, uvažovala, ale také potěšení. Nejlepší ze všeho bylo stát se Ohnivým Běžcem…

Nic se tomu nevyrovnalo: vybírat si divoké počasí, nutit blesky setrvat až do poslední chvíle…

A potom svolávat najednou stovky smrtících výbojů a sršet oheň na délku ocasu. Padat z nebe jako kámen dolů do úzké rozsedliny, široké tak právě, aby se vešla, ozdobené po stranách drahokamy a polodrahokamy, které blesky nabily a rozsvítily…

Polodrahokamy pomrkávaly, hvězdná duha zasazená do zdí. Stěny byly jen vlásek od jejích křídel, rozrážela vzduch, blesky sjížděly k zemi, zatímco drahokamy se ocitaly v plamenech, až celou rozsedlinu osvítila slavnostní záře.

Na poslední chvíli se vrhala do jeskyně a vytvořila tak vlastní hrom. Vyhýbala se posledním bleskům, které se vybíjely o podlahu jeskyně, rozbíjely ji a soustřeďovaly se na místě, kde přistála, a obsypávaly ji elektrickými výboji…

Začala vzdychat. Když už nemohla, vzpomněla si na důvod své přítomnosti zde. Předpokládalo se, že bude pozorovat oheň. Žár země. Nemyslela, že by blesky byly součástí toho všeho.

Soustředila se na zemi a vyslala dolů své smysly. Doufala, že si počíná dobře. Ještě nebyla šamankou, když nosila Kemana. Než začala svou pouť, řekl jí Nejvyšší šaman: „Dělej všechno, co budeš považovat za dobré.“ Přesto se cítila rozmrzela jeho neochotou. Věděla, že součástí práce šamana jsou nepřímé odpovědi, ale nepovažovala za správné hrát tuto hru také s jiným šamanem!

Téměř slyšela Nejvyššího šamana: „Ale ne, tak to není.“

Byla doba, kdy ji znervózňovalo, když někdo byl v opozici, a teď je v opozici ona!

Ale to se od ní očekávalo. Očekávalo se, že udrží Příbuzné ostražité, že dohlédne, aby nebyli příliš spokojení sami se sebou a nehledali jednoduché odpovědi. Nebo dokonce odpovědi lehkovážné… Od jejich příchodu na tento svět neměli draci tolik problémů co dříve. Zjednodušování a samolibost byly pro ně velmi nebezpečné.

Alara sama se narodila zde, ale pamatovala si každý příběh a podobenství, která Nejvyšší šaman předával mladým šamanům.

Domov bylo místo, kam se nikdo nechtěl vrátit, svět divokých šelem, které se vyrovnaly dospělému chytrému drakovi. Místo ledových vichřic, které přicházely náhle a nechávaly nešťastné draky umrznout během několika okamžiků strávených mimo doupě. Místo bezohledného boje o potravu. Schopnost přeměny byla vyvolána nezbytností, měnili tvar z nutnosti ostřené hladem a strachem. Život byl surový, nelítostný a velmi často krátký. Potom jeden Příbuzný objevil cosi divného v hlubinách jeskyně, ze které se chystal vytvořit nové doupě.

Jeden z průchodů mimo hlavní jeskyni nevedl do bočních jeskyní, ale do jiného světa! Do místa zelených lesů, dlouhých líných let a hojnosti jídla – a zdánlivě se zde nenacházelo nic dostatečně velkého a divokého, co by je mohlo ohrozit.

Přesto se rozhodla jen část Příbuzných uniknout touto Branou poté, co ji Shonsealaroni zpevnil jedním ze svých vzácných drahokamů. Někteří tvrdohlavci trvali na tom, že Domov je lepší. Nakonec jich prošla asi polovina a v okamžiku, kdy Shonsea vyjmul svůj drahokam, Brána se zřítila.

Tou dobou už se ale Příbuzní naučili stavět své vlastní brány Někteří z nich si to místo oblíbili. Ačkoli neštěstí a vraždy obvykle zkracovaly jejich život, jestliže byli schopni vyhnout se jim, pak žili draci opravdu velmi dlouho. V novém světě, který pojmenovali „Mír“, objevili, jak dlouho vlastně mohou žít a že jedinou zkázou pro ně může být nuda.

Tehdy se někteří Příbuzní začali toulat po světě a hledali dobrodružství a zábavu.

Je tu opravdu mnoho věcí, které by je mohly zaměstnat! Jednou Nejvyšší šaman objevil elfy a jejich otroky…

První Bránu postavili elfové nebo někdo jim podobný pomocí nedokonalého kouzla. Nejvyšší šaman předpokládal, že to byli opravdu tito trpaslíci, kterým se nepodařilo spojit světy a místo toho spojili Domov a Mír.

Když totiž Příbuzní objevili společnost elfů, dozvěděli se, že elfové jsou v tomto světě také cizí. Postavili si Bránu, aby se sami dostali z místa, které bylo pro ně nepříznivé, do světa, kde by vládli. Zdálo se poněkud ironické, že Příbuzným byla darována Brána a mysleli pouze na záchranu, zatímco elfové, kteří ji postavili, přemýšleli jen o dobývání. Nejvyšší šaman, který studoval společnost elfů nejdéle ze všech, předpokládal, že ohrožení, ve kterém se elfové nacházeli, si zavinili sami. Alara zatím neviděla nebo neslyšela nic, co by tuto teorii vyvracelo. Mnoho věcí tomu odpovídalo. Elfové často mluvili na zasedání Rady o klanových válkách, o ničení rozsáhlých ploch země, o sváru řešeném pomocí kouzel „až skály tekly jako voda“ a o nutnosti předcházet takovým sporům. Nebyly zde nalezeny důkazy žádného konfliktu takového rozsahu. Spory mezi klany nebo jednotlivci byly udržovány v přijatelných mezích.

Možná že válčili tak dlouho, až si zničili vlastní svět. Nebo prohráli v souboji, který dovoloval přežití pouze vítězi. Další důvod, proč se jich stranit…

Jenom lidé tu byli domorodci. Ať byli na jakékoli kulturní úrovni před příchodem elfů, zmizela dlouho předtím, než se objevili Příbuzní. Tou dobou už elfové pevně vládli světu a lidé byli jejich otroky.

A to byla zřejmě situace, která byla příčinou všeho zla…

Zase se jí zaběhly myšlenky. Otrávilo ji to. Předešlé tři proměny zvládla v pohodě. Byla schopná udržet myšlenky soustředěné na daný element. Co se to s ní děje teď?

Začala se soustřeďovat a znovu si uvědomila, že nemůže. Popudlivě se rozhodla, že to bylo nudou. Jako orel se dozvěděla zcela nové věci o létání, větru a vzdušných proudech, protože se peří chovalo zcela jinak než membránová křídla. Jako delfín měla k

objevování celý svět. Bylo těžké opustit tuto formu a pokračovat v cestě. Dokonce i jako cedr měla k dispozici celý les s jeho obyvateli a do určité míry byla schopná se pohybovat.

Tady v poušti nebyl nikdo jiný než ona a magické síly pramenící v jezírku.

Možná, kdyby dělala něco jiného, než tu seděla jako – kámen!

Alara ještě nespatřila ani padesát jar na tomto světě. Na rozdíl od ostatních obyvatel Doupěte byla velmi mladá. Někteří tvrdili, že je příliš mladá na funkci šamanky. Jiní tvrdili, že je příliš svéhlavá, s příliš odlišnými názory, a nedošlo jim, že se u šamana tyto odlišnosti předpokládají.

Příliš často porušovala zvyky. Porušila je převzetím své hodnosti v tak mladém věku. Porušovala je vždy, když se jí zdálo, že jsou jen výmluvou pro neochotu ke změnám. Poslouchali ji, ale mysleli si, že je bezstarostná, svérázná. Možná, že měli pravdu. Ale možná měla pravdu ona a Příbuzní se nechali tímto světem zlákat k dlouhému spánku na slunci.

Přinejmenším ji poslouchali.

Zatím. Ráda by věděla, jak daleko je může dotlačit. Nemohli ji sesadit, ale mohli ji ignorovat.

Kdyby ostatní věděli o jejích výletech do říše elfů, byli by hrubě uraženi. Proměna v elfy a působení potíží byla obvyklá hra Příbuzných – takové věci byly v pořádku, jestliže jste patřili mezi obyčejné draky.

Když ale riskoval život šaman, vyděsilo to celý zbytek doupěte.

Právě to byl problém. Draci podstupovali jen přijatelná rizika. Od doby, kdy se zranil Shoro, nikdo nechtěl zbytečně riskovat.

Proto tu tak dlouho nikdo nebyl. Báli se, že by je někdo spatřil, jakkoli to bylo nepravděpodobné. A nechtěli si zahrávat s mocnou energií, která zde vyvěrala, aby se náhodou neobrátila proti nim.

Proto nikdo jiný kromě šamanů nechtěl být Ohnivým Běžcem. Otec Drak říkal, že soutěžení bývalo výsadou Příbuzných, ale kdyby nyní nebyli šamani, Hromové Tance by zanikly. Byla to lenost nebo něco jiného? Proč se loni mezi elfy nevypravilo víc než půl tuctu Příbuzných a většina návštěv byly jen tiché výzvědné výpravy? Skoro to vypadalo, jako by se ostatní báli jít –

Ona opravdu milovala tajné cesty do světa elfů.

Poslední výprava se zvláště vydařila. V'larm lord Rathekrel Treyn–Tael nebyl zrovna trpělivý.

Alara zneužila jeho netrpělivosti a zosnovala mu s obratností pavouka síť problémů…

Proč květiny voní nejkrásněji, když umírají?

Alara se natáhla ke kytici bílých květů na toaletním stolku a polaskala stonek vadnoucí lilie ožívající dotekem. Ještě jednou se prohlédla v zrcadle nad ní. Dívala se na sebe a nenašla na svém přestrojení jedinou chybičku. Od zlatobílých vlasů až po paty byla typickou ukázkou dobře vychované elfí slečny.

Vlasy jí kaskádovitě padaly až k pasu, šikmé oči jí zářily módní modrozelenou barvou. Její obličej mohl být vytesán z nejlepšího mramoru: vysoké lícní kosti, husté obočí, úzký nos, šlechetná tvář a rozhodná brada. Natáhla před sebe ruce. Bylo nezvyklé vidět dlouhé štíhlé ruce s prsty bez drápů místo pařátů. Stejně nezvyklá byla i světlá kůže průsvitná jako jemný porcelán na místě duhových šupin, které svou září překrývaly červenozlatou barvu.

Divná byla i vzpřímená chůze a neustálé balancování na dvou nohou. Cítila se, jako by měla každou chvíli upadnout.

Tentokrát si vybrala, že bude ženou. Předstírat muže by bylo těžší, zvláště kvůli některým zvykům v chování elfů k hostům. Jednou jí dokonce nabídli služby konkubíny. Na poslední chvíli se vyvlékla s omluvou, že nezůstane přes noc.

Nevěděla ani, jak je to s pářením dračích samců, natož aby věděla, jak to dělají oni!

Měla jednu výhodu, která umožňovala uskutečnit tento žert. Jako křehká a žádaná žena, za kterou ji elfové považovali, mohla vytvořit situaci založenou na psychickém působení předsudků, kterou ani nejchytřejší elfí lord nemohl očekávat.

Ze svých poznatků věděla, že Rathekrel je určitým způsobem velmi zranitelný. Byl to obchodní génius, ale jeho znalosti obchodem končily. Byl vznětlivý. Neměl v sobě ani špetku společenského chování. Proto nebylo divu, že se dopouštěl katastrofálních omylů při jednání s ženami své rasy.

Alara se rozhodla rozšířit jeho sbírku o další omyl.

Otočila se od stříbrně rámovaného zrcadla a začala řešit důležitý problém – výběr pláště.

Brokátový plášť v barvách podzimních růží upnutý až ke krku vyřadila. Černý saténový plášť odhalující tolik poprsí, kolik předchozí skrýval, byl zas příliš vyzývavý. Nakonec se rozhodla pro splývavý stříbřitě smaragdový plášť. Živůtek k ní přilnul jako druhá kůže a rozvlnil se do bohaté sukně a vlečky, která by mohla ukrýt celou armádu skrčků. Střih a kontury oděvu nad pasovou linií neponechaly nic náhodě.

Vyzvala dívky a nečinně čekala, až ji oblečou, nalíčí a náležitě ozdobí šperky. Lidské otrokyně měly jemné obratné ruce. Pracovaly v naprostém tichu. Nebylo těžké představit si, že je obklopená neviditelnými duchy místo houfem žen oblečených v domácích bílých tunikách opremovaných stříbrem.

Rathekrelovo sídlo nebylo největší, ve kterém kdy byla, ale v žádném případě také nebylo nejmenší. Jenom část pro hosty čítala pětadvacet rezidencí, které obsluhovaly stovky otroků a dobrá stovka podřízených elfů. Seděla v jedné ze tří komnat, které byly honosně zařízené. Marnotratná šatna, obývák a ložnice byly zařízeny v domácích barvách, stříbrné a bílé. Měly svoji vlastní koupelnu ve tvaru horkého pramene vyvěrajícího ze sněhové závěje. Iluzi rušily jenom stříbrné kohoutky ve tvaru ryby a sněhobílé ručníky.

V bílé a stříbrné byla vlastně provedena větší část domu. Alaře barvy připadaly chladné a nepříjemné. Považovala to za Rathekrelův způsob, jak získat převahu nad svými hosty, ať je sem přivedlo cokoli.

Byla ochotná vsadit se, že jeho komnaty vypadají jako příbytek uvnitř ledovce.

Dokonce i nábytek byl poněkud nepohodlný. Byl štíhlý, nezdobený, střízlivý. Polštáře nebyly moc vycpané. Nedostatek zdobení způsobil, že bíle lakované zařízení nebylo téměř vidět proti bílým stěnám. Postel byla poněkud tvrdá.

Její zelený plášť prudce narušoval okolní prostředí. Seděla tiše se složenýma rukama na bíle lakované židličce před bíle lakovaným toaletním stolkem, obklopená bíle oblečenými sluhy.

Byla ráda, že si nevybrala červený nebo černý plášť. Snažila se, aby se její veliké smaragdové oči leskly zasněně a trochu unaveně. Nebyla však unavená. Červená by vypadala jako krev na sněhu. Černá jakoby vyhlašovala otevřenou válku jeho Klanu. A ona chtěla být považována za spojence.

Ženy upevnily poslední pramen vlasů a odstoupily. Alara si prohlížela výsledek jejich práce, každý detail, který mohl Rathekrel vidět přes jídelní stůl.

Její světle zlaté vlasy byly umělecky uspořádány do loken, ovinuté řetězem ze zlata a smaragdů. Další dva velké smaragdy jí visely z ušních lalůčků. Na její přání ji otrokyně příliš nenalíčily. Snažila se zvýšit dojem nedotknutého děvčete. Dovolila jim jenom načernit řasy, jemně napudrovat tváře a bradu perletí. Tím její bledá tvář ještě více zesvětlela.

Kolem krku měla pověšen malý smaragdový talisman, který však nebyl darem jejího hostitele. Všechno mělo jen jediný cíl: přímou výzvu Rathekrelovu bohatství.

Šaty byly naaranžovány přesně tak, jak chtěla. Obepínaly její malé vysoké poprsí a splývaly kolem boků.

Náznak erotiky, žádný slib. Sugesce nevinnosti.

Na první pohled byla jenom posel jednoho z Rathekrelových spojenců. Snažila se, aby uvěřil, že její osoba je přímou výzvou ke spojenectví prostřednictvím sňatku. Proč by jinak byla vyslána jako posel žena?

Tak nějak Rathekrel uvažoval.

Vstala a lidé naučeně odstoupili. Jedna žena se rozběhla otevřít dveře a zbytek už začal poklízet místnost od následků její přípravy.

Bílostříbrné dveře se za ní zavřely a ponechaly ji v bílé chodbě osvětlené stříbrnými svítilnami ve tvaru labutí. Podlahu tvořil nejčistší mramor, jaký kdy Alara viděla.

Klidným krokem klouzala po chladném kameni. Slyšela jenom šum svých sukní na naprosto čisté podlaze. Přes své velmi tenké pantofle cítila, že v jednolitém mramoru nejsou žádné štěrbiny nebo trhliny.

Pokračovala klidnou houpavou chůzí. Žádná dobře vychovaná elfí dívka nikdy nepůsobí tak vulgární zvuky jako zvuky kroků, natož aby zrychlila, když spěchá.

Chudinkové, pomyslela si Alara s lítostí. Pokud nemají sílu, ducha a povahu vymanit se ze zvyků, jsou stejní pěšáci a otroci jako jejich lidé.

Elfové jako celek respektovali pouze jedno: sílu. Kdo měl sílu, tvořil zákony platné pro všechny kromě něj samotného. Ti, kteří sílu neměli, museli respektovat zákony vyhlášené ostatními.

Podle těchto pravidel byly elfí dívky majetkem mužů svého Klanu – objektem plně závislým na jejich vůli a rozmarech, používaným jako obchodní artikl v komplikovaných sňatkových paktech.

Jenom když dívka prokázala schopnost kouzlit, intrikovat a chovat se nemilosrdně, teprve potom měla šanci změnit postavení, ke kterému ji předurčovalo její pohlaví.

Alara kráčela po hladkém mramoru a snažila se vzpomenout, komu se podařilo takto uniknout. V čele Klanů stály i některé ženy. V'jann Ysta er–lord Daarn, která přišla k moci porážkou V'janna v magickém duelu, jenž trval tři dni. V'lysle Kartaj er–lord Geyr, která zdědila vládu po svém bratrovi. Později se zjistilo, že ho právě ona kdysi dovedla k postupu do Rady. V'dann Triana er–lord Falcon, která prostě přežila všechny hedonistické následníky, porazila v obvyklých duelech zájemce o trůn a rozhodla se zkrátit si život všemi neřestmi, které vyvraždily její příbuzné. V'meyn Lysha er–lord Saker byla pro změnu podezřelá z úkladné vraždy svého muže, kterému byla poslána, jakmile oschnul inkoust na svatební listině… ačkoli jí nic nedokázali.

Celou čtvrtinu vládců všech klanů tvořily ženy. Měly naprosto stejnou moc a zastoupení v Radě. Alara měla podezření, že mnohem víc jich spokojeně vládne ve stínu svých manželů nebo jiných členů klanu.

Životy ostatních žen se podobaly spíše klášterní řeholi, dokud neobětovaly své panenství pečlivě vybranému protějšku. Než zplodily vhodného dědice, žily stále v ústraní. Potom se o ně už nikdo nezajímal. Musely si samy hledat nějakou činnost nebo

zábavu. Nižší členové Klanů se věnovali obchodu, výrobě a svým panstvím. Ženy pokud si nevydobyly vyšší postavení, tedy neměly na práci nic jiného, než vypadat vyšperkovaně a zplodit jedno dítě. Pokud to bylo možné, klidně i více, ale jedno stačilo. Některé se pak ztratily v nekonečných hazardních hrách, jiné předstíraly výtvarné nebo hudební nadání a ostatní se zabývaly sestavováním nekonečných řad šatových kreací. Nemálo jich skončilo v soukromí svých příbytků v rukou pečlivě vybraných lidských otroků.

Alara se vydávala za dceru jednoho z Klanů, přitažlivou, panenskou, s dostatkem síly na drobná kouzla a bez ambicí.

Přesněji, bez ambicí v oblasti kouzlení. Aby vzbudila Rathekrelův zájem, předstírala ambice v umění – nebo lépe v zábavě. Nestylizovala se jako umělkyně, ale jako artistka. Rathekrel sám sebe považoval za znalce a pověřovací listiny, kterými se prokázala, zahrnovaly také některá její „díla“.

Jakmile došla na konec chodby, otevřely se před ní další stříbrem vykládané bíle lakované dveře dříve, nežli se jich dotkla. Vešla a zastavila se na římse jídelny, která se otevřela pod jejíma nohama. Měřítkem Rathekrelovy síly v kouzlech byly zvláštní chodby jako ta, kterou právě použila. Otvíraly se na jeho příkaz a představovaly v podstatě brány přestavitelné podle jeho rozmaru.

Alara už o nich něco četla v myslích lidí, kteří jí sloužili. Měli na sobě ochromující límce, a tak mohla zachytit záblesky myšlenek, pouze když se jí dotýkali. Lidé byli těmito chodbami vystrašeni a nikdy by je nepoužili. Jak vcházeli a odcházeli z jejích komnat pro hosty, zaregistrovala všechny „normální“ průchody postavené pro běžné používání, kterými chodili všichni. Tyto informace bude potřebovat pro druhou část svého plánu.

Lidé měli velmi dobrý důvod, aby se báli i jídelny.

Trvalo chvíli, než se její oči přizpůsobily tmě prostírající se za dveřmi.

Divné. Zdálo se jí, že je zde cítit – bouřka. A mořský vítr.

Čekala na prahu a když se konečně mohla rozhlédnout, zamrkala překvapením nad tím, co leželo pod ní.

No tohle, pomyslela si. Lord Rathekrel se snažil zapůsobit na ni…

Stovky metrů pod ní syčely vlny a lámaly se o drsné hrubé skály, zatímco obloha nad ní odrážela více hvězd, než kdy spatřil tento svět. Nad hlavou jí klidně pluly tři měsíce, které zalévaly moře čistým stříbrným světlem. Vodní tříšť vystřikovala vzhůru a vytvářela závoje z jiskřících kapiček, které ji obklopovaly ale nikdy se jí nedotkly Zdálo se také, že vane jemný vánek a čechrá jí vlasy, ale na její hlavě se nepohnul ani jediný vlásek.

Zvedla oči od tříštících se vln a zahleděla se přes zdánlivý oceán. Uprostřed zmítajících se vln našla měkce osvětlené místo. Vyrůstal tam z pěny ostrov nasvícený stříbrnými plovoucími koulemi. Na ostrově stál bíle vykládaný stůl se dvěma stříbrnými křesly. Jedno z nich už bylo obsazeno.

Zajímalo ji, co bude dál.

Sebejistě vstoupila do prostoru, jako by se každý den procházela vzduchem nad útesy podobnými tesákům a vlnícím se mořem. Tento charakteristický druh iluze byl společný všem mocným elfím lordům, kteří měnili vzhled „společenských“ místností podle své nálady, někdy i mnohokrát za den. Tato jídelna mohla být stejně snadno zalesněnou pasekou, vrškem hory nebo tržištěm nějakého exotického města.

A opravdu. Pod nohama cítila chladný hladký povrch – možná další mramorovou podlahu – i když ji oči přesvědčovaly o tom, že kráčí vzduchem. Ode dveří se zdál ostrov dost daleko na to, aby se jemně vychovaná dívka unavila chůzí dříve, než k němu dojde.

Ale bylo zřejmé, že vzdálenost klame. Jak Alara předpokládala, šlo o další iluzi. Dala si záležet, pečlivě kladla krok za krokem a přesto jich potřebovala méně než stovku. Když došla na „ostrov“ a octla se opět na opravdové neiluzorní podlaze, provedla hlubokou úklonu skrývajíc svůj smích. Rathekrel se přidržoval svého stříbrně bílého motivu i zde. Po černé vodě, půlnočně tmavé obloze a větrem zmítaných vlnách představoval stůl a jeho vybavení kontrast, ticho a klid.

Rathekrel zacházel do extrémů, aby si předešel svého hosta. Iluze, kterou si zvolil, představovala jednu z nejdražších a odrážela jeho výhodu, pokud šlo o sílu. Přesto vše zařídil tak, aby bylo jasné, že se jedná o iluzi. S dokonalou přesností kontroloval své efekty.

Povolil jenom tak silný vánek, aby ji osvěžil, ale ne takový, aby rozfoukal hostův účes nebo rozhalil plášť. A když tvořil hukot moře a vytí větru, pak pouze jako náznak skutečnosti. Jejich intenzita nesměla narušit běžnou konverzaci.

Poprvé spatřila svého hostitele tváří v tvář. Když byla přeměněna v lidského otroka, viděla lorda zřídka a nemohla si dovolit riskovat jeho hněv, kdyby si dovolila podívat se na něj přímo. Podle elfích měřítek byl docela hezký. Jeho vlasy byly více stříbrné než zlaté, což bylo charakteristické pro několik Klanů, včetně jeho. Měl je dlouhé, stažené v týlu do culíku zručně vypracovanou stříbrnou sponou, která ladila se stříbrnou čelenkou, kterou okázale nosil. Měl široké čelo, oči široko posazené pod strmým obočím, lícní kosti mu vyčnívaly dokonce více než Alaře/Yssandře. Orlí nos a dlouhá čelist znamenaly povýšenost a jeho úzké rty nesvědčily o štědrosti.

Ale byli někdy vůbec elfové štědří?

Ona si oblékla smaragdy, bezcenné – a zbytečné. On měl na sobě beryly, elfí kameny, zasazené ve stříbrné čelence, do krouceného řetězu kolem krku, do prstenů na jeho čtyřech prstech. Smaragdy byly natolik běžné, že mohly být zasazeny do límce každého otroka – na rozdíl od jejich jiskřivých příbuzných schopných zvýšit magickou moc elfů nebo nést přičarovanou kletbu. Čím více berylů měl na sobě, tím více síly mohl kontrolovat.

Oblékl se formálně: košili s rozhaleným vysokým límcem, vyztuženou stříbrnou výšivkou na nákrčníku a na manžetách; tuniku z bílého sametu se čtvercovým výstřihem zdobenou ryzím kovem na okrajích a u krku, velmi úzké hedvábné kalhoty a stejně úzké postříbřené boty, které zvýrazňovaly nejlepší rysy jeho nohou.

Celkově budil dojem elegantního přímočarého lovce. Smrtícího, nevypočitatelného a úchvatného. Alara nepochybovala o tom, že zvyšuje svůj šarm pomocí nějakého kouzla. Chtěl tu dívenku a nenechával nic náhodě.

Pochybovala o tom, že by mu odolala, kdyby byla opravdová elfí dívka. Na Příbuzné takové přikrášlování naštěstí nemělo žádný účinek.

Vstala z úklony a přistoupila ke stolu. Prázdné stříbrné křeslo se okamžitě tiše odsunulo. Když se usadila, hladce se přisunulo zpět.

To byla ukázka jeho moci. Nepotřeboval otroky pro tyto úkony. Tušila, že bude zhmotňovat pokrmy kouzlem a odnášet je stejným způsobem.

Nemýlila se. Hrála si na pozornou a obdivující dívku. Rathekrel se domníval, že přišla z domu, jemuž vládl V'Heven Myen lord Lainner, který nebyl mocným kouzelníkem. Jeho síla a vliv pocházely z obratných obchodních transakcí a z bohatých zásob mědi a zlata na jeho panství. Dítě, za které se vydávala, nemohlo být středem takového plýtvání kouzly více než jednou nebo dvakrát za život.

Hostina pokračovala, jak předpokládala. Jednotlivé chody se objevovaly odnikud, samy se servírovaly a znovu mizely. Vybraná jídla byla samozřejmě znamenitá: studené pokrmy mražené, teplé v přiměřené teplotě. Nepodávaly se žádné exotické pokrmy, aby nezkušenou dívku nepřivedly do rozpaků. Lord se činil, chtěl vypadat přitažlivě. Tvrdil, že potřebuje „uměleckou podporu“ ve všech směrech, a vychvaloval její talent.

Chytil se, pomyslela si.

Alaru to nijak nepřekvapilo, protože si svou oběť pečlivě vybrala. Posledních pět žen lorda Rathekrela zemřelo při porodu. Toho času bylo jen velmi málo elfích lordů, kteří byli ochotni riskovat budoucnost svého potomstva spojením genů svého klanu s Rathekrelovým. Alara zaslechla, že se chystá hledat nevěstu mezi svými poddanými a podřízenými.

Se zákuskem přišla i žádost o ruku ve formě bílé cukrové labutě, která přilétla k jejímu talíři a předala jí cosi schované v zobáku. Pátravě vzhédla k Rathekrelovi.

„Vezměte si to, drahá,“ řekl jistý si tím, že nabídku přijme. „Vezměte si to. Není to sice moje srdce, ale pokládejte to za jeho symbol.“

Opravdu to řekl? pomyslela si s údivem. Mohl by něčemu tak zjevně hloupému někdo věřit? *Věřil by snad i takový pošetilec jako já něčemu tak zjevně hloupému?*

Asi ano, předpokládala. Přece jen hrála obyčejnou elfí dívku.

Jiskřivá bílá labuť natáhla krk k její otevřené dlani a upustila do ní stříbrnou svatební stužku.

Přijala ji, opatrně natáhla na ukazováček pravé ruky na znamení, že žádost byla zpečetěna prstenem. Potom klidně snědla labuť.

Tím banket skončil. Lord Rathekrel opatrně skrývající svou radost jí popřál dobrou noc a ona přešla uklidněným mořem zpět ke světlu otevřených dveří.

Znovu se kolem ní shromáždili lidé. Dovolila, aby ji odstrojili, zahalili do hedvábného nočního úboru, rozčesali jí vlasy a doprovodili do postele. Její pozornosti neunikla skutečnost, že stříbrnobílé zdi a nábytek a zdi už nepůsobily tak strohým dojmem, ale obsahovaly jemný odstín teplé růžové barvy. Dokonce i poněkud nepohodlná židle a postel se teď zdály kouzelně měkké a lákavé. Lidé zmizeli. Poslední z nich zůstal jen tak dlouho, aby zadrmolil blahopřejnou řeč. Světla uhasla sama.

Čekala, dokud neutichly všechny zvuky domácnosti, a když si byla jistá, že opravdu nic neslyší, změnila formu. Unikla stejnými dveřmi, které použili lidé.

Dračí paměť byla přesná a vzpomínka živá jako prvotní zážitek. Ten lordův pohled, když zjistil, že jeho budoucí nevěsta zmizela, stál za všechny těžkosti a roční přípravu. Alara se pro sebe potichu smála. Smích byl jednou z věcí, které mohla dělat i jako skála.

Myslel si, že je pojištěný proti čemukoli. Chránil své komnaty proti elfím kouzlům a dokonce proti jinému elfovi, který by chtěl překročit jeho práh, ale ne proti lidskému sluhovi, který se pohyboval v jeho blízkosti každý den. Samolibě si pomyslela, že ani na okamžik neuvažoval o důkladnější kontrole mezi lidmi, jestli se mezi nimi neskrývá jeho „nevěsta“.

Otroci byli prakticky neviditelní. Rozruch nastal, jenom když nějaký chyběl. Kdo by hledal přebývajícího otroka? Díky vysoké spotřebě otroků se vždycky někde našly prázdné postele a prázdné židle u stolu, pomyslela si smutně. Jestliže se někde objevil otrok,

který nebyl na seznamu, předpokládalo se, že ho koupili někde jinde nebo ho sem převedli z jiné části panství.

Věděla, že Rathekrel nikdy nepočítá hlavy a nikdy by si nedal do souvislosti fakt, že se objevil navíc jeden otrok, a skutečnost, že se jeho budoucí nevěsta vypařila beze stopy z kouzly hlídané komnaty. Ale to ještě nebyl zlatý hřeb toho šprýmu…

Alara stála tiše u lordova stolu jako obyčejný lidský chlapec tmavé pleti mezi ostatními stříbrobíle oblečenými služebníky. Nic ji nespojovalo se zmizelou Yssandrou, dokonce ani pohlaví ne.

Byla vlastně příčinou tak zuřivého hledání. Rathekrel poslal úplně každého, aby hledal zmizelou dívku, náznak jejího pobytu nebo stopu vedoucí k jejímu únosci.

Ale ani kompletní prohlídka celého sídla neposkytla žádné stopy a nepotvrdila ani domněnky o únosu. Alara velmi pečlivě zakryla všechny stopy.

Otroci si šeptali, že dívka opustila sídlo ze své vlastní vůle. To nebylo pro Rathekrela vůbec lichotivé. Byl to útok na jeho pýchu a nejen na ni. Dal si kvůli ní tolik záležet na kouzlech, přijala jeho prsten a zdálo se, že jí nemohlo přijít na mysl nic, s čím by nesouhlasil. Její útěk nevypovídal nic lichotivého ani o jeho postřehu a moci.

Teď musel pokořeně oznámit její rodině, že jejich dcera, jeho snoubenka, zřejmě utekla.

Alara se vmísila do skupiny sluhů poslaných do knihovny. Nebylo to těžké, protože většina mladíků sloužících v domácnosti vyhledávala jiné práce, jakékoli jiné práce, když bylo jasné, že Yssandra opustila sídlo. Věděli velmi dobře, jaká bude lordova nálada, když dívku nenajdou.

Jejich odhad byl správný. Lord byl rozzlobený a ponížený a když je lord nešťastný, otroci trpí.

Všude kolovaly strašné zvěsti o tom, že během dne budou povražděni někteří otroci. Jestliže Rathekrel nenajde nějakého obětního beránka, sám si jej vytvoří.

Knihovna teď byla posledním místem, kde se chtěli otroci ocitnout. Díky své zvýhodněné pozici si snadno spočítala, že v lordových osobních komnatách nedojde k násilí. Místnost byla opět

bílostříbrná. Domácí barvy byly přítomny i zde. Alara se podivovala jeho neuvěřitelnému patriotismu ke klanu. Vybavení však nebylo tak strohé jako to, které obklopovalo jeho „hosty“. Knihovna byla velmi pohodlně zařízena. Jemné bílé závěsy zaoblovaly každý ostrý roh, bílý koberec byl tak hustý, že tlumil i těžkopádné kroky lidí, aby nerušily ticho. Neforemná sedadla připomínala bílé mraky, které se snesly na zem, objímala každého, kdo je použil. Skleněná deska stolu byla naprosto hladká. Lord Rathekrel ji pozoroval se zamračeným, jakoby zmačkaným obličejem a napjatými rameny.

Alara by se ráda dotkla jeho myšlenek, ale rozhodla se, že bude v tomto počínání velmi opatrná. Nechtěla, aby si lord všiml, že se někdo snaží číst jeho myšlenky. Pochybovala, že by podezíral ji, ale nemělo smysl takto riskovat.

Zvláště nyní, když se chystal kouzlit a byl nejvíce citlivý. Rozhodla se, že počká, až bude natolik zaměstnán, že si nebude všímat ničeho jiného.

A tak trpělivě čekala. Jeden z „neviditelných“ otroků, který byl navíc. Nakonec máchnul rukou nad stolem. Deska se zdánlivě rozplynula, vybledla a potom roztála. Před ním se objevil bezedný černý pravoúhelník. Položil ruce dlaněmi dolů na strany nově zformovaného prostoru.

Elfí kouzelník to místo chvíli soustředěně pozoroval. Potom se sykotem vydechl.

Jeho prsty se ohnuly a začaly z nich tryskat jiskry a poskakovat po desce stolu. Někteří lidé začali neklidně přešlapovat, jeden mladík se podíval na Alaru, jako by chtěl utéci. Jiskry se několik okamžiků pohybovaly a tančily. Nakonec se shromáždily v pravoúhelníku a prázdný prostor mezi Rathekrelovými napjatými dlaněmi se zatřpytil.

Najednou se ozval hlas. Vystrašení lidé ani koutkem oka nehledali hovořícího.

„Lord Rathekrel?“

Lord se posunul tak, aby viděl dolů do svého výtvoru. Alara nemohla vidět nic z pravoúhelníku, pouze světlo vycházející z něj a odrážející se na lordově tváři. Nyní byl ten správný čas nenápadně vniknout do jeho myšlenek.

První myšlenka, kterou Alara přečetla, bylo očekávání, že ho ihned poznají. Konec konců Yssandra byla vyslána jako tichá nabídka spojenectví a on na tuto nabídku odpověděl.

Ale k jeho velkému údivu byl podřízený překvapen, že ho vidí. „Pane, v čem Vám může náš dům pomoci?“

„Chci mluvit s tvým lordem,“ zabručel Rathekrel. Jeho myšlenky řekly Alaře, že se cítí uražen, když mu neodpoví lord, ale jeho podřízený. „*Moment.*“

Čekal s viditelnou netrpělivostí. Vedle Alary se třásl jeden z otroků, pot mu stékal po tváři. Konečně se světlo vycházející mezi Rathekrelovými dlaněmi změnilo. Alara poznala, že místo podřízeného je na obrazovce někdo jiný. Podle odměřeného pokývnutí poznala, že se jedná o V'Heven Myen lorda Lainnera.

„Zdravím Vás, pane…“ řekl opatrně unavený hlas. „Promiňte, že jsem Vás nechal čekat, ale máme tu problém s…“

„Máte ve svém domě více problémů, než si myslíte, pane,“ zavrčel Rathekrel. „Zdá se, že vaše dcera zmizela ze svých komnat. Poté, co přijala mou nabídku k sňatku, abych tak řekl. Měl jsem o Vaší výchově lepší mínění.“

Ozvala se odpověď podobná vystrašenému ňafnutí. Takový zvuk obvykle mocní lordi nevydávali. „O čem?“

Rathkrelova tvář se zkřivila a lidé okolo Alary uskočili. „O Vaší výchově. Žádná z mých dcer by se neopovážila odejít poté, co přijala nabídku k sňatku! Co se to u vás děje, když i pouhá žena…“

Rathekrelův hlas se zvyšoval s rostoucím vztekem a lord zcela viditelně začal zuřit. Čím více se dostával do varu, tím více lidí okolo Alary se zklidnilo a někteří si i dokonce oddechli úlevou. Věděla, na co myslí, ačkoli nemohla číst jejich myšlenky. Lord našel někoho, na koho mohl svést své pokoření. Lidé budou nepochybně umírat, ale budou to gladiátoři v soubojích a ne domácí otroci. Oni byli zachráněni.

„Kde je?“ zahřměl Rathekrel, nečekaně povstal a uhodil pěstí do stolu. „Kde jste ji schoval? Z mého sídla se nemohla dostat bez pomoci kouzel a my oba to dobře víme!“ Zůstal stát nad kouzelnou konstrukcí a zíral do ní se spravedlivým vztekem. Nečekal odpověď, které se mu dostalo.

„Pane,“ zaznělo odměřeně, „moje dcera není ve věku, kdy by ji normálně myslící muž považoval za vhodnou pro sňatek. Mám tři děti: dva chlapce, třináctiletého a šestiletého, a desetiletou dceru. Kevana, Shandara a Yssandru.“

Rathekrel ztuhnul, jeho pěst zůstala viset ve vzduchu nad deskou stolu. Alara si musela kontrolovat tvář, když si uvědomil, že se neobtěžoval zjistit věk „Yssandry“. Věděl pouze, že daný lord má dceru toho jména. Nechtěl upozorňovat na fakt, že není vyhledávaným partnerem, tím, že by aktivně hledal družku mezi svými podřízenými. Doufal, že ji získá tak, aby si zachoval dobrou pověst. Když se objevila u jeho dveří „Yssandra“, myslel si, že jeho modlitby byly vyslyšeny. Byl tak zaměstnán snahou, aby se jím nadchla, že neměl čas na nic jiného. Alařiny pověřovací listiny byly dokonalé. Musely být. Ukradla je totiž z výborného pramene.

„Předpokládám, pane,“ pokračoval mluvčí s jistou samolibostí a arogancí, které se mu vtíraly do řeči, „že jste se stal obětí velmi špatného vtipu. Na Vašem místě bych byl vděčný, že to nedošlo až k sňatku. Já…“

Ale to bylo přespříliš.

„Vtipu? Tohle je Vaše představa o vtipu?“ Rathekrel vybuchnul hněvem, ustoupil o krok a zničil obraz i stůl jediným kouzelným bleskem.

Otroci utekli do rohů knihovny, aby se vyhnuli sprše trosek. Pro draka bylo obtížné rozluštit elfí myšlenky, ale jeho vztek je Alaře značně odhalil. Přesně tohle potřebovala. Nešťastná volba slova „vtip“ vyvolala reakci, kterou by lord Myen nikdy nepředpokládal.

Několik jednotlivců mělo zájem uvést Rathekrela do obtíží a lord Myen byl jedním z nich. A co víc, také on se mohl hádat, že byl poškozen neznámým šprýmařem, protože jeho jméno bylo ukradeno a použito k tomuto uskoku.

Už jednou byl zatažen do takovéto oboustranné pasti – a zřejmě nebyl sám. Potom se však ukázalo, že pachatelem byla osoba, která tvrdila, že je také poškozena…

Podle Rathekrelovy logiky byl teď vinen Myen.

Rathekrel dohlédne na to, aby byl potrestán. Lord Myen bude litovat svého „vtipu“. Lord Myen zaplatí tak, že si to ani neumí představit.

Bylo opravdu zábavné, jak několik špatně – nebo dobře – volených slov mohlo roznítit požár v Rathekrelově nejisté povaze.

Otočil se a když jeden z nejmladších začal kňourat a snažil se schovat v koutě, teprve si uvědomil přítomnost lidí.

„VEN!“ vykřikl s bílou tváří a panenkami rozšířenými tak, že jeho rozzuřené oči vypadaly jako černé díry orámované úzkým smaragdovým proužkem.

Otroci rychle vyběhli ke dveřím, šťastní, že ho mohou poslechnout. Alara s nimi. Když vklouzla do chodby, uslyšela hřmění následované ohromou ránou. Znělo to, jako by velký kámen vyrvaný z podlahy proletěl místností.

Nezůstala, aby prozkoumala příčinu.

Prozatím nemohla odejít. Její síla a schopnosti byly ohraničeny a ona se k těmto hranicím právě přiblížila. Ochranný pás kolem budovy byl uzavřen a u všech východů budovy stály stráže. Nedělalo jí problémy projít ochranným pásem, ale potíž byla, jak se dostat ven. Nijak zvlášť se jí nechtělo měnit podobu do něčeho velikosti řekněme domácí kočky. Všechny síly soustřeďovala na to, aby zůstala v lidské podobě. Měla v úmyslu odletět v podobě Velkého Luňáka, ptáka s rozpětím křídel mořského orla a velikostí lidského samce. Luňák byl pták se špatnou pověstí. Přinášel smůlu. To by mohlo Rathekrela vystrašit a ostatní přesvědčit, že ztrácí rychle štěstí.

Čekala na příležitost k úniku na střechu a rozhodla se, že provede další tah v dlouhodobé strategii. Tím trikem se čas od času bavili všichni Příbuzní.

Prorokovali Záchranu Lidstva.

V kuchyni našla v koutě hromadu pytlů plných starých hadrů, které se měly odnést do sklepa.

Před nějakou dobou dospěla k závěru, že když se chová, jako by měla vlastní práci a byla pod velením někoho jiného, lidé ji nechávali na pokoji. Musela se jen vyhýbat elfím dozorcům, kteří se

ptali každého a na všechno. Tentokrát to nebylo jiné. Táhla svou přeplněnou tašku přímo kolem kuchaře a kuchyňského dozorce, což byl naštěstí člověk, a otevřela sklepní dveře, aniž by se jí kdo na něco ptal.

Na schodech byl v obou směrech velký provoz, byly proto velmi dobře osvětleny, stejně jako místnosti, kde byly skladovány obvyklé věci. Když spěchala dolů po schodech, uhodil ji do nosu vlhký studený vzduch s pachem cibule, česneku a klobás a zemitá vůně zeleniny

Čekala několik okamžiků, aby se ujistila, že je sama. Pak se znovu proměnila. Tentokrát do staré zdánlivě slepé ženy. Viděla dokonale, ačkoli vypadala, že má šedý zákal, ale nikdo by to nepoznal. Rychle se oblékla do starých hrubých hadrů a schovala svoji stříbrnobílou tuniku. Posadila se na dno sklepa přímo pod světlo a čekala na dalšího sluhu, kterého pro něco pošlou.

Další otrok byl téměř dokonalý pro Alařin záměr. Byla to mladá žena tak naložená hromadou prázdných krabic, že neviděla před sebe a musela ohmatávat cestu bosou nakročenou nohou. Alara počkala, až dojde na dno sklepa, a potom promluvila skřípavým hlasem.

„Znáš, co praví dávné Proroctví, mé dítě?“

Dívka vykřikla překvapením, uskočila a krabice se rozlétly do všech stran. Ustrašeně se přitiskla ke zdi, oči rozšířené hrůzou a překvapením. Obličej jí přeťal pramen rozpuštěných vlasů. Alara seděla jako socha, její zakalené oči zíraly do prázdna před sebe.

„Bože, stařenko!“ Dívka zalapala po dechu a křečovitě si tiskla hrdlo. „Skoro jsem umřela od leknutí!“

Alara nic neříkala.

Dívka se odstrčila ode zdi a očima stále rozšířenýma úzkostí se zblízka dívala na Alaru. „Kde se tu berete? Vy přece nepatříte lordu Rathekrelovi…“

Alara pozvedla ruku a vztáhla ji vzhůru. Dívka se mimoděk podívala nahoru, potom její pohled sklouzl k Alařiným „slepým“ očím. „Hlas Proroctví nepatří nikomu smrtelnému či nesmrtelnému,“ přednášela monotónně Alara ve snaze zapůsobit co nejtajemněji. „Patří jenom Času.“

Dívka zmateně svraštila obočí. „Neznám žádného lorda Čase.“ Začala se odtahovat. Občas se toužebně podívala vzhůru po schodech. „Asi bych měla raději zavolat kuchaře…“

„Poslouchej Proroctví!“ Alara vykřikla a obdivuhodně rychle na svůj domnělý věk zastoupila otrokyni cestu ke schodišti. „Slyš a pamatuj si! Pamatuj, šeptej je a řekni ostatním! Pamatuj si předpověď konce elfí říše!“

Když Alara povstala, dívka přidušeně vykřikla a začala couvat. Alara uchopila své staré hadry jako by držela hedvábnou róbu, kterou měla nedávno na sobě. Upřeně se zadívala na dívku přísným zakazujícím pohledem. Otrokyně ještě více znejistěla, protože Alara vypadala jako slepá. „Narodí se dítě,“ zašeptala Alara. „Jeho matkou bude člověk, ale otcem bude ďábel, posedlý kouzlem mocnějším, než mají elfové! Poznáte ho podle toho, že bude číst myšlenky rychlejší než vítr, že bude cestovat na křídlech ďáblů a bude ovládat kouzla dříve, než se bude umět o sebe postarat! Bude se podobat člověku, jenom oči bude mít jako ďáblové: sytě zelené jako elfí kameny Dítě bude pronásledováno ještě než se narodí. Přesto unikne. Bude prodáno a přece si ho nikdy nekoupí. Všechno vyhraje a přece nezíská žádnou cenu.“

Klasický dvojsmysl předpovědí, pomyslela si. Kdyby měli otroci nějaký majetek, mohla by předpovídáním pěkně vydělat. Můžeš jim říct cokoli a pokud to bude znít působivě a záhadně, uvěří tomu.

„A nakonec,“ dodala sílícím hlasem, „dítě povstane proti svým pánům a vrhne je do nejhlubšího pekla. Učiní z nich otroky pekelných démonů!“

Dívka proti své vůli postoupila o krok vpřed. Oči se jí leskly směsicí strachu a vzrušení. Vlnité vlasy jí zvlhly potem. Alara se jí dívala přímo do očí a napřáhla proti ní kostnatý prst.

„Poslyš slova Proroctví!“ vykřikla, až dívka odskočila. „Poslouchej je a dbej jich!“

„Jeno! Co se to tam dole děje?“ ozval se hluboký ženský hlas z vršku schodů.

Mladá Jena znovu poskočila a zbledla strachem. „N–nic!“ zavolala zpět.

„Tak s kým to tam mluvíš?“

„Já–no…“ Dívka se v naprostém zmatku dívala na Alaru. Alara zůstala stát jako socha.

„Okamžitě hejbni kostrou nahoru!“

Jena bezmocně pohlédla na Alaru a utíkala vzhůru po schodech, jak nejrychleji ji nohy nesly

Když se po chvíli vrátila zpátky s kuchyňským dozorcem za zády, ještě se třásla strachy. Nenašli však ani náznak přítomnosti záhadné stařeny. Vypadalo to, jako by tu nikdy nikdo nebyl.

Kdyby se obtěžovali s počítáním, našli by tu jeden přebývající vinný soudek.

Krátce nato dvacet nebo třicet svědků, včetně dvou elfích dozorců, spatřilo odlétat ze střechy sídla Velkého Luňáka. Zdvihl se proti krvavému západu, křídly zastínil slunce a vykřikoval rozsudek nad Klanem V'Larnů.

Byla to legrace, myslela si Alara, i *kdyby se zbytek Doupěte dozvěděl, jak jejich šamanka riskuje*.

Lordové na každém kroku potlačovali Proroctví a ty, kdo je šířili. Později ke své škodě zjistili, že nejlepší způsob, jak něco rozšířit, je snaha zakázat to. Bylo těžké Proroctví umlčet, když se šířilo slovy starců a stařen, kteří mizeli beze stopy. Čím více trestali ty, kteří poslouchali zakázaná slova, tím více ostatní chtěli slyšet, co je tak nebezpečné.

Byl to jenom jeden z dalších způsobů, jak elfům znepříjemnit život. Elfové nenáviděli Proroctví a zároveň se ho báli. Nacházeli v něm mnoho znepokojujícího.

Všeobecně se nevědělo, že se elfové a lidé mohou křížit. Takoví potomci byli relativně vzácní, i když se nepoužívaly antikoncepční prostředky. Ale v minulosti se vyskytlo několik míšenců. Tyto děti, jako ostatně mnoho kříženců, vynikaly nad své rodiče.

Proto efové kontrolovali plodnost svých otroků pomocí antikoncepčních prostředků přidávaných do každého jídla. Plození potomků bylo dovoleno jen za přísné kontroly dozorců.

Lidé měli kouzlo telepatie: mohli si předávat myšlenky na dlouhé vzdálenosti, četli myšlenky ostatních, viděli věci na velké vzdálenosti, viděli do minulosti nebo do budoucnosti, mohli pohybovat předměty, aniž by se jich dotkli rukou. Draci měli možnost měnit podobu a ještě několik jiných schopností. Kdo se stal šamanem, měl také schopnost číst některé myšlenky. Elfové vládli také určitými schopnostmi, ale jejich rozsah zůstal drakům utajen. Jisté bylo, že největší schopnost používat nadpřirozené síly měli lidé a zejména míšenci.

Děti s krví lidskou i elfí měly schopnosti obou rodů. Lidské duchovní dědictví jim pomáhalo rozšiřovat kouzelnické schopností zděděné po elfovi.

„Čarodějové“, tak jim říkali elfové. Pokoušeli se využít je ve svých nekonečných sváreh. Čarodějové však nebyli tak bezmocní jako lidští otroci. Použili svou sílu, aby se osvobodili od nadvlády lordů.

Kdyby je elfové vzali mezi sebe, mohlo by být po vzpouře, pomyslela si Alara cynicky. *Neexistuje bezpečnější prostředek na rozehnání vzpoury než život v přepychu.*

Jenže na to nikdo z elfů nepřišel. Většinou zpanikařili a pokusili se svoje míšenecké potomky zničit.

Tak začala Válka Čarodějů, kdy se utkali čarodějové s elfy a armádou lidských otroků.

Draci přišli na tento svět ještě před Válkou Čarodějů a konečnou porážkou míšenců. Tou dobou však byli příliš zaměstnaní aklimatizací, než aby se zajímali o dění za pouští. Později se dověděli alespoň část toho, co se stalo, z nedokonalého a přibarveného ústního podání lidských otroků i z dějin elfů.

Další informace získali od některých Příbuzných, kteří měli historii elfů jako koníčka. Mezi nimi vynikal Nejvyšší šaman.

Od Války byli míšenci nenáviděni a ostatní se jich báli. Mohlo se stát, že lidská žena čekala nedopatřením dítě elfího lorda. Jakmile se na to přišlo, zabili ji i dítě.

Alara přesně nevěděla, odkud se vzalo Proroctví. Jestli je vytvořil někdo z Příbuzných nebo jestli ho jenom nějaký Příbuzný

objevil a využil. V každém případě Proroctví elfy velmi znervózňovalo…

V době, kdy se ztratila Rathekrelova „nevěsta“, se znovu vynořilo Proroctví a jako zlé znamení se objevil Velký Luňák. Lord Rathekrel byl úplně paralyzován vztekem. Od té doby uplynulo už několik měsíců. Dostatečná doba na to, aby se zprávy rozšířily mezi ostatní lordy. Někteří začali vymýšlet plány na jeho zničení. Půl tuctu se ho snažilo rovnou podvést v domnění, že je příliš oslaben, než aby se udržel.

To bylo zhruba v době zasedání Rady. Kdyby Rathekrela vyhodili z křesla v Radě pro neschopnost, elfové by v zájmu udržení rovnováhy museli najít kompromisního nástupce. Určitě by jim to zabralo spoustu času a nevěnovali by se tolik ochraně hranic. Pak by ještě šlo nějaký čas na hranicích lovit. I kdyby je Rathekrel zpozoroval, nikdo by ho nebral vážně.

Tyhle úvahy byly jakousi obhajobou Alary před ostatními, kdyby se někdy přišlo na to, čím se baví. Věděla, že by s tím řada Příbuzných nesouhlasila. Ale stejně by to udělala. Ty protivné nestvůry si zasloužily, aby měly co nejvíce potíží.

Věci, o kterých zrovna teď přemýšlela, neměly vůbec nic společného s meditací, kterou měla podstoupit. Ty myšlenky ji jen rozptylovaly Byla natolik nesoustředěná, že poněkud změnila tvar a mohla trochu hýbat ocasem. Pokusila se vzburcovat smysly a znovu se uklidnit.

Ale něco narušilo její bezprostřední okolí. To něco nebyl drak. Cítila jeho – vlastně její – přítomnost.

Zpoza zdi vyvrávorala lidská žena a opřela se o ni. Alara rázem přestala předstírat meditace. Opustil ji i pocit, že dělá něco nepatřičného.

Rychle se změnila zpět až na tenkou povrchovou vrstvu. Stále vypadala jako skála, ale měla oči a uši, které hned zaměstnala.

Žena ve velmi pokročilém stadiu těhotenství sténala, upadla na všechy čtyři a plazila se k vodě. To nebyl cestovatel pouští, jakého by Alara očekávala. Žena byla mladá, nepochybně odvážná, ale spálená do červena a s puchýři od slunečního žáru. Oblečená byla do jemného hedvábí, určeného spíše pro domácí nošení a stěží

použitelného na cestu pouští. Její dlouhé červené vlasy byly dovedně naaranžovány do spousty pletenců, ale polovina z nich visela ženě přes tvář a zbytek byl chaoticky propleten. Měla bosé nohy se spálenými a pořezanými chodidly. Viditelně na tom byla tak špatně, že už nevnímala bolest. Alara viděla, jak ještě jednou upadla, než se dopotácela k jezírku. Dovlekla se na okraj vody, položila se do ní a lemtala ji jako zvíře. Ve chvíli, kdy se dotkla hladiny, se ozvalo zřetelné žbluňknutí.

Žena si drásala krk, až jí v ruce zůstal obojek otroků nádherně zdobený drahými kameny. Nedbale ho odložila vedle sebe a vyčerpaná klesla zpět na kameny.

Alařinu pozornost upoutaly jiskry tančící na polodrahokamech zasazených do obojku. Všichni lidé měli takové obojky, ale nikdy neviděla tak krásně zdobený. Byl téměř na palec široký a zdálo se, že je vyroben z pravého zlata se smaragdy, safíry a rubíny, které tvořily obrazce po celém obvodu. Její hrabivá duše po nich zatoužila. Žádný drak nikdy neměl dost drahokamů ve svém pokladu a tenhle malý šperk ji přitahoval jako žádný předtím. Chtěla ho nejen vlastnit, ale i nasadit si ho. Ještě než se úplně proměnila do dračí podoby, aby po něm mohla sáhnout, podvědomě zaslechla varování. Polekala se a pozorně si obojek prohlédla. Byla si jistá, že na obojku najde v místě zapínání tři malé nenápadné elfí kameny. Znala je i způsob jejich uložení. Jeden přidržoval límec. Druhý zabránil každému použití vnitřní energie, kterou by mohl otrok mít. Třetí, viditelně ještě fungující, očaroval každého, kdo spatřil obojek, tak, že si ho chtěl nasadit. Naprosto spolehlivý způsob, jak zajistit, že se otrok obojku dobrovolně nezbaví.

Náhle jí obojek nepřipadal tak přitažlivý.

Potom zaslechla v mysli hlas, který křičel. *Ó, bohové…!*

Alara byla okamžik překvapená, než si uvědomila, že byla vtažena do myšlenek té ženy.

Serina Daeth. Ne „ta žena“. Alara téměř nebyla schopna zachovat si svou vlastní identitu, Serininy myšlenky se jí zoufale držely.

Serina měla takovou horečku, že nebyla schopná přemýšlet souvisle. Zaplavila Alaru vzpomínkami, pocity, emocemi. Všechno bylo smíchané v naprostém zmatku bez časové návaznosti.

S obrovským úsilím se Alara vyprostila z ženiny mysli a ležela chvíli s brnící hlavou a hroznou bolestí mezi očima.

Je to konkubína, pomyslela si ohromeně. Nikdy se k nim nepřiblížila natolik, aby je spatřila, tím méně aby četla jejich myšlenky. Lord Dyran – to musí být V'Kass Dyran lord Hermalth. Byl už starší a téměř se stal předsedou Rady. Ale proč skončila konkubína Vyššího lorda v poušti?

Vyslala tenký opatrný paprsek své mysli a jak nejjemněji uměla, se dotkla ženiných myšlenek.

Opatrným tříděním nasbírala nové informace. Serina byla favoritkou harému, pyšná na svou pozici, postavení a schopnost poradit si s lordovou vrtkavou povahou. Tedy do té doby, než dostal lord Dyran novou dívku od svého poddaného, který se specializoval na chov krásných lidských milovníků, mužů i žen. Leyda Shaybrelová byla právě tak krásná, jak o ní mluvil její vlastník. A stejně nelítostná jako krásná.

Když se Leydě nepodařilo vyštvat Serinu z pozice favoritky a uvědomila si, že lord Dyran nemá v úmyslu nahradit ji, rozhodla se pro sabotáž.

To bylo před několika měsíci právě v době, kdy lord Dyran odjel na zasedání Rady, které mělo podle rozsahu škod a svárů zaviněných Alarou trvat asi osm měsíců. Dyran odjel dříve, než si Serina uvědomila, že je těhotná.

Určitě zpanikařila, jakmile to zjistila. To znamenalo smrt – i kdyby ji nezabil, určitě by ji zavrhnul. Alara byl ohromená. To byl náhled na lidský svět, který nikdy předtím nemela. *Jestlipak bych se mohla dostat do její paměti. Bylo by to tak užitečné…*

Možná ji stačí jen trochu postrčit…

3

Úžasné, pomyslela si Alara, když se lehce vymanila z její paměti. Těžko mohla uvěřit tomu, co právě viděla: sobectví, hrabivost a naprosto egocentrickou osobu. Dokonce i v nejhorších chvílích drželi Příbuzní při sobě!

Tu ženu zajímal její vlastní postup. Nedbala na to, co se stane s ostatními dívkami. Ke svému lordovi šla nejen dobrovolně, ale i dychtivě. Všechny byly takové.

Nevyskytl se u nich ani náznak vzpoury nebo spojenectví.

Oslepeně zamrkala. Během posledních úderů srdce se dozvěděla o lidech a elfech mnohem více než za celé roky. Ženiny vzpomínky byly tak silné – a sevření její mysli tak pevné. Ale pokušení, aby se nechala vtáhnout zpět, bylo opravdu velké. Dovídala se mnoho o skupinách lidí, ke kterým ještě nikdo z Příbuzných nepronikl – o konkubínách a gladiátorech.

Ta žena byla opravdovou studnicí informací. Příbuzní byli schopni vstřebávat elfí společnost ne z pohledu jiného elfa, což by bylo riskantní a někdy i nebezpečné, ale z pohledu neviditelných…

Nejlepší by bylo, kdyby mohli vykonávat funkci bojovníků, duelistů, stráží…

Její otec cvičil gladiátory, vzpomněla si náhle Alara. Našla jednu krátkou vzpomínku na duel v aréně, ale možná jich tu bylo víc. Bude se muset podívat…

Serina napůl padla do vody Uvědomila si to, až když ponořila ruce pod hladinu. Potopila hlavu do požehnaného chladu a pila, dokud už dál nemohla. Slzy úlevy jí stékaly po tváři. Cítila každou kapku vody ve svém těle i vodu omývající spálenou a bolavou kůži na rukou a obličeji.

Když už nebyla schopná pozřít ani kapičku, lehla si u jezírka, ruce namočené ve vodě. Byla příliš slabá na to, aby se hýbala, příliš slabá na to, aby myslela.

Bylo jí pořád tak horko…

Slunce v nadhlavníku se podobalo zářivým světlům v aréně, která byla příliš silná, aby se do nich dalo přímo pohlédnout…

Dnes se lord oblékl do čisté safírové modře a jeho oči odrážely část této barvy. Serině se zdál hezčí, než když ho spatřila poprvé. „Opravdu," řekl lenivě, když se procházel s rukama založenýma za zády před nastoupenými nováčky, které cvičil Jared, „do určité míry vděčím za svůj úspěch tobě." Muži byli seřazeni v pravidelných řadách, na sobě měli speciální kožené brnění. Každý střih byl zhotoven tak, aby jemu nebo jí, protože tu bylo také několik žen, plně umožňoval využít výhody jejich druhu zbraně. Stáli v naprostém klidu jako zlověstné sochy. Přes obličeje měli přetažené helmy, takže jenom občasný záblesk v očích prozrazoval, že jsou živí.

Serina všechno pozorovala zpod vozové plachty přehozené v jedné z komor přes hromadu rozbitých brnění. Naučila se tam lézt, když jí bylo pět nebo šest let. Teď jako devítiletá se sem stěží vešla. Ještě pár centimetrů a neprotáhne se a nebude dále moci tajně pozorovat výcvik. Musí tedy využít každého okamžiku.

„Děkuji, pane," odpověděl bezvýrazně Jared. „Ale byl jste to vy, kdo mě vycvičil a dohlédl na to, abych se dobře oženil. Byl jste to vy, kdo mě dosadil do funkce cvičitele ostatních gladiátorů. Měl jsem jenom přirozený talent, vy jste jej objevil a dal jste mi možnost vybrousit jej a použít."

„Pravda, pravda… přesto jsi pěkné zvíře, Jarede. Přes sto duelů a ani jedna prohra." Dyran ustoupil a kriticky si s hlavou nakloněnou na stranu prohlédl svého otroka. „Troufl bych si říct, že by ses mohl utkat s kterýmkoli z těchto mladíků a vyhrát. Chtěl bys to zkusit? Opravdový duel, žádné cvičení."

Serina znala otce dobře, aby věděla, že jím ta „nabídka" otřásla až do morku kostí. „Opravdový" souboj znamenal boj na život a na smrt. Jared proti jednomu z mladíků, které sám trénoval. Jaredova zkušenost proti mladické síle a vytrvalosti. Jared bojující s někým, kdo zná každý jeho pohyb dříve, než ho udělá.

„Bylo by to opravdu velmi zajímavé," řekl pomalu Jared. Tak pomalu, že Serina věděla, jak opatrně rozvažuje svoji odpověď. „Musím ale podotknout, že by to mohlo znamenat vyřazení Vašeho hlavního cvičitele. Vyřadilo by to v každém případě Vašeho hlavního cvičitele přinejmenším na měsíc. Nejsem už tak hbitý a nemohu se vyhnout každému úderu, jsem příliš starý, abych se dal snadno do pořádku."

Serina čekala se zatajeným dechem na Dyranovu odpověď.

Zaklonil hlavu a rozesmál se, až mu poskakovaly vlasy. Jak Serina, tak její otec měli naprosto stejný pocit úlevy. „To bych nemohl riskovat, staříku," poplácával Jareda po zádech, stejným způsobem, jako ho Serina viděla poplácávat po boku svého koně: se stejnou majetnickou pýchou. „Teď, když mám před sebou půl tuctu duelů jenom pro tento měsíc. Ne, myslím, že ponecháme ztráty na těch, které můžeme nahradit. Pokračujte."

Když Jared spolu se svými muži pochodoval zpět ke svým příbytkům, Dyran odcházel s úsměvem na rtech…

Zářivá světla arény… Kolikrát pod nimi stála? Světla ozařovala diváky stejně intenzivně jako samotné bojovníky, protože lordi přicházeli na duely nejen aby viděli, nýbrž také aby byli vidět. Nijak proti její přítomnosti neprotestovali, i když se neslučovala se zavedenými zvyky. Bylo jim jasné, že ji tam Dyran chce, a nikdo si nedovolil napadnout ho na jeho domácí půdě. Udělala ze sebe nepostradatelnou, ale nikdo ani netušil, kolik jí to dalo práce, protože žádná jiná konkubína si nedovolila to, co ona…

Nikdo jiný než já, mumlala si. Její tělo a duše se vznášely v něčem divém a zářivém. *Jenom já*.

Serina se brzy naučila stačit Dyranovým dlouhým, vzdálenost polykajícím krokům, aby nevypadala, že chvátá. Nemohla se pohybovat jinak než elegantně. Stačil jeden chybný krok a nahradili by ji.

Důležitou částí jejího plánu bylo doprovázet lorda všude, kde jí to nebylo výslovně zakázáno. Stala se tak nepostradatelnou – stálou favoritkou. Rowenie nikdy neopustila zdi harému. Rowenie nikdy

ani nehnula prstem, aby udělala něco navíc, dokonce ani nebyla vždy připravena na lordův příchod.

Takže Serina následovala Dyrana kamkoliv a čekala na něj s otevřenou náručí. Ne okatě, ale nenápadně. Vůbec by si nevšiml, kdo mu slouží, kdyby se na ni přímo nepodíval. V prvních měsících její „vlády“ ji občas překvapeně objevil ve své blízkosti, jak drží pohár, talíř, pero a destičku. Vždy se na něj dívala s vyzývavým pohledem: *Zkus pochybovat o mém právu na toto místo, jestli si troufneš!* Ano, byl překvapen. Nyní na ní závisel. Ona jediná v předstihu odhadla jeho přání a potřeby. Něco podobného ještě nezažil.

Umění neustále překvapovat efího lorda patřilo k vydatným zdrojům jejího sebeuspokojení. Lord Dyran už viděl během svého dlouhého života téměř vše. Neustálé změny, které připravovala, mu nedovolily nudu a Serina se stávala čím dál cennější. Alespoň si to myslela.

Mám dostatek důvodů k pýše, pomyslela si, když mu byla klouzavě v patách jako stín. Když už nic jiného, tak toto účelové otroctví bylo mnohem zajímavější než zůstat v harému a krátit si dlouhou chvíli drahokamy, oblečením a drobnými intrikami mezi druhořadými konkubínami.

Dnešní pochůzka zavedla Dyrana do části sídla, kde předtím Serina nikdy nebyla. Šel do vnější bílé budovy podobné stodole, bez oken s jedinými dveřmi a všudypřítomnými světlíky; Na prahu na chvíli zaváhala. Její oči nezvyklé na drsné sluneční paprsky zamrkaly. Cítila, jako by jí tlačily na světlou kůži. Podivovala se nad tím, jak slunce mohou vydržet polní otroci. Venku byla jenom několikrát v dětství, když ji vzali od rodičů z budov a stavení pro výcvik gladiátorů a přestěhovali ji do výcvikového centra konkubín.

A potom znovu, když se stala konkubínou a přivedli ji do vlastního sídla. Ve většině těchto případů ji hnali v zástupu ostatních a neměla čas se rozhlížet po okolí. Všimla si, že se vnitřně roztřásla pod dojmem tak velkého prostoru. Obloha – neviděla otevřenou oblohu od doby, kdy byla dítětem. Bylo jí – příliš mnoho. Tak široká, že ji neudržely žádné zdi…

Potlačila paniku a hrůzu, když se dívala výš, výš a stále výš…

Na chvíli zavřela oči, aby se uklidnila, a pospíchala za Dyranem. Nevěděla, kolik toho ještě snese…

Naštěstí brzo byli zase zpátky pod střechou. Zastavila se za Dyranem, když chvíli čekal ve vchodu. Přivítala pohled na známé paprsky a vikýře, jemné, mléčné světlo. Cítila se slabá úlevou. Tolik, že si nejprve nevšimla, co že to přišel Dyran zkontrolovat. Pak lord odstoupil ode dveří a ona se porozhlédla po místnosti za nimi.

Děti? Proč potřeboval vidět děti?

Byla tu nejméně stovka dětí obou pohlaví většinou ve věku kolem šesti let. Všechny byly oblečeny do standartních krátkých tunik a volných nebělených kalhot, do obleku stejného pro všechny nepřidělené otroky, jaký nosila Serina, než ji v deseti letech odvedli na výcvik. Elfí dozorce jim nařídil stát v řadách po deseti. Stály docela klidně v tichu neobvyklém pro děti jejich věku. Některé vypadaly, že plakaly. Některé měly dosud na svých buclatých tvářích stopy slz. Některé prostě vypadaly odevzdaně. Ale všechny byly nepřirozeně, tajemně tiché, ani se neklidně nevrtěly.

„Pane," salutoval elfí dozorce oblečný v livreji a helmě, s tváří tak pečlivě kontrolovanou, že by mohla být vytesána ze žuly. „Učedníci."

Učedníci? Serina byla velmi zmatená. O čem to sakra mluví?

„Prověřil jste je?" Dyran se ptal bezmyšlenkovitě. Pomalu kráčel ke skupině dětí, které do jednoho spočívaly pohledem svých abnormálně velkých očí na něm. Jejich tváře odrážely různé stupně strachu. „Nesmíme poslat lordu Edresovi jiné, než ty nejlepší."

Lord Edres? Co má společného s dětmi?

„Ano, pane," odpověděl dozorce se stejnou pozorností. „Reakce, síla, rychlost. Jsou nejlepší ve své věkové kategorii. Budou z nich dobří bojovníci."

Teď tomu Serina rozuměla. A chápala také zmínku o lordu Edresovi. Jeho spojenec a tchán trénoval nejlepší duelisty, gladiátory a stráže. Dyran zahájil urychlený chovný program se svými bojovíky, jakmile oschl inkoust na svatební smlouvě. Nepochybně musela být část svatebního poplatku placena v otrocích, určených na výcvik. Tyto děti byly evidentně výsledkem tohoto programu.

„Jsou Vám k dispozici, pane, jestliže jste s nimi spokojen.“ Dozorce během řeči ustoupil o několik kroků zpět, jako by se chtěl dostat z dosahu něčeho nepříjemného.

„Ano, myslím, že budou stačit.“ Dyran si vyhrnul rukávy, pozvedl ruce. Najednou pocítila chvíli nejasného strachu, jako by uvnitř věděla, co se stane dál. Byla vystrašená.

Dyran tleskl rukama a Serinu oslepil záblesk světla, přemáhající a bolestivý. Když se jí pročistil zrak, viděla ty samé děti, ale všechny známky strachu zmizely. Každé mělo zasněný spokojený úsměv. Každé se dychtivě dívalo střídavě na Dyrana a dozorce, jako by dychtivě čekaly na rozkaz, který by mohly poslechnout…

Malinkatý úlomek vzpomínek: stála v řadě s ostatními desetiletými děvčátky. Lord Dyran celý v červeném pozvedl ruce. Záblesk světla. A…

Serina potřásla hlavou a zlomeček vzpomínek zmizel, jako by nikdy nebyl.

„K čemu přesně mají být tihle vycvičeni?“ ptal se Dyran dozorce. Ten si sundal helmu a Serina ho poznala. Jmenoval se Keloc a patřil mezi těch několik málo Dyranových podřízených, kterým lord opravdu věřil.

„Polovina jich jde přímo do přípravky pro vojáky, pane,“ řekl Keloc a setřásl si zpět vlasy. „Ze čtvrtiny budou osobní stráže, zbytek je určen k výcviku duelistů. Lord Edres chtěl ještě tucet k výchově na zabijáky, ale řekl jsem mu, že nemáme nic vhodného.“

„Správně,“ odpověděl zamračeně Dyran. „Jsem lepší kouzelník než on, ale to neznamená, že by se nemohl spojit s někým stejně dobrým jako já a porušit má zaklínadla. Bylo by smutné najít vraha s mojí značkou, jak dělá mrtvoly z mých nejlepších lidských sluhů.“

„Přesně tak, pane,“ odpověděl dozorce. „Cítil jste nějaký odpor? Vytřídil jsem, na co stačím, ale nejsem takový kouzelník jako vy. Neřekl jsem lordu Edresovi přesné číslo, jenom hrubý odhad.“

Dyran se díval přes moře nadšených mladých tváří. „Ne,“ řekl nakonec. „Ne, nemyslím. Tihle budou stačit. Dobrá práce, Kelocu. Dosahuješ s nimi lepších výsledků než s koňmi.“

Dozorce se trochu usmál. „Je jednodušší chovat lidi, pane. Pokud na ně dáváte pozor, jsou ztráty při výchově minimální. A mohou rodit celý rok. A vy jste měl vždy dobré zásoby, pane.“

Dyran se usmíval spokojenou pýchou. „Jsem rád, že to tak je. Pokračuj dál, Kelocu.“

Dozorce si znovu nasadil helmu a zasalutoval. „Rozkaz, pane.“

Ženiny vzpomínky byly dobře čitelné, přesto byla Alara zklamána. Zjistila, že není možné vtělit se do osobního strážce nebo konkubíny. To bylo opravdu mrzuté. Každá z těchto pozic by byla ideální pro sběr informací, ke kterým Příbuzní dosud neměli přístup. Vysvětlila se alespoň jedna věc: Zdálo se, že elfové podporovali rivalitu mezi lidmi a kontrolovali je pomocí kouzel – tedy přinejmenším ty kteří je obklopovali. Snažili se rozeštvat lidi mezi sebou a učinit je závislé na svých pánech.

Mluvil o zaklínadlech. Alara by ráda věděla, k čemu vlastně sloužila a jak fungovala. Měla jenom udržovat věrnost lidí svému pánovi? Nebo to bylo složitější? Otec a matka pořád opakovali „všechno pochází od lorda.“ Zajímalo by ji, jestli to má nějakou souvislost.

Byla přesvědčená, že ano. Dyran povídal něco o „odporu“. To tedy znamenalo, že samotní lidé mohou se zaklínadly bojovat nebo je dokonce prolomit.

Jestlipak by je mohl prolomit i někdo z Příbuzných…

Dobře, když se Příbuzní nemohou dostat mezi bojovníky Alara uvidí alespoň jeden duel pomocí ženiných vzpomínek.

Nepochybně tím získá spoustu informací. Znovu zapátrala v Serininých myšlenkách.

Zastihla ji, jak se vznáší na oblacích světla, příliš zmožená únavou, než aby ji cokoli zajímalo. O několik okamžiků později stála za Dyranem na svém místě za jeho křeslem v aréně. Nebyl sám.

Aréna ožila barvami, světlem a šumem konverzace. Zvedla červený sametový polštářek, který spadl ze sedačky lorda Dyrana. Snažila se zůstat nenápadná. Byla si dobře vědoma, že je jediným člověkem v obecenstvu.

Následovala Dyrana ven do arény ačkoli to znamenalo přejít pod tou hroznou otevřenou oblohou, aby se tam dostala. Nesnažil se ji zastavit. Ani nikdo jiný jí nebránil. Usedl do své osobní lóže se svými hosty, V'Tarn Sandar lordem Festinem a V'Kal Alinor lady Auraenovou. Když vstoupila za Dyranem, vrhla na ni lady ostrý pronikavý pohled, ale když se nechystala usednout a raději zůstala stát, rozhodla se tohoto lidského vetřelce ignorovat.

Všichni tři elfové byli oblečeni velmi formálně ve svých domácích barvách. Propracované pláště vyztužené ozdobami z ryzích kovů, zlatými a stříbrnými výšivkami a jiskřivými klenoty. Tvořily motivy odrážející erbovní znaky jednotlivých klanů. Dyran se honosil zlatým a rumělkovým východem slunce, lord Sandar smaragdovým a safírovým delfínem a lady Alinor světle zelenými a stříbrnými jeřáby.

Všechna paráda se konala u příležitosti vypořádání sváru mezi lordem Vossinorem a lordem Jertainem. Serina si nebyla zcela jistá, v čem tkví jejich rozpor. Zahrnoval často diskutovanou obchodní cestu a řadu vzájemných potyček v Radě. Právě rozhodnutím Rady se měl spor vyřešit duelem.

„…a také už toho mám plné zuby," řekla lady Alinor Dyranovi, jakmile ladně usedla na své místo. „Jertain mohl být tentokrát v právu, ale lhal už tolikrát, že si jeden nemůže být jistý. Opravdu věřím, že on nezná skutečnou pravdu."

„Rada je vám a Edresovi mimořádně vděčná za poskytnutí prostředků k vyřešeni toho zatraceného případu jednou a provždy," řekl Sandar lehce znechuceným tónem.

Dyran se jenom milostivě usmál. „Radě vždy rád pomohu," řekl vlídně a nabídl lady Alinor růžovou švestku z talíře, který mu podala Serina.

O to usiluje už celé měsíce, usmála se strojeně Serina a nabídla pokrm také lordu Sandarovi. *Takhle mu Rada dluží za to, že ji zbavil nepříjemné situace. Nikdo nemůže očekávat, že bude na straně jednoho z nich. Ať vyhraje kdokoli, vítězem bude on. Nemluvě o úsluhách za poskytnutí neutrální půdy a bojovníků.*

„A co spor mezi Helleborem a Ondinem?" zeptal se Sandar Alinor. „Neslyšela jste o tom něco?"

„Bude válka, jak jsem vám říkala,“ odpověděla pohotově. „Během několika dní se má sejít Výbor, aby se dohodl o velikosti armád a místě, kde se střetnou. Potom už bude všechno záležitostí pouze těch dvou. Říkala jsem Vám, že nejsou schopni vyřešit svůj dědický spor ničím menším než válkou.“

„To je pravda, lady,“ nahnul se k ní Dyran s podivným leskem v očích. „A ještě jednou říkám, že jste měla pravdu. Řekněte mi, který z nich bude podle Vás lepším velitelem?“

Chová se k lady Alinor tak – divně. Napadla ho v Radě a to on nemá rád. Ale už byl napaden vícekrát, ale nikdy se nechoval, jako teď k ní. Skoro to vypadá, jako by ji chtěl. Jako by ji chtěl vlastnit. A ona ho stále odmítá způsobem, který ho stále více přitahuje. Serina se otřásla. Snažila se, aby to na ní nebylo znát. Dyran ještě nikdy nebyl něčím tak posedlý. Nebyla si jistá, jak postupovat – nebo jestli má cenu něco zkoušet.

Lady Alinor se lehce výsměšně smála. „Ondin, samozřejmě…“ začala.

Vzduch rozrazil měděný úder gongu, který vše ztišil a otočil pohledy ke vstupu do arény. Doprostřed zápasiště vešla bok po boku dvojice bojovníků. Jeden nesl mačetu a štít, druhý neobvyklou tyč. Bojovník s mačetou měl štít a stužky na helmě v barvách lorda Jertaina – indigové a bílé, otočil se vlevo, aby mohl svůj pochod zakončit pod Jertainovou lóží. Druhý se stužkami na helmě a chrániči ve Vossinorových barvách rumělkové a hnědé se ve stejné chvíli otočil vpravo, aby mohl pozdravit Vossinorovu lóži.

Oba lordi vzali na vědomí své bojovníky pozvednutím ruky. Znovu zazněl gong. Oba muži se otočili tváří v tvář a čekali s klidem živých robotů. Dyran pomalu povstal s rumělkovým šátkem v ruce. Všechny oči byly upřeny na něj. Jako hostitel měl privilegium zahájit duel. Milostivě se usmál a upustil čtvereček hedvábí.

Jeho ladný pád do písku už nikdo nesledoval. Všichni čekali na nadcházející krveprolití.

Ke konci se několik elfích diváků omluvilo a také Serina odvracela oči. Neměla ponětí, kolik škody mohou způsobit dva tupé nástroje.

Dyran se díval dál. Ne tak dychtivě jako lady Alinor, která se předkláněla ve svém křesle a hodnotila každý úder radostnými výkřiky, ani se znuděnou trpělivostí jako Sandar. Ale s lhostejnou pobaveností, s nepatrným úsměvem v koutcích úst a při pohledu na Alinor s leskem v očích, kterému Serina nerozuměla.

Když bylo po všem, příliš brzo, jak soudili někteří diváci, a když všichni ostatní lordi odešli, teprve se pohnul on. Směrem k Alinor. Významný dotek ruky na jejím rameni, několik vhodně zvolených slov – všechno jako by tam Serina nebyla.

Pobledlá potlačovanými emocemi se tvářila, že je součástí inventáře. Lady Alinor si jí určitě ani nevšimla.

Lady zírala na Dyrana, jako by nemohla uvěřit tomu, co právě slyšela. Potom vybuchla smíchem.

„S vámi?“ zaskřehotala. „S vámi? Raději bych spala se zmijí, měla bych totiž větší naději na přežití.“

Setřásla jeho ruku a vyklouzla z arény se zvednutou hlavou v pozici, která dávala jasně najevo, že si nedovolí napadnout ji. Kdyby to udělal, musel by říct proč – a odmítnutí lady nebylo dostatečným důvodem.

Dyran zbledl stejně jako Serina. Stál jako jeden ze sloupů podpírajících střechu. Serina četla v jeho očích tak velkou zuřivost, že ani nedýchala. Kdyby si vzpomněl, že je tady – zabil by ji.

Konečně se pohnul. Vyklouzl z arény opačnou stranou než lady Alinor a zamířil do ohrady pro otroky.

Serina unikla do bezpečí své komnaty a schovala se tam. Třásla se ve tmě a modlila se, aby na ni zapomněl. Po dlouhé době uslyšela od Dyranových otroků tlumené výkřiky plné bolesti.

Zapomněl na mě, uvědomila si zaplavená úlevou a radostí. *Zapomněl na mě. Jsem zachráněná…*

Kdybych se odvážila, mohla bych se proměnit a odletět, myslela si Alara znechuceně. Po poslední scéně přehrané Serininou pamětí se dračice cítila skleslá a bylo jí nevolno.

Duel byl opravdu zlý. Příbuzní neměli vůbec ponětí, co se během nich vlastně děje. Tu naprostou brutalitu dvou myslících bytostí bijících se, dokud jeden nakonec nepadne k zemi mrtvý –

chvíli předtím, než by podlehl ten druhý – považovala Serina za samozřejmost. Tato skutečnost i samotný průběh duelu nutkal Alaru ke zvracení. Jak mohla necítit nic k těm dvěma mužům? *Reaguje jenom na krev a zranění. Byla by naprosto stejně zhnusená, kdyby viděla někoho kuchat kuře. Možná dokonce víc. Tihle byli z její krve a ona se netečně dívala, jak se vraždí, aby vyřešili spory někoho jiného!*

A ta její reakce, když si Dyran vybral na mučení nějakou ubohou bezmocnou oběť – cítila radost, že to byl někdo jiný…

Dračice se přinutila ke klidu, na chvíli uzavřela svou mysl před člověkem a opakovala si, že to opravdu není důležité. Oni nejsou jako Příbuzní. Jsou jenom Outsideři. Nebylo důležité, že si navzájem ubližují nebo co se s nimi stane.

Přesto byla znechucená, že sebou žena nechala manipulovat. Kouzlo nekouzlo, člověk je inteligentní a Serina viděla, co se děje. Alara se domnívala, že několikrát nebyla daleka tomu, aby použila svých schopností. Přesto jí nic z toho, co viděla, nevadilo. Důležité pro ni bylo jen, aby se měla dobře a žila v přepychu. Možná, že někdy byla schopná něco cítit, ale ta doba odešla s jejím dětstvím.

Dokonce ani svoboda pro ni nebyla důležitá. Jenom požitky

Opravdu bych ji tu měla nechat zemřít, myslela si Alara s příchutí něčeho hnijícího. Nic jí nedlužila. Nebyla z Příbuzenstva. Dokonce ani nemělo cenu ji zachraňovat. Alara v tu chvíli téměř souhlasila s názorem elfů na lidi. Jsou neschopní a zaslouží si být otroky. To byl názor Dyranových stoupenců v Radě.

Alara ve svých proměnách často diskutovala o politice jako jeden z nižších lordů nebo o ní slýchala jako otrok. Protože sloužila jako páže na několika zasedáních Rady a různými způsoby tajně poslouchala za mnohými dveřmi, věděla mnohem více než Serina o elfí politice a zvláště o jejich vztahu k lidem. Kupodivu byl Dyran přese všechnu svou krutost jedním z nejlepších pánů. Sekce Rady, kterou Dyran vedl, byla toho názoru, že jsou lidé o trochu lepší než tupá zvířata. Povyšoval své lidi až do pozice dozorců, podobně jako Serinina otce. Veřejně projevoval názor, jaký měla jeho strana jako své hlavní motto: Můžeš svými otroky pohrdat nebo je dokonce litovat, ale hlavně jsou silou, která se dá využít. Pokud byli lidé slepě

poslušní a elfí kouzla fungovala, nechali jim na řetězu trochu svobody a dovolili jim dělat vlastní rozhodnutí.

Taková svoboda byla výhodná pro pána, protože konec konců potřeboval méně podřízených elfích dozorců. Jejich loajalita byla vždy na vahách, protože měli své vlastní zájmy. Lidé byli za vše zavázáni lordovi. Naproti tomu nižší elfové mohli kdykoli odejít za lepším. Lidé se starali o svůj prospěch, emoce elfů byly složitější a hůře manipulovatelné i pro pána Dyranova formátu.

Z toho, co zjistila Alara, byla Dyranova sekce poněkud v menšině. Většinu tvořila v Radě jiná strana. Strana, která tvrdila, že lidé jsou nebezpeční, téměř zuřiví tvorové nepředvídatelného chování a nekontrolovatelní. Podle ní by měl být každý člověk co nejpřísněji hlídán, přinucen k plnění povinností za pomoci kouzel a lidé projevující známky nezávislého uvažování musí být zničeni dříve, než nakazí ostatní.

Přístup Dyranovy sekce svědčil o tom, že zahrnovala většinou mladé lordy kteří se dívali na pamětníky Války Čarodějů jako na zpátečnické blázny dosud vystrašené povstáním, které se nebude moci opakovat, když budou hlídat úplně všechny a všechno.

Dyran věděl něco, o čem si Alara byla téměř jistá, že neřekl ostatním, kteří se narodili po Válce Čarodějů. Věděla, že zná jednu maličkost. Sám na ni několikrát zavedl řeč v Radě.

Lidská kouzla se stále objevovala. A elfové neměli ponětí jak nebo proč.

Většina mladších elfích lordů si myslela, že kouzla lidí zmizela poté, co byl zabit poslední míšenec a co byli „kouzelníci“ identifikováni a zničeni. To jednoduše nebyla pravda. Jak dokazovala samotná Serina, ačkoli nebyla nijak trénovaná, byla schopná polapit svými myšlenkami Alařinu mysl. Nebylo to jednoduché. Alara patřila k šamanům a o to hůře se daly Alařiny myšlenky byť na okamžik udržet. Serině pomáhají strach a nenávist. Emoce byly hlavní silou tohoto „přirozeného kouzla“.

Lordové se už po staletí snažili vychovat mezi svými otroky jedince „mírně schopné“. Přesto se u nich vyšší schopnost znovu a znovu objevovala. Pečlivě studovali rodokmen svých otroků a

zabíjeli děti, jakmile se projevila jejich schopnost. Síla se znovu objevovala.

Některé děti byly, samozřejmě, schovávány před dozorci, dokud se nenaučily skrývat své nadání. A jak jim jednou nasadili obojky, byla možnost odhalení sporná. A další problém: přestože otroky pečlivě párovali, někteří předpokládaní „otcové“ nebyli skutečnými předky „svých“ dětí. Lidská plodnost mátla elfy už od té doby, co začali tento svět považovat za svůj. Princip lidské dědičnosti nepochopili dodnes. Elfí moc se dědila jednoduchým způsobem. Dva mocní elfové zplodili mocné dítě, mocný jedinec se slabým zplodil středně zdatné dítě a dva slabí (jako Goris, Dorion nebo Gorisova nešťastná dcera) potom byli rodiči slabého jedince. Nikdy se nenarodilo dítě mocnější, než byl silnější z rodičů. Nikdy se silnému páru nenarodilo slabé dítě, aby se nadání projevilo až v další generaci.

Takovýto způsob dědičnosti se stále projevoval u lidí a elfové jím byli naprosto zmateni.

Obojky poseté elfími kameny měly vždy dva kameny stejně jako Serinin (někdy i třetí, aby se zajistilo, že se ho otrok nebude chtít zbavit). Jeden z nich anuloval všechno přirozené lidské kouzlo, když byl v přímém fyzickém kontaktu. Každý otrok nosil takový obojek od doby kdy ho nebo ji odebrali rodičům, jakmile nastoupili k výuce nejjednodušších pojmů pro nejhloupější z otroků mezi šestým a osmým rokem až po obtížnější výcvik konkubín a bojovníků. Ty nejprostší byly kožené s kovovou sponou, znakem nositele vypáleným do kůže a kameny vsazenými do samotné spony Takové byly obojky, které Alara dříve vídávala. Nikdy nezahlédla něco takového jako Serinin zlatý kameny posázený klenot. Proto po něm málem chňapla.

Jak usvědčovaly Serininy vzpomínky, elfové kontrolovali lidskou plodnost s fanatickou přísností. Serina neznala pravý důvod. Elfové se nejen mohli křížit s lidmi, ale byli s nimi daleko více plodní než se ženami vlastní krve. V žádném případě tolik jako lidé mezi sebou, ale dost na to, aby vytvořili hrozivě velikou sílu ve Válce Čarodějů.

Všechny elfí klany ničily míšence, jakmile je objevily.

Čarodějové nebyli daleko od úplné likvidace svých bývalých pánů. Byli blíže, než si samotní elfové přiznávali ve svých kronikách. Když se Alara na popud Nejvyššího šamana zajímala o tuto válku, musela číst mezi řádky aby objevila, kolik bylo vlastně napácháno škody. Našla seznamy padlých a výčty poškozeného majetku, které elfové sepsali na konci války Byly vyhlazeny celé klany. Spousta nejmocnějších elfích kouzelníků poznala příliš pozdě, že se moc lidí nejen dobře kombinuje s elfími kouzly, ale spojení dokonce lidské schopnosti zdvojnásobuje až zčtyřnásobuje.

Kdyby nevznikl mezi čaroději rozkol, elfové by se stali pronásledovanými otroky Zajímalo by ji, jakou by v této společnosti měli pozici čistokrevní lidé. Nechali by si míšenci kolem sebe vůbec nějaké elfy aby si zajistili pokračování svého rodu? Elfové o tom určitě přemýšleli, ještě než válka skončila. Boj v jednotlivých frakcích čarodějů, který začal na samém pokraji jejich vítězství, byl to jediné, co elfy zachránilo. S takovým štěstím měli snad důvod považovat se za děti bohů…

Serina zasténala, Alara obrátila svou pozornost a podezřívavě si ji prohlížela. Bývalá konkubína by měla být podle všeho mrtvá, nikdy neměla mít možnost uniknout. Jestliže jejím pánem nebyl nikdo jiný než Dyran, měla být zabita na místě, jakmile se dozvěděl o jejím těhotenství. Dyran ji poněkud podcenil – nebo ji podcenila její sokyně. V době, kdy pro ni přišly stráže, utekla, přestože byla bosá, v nevhodném oblečení a měla strach z otevřeného prostoru. Někde uvnitř ní byla ještě jiskřička kuráže dítěte, které si našlo způsob, jak pozorovat výcvik bojovníků. Náznak ženy, která měla tak silnou vůli, že vzdorovala zvykům a prodrala se k Dyranovi. Nikdo jiný se toho nikdy neodvážil. Alara ještě neslyšela o konkubíně, která by se tolik starala o vyplnění přání svého pána, ať to obyčej dovoloval nebo ne. Její síla a chytrost ji umožnily vzbouřit se. Pud sebezáchovy překonal každou duševní i fyzickou překážku stojící mezi ní a útěkem.

Rozhodně ji nevedl mateřský cit. Myšlenky odhalily, že považovala dítě, které v sobě nosila, pouze za nebezpečný náklad. Věděla, že lordi nenávidí míšence a že znamená smrt čekat takové dítě, ačkoli jí nebylo jasné proč. Lidi nikdo neučil číst a psát. Neměli

proto žádný záznam o Válce Čarodějů. Pouze Proroctví šířené Příbuznými udržovalo při životě zkreslenou ozvěnu toho, co se stalo. Proroctví se však k uším Seriny nikdy nedostalo. V tomto ohledu stejně jako v mnohých jiných byly konkubíny chráněny před „nákazou“ od nižších otroků.

Ze své přítomnosti uvnitř Serininých myšlenek Alara věděla, že kdyby znala nebezpečí, která skrývala poušť, nikdy by do ní neutekla. Ale Serina neměla nejmenší ponětí o něčem tak prostém jako je změna počasí nebo jak dokáže člověka pálit a trestat slunce. Unikla strážím ven ze sídla podél obhospodařovaných zahrad do prostoru, který už nebyl zavlažován a kde nebyla zeleň udržována Dyranovými kouzly. Uviděla obrovskou písečnou plochu ležící pod vycházejícím měsícem a jen si pomyslela, že písek bude jemný na její bosá chodidla. Trochu měla ponětí o stopování z Dyranových debat s hosty. Všimla si, že si vítr pohrává s pískem a došlo jí, že by mohl skrýt její stopy a že na pohyblivém písku nenajdou její stopy ani psi. Vůbec nebrala v úvahu slunce a nepřemýšlela o tom, jak může spalovat přes celý den bez jediného stínu. Nevěděla, jak má najít jídlo a vodu. První den slepého vrávorání ji naučil litovat svého rozhodnutí, ale to už se úplně ztratila. Byla tak izolovaná, že neměla ponětí, že slunce každý den vychází na východě a zapadá na západě a bez ukazatelů byla bezmocná. Bouřka jí první noc poskytla vláhu a oživila ji. Druhý den mraky zahalily slunce a umožnily jí tak jít dál. Ale dnes, třetího dne, byla blízko konci. Alara brala její příběh pouze jako příklad toho, co se může stát ženě, která nosí pod srdcem míšence.

Alara byla zvědavá… podařilo by se Serině uchovat své dítě v tajnosti, když sokyně čekala na každé její uklouznutí? Je docela možné, že existují ještě další míšenci. Náhodné znásilnění polní dělnice, chyba v antikoncepci, aféra mladšího elfa s prostou služkou – určitě jsou stovky způsobů, jak počít dítě. Lidské rysy obvykle překonaly elfí, ale…

Záleželo na tom, jak dítě vypadalo. Světlá elfí kůže a bílozlaté vlasy by ho prozradily V davu polních otroků se tyhle věci prostě neschovají.

Moment. Vzpomněla si na něco o…

Nejvyšší šaman říkal něco o míšencích. Elfové na slunci nehnědli, ale míšenci ano. Často dědili barvu vlasů svých rodičů, ale také smaragdové oči elfů s oválnými panenkami. Pokud se dítě naučilo klopit hlavu, dokud neumělo změnit barvu svých očí pomocí kouzla… a obojky blokovaly pouze lidská kouzla a ne elfí. Protože míšenci oplývali silnější mocí, mohli být dokonce schopni kouzlit i přes omezení obojkem.

V čele některých klanů stály ženy, které potřebovaly potomky a dědice stejně jako lordi. Alaru by zajímalo, kolik z nich dalo přednost potomkům z oficiálních svazků a kolik tajně navštívilo příbytek otroků. Jaké by asi byly děti z těchto spojení? Matka dítěte měla možnost očarovat je hned po narození, aby vypadalo jako elfí. Dokonce ještě nyní mohly být mezi elfími ženami míšenky.

I míšenec s elfím otcem se občas mohl dožít dospělosti, pokud se schovával mezi sluhy nebo polními otroky. Potom by dosáhl dospělosti. To znamenalo obojek a možné objevení. Co by asi udělal potom…

Mohl by utéct. Věděla, že existují také „divocí“ lidé, ačkoli to lordové jen velmi neradi přiznávali. Minimálně jednou za rok se konal hon na „divoké“. Ti se skrývali na různých místech. Dokonce ani Příbuzní o nich nemuseli vědět. Existovaly přírodní oblasti, o které se tak často nezajímali.

Žena tiše spala ve stínu zdi vedle jezírka. Vyčerpání zcela zvítězilo nad vším ostatním. Napila se z jezírka a jeho kouzelná síla jí ošetřila popáleniny do té míry, že mohla spát. Ale čistota vody pracovala proti ní. Potřebovala vodu, ale také vypocené minerály. Navíc byla příliš spálená sluncem. Spánek, do kterého upadla, se zanedlouho změní v šok. Alara neměla daleko k lítosti. Jenom Serinina netečnost k ostatním lidem jí znemožnila projevit sympatie.

Ona a Dyran se velmi dobře doplňovali, pomyslela si cynicky dračice. Dyranovi podřízení svého pána považovali za zvrhlíka. Občas je lord přistihl, jak o tom mluví. Měli pravdu. Starší lordi říkali, že příčinou jeho „náklonosti“ k lidem je neobvyklá sexuální fixace. Většina elfů jeho generace si vydržovala nejvýše dvě konkubíny a to jenom proto, že se nechtěli uspokojovat sami, když byly jejich lady indisponovány. A ony se snažily být

„indisponovány“ co nejdéle, ubožačky. Byla to jediná zbraň, kterou mělo slabé pohlaví proti svým pánům…

Starší elfí lordové byli diskrétní. Nemluvili o svých konkubínách, často ani nepřiznávali, že vůbec existují a drželi je uzavřené ve zvláštních odděleních. Málokdy se ukazovali se svými konkubínami na veřejnosti a nikdy jim nedovolili, aby je zahrnovaly přízní při oficiálních příležitostech.

Dyran byl pro ostatní v pozici muže, který nejen veřejně souloží se zvířaty, ale ještě svou zvrhlost staví na odiv ostatním, aby je provokoval k výpadům proti sobě. Pouze jeho kouzelná síla je odrazovala, aby ho napadli. Nezabil by nikoho, to bylo proti zákonům a zvykům, ale mohl by svým kouzlením způsobit mnoho škody. Jeho duelisté byli nejlepší ze všech. A nakonec, o každém věděl nějakou nepříjemnou maličkost.

Promítla si všechna fakta, která o Dyranovi nashromáždila během všech těch let. Bonbónky schované na horší časy. Musela se hodně soustředit. Dračí paměť byla výborná, ale vyvolávání informací určených k dlouhodobému uložení vyžadovalo hluboké soustředění a značné množství trpělivosti.

Beze vší pochybnosti byl požitkářský a dokázal sám sebe ospravedlnit. Museli jste se na jeho majetek dívat očima Seriny abyste to pochopili. Nešetřil penězi na svoje pohodlí a potěšení. Většina lordů by mu byla podobná, pokud by si to mohli dovolit. Jakmile některý lord získal tolik moci nebo majetku, okamžitě se snažil vybavit i své hnízdečko, jak nejpohodlněji mohl. Obchodem s přepychovým zbožím se živil nejeden elfí lord a nejeden klan tak přišel ke svému bohatství. Předmětem obchodu byly hedvábné látky klenoty, parfémy, vzácná jídla, neobvyklá koření a kadidla, všechny věci nalezené, vypěstované, vykopané nebo vytvořené rukama jejich otroků. Velmi málo elfů mohlo tvořit věci jen tak ze vzduchu podobně jako Dyran, když se mu zrovna chtělo použít obrovskou energii, kterou to vyžadovalo. Zvládali většinou jenom iluze. Nejpřesvědčivější iluze, ale přesto – jen iluze. Ačkoli obchod s iluzemi rovněž vzkvétal a služby uměleckých kouzelníků byly vyhledávány spoustou elfů.

Zvláště vyšší lordi však dávali přednost realitě před iluzí. Elfové byli od přírody chamtiví a hladoví po nových senzacích a krásných věcech. Elfy, kteří sami pracovali, nutila zjevná nečinnost vyšších lordů k neustálé závisti. Cílem úsilí mnoha lordů, zejména vysloužilců a podřízených, byla pozice, ve které by nedělali nic, co by jim nepřinášelo nějakou rozkoš.

Protože už Dyran patřil mezi ty starší, žil takto dvě nebo tři století. Možná proto byla Serina tak atraktivní částí majetku. Byla ho schopná překvapit, což ji činilo vzácnou pro tak unavené stvoření, jakým se stal Dyran.

Nyní, když si mohl dovolit být líný a když vyčerpal všechny způsoby nečinnosti, snažil se najít zábavu. Jeho největší zálibou bylo manipulovat životy všech, kteří ho obklopovali, tím, že využíval jejich slabostí a emocí. Proto podporoval rivalitu a rozpory mezi svými konkubínami a podřízenými. V harému se to projevovalo pouze občas.

Ale to, co provedl tomu svému podřízenému…

Alara se při té vzpomínce nepohodlně zavrtěla a všimla si, že se zaměstnaná vlastními vzpomínkami zcela vrátila do dračí podoby. Kdyby tu byl někdo, kdo ji mohl opravdu vidět, pak by tato chyba mohla mít škaredé následky.

Byla tady jenom Serina. Ta o sobě nevěděla, a tak to nevadilo.

To, co udělal Dyran, bylo vypočítavě kruté, že se jí dělalo zle. Zničil člověka tím, že dal jeho dítě necitelnému netvorovi, a potom mu nařídil, aby se naprosto vyčerpal napravováním něčeho, co mohl snadno způsobit jeho protivník. Jednalo se o typický Dyranův postup. Kdyby neznal způsob, jak kontrolovat životy všech kolem, určitě by si nějaký postup vymyslel.

Dyran sbíral o svých nepřátelích, přátelích i o svých podřízených všechny informace. Nejednou byla Alara na svých cestách v elfí formě vyslýchána Dyranovými agenty. Většinou se to dozvěděla až dodatečně. Dyran byl vytrvalý a trpělivý. Nebyl spokojen, dokud neměl vliv na každého, s kým se stýkal.

Další z jeho rozmarů Serina pouze tušila. Byl posedlý touhou po vítězství. Začalo to zřejmě incidentem s lady Alinor. Poprvé po dlouhé době prohrál. Musel to být pro něj šok, který nastartoval v

jeho mozku nějaké chorobné pochody. To se občas starším lordům stávalo. A Dyran už nebyl nejmladší. Hystericky reagoval na každé zmaření svých plánů a na jakýkoli odpor. Nesnesl prohru.

Serina měla štěstí. Když přišel Dyran domů, byl v dobré náladě. A ona to určitě věděla. Kdyby byl poražen nebo dokonce blokován v Radě, hrozilo, že ji na místě zabije. Kdyby přišel mrzutý, byl by ji paralyzoval, dokud by ji stráže nenašly. Potom by ji popravil, jak nejbolestivěji by to šlo. Možná by z popravy udělal veřejné představení.

Místo toho byl se sebou docela spokojený a rozhodl se, že se trochu pobaví, než za ní někoho pošle. Její vlastní zvědové jí donesli, že sokyně prozradila její těhotenství a že stráže přijdou za rozbřesku.

Alara byla ochotná se vsadit, že Dyran nechal stráže hlídat na okraji pouště, aby se ujistil, že tam Serina zemře. Nemohl ji nechat žít – ale znovu ho překvapila. Kdyby byl stále ještě v dobré náladě, nechal by ji zemřít „přirozenou“ smrtí.

Alaru vyrušilo zasténání. Uvědomila si, že během doby, kdy se obírala vlastními vzpomínkami, sklouzla Serina ze spánku do halucinací a následky její cesty se projevily. Bezmocně ležela na boku, trhala sebou a naříkala, když se jí začaly stahovat břišní svaly.

V žádném případě nemohla přežít porod.

4

Alara byla znovu v pokušení jednoduše odletět. Neměla nejmenší důvod zabývat se tímhle člověkem. Naopak, všechny důvody svědčily proti. Zanedlouho zemře. Není vůbec možné, aby přežila tuto těžkou zkoušku a už vůbec ne porod. Alara byla zděšená jejím vztahem k ostatním lidem.

Bylo by logické ponechat ji svému osudu. A přesto…

Pomyslela si o sobě, že je blázen, a vnikla do ženiny mysli, aby byla svědkem fantazie složené z halucinací, starých vzpomínek a z jejích tajných přání…

Serina se pokoušela odpočívat v jemných poduškách, které ji přidržovaly. Kousala se do rtů s přicházející a odcházející bolestí, až jí krvácely. Snažila se usmívat na lorda Dyrana, který ji něžně držel za ruku. „Je to dobré dítě," řekl s vroucností, kterou projevoval jenom své oblíbené lovecké feně nebo klisně, když se chystaly vrhnout.

Slabě se usmála. Pokoušela se vzbudit zdání, že se nejedná o nic horšího než o malou indispozici. Dyran nesnášel zmatek a ještě více nesnášel, když byl svědkem hysterie. „Za chvíli to bude v pořádku a já budu opravdu vděčný, až tě budu mít opět po svém boku."

Její bývalá sokyně Leyda musela kartáčovat podlahu porodního sálu, dokud se neleskla jako sklo. Nyní se mračila, ale neodvážila si říct ani slůvko. Když Dyran vystopoval Serinu v poušti, dal za pravdu jí. Ačkoli Leydu fyzicky nepotrestal, to, co udělal, bylo mnohem horší. Věnoval svou bývalou konkubínu Serině jako jejího osobního lopotníka.

Co se stalo s dítětem? zajímalo ji na chvíli. Dyran jí ho pravděpodobně zabavil a potom vymazal všechny její vzpomínky. I takové věci mohl dělat, když chtěl.

„Nepochybuji, že mi ty a ten mladík zplodíte houževnatého hocha," pokračoval lord, když přešel další nával bolesti. Po čele se jí řinul pot. Usmála se se zaťatými zuby a pokývla. „Právě takového potřebuji pro osobní stráž svého syna. Jestli se vydaří, měl bych tě zřejmě požádat ještě o jednoho, hmm?"

„Jak ráčíte – pane –" podařilo se jí s námahou vydechnout, ačkoli by v tu chvíli byla mnohem raději, kdyby ji požádal, aby drhla podlahu jako Leyda! Škoda, že jí z paměti nevymazal tohle.

„Šikovné děvče." Ještě jednou ji uchopil za ruku a potom odešel z bíle kachlíčkovaného porodního sálu. Nesnášel nepořádek. Jediná nepořádná věc na Serině byly krůpěje potu na čele, jinak byla celá skrytá v zahalujícím hedvábí. Ale poté, co překročil práh, se vše změnilo. Shromáždily se kolem ní ošetřovatelky a porodní báby.

Nic z toho jí nevadilo, když ji Dyran žádal – ne nařizoval, ale žádal ji, aby povila zvláštního člena stráže. Chtěl něco velmi speciálního: dítě nejlepších vlastností, které by bylo vytrénováno na ochranu jeho vlastního syna. Chtěl (nejosobnějšího) strážce cvičeného od okamžiku, kdy se začal batolit, a uvedeného do funkce, jak jen to bude možné. Nedovolil si svěřit tento úkol někomu jinému. Řekl jí, že mu nikdo nesloužil tak věrně jako ona. Nikdo jiný se tolik nestaral. Řekl jí, že nikdy po ničem netoužila, ale že jeho odměna předčí její nejdivočejší sny.

Nikdy mu to neřekne, ale ten mladík ze stráže se zamyšlenýma očima a pevnými svaly, kterého jí přidělil k spojení, už její nejdivočejší sny daleko předčil. Dělal všechno, co mu řekla. Bylo tak opojné mít moc a právo na změny. A stejně tak opojná byla skutečnost, že tentokrát se někdo snažil vyhovět jí. Bylo to mnohem lepší, než se sama snažit oblažit někoho jiného.

Možná by měla požádat, aby jí byl přidělen nastálo jako část její odměny…

Bolest se znovu ozvala. Vykřikla bolestí a hněvem. Co je s porodními bábami? Proč něco neudělají? Cožpak si neuvědomují, jak je důležitá?

Pokoušela se něco říct, popohnat je křikem, který si zasloužily za svou nedbalost, ale nezmohla se na jediné slovo. Jenom naříkala v

agónii, jak se intervaly mezi přílivy bolesti zkracovaly, až jenom bezmyšlenkovitě sténala jako zvíře.

Alara se rozhodla, že jí nevadí, jestli je Serina zvíře bez kouska srdce. Nezáleželo jí na tom, co udělala v minulosti. Byla to žena, která se chystala rodit, a v tomto bodě zapůsobila na její nejhlubší dračí instinkty, Alara jí musela pomoci.

Rozhodnutí bylo téměř podvědomé. Nemohla si pomoci. Musela podniknout bezpečnostní opatření pro tak nepravděpodobný případ, že by se žena dostala z deliria. Bylo to bláznivé, bylo to sentimentální a rozhodně to porušovalo pravidla ochrany draků proti možnému odhalení. Ale poté, co strávila tolik času v Serinině mysli, cítila, že musí zasáhnout, už jenom proto, aby odčinila ukradené myšlenky.

Poslední pohled do ženiny mysli předtím, než se proti ní obrnila, jí poskytl, co potřebovala: podobu jedné porodní báby.

Rychle načerpala kouzelnou sílu z jezírka. Když přesouvala většinu své hmoty Ven, proběhla jí vlna. Měnila se opatrně, aby neporušila rovnováhu svého dítěte a aby bylo v bezpečí, protože se svojí podobou měnila i podobu dítěte. Byla to časově náročná operace. Když skončila, slunce se blížilo k západnímu horizontu a žena neměla daleko k porodu, slábla každým výdechem.

Klekla si vedle ženina těla a lehce ji zvedla do pohodlné polohy. Viděla, jak se na ni na chvíli upřely Serininy oči, ve kterých se zablesklo jasné vědomí. Dostatek vědomí, aby s určitostí rozeznala, za koho se Alara maskuje.

Žena otevřela ústa, ale nevyšel z nich ani hlásek. Alara jí vlila do úst trochu vody. Potom pod záminkou, že jí podepírá hlavu, jemně stiskla určité nervy na páteři na rozhraní krku a ramen.

Serina polkla. Na chvíli se jí překvapením rozšířily oči, když bolest ustala. Potom zavřela oči před zapadajícím sluncem a opět sklouzla do deliria.

Byl to lehký porod, co se týče rychlosti. Alara byla polekaná množstvím zranění. Když Serina začala přílišně krvácet, bylo jí jasné, že s tím nic nemůže udělat. Během chvilky leželo dítě na

útržku Serininy sukně, schované v prohlubni vyhrabané v písku. Malá holčička – škaredá, jak jen lidské dítě může být.

Jakmile z ní vyklouzlo dítě, hluboce vzdechla – naposled.

Alara s odporem zírala na vlhkého, červeného drobečka a přemýšlela, co ji k sakru vedlo k tomu, aby to dítě zachraňovala.

U všech bouří! Ten tvoreček není ještě vyvinutý! Měla by ho tam nechat, aby umřel spolu se svou matkou. Bylo by to tak lepší. Ani přesně nevěděla, co s ním má dělat. Mohla by ho nechtěně i zabít. To je ale ošklivé zvířátko…

Potom tvoreček otevřel svá malinkatá ústa – a pouštním tichem se ozval slabý, nešťastný pláč.

Ten pláč se zařízl do Alařina mateřského srdce s jistotou elfí střely a stejně tak ostře… věděla, že ho tam nemůže nechat. Teď už ne. Bylo to jenom dítě. Měla by zjistit, jak o něj pečovat. Nemohlo to být tak odlišné od péče o jiná mláďata.

Ponořila dítě do jezírka jen na tak dlouho, aby se očistilo, a zabalila ho do zbytků Serininých šatů. Nevypadalo o moc čistší, ale přestalo plakat. Přesto cítila Alara neforemné vlny hladu pocházející od dítěte. Jednoduše hledělo do dračích očí s podivnou inteligencí, jakoby se bylo schopné už v tomto raném věku zaměřovat na věci.

To je jen moje fantazie.

U všech bouří, co udělám s tím dítětem?

Asi bych ho měla vzít domů.

Znovu načerpala energií vyvěrající z jezírka a znovu nechala projít tělem vlnu, která ji změnila do přirozené podoby Dítě leželo v písku pod paprsky zapadajícího slunce a bylo úplně zticha. Alara začínala být trochu nervózní tichem a také tím, že ji dítě bylo schopno sledovat.

Šamanka naplno roztáhla křídla a chytala poslední paprsky tepla. Na písek a na dítě padal její dlouhý, černý stín. Měla by vyrazit teď, dokud může chytit teplé vzušné proudy. Keman měl celou malou zoologickou zahradu. Možná by se o tuhle věc mohl postarat jeden z jeho miláčků.

Ze svých předních pařátů udělala umělou kolébku pro dítě a dala si zvláště záležet, aby je nepoškrábala. Mohutnými údery křídel a nohou se vznesla do kobaltové oblohy.

Víš, myslela si pro sebe, když mířila za sluncem a večernicí zpět do Doupěte, *opravdu by o tomhle měla být v Proroctví zmínka. Hmm. Možná ho sama doplním.*

Cožpak by to z úst staré, slepé ženy neznělo působivě? „Dítě draků, zhouba elfů…“

Pronásledovala zapadající slunce přes poušť až k planinám. Pod ní vybíhala z úkrytů v porostu, kde trávila celý den, stáda antilop a ostatní zvěře. Mířila za vodou a do otevřených pastvišť. Když na ně padl stín křídel, polekala se a rozutekla.

Dnes večer ne, vy šťavnatí tvorečkové. Teď nejsem na lovu.

Kromě toho by to bylo pytlačení. Tato část země náležela jinému doupěti. Leanalanovu doupěti, jestli si dobře pamatuje. Není zdvořilé bez povolení přistát a lovit na cizím území.

Stáda svým úprkem zvířila spoustu prachu. Dosud tady vládlo velmi suché léto. Mraky prachu se třpytily v posledních paprscích zapadajícího slunce červenými a zlatočervenými odlesky. Purpurové stíny natahovaly své prsty od každičkého stébla a křoviska. Před ní umíralo slunce v krvavé červeni a zlatě. Za ní tmavla obloha až do indigové. Shora na ni pokukoval slabý srpek ubývajícího měsíce.

Zespoda teple dýchaly planiny. Voněly prachem a sluncem spálenou vegetací, nádechem zvířecího pižma a tu a tam i vůní skryté vody.

Jak pokračovala k západu, slunce se zdálo přetržené napůl. Dříve než dosáhlo horizontu, přeťala ho dole černá rozeklaná čára.

To byly hory. Už to nebude dlouho…

Za pouští, kterou elfové nikdy nepřekročili, za pláněmi obývanými pouze zvěří, ležela jako hnízda v horských údolích doupata. Domov jí nikdy nepřipadal tak přitažlivý. Dokonce ani dítě houpající se na jejím pařátu nebylo v tu chvíli důležité.

Alara toužila po domově, po své vlastní jeskyni tolik, že zapomněla, že nikdy nedokončila své meditace.

Chvíli kroužila nad Doupětem a čekala, až ji vezme na vědomí hlídka. Staré zvyky vymíraly pomalu. Možná už nebylo nutné, aby se draci znepokojovali pokaždé, když někdo zakroužil nad jejich

doupaty. Přesto stále drželi hlídky a žádný drak by si nikdy nedovolil přistát bez jejich souhlasu. Alara byla unavená. Přesto si nedovolila porušit tento protokol.

Kdo letí? ozvala se rituální otázka.

Alamarana, odpověděla stejně formálně. *Mám právo přistát?*

Právo přistát a domácí právo, u všech bouří. Vítám tě, sestro!

Snad protože byla tak unavená, nerozeznala „tón“ hlasu. Určitě je to jeden z mladých, pomyslela si. Chvíli váhala nad skupinou „budov“ zasazených do úbočí a snažila se zorientovat. Budovy všech možných tvarů a stylů pod ní vypadaly jako o trochu tmavší stíny oproti světlým zvětralým skalám. Nebylo tu žádné světlo, což by vylekalo každého elfa nebo člověka, který by se přiblížil, víc než změť samotných budov.

Alara si konečně uvědomila, proč nevidí. Byla tak unavená, že se ani nenamáhala přehodit denní a noční zrak. Nadávala si do hlupáků a okamžitě provedla změnu. Najednou bylo údolí křišťálově průzračné.

Tady je její domov. Nebo přesněji budova označující vchod do jejího domova. Někteří draci dávali přednost povrchovým stavbám a většinu času trávili v jiných než dračích podobách. Veliké konstrukce podobné vesnickým sídlům byly jejich, ačkoli nebyly stavěny s ohledem na terénní podmínky a zásoby vody. Do stěny útesu byl vestavěn obrovský zámek. Byl tak blízko, že se ho Alara málem dotkla křídlem.

Byl nový. Alaru zajímalo, kdo si postavil takové monstrum. Nejvíce připomínalo sídlo zbohatlého dozorce.

Ostatní draci dávali přednost jeskyním. Ale ne hlubokým jeskyním Domova. Vybírali si povrchové jeskyně vysoko v horách, kde se mohli, když měli chuť, slunit na převislých skaliscích. Když prolétala kolem jedné takové jeskyně, uviděla oči zářící ze tmy. Tři páry očí, všechny velmi blízko u sebe.

Takže Ferilanoře se podařilo přemluvit svá mláďata k přestěhování nahoru na útesy. Alara už si myslela, že je nikdy nepřiměje, aby opustila údolí.

Někteří z Příbuzných, jako Alara, se cítili nejpohodlněji v rozsáhlých podzemních doupatech, v jeskyních podobných těm, které

Příbuzní používali Doma. Cítili se pohodlněji a bezpečněji se solidní skálou nad hlavou, tisíci schovávačkami a spoustou východů. Toto společenství Příbuzných mělo štěstí. Údolí, kde sídlilo, bylo vhodné pro všechny.

Ti, kteří dávali přednost jeskyním nebo slujím, stavěli alespoň napodobeniny budov, aby označili vchody do svých domovů a uchránili je před bouřemi. Alara vlastnila kamennou kopii altánku v zahradě V'Shan Jaemse lorda Keluma, ze kterého byl hezký výhled do širokého okolí. Viděla ho jednou během jakési zahradní party a naprosto jí učaroval.

Totéž však nemohla říct o jeho majiteli.

Výsledkem dračího stavitelství byla míchanice všech možných typů, stylů a velikostí staveb. Oblíbené vyhlídky se nacházely vysoko na vrcholech nebo byly uhnízděny na útesech. Venkovská sídla a fantastické zámky se krčily na dně údolí jako zmoklé slepice nebo balancovaly na vrcholcích hor a převislých skalách. Chrámy dávno zapomenutých bohů se choulily těsně vedle lidských pyramid a vykřičených domů.

Vypadalo to, jakoby nějaký hrozný vichr smetl půl tuctu měst a jejich části uložil tady.

Pomalu se spirálovitě snášela údolím. Dítě v jejích pařátech bylo celou cestu zticha a kdyby Alara nepociťovala drobné myšlenky přicházející z jeho mysli, určitě by měla za to, že spí nebo je mrtvé.

Tyhle myšlenky – nebo spíše myšlenkové formace, protože ještě nebyly tak jasné, aby se jim mohlo říkat myšlenky – byly celkem silné. Podstatně silnější než myšlenky novorozeného Příbuzného.

Jestli to měla být předzvěst síly té dívky v dospělosti, vůbec se nedivila, že míšenci způsobili elfím lordům tolik starostí.

Viděla, jak dole vylézá zbytek Příbuzných ze svých doupat. Zhora vypadali opravdu velmi podivně. Zvláště v nočním vidění, které postrádalo barvy. Bez rozlišujících barevných vzorů a zahalení do tmavých křídel vypadali na pozadí kamenů opravdu zvláštně.

Jednoho poznala s určitostí hned. Její syn Kemanorel poskakoval na místě jako míček, neschopný ovládnout své nadšení.

Buď opatrný, až budu přistávat, miláčku, řekla mu, jakmile si byla jistá, že je v jeho dosahu. *Mám něco – něco jako nové domácí zvířátko. Je to mláďátko. Budu potřebovat tvou pomoc, protože ztratilo matku.*

Keman nebyl schopný pro svou radost ani pořádně odpovědět. Věděla, že na zemi by slyšela jeho pištění. Vedle něj byl ještě jeden drak. Poznala ho podle velikosti a stříbrných šupin třpytících se v měsíčním světle: Nejvyšší šaman. Položil Kemanovi na záda svůj pařát, protože hrozilo, že by samou nedočkavostí vzlétl.

Maličký se podíval nahoru na Nejvyššího šamana. I na tuto vzdálenost cítila Alara chlácholivé vlny vycházející z otce draků.

Byla hrozně ráda, že je zpátky u Kemana. I když jí občas přiváděl k šílenství. Teď musela podstoupit dlouhý a obtížný přistávací manévr. Obtížný, protože něco nesla, protože byla těžká a neovladatelná díky svému budoucímu potomkovi a protože tady nebyl otevřený prostor jako na poušti. Její dlouhý klouzavý let byl čas od času přerušen rychlými údery křídel, aby se přenesla přes výběžky, a pečlivým rovnáním křídel, aby se vyhnula skalním útvarům.

S unavenou pýchou složila křídla, když se dostatečně přibížila ke skupině zvědavých Příbuzných, a ladně se snesla na svůj třípařátový podvozek.

Položila pečlivě na zem svůj náklad a dítě poprvé, co se narodilo, spustilo pláč, který zněl jako politováníhodné mňoukání.

„U všech bouří!“ vykřikl někdo. „Co je tohle zač?“

Během doby, co se Alara snášela k zemi, změnil se pokojný návrat domů v rychle se šířící hádku.

Nevadilo, že strávila větší část měsíce mimo domov. Nevadilo, že byla šamankou tohoto Doupěte a z tohoto titulu měla nárok alespoň na špetku úcty. Nic z tohoto nebylo důležité, jakmile Příbuzní zavětřili novorozeného míšence. Ostatní draci ji obklopili. Jejich přítomnost byla dostatečně zastrašující, i když nijak neprojevovali svou nelibost. Ve světle měsíce a hvězd byly jejich barvy tlumené, dokonce i v jejím nočním vidění, ale rozeznala je docela snadno. Nikdy nepocítila tak intenzivně své mládí, obklopená

draky, které mohla považovat za seniory. Vytáhla se do celé své výšky, odhodlaná nedat na sobě znát, že jí nahnali strach.

„Co tě to posedlo, že přináší tohle domů?“ stěžoval si jeden z Příbuzných. Mrskal ocasem a vířil za sebou prach.

„Je špatné už to, že je to ošklivější než neopeřené ptáče, ale není to jenom ošklivé, je to taky špinavé a hlučné. Bude se to muset stále čistit a nemá to dost slušnosti, aby vůbec někdy zmlklo.“ Jeho ocas se zmítal stále rychleji. „Tvoje doupě je hned vedle mého. Nechci, aby ta věc pořád plakala, protože mě bude neustále budit!“

„Nemluvě o tom, že z toho po celé roky nebude nic kloudného,“ řekl jiný a pohrdlivě zvednul hlavu. „Bude potřebovat zvláštní stravu, spoustu péče a bude vyžadovat spoutu tvého času, který bys raději měla věnovat studiím a povinnostem. Už jsme se museli obejít bez šamana dost dlouho.“

„A taky nečekej, že ti někdo z nás pomůže.“ Ten hlas Alara poznala. Yshanerenalova povaha byla kyselá jako nezralá mišpule. Vždy kolem sebe šířil zášť. „Ty sis tu věc přinesla domů, ty se o ni musíš postarat. A jestliže to provede nějakou neplechu, budeme očekávat, že poneseš odpovědnost nebo se té věci zbavíš.“ Stáhnul hlavu mezi křídla a výhružně se roztáhl.

„Není to věc,“ protestovala Alara. Postavila se do opozice a nedala najevo nejmenší známku dotčenosti. Zvedla křídla a hřbetní hřeben. „Je to dítě a až zas tak moc se neliší od našich.“

„Možná ne od tvého, drahá,“ zavrčela sladce mladá Lorielane a podívala se přes svůj dlouhý elegantní čumák dolů na šamanku. „Ale my ostatní jsme lepší.“

Jeden ze starších plácnul Lori křídlem po hlavě dřív, než mohla Alara zareagovat na její urážku. „Dej si pozor na jazyk, ty ještěrko,“ zavrčel Haemaen, když se Lori oči zalily ruměncem a vztekle na něj syčela. Odpálkoval ji podruhé, aby ji zchladil. „Nebo chceš předvést, že si nezasloužíš být členem Doupěte? Jestliže šamanka chce nějaké zvířátko, dokonce ošklivé zvířátko, není to ještě důvod, abys ji urážela.“ Tón jeho hlasu sděloval, že to považuje za nezdvořilost a že se snaží usmířit šamanku. Určitým způsobem jeho slova stejně urážela jako Lořin přímý výpad. Alara se naježila trochu víc, ale jeho hřbetní hřeben ležel a uši měl natažené dopředu. Nesnažil se ji urazit.

Prostě si myslel, že ona a dítě nestáli za hádku. Jeho další slova to dokázala. „Koneckonců, je těhotná a těhotné ženy mají své vrtochy."

Alara se jen stěží ubránila, aby ho neplácla. Vždyť byl na její straně. I když značně neobratně.

Hned za Lori stál Keman. Za ním ho pařátem ochraňoval Nejvyšší šaman. Keman byl ve shromáždění jediné dítě. Jak kolem létaly úšklebky a kyselé komentáře, díval se z jednoho na druhého, zřejmě byl vyděšen. Alara jej chvíli litovala a zápasila s myšlenkou poslat ho do doupěte, než všechno skončí.

Jednou se musí naučit, že se Příbuzní v žádném případě neshodují v mnoha věcech. Musí se naučit, jak je většina draků cynická a chladně necitelná a jak jsou lhostejní k potížím tvora, který nepatří mezi Příbuzné.

V tomto jsou úplně stejní jako elfí lordi, pomyslela si zlostně. S každou jejich negativní poznámkou, s každou jejich ukřivděnou stížností se stávala tvrdohlavější. Nestarali se o nic a o nikoho jiného. Každá jiná rasa se jim zdála podřadná. Ačkoli sami Příbuzní byli vyštváni ze svého Domova, necítili ani nejmenší soucit k tvorům, kteří trpěli v otroctví, ze kterého oni sami jen náhodou unikli. Každý z nich byl přesvědčen, že se svět točí kolem nich.

Šlo tu o něco jiného než o adopci divného zvířete. Každý z draků to věděl, ale nikdo to neřekl nahlas. Alara porušila tajemství, když přinesla do brlohu Příbuzných člena jiné rasy. Dítě, mládě, bezmocné a daleké toho, aby jim ublížilo – ale bylo tady Obešla nepsaný zákon, jestli ho dokonce neporušila. Šamani na to měli právo, ale mohla překročit i mez pravomocí šamana. Mají podporovat ustanovení Zákona nebo svědomí? Většina Příbuzných by řekla „svědomí", ale nikdo z nich nikdy nebyl v přímé konfrontaci s dítětem smíšené krve.

Problém ležel daleko za hranicí posměchu: nepříjemný pocit, že Alara zašla příliš daleko a ať byl její motiv jakýkoli, museli ji přimět, aby si uvědomila, že se mýlí. Ta egocentrická zaslepenost změnila Alařinu mrzutost na hněv s příměsí zcela zjevné tvrdohlavosti.

Sama cítila, že se problém stal otázkou morálky. Dítě bylo dítě a vůbec nevadilo, že se jednalo o míšeneckého dvounožce. Bylo to

dítě inteligentních bytostí, zasluhující ochranu a přístřeší, právě proto, že se nemohlo chránit samo.

Zatím hádka nabývala na intenzitě. Nejvyšší šaman jenom tiše přihlížel a uklidňoval Kemana, kdykoli se chystal přiskočit matce na pomoc. Nejasně se rýsoval proti hvězdnaté obloze. Nejtmavší z draků, jako velký mrak, který byl předzvěstí bouře. Přesto z nějakého důvodu nezasáhl.

Alara si pomalu uvědomovala jeho mlčení. Zdálo se jí, že pozoruje všechny, ale nejvíc ji samotnou. Jeho pozornost ji zneklidňovala. Připadala si, jako kdyby ji soudil nebo testoval.

Opravdu ji mohl pozorovat a testovat, protože byla šamankou. A jako Nejvyšší šaman pozorně sledoval všechny její akce.

Možná to mělo také jiný význam. Pokud Alara věděla, Nejvyšší šaman se vždy zajímal o činy elfů a jejich lidských otroků. Kdysi jako jediný obhajoval zásah do světa lidí. V minulosti mnohokrát naléhal, aby se přešlo od prostého pozorování k účinnějším akcím. Povzbuzoval Příbuzné, aby zašli dál než k vtípkům a sabotážím, které dělala Alara mezi lordy.

Mohlo to znamenat mnoho…

A také to nemuselo znamenat vůbec nic. Alara o sobě věděla, že často odporuje a její chování je těžko předvídatelné. Nejvyšší šaman ji v tomto dvojnásobně předčil. Mohl se také jenom bavit tím, jak odmítají její názor. Nepochybně se bavil pozdvižením, které způsobila. Draci škodili nejen ostatním.

Nejvyšší šaman byl velmi proslulý tím, že si rád dělal blázny i z vlastních.

Alara pustila celou tuhle záhadu z hlavy. Jestliže se Nejvyšší šaman nechystá zasáhnout, je to jedno. Tuhle bitvu mohla bojovat sama a vyhrát.

„To dítě si nechám," řekla vyzývavě. Postavila se na nohy, zvedla hlavu, křídla a hřbetní hřeben a dívala se, jak se k ní otáčejí všechny oči. „Keman si s ním bude moci hrát. Naučí se mnohem lépe napodobovat lidi a elfy když bude mít v blízkosti živý příklad. A kdo ví, co se dovíme my, když ho budeme sledovat od narození! Z mysli jeho matky jsem se dověděla mnohem více, než si kdo z vás umí představit."

Nastal rozruch. Hlavy se otáčely hřbetní hřebeny byly postaveny nebo položeny podle toho, jak se jejich majitel cítil. „Je to zvíře," zasyčel Oronae a trochu zčervenal. „Nemám žádné námitky proti tomu, aby bylo chováno jako domácí zvíře, ale vychovávat ho spolu s našimi mláďaty? To je skandál! Stejně jako kdybychom chtěli vychovávat orangutany nebo delfíny!"

Alara se rozpálila, zúžila zorničky a přidala do svého hlasu nebezpečnou ostrost. „Možná by to nebyl špatný nápad!" odsekla. Paťáty hloubila brázdy do udupané hlíny „Možná by ses potom ty který jsi nikdy nevytáhl paty z Doupěte za jiným účelem než kvůli lovu a sluněni se, naučil rozeznávat zvířata a mnohem zajímavější nám inteligencí rovnocenné tvory!"

„Rovnocenná? Tahle zvířata?" odfrkla Lori. Než ji v tom mohla Alara zabránit, natáhla se a uchopila dítě za kotník. Plakalo strachy. Opovržlivě skrčila nozdry. „Šamanko, ty jsi ztratila i to málo rozumu, které jsi měla. Není to nic jiného než poživatina a ty to víš. Slyšela jsem, že z těchhle maličkých je výborná polévka…"

A tím to skončilo, protože Alara udělala něco neslýchaného. Poháněná vztekem napadla jiného draka. Lori na výpad nebyla připravená, protože Alara nikdy nic neoplácela. Ani ve stresu, ani jako dítě. Nikdo si ani neuměl představit, že by byla schopna něčeho takového, přestože ukazovala svou statečnost v Hromových Tancích.

Postavila se na zadní nohy. Ocas divoce bičoval zem, což přimělo všechny ostatní uskočit, aby se mu vyhnuli. Její pravý přední pařát vystřelil, chytil Lořino rameno dříve, než stačila uhnout, a pevně ho sevřel. Drápy se jí zaryly do citlivější kůže kolem kloubů, dokud nezačala křičet a nepustila dítě.

„Jemně," zavrčela Alara přes zatnuté zuby. „Na zem. Ať nemá modřiny, nebo u všech bouří budeš litovat každé stopy na jejím těle. Protože jejich kopie udělám na tvé kůži, i kdybych ti kvůli tomu musela seškrabat všechny šupiny!"

Lori uložila dítě do prachu. Přestalo plakat v okamžiku, kdy pod sebou ucítilo pevnou půdu. Alara propustila Lori, která sklopila podřízeně uši a hřbetní hřeben a odcouvala pryč. Několik ostatních draků vycouvalo stejně podřízeně jako Lori.

Stála nad dítětem a upřeně pozorovala zbytek Příbuzných. „Nechám si ho," řekla pevně. „Vychovám ho společně s Kemanem. Je to dítě inteligentních tvorů a potřebuje, aby se o něj někdo staral a chránil ho." Podívala se po kruhu na skloněné čenichy a sklopené oči. „Nebude pro nás představovat žádné nebezpečí. Nemůže nás špehovat, protože nikdy nepozná svůj vlastní národ, pokud mu ho sami neukážeme. A tou dobou, když s ním budeme dobře zacházet, bude víc drakem než člověkem. Nepřestoupila jsem tedy žádný Zákon a vy to dobře víte."

Nejvyšší šaman, který se do této chvíle ani nepohnul, zvedl hlavu. „Měla by sis to dítě nechat a vychovat ho, Alaro," řekl hlasem podobným vzdálenému hřmění. „Má obrovské hamenleai. Díky němu se kolem nás přihodí zajímavé věci."

Alařiny oči se rozšířily úlekem. Nestávalo se velmi často, že by nějaký šaman přisuzoval hamenleai, předpoklad ke změnám ve světě, konkrétnímu tvoru nebo činu. Alara tak učinila pouze jednou za celou dobu, co byla šamanem. A aby Nejvyšší šaman řekl, že dítě má obrovské hamenleai, bylo něco velmi mimořádného. Pokud se Alara doslechla, Otec Drak se nikdy nemýlil. Její vlastní rozhodnutí nabylo právě platnosti nejen pro Příbuzné tohoto Doupěte, ale i pro vůbec všechny Příbuzné.

Naplno rozpřáhla křídla a oči jí zazářily triumfem.

V té chvíli se jí břicho zvlnilo překotnými stahy svalů, zalapala po dechu a zkroutila se. Pocítila první bolesti.

5

Keman zmateně sledoval matku, jak brání lidské mládě. Ne že by nechápal, proč ho brání, ale nechápal, proč jí všichni tak houževnatě odporují. Měli uši stažené dozadu, hřbetní hřebeny naježené nebo naopak zploštěné, všechny svaly napnuté a výhružně mrskali ocasy.

Co je na tom špatného? chtěl se zeptat Nejvyššího šamana. *Je to jenom nemluvně, jenom mládě. Nikomu nemůže ublížit, natož pak někomu z Příbuzných! Proč nechtějí, aby si ho matka nechala?*

Ostatní byli někdy krutí. Tak třeba Lori. Ta raději vyhrožovala, že sní jeho dvourožce, než by si doletěla nějakého ulovit. Zkrátka byli protivní.

Ale jeho máma se proti nim postavila. Proti všem. Nehodlala se vzdát bez opravdového boje. A právě když už jí málem vyletěl na pomoc zpod ochranných křídel Nejvyššího šamana, ucítil na rameni jeho uklidňující pařát.

Tak jen stál a vztekal se až do chvíle, kdy se Lori pokusila to dítě sníst. Málem jí v té chvíli skočil na ocas. Měl připravené paráty, jen po něm chňapnout, a zuby, aby ji pokousal. Tehdy se jeho jemná, drobná matka jakoby třikrát zvětšila a přinutila Lori podřídit se. Chytila Lořino rameno právě tam, kde byly opravdu malé šupiny a příliš nechránily, a pevně stiskla, jako když si při hrách chtějí mladí draci získat převahu. Chytila Lori v okamžiku překvapení a zranila ji. To jí Lori nezapomene. Už jednou udělala příšerný povyk, když jí vyndávali z nohy kostěnou třísku. Lori vycouvala a ostatní ji následovali.

Bylo po všem a Keman si oddechl. Činnost dospělých už ho nezajímala. Všechnu jeho pozornost poutalo lidské mládě.

Je to opravdu takové mládě, myslel si, když ho pozoroval, jak se vrtí v prachu a slabě pohybuje rukama a nohama. Zajímalo ho, jak je staré. Matka říkala, že chce, aby se o něj staral on. Jestliže bylo

jako dvourožci, potřebovalo určitě mléko. A matka nevěděla, jak přimět dvourožce, aby se staral o tak odlišné mládě. Jenže on ano.

Keman si přinášel domů „zvířátka“ od té doby, co byl dost starý na to, aby mohl jít sám za vesnici. Některá se později ukázala jako užitečná. Rodina skvrnitých koček se usídlila v jejich brlohu a vyčistila ho ode vší havěti. Tisíce ještěrek se postaraly o hmyz příliš malý na to, aby zajímal kočky. Získal si mezi Příbuznými i určité množství respektu. Někteří mu dokonce nosili ze svých loveckých výprav další zvířata pro jeho malé „zoo“.

Jako Nejvyšší šaman. Přinesl mu vzácnou klisnu jednorožce, velkou jako kůň. Vypadala jako kříženec mezi dvourožcem a trojrožcem žijícími na planinách až na to, že jeho rozeklaná kopyta se spíše podobala pařátům. Kobyla byla březí a vrhla trojčátka. Všechna mláďata měla tak falešnou povahu jako jejich matka. Nedovolili přiblížit se nikomu jinému než Kemanovi. Používal je na hlídání zbytku svých nalezenců. Dokonce i Lori se vyhýbala jednorožcům, kteří byli stejně agresivní a zlí jako dvourožci hodní a milí.

Ale teď se stalo poprvé, že mu někdo přinesl takové slabé novorozeně. Určitě bude zajímavé starat se o to lidské mládě.

U dvourožců se jí bude dobře dařit. Bylo by lepší, kdyby kojili vlkouši, protože jsou jemnější. Ale jestliže ji dá k Hoppy, ke třínohému dvourožci, je si téměř jistý, že jí neublíží.

Někdy v tu chvíli se ozvalo matčino zalapání po dechu. Vyrušený Keman vzhlédl a uviděl, jak se zkroutila.

Keman viděl svá zvířata rodit mnohokrát, takže jemu bylo jasné, co se děje. Ale ostatní vycouvali a některé ze starších dračic rychle vyběhly ze svých brlohů. Dívaly se na Nejvyššího šamana, jakoby tam nepatřil.

Každý ignoroval lidské mládě ležící tiše v prachu. Jako kdyby vůbec neexistovalo. Nikdo by neřekl, že bylo před několika momenty příčinou velkého sváru.

Keman se připlížil k malinkatému tvorečkovi, který vypadal velmi křehce. Přemýšlel, co by s ním měl udělat. Matka řekla, že si přeje, aby jí pomohl starat se o něj. Ale ve skutečnosti byl vlastně její, že? Má ho jen tak sebrat nebo má počkat, až něco řekne?

Stál znehybněný nerozhodností. Věděl, že matka může do rána nebo ještě déle rodit jeho nového sourozence. Jestli bude čekat, mládě zemře. Už teď musí být hladové…

Jako odpověď na jeho nevyslovenou otázku dítě zakňouralo a slepě otočilo hlavu. Keman mu dal prst, který vypadal obrovský ve srovnání s hlavou maličké, do úst a dítě začalo zbytečně sát. Potom znovu plakalo.

Když se o ně nepostará, brzy zemře, uvědomil si. Podíval se na Nejvyššího šamana.

„Jestli víš, co je třeba udělat, Kemane, tak to udělat musíš," zahřměl Nejvyšší šaman. „Zvlášť když to považuješ za správné."

Na chvíli zaváhal. Co když Lori zjistí, že se ujal toho mláděte? Vycouvala před Alarou, ale na něj by nebrala žádný ohled. Kdyby to mládě chtěla sníst – nemohl by jí v tom zabránit.

Když nikdo nebude vědět, že to mládě má, dokud se Alaře neudělá lépe – a kdyby dal do stejné boudy Hoppy a jednorožce…

Přesně tohle udělá. Dokonce ani Lori si netroufne přes čtyři jednorožce.

Jakmile se jednou rozhodl, déle neváhal. Ačkoli se sám ještě neuměl proměňovat v něco, co by mohlo nést mládě na rukou, jeho přední paráty byly dostatečně velké, dítě unesl v jednom z nich a ještě zůstalo místo.

Snažil se nepoznamenat ho jedním ze svých drápů. Neměl nejmenší tušení, jak ho léčit, kdyby jej poškrábal. Kdyby ho zranil, musel by čekat, až se matka zotaví, aby o něj mohl pečovat.

Položil pravý pařát přes dítě jako klec a pomalu pod něj podstrkoval drápy kousek po kousku. Pokoušel se pod něj podkopat, aby se ho nemusel dotknout. Když se setkalo všech pět drápů a mezi jeho prsty bylo místo na lidskou ruku, pomalu zvedl paži.

Mládě leželo bez škrábanců bezpečně v košíku z jeho drápů.

Keman vydechl úlevou a kulhavě se na třech nohou vydal směrem k doupěti. Jednou se otočil, aby zjistil, jestli Nejvyšší šaman půjde s ním, ale ten se tiše vytratil, když se pokoušel sebrat dítě. Ostatní odešli, už když odváděli jeho matku.

Tak, to bylo v pořádku. Keman věděl přesně, co teď musí udělat. Zjistil, že se o dítě může postarat i bez pomoci dospělých.

Zvěřinec žil uvnitř jednoho z mnoha východů z doupěte. Patřila k němu i ohrazená pastviště. Než se Keman dostal přes obytné jeskně do tunelu vedoucímu k východu, byl velmi unavený. Nevěděl, že kulhání na třech nohou bude tak těžké. Nikdy dříve si nevšiml, že je tu tolik nerovných míst, kde mohl zakopnout. Tolik výčnělků, které je třeba obejít. Jedna věc byla vesele je přeskakovat s všema nohama volnýma. Něco jiného je, když nese, co nechce upustit. Do pařátu už ho chytala křeč.

Z celého srdce si přál, aby byl dost starý, aby mohl měnit podobu nebo aby mohl použít některé z dračích kouzel. Matka mohla roztavit skálu, když si dala práci a myslela na to. Kdyby mohl kouzlit, už by dávno měl cestu pročištěnou.

Do ohrad se nemotorně přes skály vyšplhal malý úplně unavený drak. Dvourožci, jemní a neschopní se bránit, měli pastviště nejblíže jeskyni. Tvořil ho přístřešek, který vybudoval nahromaděním skalisek, a plot z kamenů. Byl opravdu rád, když mohl dítě položit do slámy vedle Hoppy která právě kojila své vlastní mládě. Hoppy byla velmi krotký dvourožec, dokonce měla i mírná mláďata. Kemanovi už odchovala nejednoho sirotka.

Pohodlně si ohnul pařát. Myslel si na chvíli, že křeč snad nikdy nepřestane. Zkontroloval mládě. Vypadalo v pořádku. Leželo pohodlně na slámě a Hoppy si ho zjevně nevšímala.

Tak to bylo v pořádku. Přesně tohle čekal. Vstal a vyrazil zpět k východu do malé boční jeskyně, kde skladoval potřeby pro svá zvířata. Nejdřív bude potřebovat mátový olej a hadr a potom musí vzít Hoppy její mládě. Obě mláďata vydrhne mátou a Hoppy nepozná, které je opravdu její, takže se s trochou štěstí bude starat o obě.

Dříve to tak vycházelo. Keman věřil, že by to mohlo fungovat i tentokrát, i když tohle mládě bylo daleko bezmocnější než sirotci, které jí svěřoval dříve. A vůbec se nepodobalo dvourožci.

Mládě zaplakalo. Tentokrát nebylo pochyb, že mělo hlad. Keman se najednou začal bát. Nebyl si jist, co udělá Hoppy. Pláč dítěte byl daleký mečení jejího vlastního potomka.

Hoppy vyděšeně pozorovala dítě, uši vztyčené. Keman nakročil, připravený dát mezi dítě a dvourožce pařát, kdyby projevil známky agrese.

Ale Hoppy natáhla čumák a zvědavě ho očichala. Potom dříve, než se mohl Keman pohnout, nemluvně k sobě přikutálela, zatímco stále plakalo hlady. Vystrašený a v obavách, co tohle drsné zacházení může mláděti způsobit, přiskočil Keman jediným mohutným skokem.

Viděl jen, že se o něj spokojeně stará stejně jako o vlastního potomka. Jako by všichni přesně věděli, co mají dělat.

Keman nalákal na šťavnatou trávu k Hoppy do výběhu posledního jednorožce. Dával si moc dobrý pozor, aby byl z dosahu jeho dlouhých neposedných kopyt s drápy. Jednorožci ho tolerovali stejně jako ostatní členy jeho malého stádečka. Nijak zvlášť mu neprojevovali lásku, ani mu neudělovali žádná privilegia. Chvíli Hoppy a její mláďata přehlíželi a potom se postavili na její stráž.

Kemana ignorovali, ale on na to byl zvyklý. Odešel zpět do doupěte v naději, že už tam matka bude. Jenže jeskyně byla stejně prázdná jako dříve.

Nebylo to velké doupě. V podstatě to byla část řetězu vápencových jeskyní, které se rozkládaly pod hřebenem na této straně údolí. Jeskyně už nebyly propojené. Každý drak, který chtěl podzemní doupě, si nárokoval určitý počet jeskyní. Vybudoval si vlastní vchod a svoji část oddělil od ostatních.

Nacházela se tu spousta vápencových výběžků utvářených po staletí kapající vodou. Alara některé zničila. Jiné nechala prostě proto, že se jí jejich tvar líbil. Omyté nekonečnými kapkami vody se leskly v mdlém světle. V hlavní jeskyni byl strop tak vysoký, že Alara mohla pohodlně létat. Vyčistila a vyrovnala podlahu pod největší klenbou. Zůstalo jen několik výčnělků. Nejimpozantnější stál uprostřed přesně pod nejvyšším bodem dómu. Byl to velký neustále rostoucí stalaktit, který se za pár století setká se svým partnerem, stalagmitem. Spodní polovina vypadala podivně: jako stromy pokrytá hora. Jak Keman, tak jeho matka se na něj velmi rádi dívali. Stál uprostřed lesklého jezírka tak čistého, že bylo možné

dohlédnout na dno. Kdyby si do něj Keman stoupl, ještě by měl nad hlavou pořádnou vrstu vody.

Chladně zářící skleněné koule, které vyrobila matka a umístila do nich kouzelný oheň, ozařovaly každý kout doupěte, který stál za pohled. „Stromová hora“ a jezírko kolem ní bylo vždy jemně modré. Matčina a jeho vlastní spací jeskyně zářily tlumeně zelenou. Momentálně to bylo všechno, protože matka už měsíc nebyla doma. Zbytek doupěte vypadal hrozivě temně a ne zrovna přátelsky. Čas od času bylo ticho přerušeno kapající vodou nebo rychlým cupitáním Kemanových ještěrek. Ale to bylo všechno.

Pokoušel se usnout stočený ve vejčité jeskyňce, obklopený pískem a drahokamy ze svého vlastního pokladu. Byl to naprosto zbytečný pokus. Probouzel ho sebetišší zvuk. Potom nekonečně dlouho zíral s rozšířenýma očima do tmy a naslouchal zvukům zvenku.

Nakonec to prostě vzdal. Nemohl jen tak ležet. Asi by měl něco dělat.

Když klusal ke zvěřinci, viděl stoupající slunce.

„Stejně bych musel vstát, abych je všechny nakrmil,“ povzdechl si. „Takže se o to postarám rovnou teď.“

Většinu býložravců stačí jen vypustit do ohrady, kterou zbudoval. Hoppy a jednorožce ne, jestliže chce mládě udržet v tajnosti a nechat je nakrmit. To znamenalo pečlivě natrhat trávu, nakupit ji na hromadu a donést ji do výběhu. Několikrát. Býložravci, jak ke své lítosti zjistil, toho sežerou spoustu. Slunce už bylo pořádně vysoko, když skončil. Byl hladový a žíznivý.

Postarat se o šelmy bylo mnohem snazší. Jednoduše si venku opatřil snídani a přinesl jim díl z úlovku. Někdy mu vadilo zaútočit na tlustého dvourožce při pomyšlení, že by mohl dobře být jedením z jeho miláčků. Někdy měl dokonce potíže zabíjet. Potom však kolem přeběhlo stádo a jeho instinkty zapracovaly. Než se vzpamatoval, měl plnou tlamu sladkého, jemného masa.

Občas se s instinkty bojovalo špatně. Pouhé zahlédnutí zvířete ze stáda, které utíkalo pryč, stačilo, aby začal švihat ocasem a byl připravený vrhnout se na cokoliv, co se hýbalo.

Právě teď dostával takový hlad, že se zdála čím dál poživatelnější i Hoppy.

Raději bych si měl něco ulovit. Vyšplhal se na vrchol hory roztáhl křídla a nemotorně se naklonil po větru. Ačkoli byl na létání už dost starý, nebyl v něm ještě žádný specialista. Zvláště vzlety a přistání mu dělaly potíže. Snažil se startovat a přistávat v soukromí, kde se mu nikdo nesmál, když spadl na nos.

Zamával, jak nejlépe uměl, aby získal potřebnou výšku. Jeho hlad vzrostl. Rozhodl se, že dnes bude pronásledovat stádo koní. Momentálně byl citlivý na dvourožce. V ústí kaňonu zachytil stoupavý proud a nechal se unášet. Většina dospělých nelovila tak blízko Doupěte. Občas tu měl dobrý lov. Dobře zavlažovaná místa vábila rodinná stádečka býložravců, i když se v těsné blízkosti nacházeli obrovští hladoví draci.

Štěstí stálo při něm. Ve slepém rameni kaňonu s malým pramenem překvapil stádo statných šedohnědých klisen. Zaměřil jednu bez hříběte, vypnul se a klesal.

Byla tak zmatená, že jenom stála. Zasáhl ji naplno. Jak na ni těžce dopadl, zaryl se jí drápy do hřbetu. Cítil, jak se jí zlomila šíje a hřbet. Padla pod ním bez boje.

Čistá práce. Byl na sebe nadmíru pyšný. Kůň byl mnohem větší než zvířata, která obvykle lovil.

Zbytek stáda se v panice rozprchl. Spokojeně hodoval. Nikdy nechtěl divoké koně do svého zvěřince. Byli příliš hloupí, příliš nervózní a příliš neovladatelní, aby se o ně staral. Nejvyšší šaman říkal, že se elfům nějak podařilo zkřížit trojrožce s koňmi a tak dostali jednorožce. Jestli je to pravda, pak zdědili nejhorší vlastnosti obou druhů. Jednorožci jsou stejně tvrdohlaví jako koně, agresivní jako trojrožci a umíněnější než oba dva. Keman měl pocit, že milují zabíjení. To vysvětlovalo, proč je elfové chovali.

Rozhodl se, že do budoucna bude jíst výhradně trojrožce a koně. Většina ostatních draků se o koně nezajímala, což mu dávalo větší možnost k lovu. Co na tom, že je maso tuhé a trochu aromatické? Přinejmenším ho nebude trápit svědomí a Hoppy se na něj nebude káravě dívat vždy když se vrátí z lovu. Snad to byla jen fantazie, ale zdálo se, že vždy věděla, že ulovil dvourožce.

Kobyla byla mnohem větší, než mohl sníst. Zůstalo tolik, aby nakrmil zbytek svého zoo. Když nesl tak těžký náklad, potřeboval získat trochu výšky, než se vznesl.

To znamenalo spoustu práce. Začal si pro sebe bručet. Kéž by se naučili sami lovit.

Šplhal po svahu. Narážel do výběžků, protože za sebou táhl poražený kus. Než se dostal na skalní převis, byla zdechlina pěkně potlučená a on udýchaný.

Nakonec vlkoušům nezáleží na tom, jak vypadá.

Musel si odpočinout na sluníčku. Roztáhl křídla, aby zachytil jeho žár a obnovil síly. Hezkou chvíli se vyhříval, než uchopil kořist do drápů a vydal se na obtížný let.

Dobře, že Doupě nebylo dál. Díky únavě a krátkému spánku neměl daleko k tomu, aby padl vyčerpáním.

„Měl bych raději všechny nakrmit, než se složím," pomyslel si smutně, když se pokoušel manévrovat na přistání.

Stejně nepřistál nejlépe. I když se snažil. Rozrazil v poslední chvíli příliš vzduchu a prudce narazil na zem. Přepadl přes svou oběť na těžce udusaný jíl přímo obličejem. Prach se rozletěl na všechny strany

Sebral se a otřásl se bolestí. Uvědomil si další modřinu na bradě.

Jestlipak se někdy naučí přistávat tak ladně jako matka? Právě teď se mu to nezdálo moc pravděpodobné.

Vrátil se zpět ke své oběti. Roztrhal ji na kusy a rozdělil mezi masožravce svého zvěřince. Byli to jenom ještěrky, vlkouši a skvrnité kočky. Z těch tří jenom vlkouši byli zajatci. Vycházeli z ohrady na zavolání: špičaté uši vztyčené, jazyk visel ze zubaté tlamy vrtěli ocasy. Vzali si od něj rameno koně a odtáhli ho dozadu do přístěnku. Vlkouši neuměli dobře skákat, ale běhali rychle jako blesk. V ohradě je držel další z kamenných plotů. Jeden ze smečky byl slepý, jeden podobně jako Hoppy postrádal nohu, další dva byli příliš staří na to, aby mohli lovit. Byli to přátelští mrchožrouti a byli ochotni uznávat ho jako vůdce smečky.

Skvrnité kočky se k nikomu nepřibližovaly. Věděl, že když zanechá kýtu uvnitř východu, určitě ji najdou. Vždycky ji našly.

Zbytek, většinou odřezky rozdělil mezi ještěrky ve společné ohradě. Snědí je, až na ně budou mít chuť. Dostalo se na všechny kromě těch, které přímo žily v doupěti a spokojeně se živily hmyzem.

Šel k malému prameni, který zavlažoval kaňon, a pečlivě se omyl. Nechtěl se přiblížit k jednorožcům nebo Hoppy a být cítit krví. Nebyl si jistý, co by udělala Hoppy, ale věděl přesně, co by udělali jednorožci: naprosto vážně by na něj zaútočili. Všechno, co páchlo krví, v nich vyvolalo okamžitou reakci. Moc dobře věděli, jak použít své dlouhé spirálovité rohy. Zdálo se, že to mají vrozené. Dokonce i hříbata by na domnělého nepřítele zaútočila se skloněnou hlavou. Jejich rohy mířily naprosto přesně.

Nejvyšší šaman říkal, že se elfové pokoušeli vychovat jednorožce pro boj. Ale většinu z nich bylo nemožné zkrotit, natož přinutit nosit sedlo. Takže tato zvířata zavrhli. Mnoho jich bylo tak agresivních, že úspěšně napadali i draky. Mláďata na sebe útočila i mezi sebou, což málem zavinilo jejich vyhynutí.

Normálně by mě vůbec nezajímali, myslel si Keman, když se blížil k ohradě. Opravdu působili více obtíží než chovatelské radosti. Jedině to, že byli výbornými hlídači, je zachránilo. V tom byli dobří a navíc nechávali dvourožce na pokoji. Snad že se jim zabíjení dvourožců zdálo příliš snadné.

Jednorožci se mu dnes zdáli přátelští. Možná protože je dnes dříve nakrmil. Jen se na něj výhružně podívali a vrátili se zpět, aby mohli hlídat prostor za plotem. Dvourožci občas stavěli hlídky, ale jednorožci byli na stráži vždy.

Je opravdu škoda, že jsou tak nebezpeční, myslel si trochu toužebně, když je pozoroval na pozadí červených skal kaňonu. Jsou opravdu krásní…

Jediný roh jako dlouhé kopí, které vypadalo jako z nejčistší perleti, vyrůstalo z čela v tloušťce Kemanova drápu a postupně pokračovalo až ke špičce podobné jehle. Jeho základ rostl z čela přímo mezi očima zvířete. Oči byly první známkou, že toto zvíře asi nebude rozumné. Velké, ohnivě oranžové oči měly neustále rozšířené panenky. Jako by zvíře bylo neustále velmi aktivní. Hlavu měli podobnou koni, ladnou, dokonce harmonickou. Oči však zabíraly tolik místa, že bylo hned jasné, jak málo místa zbývá na mozek.

Dlouhý, jako had ohebný krk vedl k ramenům. Přední nohy končily chodidly, která byla něčím mezi paťáty a kopyty s drápy. Zadek zvířete byl stejně statný jako jeho přední část, zadní nohy se podobaly více kopytům než paťátům. Zvíře mělo dlouhou vlající hřívu, vyrůstající v trsech. Na bradě mělo porost podobný bradce, pár štětin mu vyrůstalo i na všech čtyřech nohou. Celé zvíře bylo čistě bílé a zářilo jako čerstvě napadaný sníh.

Nejvyšší šaman říkal, že existují i černí, ale on žádného takového neviděl. Jako všechno, co elfové dělali, byli jednorožci v první řadě chováni pro vzhled a teprve potom pro schopnosti. Zcela viditelně si mysleli, že čistě bílá a černá jsou více působivější než přirozené barvy dvourožců a trojrožců.

Když nic jiného, čistě bílá a černá alespoň upozornily ostatní mírumilovnější zvířata na jejich příchod.

Vrchol nastal, když zvíře otevřelo tlamu, jako právě teď, a znuděně zívlo. Úhledné čelisti skrývaly palcové tesáky. Jednorožci byli všežraví, ale Nejvyšší šaman ho varoval, aby je nekrmil masem, jinak si ho začnou obstarávat sami.

Keman je držel na přísně vegetariánské dietě.

Přesto byli spolehlivými strážci. Bylo jisté, že kolem nich nic neprojde.

Keman měl s jejich chovem více než roční zkušenost. Pohyboval se velmi tiše a velmi pomalu směrem k Hoppy a přístěnku v zadní části výběhu. Dával si velmi dobrý pozor, aby se přímo nepodíval na jednorožce nebo aby se k nim neotočil z profilu. V prvním případě by to považovali za přípravu k útoku – a zaútočili by první. V druhém případě by to považovali za výzvu – a zaútočili by také jako první.

Podařilo se mu bez nehody přejít výběh.

V přístěnku našel dokonale spokojenou Hoppy s dvěma „potomky“. Viditelně si uvědomila, jak je lidské mládě bezmocné. Udržovala je na slámě mezi sebou a vlastním mládětem. Protože měla jenom jednu zadní nohu, musela si ke kojení lehnout. Opakovala s dítětem stejný proces jako minulé noci, když si ho přikulila do pozice, ve které mohlo sát.

Keman byl zaplaven radostí. Přesvědčil se, že dvourožci jsou stejně chytří jako jednorožci hloupí. Jen si pořád nebyl jist, jestli Hoppy přizpůsobí své chování tomu divnému sirotkovi.

Zatímco dítě sálo, přikrčil se a pozoroval, jak ho Hoppy pečlivě čistí jazykem. Byl tu další problém, s kterým asi bude muset počkat na matku. Zjistil totiž, že dítě bude potřebovat nějaké zaopatření, ale neměl ani nejmlhavější představu, jak ho zajistit. Prozatím byla největším odborníkem Hoppy.

Takže se musel postarat jen o jednu věc.

„Potřebuješ jméno," řekl drobečkoví, který si ho vůbec nevšímal. „Nemůžu už ti dál říkat „mládě". Nevypadá to dobře. Dokonce i jednorožci mají jména. Neslyší na ně, ale majt je."

Dával si záležet. Vybral jich minimálně tucet a potom je třídil ve svých úvahách. Dračí jména mu připadala nějak nevhodná, ale jména, která dával svým miláčkům, mu přišla ještě horší. Znal jen několik málo elfích jmen. Přesto se mu zdál elfí jazyk příhodnější než dračí.

Nakonec se prostě rozhodl nazvat ji tím, čím byla: „Sirotek". V elfím jazyce to slovo bylo krásné, skoro dračí.

„Jmenuješ se Lashana," řekl slavnostně. „Ale protože jsi ještě tak malá, bude ti zatím stačit „Shana". Líbí se ti?"

Dítě, které právě přestalo sát, zamávalo ve vzduchu ručičkama a trochu si krklo. Keman to považoval za dobré znamení a odešel dát si šlofíka s vědomím, že pro ně udělal to nejlepší.

Keman si položil hlavu na zkřížené paráty a pozoroval svého nejnovějšího svěřence, jak hýbe rukama a žvatlá na svoji pěstounku. Vzdychl. I když se snažil připoutat ji do hnízda se slámy vždycky se odkoulela na slunce. Nebo ji tam dostrkala Hoppy protože dvourožec nechtěl opustit svého sirotka, ale také se nechtěl vzdát svého ranního slunění. Keman si nebyl jist, kolik sluníčka snese. Ale její světlá pokožka nenasvědčovala, že by slunění přehnali. Viděl albínská zvířata vysušená sluncem a se spoustou puchýřů. A to měla na ochranu kožich.

Z toho vyplynul jiný problém. Kromě toho, že byla přespříliš vystavená slunečním paprskům, byla také neustále poškrábaná od

slámy. Hoppy ji dostatečně čistila, ale její tělo bylo neustále vzorníkem růžových šrámů od konců stébel.

Bezpochyby bude muset něco podniknout. Bude jí muset pořídit nějakou improvizovanou pokrývku. Něco jako oděv, který viděl nosit dospělé, když se proměnili do elfí nebo lidské podoby Měl by být z něčeho pevného, aby ji ochránil, dostatečně jemného, aby ji neporanil, neměl by omezovat pohyb, který se zrovna učila poznávat, a musí být z materiálu, který nezraní Hoppy, nevystraší ji nebo nějakým způsobem neodradí od další péče o Shanu.

Keman pečlivě promýšlel problém. Ocas se za ním zmítal v oblaku prachu. Často se prohrabával domácím skladištěm, aby věděl, jaké se tam nacházejí věci. Matka si přinášela domů spoustu suvenýrů z látky. Doupě bylo plné věcí, které Alara přinesla a potom na ně zapomněla. Ale žádná z nich nebyla ta pravá. Dobrá polovina z nich by skončila v Hoppině žaludku. Dvourožci měli univerzální apetit a Kemana často udivilo, co všechno považovali za jedlé.

Keman si přemýšlel o několika možnostech, které posléze vyloučil. Za žádnou cenu si nemohl vzpomenout na nic vhodného ze skladiště. Měl by být schopen něco jí obstarat. Byl teď lépe vybaven pro manipulaci s drobnými a jemnými předměty než když se poprvé snažil postarat o Shanu. Během několika minulých dní zjistil, že když se hodně soustředí, může změnit tvar svých pařátů na něco podobného lidským rukám.

Vzadu v doupěti něco musí být. Matka byla stejně špatný sběratel jako myši. Zatímco přemýšlel, škrabal se na svědícím místě na kotníku. Kůže na kloubech byla suchá a otravovala ho od doby, kdy vyšel z ohrady.

Ze svědění se postupně stávala muka. Přitlačil.

Kůže na kotníku konečně praskla a protrhla podél skladů na pařátech. Otrhal staré kusy a objevila se nová kůže. Oddechl si úlevou. Teď se škrabal jenom jemně konečky drápů. Nové šupiny se musely trochu vzpamatovat, než se vytvrdily stejně jako ty staré. Do té doby byly zranitelné.

Začal se pomalu svlékat. Nikdy to nemohl předem odhadnout. Jednoduše ho začalo všude svrbět…

Prohlížel si kovově modrý cár ve svých pařátech. Něco se mu líhlo v hlavě. Pomalu mu svítalo, že drží řešení svého problému s ochranným oblečkem pro Shanu.

Kůže. Svlečená kůže. Byla pružná, jemná a přesto tuhá, že se dala roztrhnout jen pařátem. Byla to univerzální ochrana. Hoppy ji nesní a také se jí nebude bát. Jednorožcům se nelíbila, jenže ti byli nyní, když se Alara vrátila, zpět ve své ohradě. Keman už nepotřeboval, aby hlídali. Shanina přítomnost už nebyla tajemstvím. Nikdo proti ní nic nenamítal, ani jí nebo Kemanovi nevyhrožoval, díky tomu, že byla Alařiným „majetkem“ a Nejvyšší šaman se o drobečka neobyčejně zajímal.

Tahle nově svlečená kůže nebude stačit. Cáry z kloubů byly příliš malé. Větší kusy nebude moci oloupat dřív než za týden. Ale to nevadí. Alařino skladiště bylo tak rozsáhlé, že zahrnovalo věci i tak „neužitečné“ jako je stará kůže.

Vyskočil na nohy otevřel si ohradu a uháněl zpět do jeskynního komplexu v naději, že Alara nechala v zadních částech rozsvícené světlo. Poslední věc, kterou teď, když už má řešení, potřeboval, bylo probudit matku ze zaslouženého spánku. Nové dráče bylo otrava, který v jakoukoli dobu požadoval jídlo a kadil, když zrovna nejedl. Alespoň si to Keman soukromě myslel.

Byl si naprosto jistý, že Alaře nepůsobil ani polovinu starostí, co ona. Navíc byl dokonale schopný postarat se o sebe a o doupě, když byla pryč, a teď se dokonce staral o lidské mládě, které přinesla domů. Sám bez cizí pomoci!

Skladištní jeskyně byly mdle osvětleny Jakmile měl za zády záři „horské skály“, uviděl bledé, slabé světlo umístěné v orientační kouli. Proti tmavým kamenům bylo sotva vidět. Ve skladištních jeskyních nikdo nepotřeboval víc. Většinou tu byly neužitečné věci přinesené z výprav do světa za pouští. Alařina sbírka látek. Nemohla je používat v dračí formě, protože by je její šupiny nakrájely na proužky jako chleba. Ale byly hezké. Občas změnila podobu a hrála si s nimi a v nich. Dokonce spala na velkých hromadách drahých látek.

Nebylo obvyklé, aby drak schovával cáry své staré kůže. Alara je ale měla stejně jako Kemanovy. Ze staré pevné kůže byly dobré

váčky. Nikdy nebyla tak velká, aby se hodila na něco jiného, a stejně ji museli sešívat. Jako šamanka potřebovala spoustu váčků na skladování tajemných věcí. Říkala Kemanovi, že není nad její vlastní kůži.

Příbuzní ztráceli svoji metalízovou kůži zářící spoustou barev každých pět nebo šest let, když byli dospělí. Dospívající mláďata o ni přišla jednou za několik měsíců. Dokonce i na miminu byla kůže pevná a tlustá. Drakovi se vždy tvořily pod starou vrstvou nové šupiny. To byl jeden z důvodů, proč draci potřebovali železité soli. Když se jim tvořila nová kůže, šly veškeré soli do šupin. Výsledkem byly o mnoho pevnější šupiny než jaké měli třeba hadi nebo ještěrky. Byly velmi tvrdé a přesto naprosto lehké. Kůže zůstávala stejně barevná i po sloupnutí. Keman ji považoval za docela hezkou a stejně atraktivní jako některé kusy z matčiny sbírky. Občas strávil celé odpoledne skládáním zajímavých vzorů z jednotlivých útržků.

Jeho vlastní kůže z minula bude pro Shanu dostatečně jemná, myslel si, když tápal tmou přes hladký povrch a jenom doufal, že tam matka nenechala povalovat nic, o co by se mohl přerazit. A Shana bude zvyklá na její pach a barvu. Stejně jako Hoppy.

Oči si docela rychle přivykly na mdlé světlo a když dorazil k samotné kouli, viděl docela dobře. Minul několik jeskyní naplněných maličkostmi z Alařiných cest. Po podlaze byla rozložená kupa látek, které i v tomto chabém světle oslnivě zářily. Hned vedle byl výklenek plný elfích knih. Potom různé drobnosti jako truhly olejové lampy, polštářky, krabice. Všechno v hromadách bez ladu a skladu. Památky na přepadení karavany ztracené v poušti. Vedle byla jeskyně poměrně uspořádaná: skladiště Alařiných bylin, kostí, škeblí a ostatních surovin, které potřebovala jako šamanka. Další stejně organizovaná obsahovala konzervované jídlo pro případ nouze nebo hladomoru. Keman je všechny minul a směřoval až do té poslední. Kůže byla uchovávána v malinké jeskyňce až úplně vzadu. Keman byl překvapen, kolik se tu nahromadilo jeho vlastní modrozelené a zlatavé kůže.

Prohrabával se hromadou jemných a ohebných útržků. Byly pevné, jak doufal. Zabere trochu času, než najde kusy dostatečně velké, aby z nich mohl být pro Shanu celý obleček. I když byla tak

malá. Když byla kůže zralá na loupání, roztrhla se podél skladů a jizev a strašně svědila. Většina draků měla zvyk rozškrabat ji paťáty a dalších několik dní strávit sloupáváním cárů.

Tentokrát bude muset najít pár velkých kusů. Žádný z těch, co měl, nebyl širší než dva jeho drápy vedle sebe. Bude si muset dát pozor, kde a proč se škrábe, a opatrně stahovat celé plochy až na to bude ta správná doba. Jéje, to bude svědit…

Konečně se mu podařilo najít dva širší kousky. Tak akorát, aby dal dohromady maličkou tuniku. Ochrání Shanino tělíčko od poškrábání slámou a spálení sluncem. Ruce a nohy si budou muset zvyknout.

Celý úlovek svázal do uzlu a omotal kolem něj ocas. To byl normální postup, když potřeboval nést něco, co mohlo spadnout. Zamířil ven, zpět do zvěřince.

Slunce ho zasáhlo jako kámen mezi oči. Chvíli mu trvalo, než zase viděl. Zamračil se. Hoppy se mohla rozhodnout, že dobu, kdy měl tolik práce, stráví opět sluněním. Jestli ano, mohla mít Shana už vážný úpal.

Zrychlil do cvalu a vydechl úlevou, když zahnul za roh kamenného plotu. Podíval se přes něj a uviděl dvourožce dřímat ve stínu na konci prašného výběhu.

Složil svůj náklad vedle človíčka, který téměř spal a ani se nehýbal. Hoppy se na něj líně podívala, potom jí spadla víčka a upadla znovu do sna, jestli dvourožci nějaké mají.

Keman se usadil na slámu. Upřeně pozoroval své paťáty. Snažil se, jak nejlépe uměl, vyvolat podle matčiných rad sílu, která byla drakům k dispozici. Soustředil se tak, že začal pociťovat migrénu. Zíral na paťáty snažil se jim vnutit jiný tvar. Cítil, jak ho hrozně svrbí záda. Pálily ho oči se suchého vzduchu a obraz se začal vlnit…

Ne, to nebylo očima. Byly to jeho paťáty. Měnily tvar tak, že ho z toho rozbolely oči…

Zadržel nával radosti a zachoval si plnou soustředěnost. Drápy se pomalu proměňovaly v prsty, ty se zkracovaly a tloustly. Nakonec měl místo paťátů pár zavalitých rukou. Byly stále modrozelené a potažené šupinami, ale teď jimi mohl pracovat, aniž by drápy ničil své dílo.

Teď rychle, než se změní zpátky…

Vzal kousky své kůže a tkanici. Sešíval dlouhé silné kusy pomocí děr, které do nich předem udělal. Spojil je po stranách a na ramenou. Získal hrubou tuniku, kterou mohl Shaně přetáhnout přes hlavu. Pevně zauzlil tkanice. Usoudil, že to není zrovna nejhezčí oděv, ale svému účelu postačí.

Ruce už se mu začaly znovu měnit na paňáty. Dříve, než se tak stalo, stačil zvednout Shanu a přetáhnout jí své dílo přes hlavu klimbající se na slabém krku.

Jakmile ji položil zpět na slámu vedle Hoppy, začaly mu vyrážet drápy. Dvourožec zvědavě očichal Shaninu novou „kůži“. Ale našel jen známý pach a více už se jí nevěnoval. Když se paňáty vrátily do normálního stavu, Keman si sedl a nekriticky s pýchou obdivoval svou ruční práci.

Hrubý obleček chránil dítě od krku ke kolenům. Ale po stranách byl otevřený až k pasu, aby ho Hoppy mohla udržovat v čistotě. Zdálo se, že Shana sama oceňuje novou ochranu. V jejích dětských myšlenkových formacích býval nespokojený podtón díky pichlavým stéblům. Nyní zmizel. Byla dokonale spokojená.

Podobně jako Keman.

Keman vyšel do ohrady a roztáhl křídla. Slunil se. „Poslouchal“ Shanino drobné myšlenkové broukání: představy, pocity, chuť mléka, pocit pohodlí a tepla na kůži a pocit všeobecného blahobytu.

„Zněly“ velmi podobně myšlenkám jeho nové sestřičky. Mlhavě, ale přesto inteligentně. Každý den se učila něco nového, vytvářela si nová spojení, právě jako jeho sestřička. To se ukazovalo v jejích myšlenkových formacích. Její úvahy „zněly“ zcela odlišně než třeba Hoppiny.

Přiváděly ho k úvahám, jestli se Alara nezmýlila. Možná že Shanina matka byla opravdu jedna z Příbuzných. Jenom byla ve formě dvounožce, když ji Alara objevila.

Čím více o tom přemýšlel, tím logičtěji to znělo. Bylo to opravdu moc dobré vysvětlení. Její myšlení se vůbec nepodobalo zvířecímu.

Ale kdyby to byla pravda, proč by Shanina matka něco neřekla nebo nedala Alaře znamení, že patří mezi Příbuzné?

Zavřel oči a znovu položil hlavu na paňáty. Bylo to všechno zmatené. Zamračil se soustředěním, uvolnil křeč v noze a nevědomě se škrabal ve snaze vyřešit záhadu.

Možná se ve své nové podobě zranila a zapomněla, že je Příbuzná. A jestli byla proměněná dlouho, dítě v ní také změnilo podobu, protože by pro něj jinak nebylo dost místa!

Pokýval sám sobě. Všechno do sebe zapadalo.

To znamenalo, že až bude Shana starší, může Keman něco udělat. Něco, co by ji pomohlo vrátit zpět. Až se naučí proměňovat, může to naučit také Shanu. Potom by se mohla vrátit do své dračí podoby a vše by bylo v pořádku!

Potom by každý viděl, jak je Keman mazaný, že na to přišel. Byl sám se sebou spokojený. Představoval si překvapení dospělých. Uvědomí si, že je stejně chytrý jako jeho matka. Vycvičí ho na šamana a bude se moci účastnit Hromových Tanců dříve než ostatní mláďata!

Určitě proto mu Nejvyšší šaman řekl, aby se o to dítě postaral. Něco tušil, ale kromě něj nikdo.

Keman se rozhodl držet svůj objev v tajnosti. Neřekne nic ani matce. Vždyť přece řekla, že Shana bude schopná učit se spolu s Kemanem. Vůbec nic se nestane, když bude chvíli vyrůstat jako dvounožec. Až ji naučí přeměnit se do své pravé podoby, bude překvapení ještě větší.

Uslyšel pláč a myšlenky dítěte dostaly žádostivý podtón. Na chvíli otevřel oči a pozoroval dítě s jeho pěstounkou. Novorozeně se natáhlo po vemeni a začalo sát. Usmál se na Shanu s láskou. Po těch několika minulých týdech si už nedokázal život bez ní představit.

Keman nad Shanou houpal drahokam na provázku a dítě chňapalo po zářivém objektu. Shana roste mnohem rychleji než moje sestra, říkal si Keman. Byla také chytřejší. Myre chtěla pořád jenom jíst. Shana si chtěla hrát.

Tím si byl jistý. Stejně jistý jako svým jménem. Jeho sourozenec dostal na křtinách jméno Myrenateli. Znamenalo to

„Hledač moudrosti“. Keman ho nepovažoval za příliš vhodné, protože její jedinou starostí bylo příští jídlo. Mezi jednotlivými jídly se stočila na nejteplejším místě svého hnízda, netečná ke všemu kolem. Nebyla zvědavá, nebyla ostražitá, nebyla o nic moc víc než nenažraná ústa.

Křtinami se označoval den, kdy dráče dostalo jméno podle vlastností, které bude mít jako dospělý jedinec. Právě teď Keman neviděl žádnou známku toho, že by se její jméno mělo vyplnit.

Pokud bude v dospělosti právě tak chamtivá a líná jako je teď.

Na druhé straně Shana projevovala živoucí zájem o všechno, co se kolem ní dělo. Tou dobou už lezla. Bylo velmi dobře, že dračí kůži mohly poškodit zase jen dračí drápy, jinak by byl Shanin obleček dávno na cáry.

Kemanova sestra byla velmi náročné dítě. Všechen čas, který Alara vyšetřila, strávila svými povinnostmi šamanky. Neměla možnost věnovat nalezenci více než chvilku tu a tam.

Takže to byl Keman, kdo si dělal starosti s její výchovou. S úlevou sledoval, jak ji Hoppy strká čumákem na „správné“ místo v ohradě. Lezla už velmi dobře, což usnadňovalo Hoppino snažení.

A byl to Keman, ne Alara, kdo ji učil mluvit a jíst pevnou stravu.

Tohle překvapilo dokonce i jeho matku. Shana by ještě neměla mluvit, ale ona mluvila. Ve svém stále se rozšiřujícím slovníku měla už celou hromadu slov: „Shana“, „Keman“, „Hop“, „zlý“, „dobrý“ a nevyhnutelně i „ne“. V poslední době si „ne“ zvláště oblíbila…

Shana lezla neuvěřitelnou rychlostí a s pomocí skály už mohla sama stát… A Keman si byl naprosto jist z jejích toužebných pohledů na vrchol zdi, že se přes ni dostane, jakmile na to bude stačit. Myre zatím neměla v úmyslu nic jiného než se batolit ke kraji své jeskyňky nebo ke skladišti natrhaného jídla, které jí Alara nechala. Kdyby bylo něco, co potřebovala mimo svůj dětský pokojík, seděla by uprostřed na podlaze a plakala, dokud by jí to někdo nepřinesl. Pláč dráčete by mohl rozmetat skálu, o tom byl Keman přesvědčený.

Se svými miláčky trávil mnoho času. Dokonce občas venku i spal. Myre nemohla rozeznat den od noci ve tmě doupěte a neustále

dokazovala, že je jí lhostejný časový režim, kterým se Alara a Keman řídili.

Shaniny myšlenky se neustále vyjasňovaly a stávaly se abstraktnější. Pro Kemana bylo těžké dodržovat matčinu radu: „Nedávej jí nic, o co nepožádá slovy.“ Dobře věděl, že registruje jeho myšlenky. Bylo těžké sledovat její tvářičku zkřivenou úsilím o myšlení k němu a přitom předstírat, že jí nerozumí. Naprosto přesně věděla, že ji „slyší“. Když ji vzbudila uprostřed noci bouřka nebo nečekaný hluk, byl u ní ještě dříve, než stačila otevřít ústa. Tahle nová „hra“ byla protivná a ani trochu se jí nelíbila.

„Zlý Keman!“ byla její obvyklá reakce, když ignoroval její myšlenky a stále ji žádal, aby mu řekla, co chce.

Hoppino vlastní mládě bylo dávno odstavené, ale Hoppy vypadala, že přijala prodloužené dětství svého sirotka. Navíc se zdálo, že stejně dobře jako Keman slyší její myšlenky. A to bylo opravdu neobvyklé. Občas, když se Keman hodně snažil, mohl číst v mysli zvířat, nikdy však nedokázal, aby ho také slyšela. Nezdálo se, že by Shana měla takové obtíže.

To bylo něco, o čem Alara tvrdila, že není možné. Keman se jí ptal. Řekla mu, že obecně Příbuzní mohou nezřetelně číst zvířecí mysl, ale s několika málo výjimkami jako je Otec Drak nemohou nikdy způsobit, aby zvířata „slyšela“ jejich myšlenky.

Bylo to jenom s Hoppy nebo takhle mohla mluvit ke všem zvířatům? Stálo by za to vyzkoušet ji někdy na jednorožcích. Z druhé strany plotu, samozřejmě. Jestliže by dokázala, aby ji poslouchali, mohlo by to být užitečné.

Změnila se z malé věčičky s červenou tváří, která vypadala nedokončeně a zranitelně, na opravdu hezké dítě. Alespoň tak Kemanovi připadala, protože byl zvyklý vídat matku v elfí podobě stejně jako v dračí. Byl si docela jist, co by o ní řekli Příbuzní, kteří nikdy neměnili formu, když to nebylo nezbytné.

Světlá kůže zhnědla neustálou přítomností na slunci. Její smaragdové oči zasazené v zlatohnědém obličeji ho vždycky překvapily. Keman jí musel ke své lítosti stále nakrátko přistřihovat rudé vlasy. Stále se za ně někde zadrhávala, když jí je rozčesal. Pokaždé je měla plná stébel slámy. Právě teď vypadaly pěkně

rozdrbané. Jeho poslední pokus včera večer nebyl právě úspěšný. V noci si je nějak divně přeležela, takže jí na jedné straně trčely jako chochol.

Kdyby se podíval zblízka, zjistil by, že její uši jsou špičaté místo kulaté. Ale nebyly tak ostře zašpičatělé jako jeho nebo elfí.

Skončila svačinu, zlehka poklepala Hoppy a posadila se zpátky na slámu. *Nevypadá ani trochu zmatená rozdíly mezi Hoppy a mnou. Hoppy není její matka, ačkoli ji krmí. Předpokládám, že se nejvíce podobám „matce“…*

Nikdy jsem si nepomyslel, že být matkou je tak – tak namáhavé!

6

Shana trpělivě čekala. Veverka vystrčila ze škvíry, která skrývala její noru, jenom špičku nosu. Nikdy by nevěřila, že má noru vevnitř, ale Alara ji přesvědčila. Puklina nebyla široká ani tak, aby tam mohla vecpat ruku s otevřenou dlaní. Alara ji ujistila, že tam je. A když ta něco řekla, byla to pravda.

Slunce bylo velmi blízko nadhlavníku. Vršek hlavy jí přímo hořel a po krku jí stékal pot. Shana by nejraději dostala veverku ven co nejdříve, ale myšlenky malinkých hlodavců pro ni byly příliš drobné a jednoduché, aby je mohla ovlivnit nebo dokonce slyšet. Kromě toho měla Shana pocit, že by Alara nesouhlasila, kdyby použila svou sílu, aby dostala veverku ven dříve, než byla připravená. Měli se od ní něco naučit. Zjistit, co se to mají vlastně dozvědět, bylo rovnocennou částí vyučování.

Ve škvíře se objevil další kousek veverčina nosu. Shana seděla naprosto tiše a snažila se nedýchat. Veverka zamrskala vousy a objevila se hlava až k očím. Nefoukal ani vánek, který by k ní mohl zanést jejich pach. Byla zjevně plachá, ale nebylo tu nic, co by ji mohlo vyplašit.

Veverka se podezřívavě rozhlížela. Znovu zamrskala vousy, když spatřila Shanu a Kemana. Viditelně nedůvěřovala jejich přítomnosti, i když se nehýbali.

Chloupek po chloupku se vynořovala další část hlavy. Potom byla náhle celá venku, dokonce několik délek od vchodu do nory. Shana zamrkala překvapením. Ani neviděla, kdy se začala pohybovat. V jednu chvíli byla uvnitř pukliny a v příštím okamžiku se změnila na změť pohybů končících pod keřem kousek od Kemana.

Sotva ji viděla ve stínu keře, který se skládal ze skrvrn v různých odstínech šedi. Zbarvení ve formě skrvrn a pruhů veverku dokonale skrylo. Vypadala jako hnědá skála postříkaná sluncem a stíny. *Už vím, proč ji zahlédnu, až když mi uskočí pod nohou,*

pomyslela si s údivem. Myslela jsem si, že ji díky pruhům lépe uvidím.

Teď bylo zřejmé, proč nikdy nemůže žádnou chytit. Pohybovala se velmi rychle z jednoho místa na druhé a jenom šikovný lovec ji mohl zastavit.

Veverka zůstala pod keřem naprosto strnulá, dokud ji jejich neustálá nehybnost přesvědčila, že pro ni nepředstavují žádné nebezpečí. Teprve potom se vydala na sluníčko a začala zkoumat hromadu šišek, které tam položili jako návnadu.

Její zavalitý ohon vylétl vzhůru, když zavětřila a uvědomila si, jaký poklad právě našla. Začala si je cpát do tváří takovou rychlostí, jakou je jenom její tlapky stačily chňapnout. Připomínala Myre s nachytanými rybami. Připravili jí více šišek, než mohla unést. Váčky ve tvářích měla tak napnuté, že Shana mohla vidět jednotlivé plody. Přesto se neustále snažila vecpat dovnitř další.

Nemohla si pomoci. Začala se chichotat. Veverka rychleji než blesk zamířila přes žlutohnědou vyprahlou zem do bezpečí své nory. Aby se tam dostala co nejrychleji, přeběhla Kemanovi přes nohu. To by určitě nikdy neudělala, kdyby ji Shana nevystrašila.

To by stačilo, uslyšela Shana v mysli Alaru. Shana se postavila na nohy, šťastná, že se po nucené nečinnosti může opět hýbat. Opravdu ukrutně nesnášela nečinně sedět. I při vyučování.

„Vsaď se, že tě předhoním!“ vykřikla na svého nevlastního bratra a rozběhla se přes písek.

Závodila s Kemanem zpět do doupěte. Snažila se využít výhod své malé velikosti a velké rychlosti, aby vyvážila fakt, že musela obíhat překážky, které Keman snadno přeskočil. Tentokrát ho porazila. Ale ne o mnoho. Podařilo se jí to jenom proto, že se mohla protáhnout mezi dvěma kameny, na které musel Keman vyšplhat.

Alara na ně čekala ve stínu kamenné vyhlídky. Stíny podobné krajkám, které vrhaly kameny, vypadaly na Alařiných zářících šupinách moc hezky. Shana byla ráda, že Alara udělala vyhlídku dost velkou, aby v ní mohli sedět všichni. Sklouzla na svou malou lavičku. Bylo legrační sledovat, jak Alařino kouzlo opracovává kámen. Shana doufala, že bude umět také tak hezky tvarovat kámen,

až bude větší. Nerada by byla jako Ahshlea. Zmohl se akorát na ošklivé ploché bloky. *Uf. Není divu, že žije na římse.*

Keman těžce dopadl na studenou zem vedle ní a lapal po dechu. Šťouchla do něj nohou a on ji za ní ze žertu chňapnul a zakřenil se. Teprve potom věnoval pozornost matce.

„Tak," řekla hlasitě Alara a upřela své obrovské zlatavé oči na Shanu, dokud se nepřestala kroutit na své sedačce. „Co jste tedy viděli?"

„Veverka byla velmi opatrná," odpověděla okamžitě Shana. „Nevylezla dříve, než si byla úplně jistá, že je v bezpečí."

„Ano," pokývala Alara hlavou. „A co udělala, aby se ujistila, že je v bezpečí?"

„Nejdříve větřila," odpověděl Keman. Konec ocasu mu trochu vířil prach. „Dokonce větřila, i když byla dole v noře. Nezačala se rozhlížet dříve, než si myslela, že blízko ní nic není."

„Potom jenom vystrčila hlavu a rozhlížela se," pokračovala Shana. „Pozorovala vše nové a snažila se zjistit, jestli se to bude hýbat. To jsme byli my. Nehýbali jsme se, takže si určitě myslela, že se ani k něčemu takovému nechystáme." Na chvíli se zamyslela. Pozorovala světlá místa na kamenech vyhlídky, která tvořila krajkové vzory. „Lovec by se možná unavil čekáním a skočil by na ni, jakmile by vystrčila z díry celou hlavu."

„Kdybychom se bývali pohnuli, byla by dole v noře dříve, než bychom stačili mrknout," dokončil Keman a zvedl hlavu z pařátů.

„Víte, proč se tak těžko chytá?" ptala se Alara. „I když to není moc chytré zvíře?"

Keman pokýval hlavou. Shana v zamyšlení sešpulila rty.

„Není moc chytrá," řekla nakonec, „ale je velmi opatrná a rychlá. To dohromady nahradí chytrost, myslím."

„Může být," připustila Alara. „Ta dospělá veverka přežila – protože na každého dospělého je deset mláďat, která se nikdy nenaučila být dostatečně opatrná a stala se obětí ostatních zvířat. Oba byste měli tuto veverku sledovat a pozorovat, jak využívá svou rychlost a hbitost ke své ochraně. Snažte se přijít na to, kdy se její chování může pro ni stát pastí. Kemane, ty se musíš naučit napodobovat její chování a vyhýbat se pastem. Shano, ty musíš

zjistit, jak myslí, abys byla schopná cítit její malinkaté myšlenky a sjednotit se s ní.“

Tentokrát pokýval jak Keman, tak Shana. Aby se naučila slyšet veverčiny myšlenky, musela se naučit myslet jako ona. To nevěděla.

„Takže jste měli hodinu cizích jazyků a další lekci s veverkou,“ řekla Alara a s pochopením se na oba usmála. „Chce se mě někdo z vás na něco zeptat, než odejdu zařikávat bouře?“

Shana si se zpožděním vzpomněla na elfí knížku pro děti, kterou měla přečíst. „Proč tu nejsou žádné lidské knížky?“ zeptala se. „Umím stejně lidsky jako elfí řeč, tak proč tu nejsou žádné knížky?“

Po Alarině tváři přeběhl stín. „Říká se, že elfí lordové nechtěli, aby se jejich otroci naučili číst a psát,“ řekla s mizícím úsměvem. „Cítili, že když si lidé budou moci předávat vše jen ústním podáním, bude menší šance na vzpouru. Proto neexistují knihy psané lidskou řečí a mimochodem se také říká, že jejich řeč vymizela. Většina lidí mluví směsí elfí a lidské řeči. Mnoho jich mluví jenom elfsky.“

„Existují knihy psané Příbuznými?“ chtěl vědět Keman. „Viděl jsem řezby ale máme také opravdové knihy?“

„Ano,“ řekla mu Alara. „Několik a všechny ručně psané. Vznikaly, když byli jejich pisatelé v jiné formě. Většinu z nich napsali šamani. Ukážu ti později psanou řeč, až zvládneš psát v elfí řeči.“

Mluvená lidská řeč, směs elfí a lidské, elfí řeč a řeč Příbuzných. Shana vzdychla. Zdálo se toho strašně moc. Ale jestli bude chtít jít do světa jako Alara, bude potřebovat znát všechny. Keman se je také všechny učí a je starší než ona. Byla zvědavá, jak lidé nebo elfové vypadají. Jsou jako Příbuzní, jenom menší nebo jinak zbarvení?

Odtrhla se od svých myšlenek, aby zjistila, že ji Alara pečlivě pozoruje. V záchvěvu viny přemýšlela, jestli Alara ví, že ještě nedokončila četbu. Snažila se zakrýt svoje provinění. *Radši si vymyslím omluvu dřív, než se sama zeptá…*

Ale Alara se neptala, jestli už skončila čtení. Místo toho řekla: „To je pro dnešek všechno. Zítra se víc soustředíme na jazyky. Mezitím oba pilně studujte veverku. Po večeři mi řeknete, co jste zjistili.“

Shana opustila vyhlídku s pocitem, že dostala milost.

Alara sledovala, jak její schovanka peláší pryč přes spečenou zemi, a vnímala smíšené pocity: pýchu a vinu. Dítě bylo každým dnem hezčí. Stávala se z ní pružná štíhlá dívka, s jistými pohyby, atletická. Podivná směs křehkosti a pevnosti. Její kůže potemněla stálým vystavováním slunci do teple hnědé. Jasně zelené oči většinu času jiskřily humorem. Po svém elfím otci zdědila jemné kosti a krásně stavěný obličej s vysokými lícními kostmi a odhodlanou bradou. Po matce zdědila vlasy, tmavě kaštanové vlasy které na slunci zářily jako měď. Malá sešívaná tunika se na slunci třpytila ve srovnání s jejími končetinami, jako by nosila korzet z pestrobarevného kovu.

Stala se pro Alaru nepostradatelnou. Dokonce i ti z Příbuzných, kteří měli námitky proti její přítomnosti, zdráhavě souhlasili, že je jak hezká, tak užitečná. Díky malým rukám a své velikosti mohla udělat leccos, co draci nemohli, aniž by se proměnili. A plná polovina Příbuzných nebyla ochotná proměnit se v něco tak malého jako lidské dítě.

To bylo důvodem pýchy.

Ačkoli tu byli i takoví, pro které by Shana raději nedělala nic, Alara ji obvykle přesvědčila, aby pomohla v zájmu klidu v rodině. Byla tvrdohlavá, ale ne hloupá. Věděla, že stále jsou Příbuzní, kteří si myslí, že tady pro ni není místo. Ačkoli sama nevěděla proč.

A tohle bylo důvodem pocitu viny

Alara věděla, že by to dítěti měla říct… a nemohla se odhodlat. Ale jestli jí nic neřekne, dozví se to Shana někde jinde. A co by jí řekla potom?

Alara ani v nejmenším nepochybovala, že je stejně bystrá jako kterýkoli z Příbuzných. Kdyby se Shana narodila jako drak, Alara by nepochybovala a oficiálně by ji vycvičila na šamana. Jediné, co mohla v současné situaci dělat, bylo učit ji spolu s Kemanem a pozorovat, kam povedou její sklony. Jedna věc byla jistá: dívčiny mentální schopnosti byly impozantní. Až se Shana dostane v pubertě na vrchol svých možností, Alara počítala, že si na ni netroufne ani nikdo z dospělých.

Někdy si Alara přála, aby šla Shana vyměnit za Myre. Většinou tehdy, když vyklouzla z vyhlídky na sluníčko a drhla si šupiny na břiše o schůdky. Její druhý potomek ji tak rozčiloval, že si s ním téměř nevěděla rady Myre byla líná, egocentrická a netečná. Nehnulo s ní nic. Kromě jejích vlastních zájmů. Neustále se povalovala a byla překvapená, když ji matka přistihla. Nejhorší však bylo, že byla hloupá. Všechno dělala bez přemýšlení. Myre se měla narodit jako člověk. Byla by z ní dokonalá konkubína. A Shana se měla narodit jako jedna z Příbuzných.

To ji oklikou přivedlo k jejím počátečním obavám. Zdálo se, že stín hory nad ní padl jak na její tělo, tak na myšlenky. Jak má Shaně říct, že není drak?

Alara se postavila na úpatí hory za vyhlídkou a ujistila se, že zaříkávací krystal je v sáčku na jejím krku v bezpečí. Pevně přimkla křídla k tělu, prodloužila a zesílila drápy. Umístila dráp do první z tisíců puklin ve skále a začala šplhat.

Tento výstup už podnikla několikrát. Někteří šamani dávali přednost zaříkávání hluboko v srdcích doupat, obklopeni spoustou krystalů a pohřbeni v tichu. Ale pro Alaru bylo lehčí číst větrné stezky co nejvýše, jak to jen bylo možné. Cítila na kůži vítr, slunce jí zahřívalo a naplňovalo energií.

Pohybovala se po úbočí hory stejně lehce, jako Kemanovy ještěrky lezly po zdi. A proč ne? Tohle se naučila při jejich pozorování. Stejně jako ony mohla šplhat po téměř svislých plochách, pokud našla škvíry a pukliny, do kterých mohla zachytit drápy.

Dnes se jí chtělo šplhat více než letět, protože při šplhání ji zbyl čas na úvahy.

Měla spoustu času, aby dítěti řekla, že nepatří mezi Příbuzné. Kdyby čekala, byla by Shana zničená tou zprávou úplně stejně – ale trénink v meditacích by jí mohl pomoci vyrovnat se s ní. Možná by byla i schopná povznést se nad to. Vždyť byla dcerou jejího srdce, i když ne těla. A říkala jí to dostatečně často.

Byla by z ní tak dobrá šamanka…

Stejně jako z Kemana. Z něj bude šaman, i kdyby jím jeho sestra neměla být. Vynořila se z myšlenek, aby se rozhlédla a

posoudila, jak daleko to ještě má. Byla v půli cesty k vrcholu. Tady se šplhání zpomalilo, protože musela hledat úchyty v hladší skále. Je to divné. Dítě, kvůli kterému Alara podnikla meditace, nemělo nadání. Dítě, které porodila v mládí, bylo nadané, ale nijak výrazně. A dítě, které vůbec nepatřilo k Příbuzným, by bylo dobrým učněm Nejvyššího šamana, kdyby bylo dračí krve a původu. Alara vzdychla. Říká se, že žádné vzdělání není na škodu. Nemělo smysl nechat Shanu pobíhat divokou jako jednoho z Kemanových miláčků. Ačkoli by to mnoho z Příbuzných ocenilo. Byl by hřích plýtvat takovou inteligencí, jakou má Shana.

Když dosáhla vrcholu, odložila všechny své myšlenky. Zachytila se drápy za poslední převis a přitáhla se na pahorek, který korunoval vrchol. Rozestřela křídla, aby pohltila co nejvíc slunce, vděčná za teplo a energii, protože jí ošlehával studený vítr a nebylo kde se schovat.

Hluboko pod ní leželo Doupě. Největší jeho budova byla velikosti Shaniných hraček. Všechny skalnaté výčnělky kolem ní rozřezávaly modrou oblohu. Jak se po jejich strnulých popraskaných tvářích honily stíny, zdálo se, že se pohybují.

Alara milovala velebnost, kterou tu nacházela, stejně jako pocit svobody Lehce se tu zapomínalo na potíže a všechna drobná trápení. Otevírala se širokému světu.

Rozhodla se, že se Shanou ještě počká. Vyndala ze sáčku krystal a položila ho na místo, kde se v něm nejlépe bude odrážet slunce. Pár dní nebo měsíců navíc už nic nezmění. Může počkat, až bude Shana starší a lépe všechno pochopí.

Shana si na chvilku vzpomněla na knihu, která na ni čekala v jeskyni Doupěte. Ale zářící slunce a čerstvý vítr tak lákaly…

Přečtu ji později, až bude na hraní horko, slíbila svému špatnému svědomí. Vyběhla za Kemanem, který odešel kaňonem směrem ke stezce vedoucí ven z Doupěte.

Keman na ni čekal na začátku cestičky, která vedla nahoru do vyschlé rokle, ve které si často hráli na schovávanou. Zakopla o kámen, odřela si koleno, ale nevšímala si toho, protože chvátala nahoru, aby ho dohnala.

Ale dnes neměl náladu na hraní.

„Chci ti něco ukázat," řekl. Jeho ocas se zmítal, jako když byl něčím vzrušený nebo ho něco znervózňovalo. Díval se na ní zpět přes rameno. Jeho obrovské modrozelené oči na ni dychtivě zamrkaly. Všimla sis, že mě máma vzala včera samotného stranou. Víš, ukazovala mi, jak měnit podobu. Jak se opravdu změnit, ne jenom změnit tvar drápů nebo něco podobného. Měnit velikost a tvar."

„Myslela jsem si to," začala kolem něj vzrušením a uspokojením poskakovat. „Všichni tvého věku se to učí. Jde ti to? Rovylern je pěkný nešika. Předváděl se, když jsi byl pryč. Všechno popletl a skončil jako něco mezi trojrožcem a mimochodníkem. Nemohl se proměnit zpátky. Vypadal opravdu hrozně. Trvalo mu strašně dlouho, než se dal do pořádku. Smála jsem se, až mě píchalo v boku."

„Neviděl, že ho pozoruješ, že?" ptal se Keman se skrývanou obavou. Oči mu potemněly. „Nemá mě rád a tebe nenávidí. A kdyby se dověděl, žes ho pozorovala v takové situaci, přivedlo by ho to k šílenství. Zvlášť kdyby zjistil, že se mu směješ."

„Neviděl mě," spěchala ho ujistit Shana. Setřepávala si vlasy z očí. „Schovala jsem se nahoře ve skalách. Myslela jsem si, že na něj a na Myre dohlédnu, zatímco jsi byl pryč. Pro případ, že by se rozhodli něco ti provést."

„Tak dobře," vydechl Keman. „No, stejně jsi ve všem lepší než Myre. Teď když vím, jak se správně měnit, myslel jsem, že bych tě to mohl naučit, aby ses mohla změnit zpátky do své dračí podoby. Potom tě už Myre nebude moci vehnat do úzkých. To stačí, tady je dostatek klidu." Nosem ukázal do odlehlého zákoutí a s nadějí v tváři se otočil k Shaně.

„Opravdu?" Shana náhle uprostřed svého rejdění ztuhla samým nadšením. „Opravdu si myslíš, že bys mě to mohl naučit? U všech bouří! Kdybych se mohla změnit, nemusela bych se už schovávat před ostatními! O, Kemane!"

Objala ho kolem krku, neschopná vypravit za sebe samým vzrušením ani slovo.

„Vsadím se, že tě můžu také naučit jiskřit," řekl Keman spokojeně. Vzpřímené uši a hřbet se mu chvěly. „Pak můžeš Myre jednu vrazit, zaslouží si to."

„To se vsaď." Shana pustila nevlastního bratra a udělala si lavičku ze skály. „Dobře," řekla, „jsem připravená. Tak ukaž!"

„Takže, nejdřív jenom změníš tvar. Najdeš to místo, co nám matka ukázala. Právě uprostřed, kde proudí všechna energie." Na chvíli zavřel oči, aby se mohl soustředit. „Potom, když ho máš, myslíš na to, v co se chceš proměnit. Pevně to místo stiskni a náhle ho uvolni. Takhle…"

Shana pozorovala, jak se Keman vlní a je jakoby v plamenech. Vypadalo to, jako když ho pozoruje zpod hladiny. Trochu jí z toho bolely oči. Na chvíli je zavřela.

Když je znovu otevřela, na Kemanově místě byl mimochodník. Ale byl to mimochodník s modrozelenýma očima, se šupinatou kůží místo šedé tuhé. Znovu se objevilo vlnění. Tentokrát jako by byl uprostřed horkého vzduchu – a byl tu správně šedý a s kůží.

Shana vyskočila a nadšeně tleskala.

V téhle podobě se mi nemluví dobře, stěžoval si v myšlenkách Keman. *Myslím, že s tebou budu muset mluvit takhle, dokud se nezměním zpátky. Je to náročné, víš, a bude mi chvilku trvat, než budu schopný změnit se zpátky. Je to, jako bys běžela závod. Nemůžeš vyskočit a hned se vydat na další.*

„To je v pořádku," řekla rychle Shana. „Nevadí mi mluvit s tebou takhle. Takže, co mám udělat nejdřív? Najít energetické centrum?"

Správně. Právě tak, jak nás to matka učila, když jsme si vyměňovali myšlenky. Pamatuješ si?

„Snad ano," řekla Shana. „Dobře, mám to místo a myslím na zvíře, které chci být. Mačkám…"

„Co mačkáš?"

Oba vyskočili. Keman se znovu octnul v plamenech a vrátil se do své podoby. Jeho mladší sestra Myrenateli vyšla zpoza kamene, který je dělil od hlavní stezky Její světle zelené a žluté zbarvení se nedalo splést. V celém Doupěti nebylo dráče s podobným zbarvením.

„Co mačkáš?“ ptala se nevrle znovu. Její žlutozelené oči se nepříjemně zúžily podezřením.

„Nic,“ řekl rychle Keman, než si Shana stačila vymyslet, co říct mladšímu dráčeti. „Nic, Myre. Jenom hrajeme takovou hru.“

Shana sebou cukla. *U všech bouří, to je to nejhorší, co jí mohl říct. Teď si je jistá, že před ní něco skrýváme.*

„Když to nic není, jak to můžete hrát?“ dožadovala se Myre. „Chci si taky hrát! Máma říkala, že si se mnou musíte hrát! Máma říkala, že mě ze všeho vynecháváte!“

Shana si byla téměř jistá, že Alara nic takového neřekla. Ale Keman vypadal provinile. Rozhodla se, že raději zasáhne dříve, než řekne něco hloupého a Myre se na ně přilepí na zbytek odpoledne.

„To je – zvláštní cvičení, které nám máma ukázala,“ improvizovala Shana. *Jestli Myre něco nesnáší, tak to je cvičení.* „Sepneš takhle ruce a tiskneš…“

Zapřela ruce dlaněmi o sobě na úrovni hrudníku a zatlačila, jak nejvíce mohla, aby to demonstrovala.

„Má to posilovat ruce,“ výmluvně ji následoval Keman. Shana cítila vřelé díky k Alaře, že vymyslela tato zvláštní cvičení a nutila ji donekonečna je opakovat. „Tak se při cvičení nemůžeš zranit, protože pracuješ jenom proti sobě, vidíš?“

Myre pozorovala, jak tlačí a povolují. Nos se jí svraštil rozpaky.

„Přece jste říkali, že hrajete hru,“ stěžovala si. „To se mi vůbec nezdá zábavné. Myslím, že si ze mě děláte blázny.“

„No, je to taková hra,“ řekla Shana. „Jenom tohle zrovna ne, víš? Proč bychom si z tebe chtěli utahovat?“

Sama ses o to postarala, otravo, pomyslela si Shana nevraživě.

Myre potřásla hlavou, hřbet se jí zploštěl. „Ne, to nechápu. Myslím, že je to hloupost,“ zavrčela. „Kčemu je to dobré? Na co vůbec potřebuješ mít silné ruce?“

Abych tě mohla uhodit, když mě kousneš, pomyslela si Shana, ale moudře mlčela.

„Aby, uf, jsme mohli šplhat po skalách s matkou,“ koktal Keman a zjevně se snažil něco rychle vymyslet. Myre se nezdála přesvědčená.

„Ty přece nepotřebuješ lézt po skalách,“ zafrkala Myre. „Můžeš lítat. Jenom tahle malá krysa musí lézt. A už vůbec nevím, proč vás matka chce na horách. Já mám být šamanem. Já mám správné jméno. Máma tě má radši, jenom protože jsi starší. Dostaneš všechno, co chceš, protože jsi její mazánek!“

„To ne!“ řekl Keman ohromený nespravedlností. „Já nikdy…“

„Jak je tedy možné, že ty se dostaneš na horu a já ne?“

„Protože už jsem dost starý...“ začal Keman, než ho Myre přerušila triumfálním výřikem. Vyskočila na všechny čtyři paťáty, hřbet zploštělý, jak jen to bylo možné.

„Vidíš! Vidíš! Říkala jsem ti to! Dostaneš, co chceš, protože jsi starší! Můžeš mít zvířata a já ne!“

„Můžeš je mít, když budeš chtít…“ začal nemoudře Keman, jak se Shana už od začátku bála, Myre se chytla jeho slov – a jí.

„Dobře! Chci ji!“ Dráče hráblo Shaně po ruce a táhlo ji se zbytečnou surovostí. Shana klopýtala a svíjela se u Myriných nohou. Na rukou jí naskákaly modřiny, kolena měla odřená.

„Myre!“ obořil se Keman na sestru. „Nech ji na pokoji! Shana není zvíře!“

„Ale je!“ ušklíbla se Myre a chňapla po Shaně, která se snažila odplazit z dosahu jejích drápů. „A já ji chci!“

„Není!“ odpověděl Keman. Oči mu červenaly vztekem. Znovu svoji sestru odstrčil.

„Je! Každý to říká, kromě takových tupounů, jako jsi ty!“ poskakovala na místě a její drápy jen těsně míjely Shanu, dokud Keman neodstrčil dráče zpět ke skále a nezůstal stát mezi nimi.

„Není! Jenom prázdné tykve jako ty si to myslí!“ prskal Keman, zatímco se Shana snažila dostat na nohy a utéct z místa hrozící srážky.

„Říkáš mi tykev, ty uřvanče?“ ozval se nový povýšený hlas. Všechny hlavy se otočily směrem k nově příchozímu.

Bylo to dráče větší než Keman. Podle jeho velikosti a tmavě červeného a oranžového zbarvení Shana poznala, o koho se jedná. Ne že by jeho pohrdlivý hlas nepoznala. Byl to Rovylern, Myřin spojenec a největší surovec v Doupěti.

Rovylern byl stejně starý jako Keman, ale „hrál“ si s dráčaty Myřina věku, protože mezi svými vrstevníky neměl kamarády. Nebylo divu, když se s nimi hádal tak dlouho, až s ním nikdo nechtěl mít nic společného. Vrstevníků bylo i s ním pět. Keman, Asheanala, Lorialeris a Mereolurien. Keman měl dost důvodů, aby si ho držel od těla. A ostatní tři se nakonec proti násilníkovi spolčili. Vždy ho vyloučili ze hry prostě tím, že odletěli někam, kde je nemohl najít.

Svou přebytečnou energii si potom vybíjel na mladších dráčatech. Výjimkou byla Myre, která mu pomáhala vymýšlet podrazy na ostatní. Napadal Kemana, který byl menší a slabší.

On a Myre byli stejní neřádi.

Shana věděla, že se dokonale doplňují, a byla by šťastná, kdyby ji a jejího nevlastního bratra nechali na pokoji.

Věděla však, že to není možné. Dokud žije Keman v Doupěti, bude jeho cílem. A dokud Shana „patří“ Kemanovi, bude neustálým předmětem svárů.

„Říkáš mi prázdná tykev, ty hrachovej mozku?“ opakoval surovec a napůl rozestřel křídla, takže vypadal ještě větší.

Keman stál na svém. „Neřekl jsem nic o tobě, Rovylerne,“ řekl rozhodně. „Kdo poslouchá za dveřmi, obvykle dobře neslyší. A co slyší, tomu nerozumí.“

Shana couvla. Diplomacie nebyla Kemanovou silnou stránkou. *Kemane, to nebylo moc chytré…*

„Tak ty mi nadáváš do šmíráků a tykví?“ dožadoval se vyzývavě Rovy odpovědi. Uši měl stažené, hřeben na zádech vztyčený, jeho ocas vířil ohromné množství prachu.

„Snažím se ti říct, že tohle není tvoje věc. Mluvil jsem se sestrou, nemluvil jsem s tebou!“ Keman se vytáhl co možná nejvýše. Přesto byl o celou hlavu menší než Rovylern.

„A co když je to moje věc?“ Rovy vyzývavě postoupil několik kroků vpřed. „Co když si myslím, že má Myre pravdu, ha? Jestli chce to tvoje hloupé zvíře, měl bys jí ho radši dát.“ Teď se vytáhl do své plné výšky on a vybafnul. „Měl bys to udělat sám, ty palice, nebo tě k tomu budu muset přinutit.“

V tu chvíli se Shana rozhodla pro útěk mezi Rovym a Myre, ale podcenila délku Rovyho rukou. Chňapnul po ní, jak běžela kolem, a

podařilo se mu zatnout drápy do její tuniky. Tuhá dračí kůže ji ochránila před poškrabáním, ale stejně ji zachytil.

V příštím okamžiku se houpala na Rovyho pařátu vysoko ve vzduchu. Surovec Kemana dráždil tím, že mu před očima kolíbal Shanou zavěšenou za tuniku. Křičela a bezmocně, sebou škubala. V srdci se jí míchal vztek se strachem, žaludek se jí zmítal a tunika se jí stahovala kolem krku.

Jeden z drápů cítila hned za krkem. Přesně ten se jí zachytil za výstřih tuniky a čím dál více ji stahoval. Pokoušela se uvolnit tuniku rukama, ale ta se smekla a uvěznila jí ruce nad hlavou.

„Pusť ji dolů!“ slyšela vzteklý Kemanův křik. Tunika se ještě víc přitáhla. Začala se dusit a bojovat o každý nádech. Náhle se všechno zvrtlo za hranici obvyklé šikany. Zahlédla Rovyho tvář. Věděl, že nemůže dýchat a že jí vážně ubližuje – a on se bavil.

Zděsila se.

Pokoušela se křičet, ale nemohla. Zrak se jí plnil hvězdičkami a na okrajích šedivěl. *Kemane! Nemůžu dýchat! volala zoufale. Kemane, pomoz!*

Ve chvíli, kdy viděla téměř samou šeď a zdálo se, že jí praskne hrudník, se prudce zablesklo a následoval výkřik…

Byla křečovitě odhozena. Letěla přes celé vyschlé řečiště. Stáhla hlavu a snažila se sbalit do klubíčka. Byla si jistá, že si při přistání zlomí vaz. Naštěstí přistála právě na Myre. Dráče překvapením vyjeklo a převalilo se. Shana se jí zamotala do křídel a zůstala na ní ležet.

Shana zatřepala hlavou, aby si ji vyjasnila. Cítila, jak pod ní Myre lapá po dechu a pohybuje hlavou, jak by byla slepá. Viděla Kemana stát nad ležícím Rovym, který se křečovitě třásl. Náhle vzhlédla k přibližujícím se stínům. Obloha potemněla dračími křídly. Byla to křídla dospělých.

Uvědomila si, že nejlépe udělá, když se schová. Odklopýtala do skrýše mezi dvěma největšími skálami a pozorovala, co se děje.

Nikdo z dospělých kromě Alary by nebral vážně, co by řekla. Vlastně měla pocit, že její přítomnost by způsobila Kemanovi další potíže.

Když dospělí obklopili Kemana a považovali ho za hlavního lotra, stáhla hlavu mezi bolavá ramena a styděla se, že svého nevlastního bratra opustila. Vůbec nepochybovala o tom, co se stalo. Protože se nemohl ubránit většímu dráčeti, Keman „podváděl“. Posílal výboje mezi svými křídly a zasáhl Rovyho. Opravdovým výbojem, ne jiskřičkou, s jakými si dráčata hrála.

Kdyby byl Rovy starší, mohl by se ubránit. Ale nenaučil se to ani z poloviny tak dobře jako Keman a byl tedy necitelně vyřazen.

A taky mu to patří, pomyslela si Shana odbojně.

Zůstala ve skrýši a doufala, že se všechno vyjasní.

Alara zůstala potichu, když Lori, Rovylemova matka, posbírala svého omráčeného syna a ujistila se, že se uzdraví. Ale zakročila, když se Lori rozmáchla pařátem, aby Kemana uhodila.

„Přestaň, Lori,“ řekla tiše. „Jestli potřebuje Keman trest, je na mně, abych mu ho vyměřila, ne na tobě. Poslechněme si, co nám k tomu chlapec řekne.“

„Co řekne? Tvoje vzácná krysička napadla mé dítě elektrickým šokem!“ vykřikovala Lori. „Měl by…“

„Rovylern je chvastoun a surovec, Lori,“ řekl jeden z ostatních, Orienův otec Laranel. Jeho vlastní dítě bylo vícekrát Rovylernem týráno. Nevypadal přívětivě. Alara věděla, že v něm má alespoň jednoho zastánce. Možná jich je víc. Rychlý pohled na okolostojící ji řekl, že tři ze všech šesti mají děti a vědí o Rovym své.

Laranel odstrčil Lori stranou a přikrčil se, aby měl hlavu na Kemanově úrovni. Alara měla zatím čas dát dohromady své druhé fňukající dítě. „Dobře, synu,“ řekl Laranel Kemanovi, který vypadal vyděšeně, ale přesto vzdoroval. „Co se tu přesně stalo?“

„Myre a já jsme se“ – pohlédl rychle na matku a hřbetní ostny se mu zploštily – „my jsme se prali, myslím. Já, uf – prali jsme se. Myslím, že to byla moje chyba, protože jsem si s ní nechtěl hrát. Potom sem Rovy strčil čumák a – a…“

„Co udělal, chlapče?“

Keman úplně stáhnul uši a hřbetní ostny. „On – něco mi vzal. Pokoušel jsem se vzít si to zpátky. On se snažil – uf – snažil se to rozbít.“

Alara zaslechla váhání v hlase svého jinak čestného a přímého syna, všimla si, že Shana chybí a rychle z toho vyvodila závěr.

Rovy napadnul Kemana kvůli Shaně a pravděpodobně ji zranil. Kdyby se Keman o Shaně zmínil, nikdo by se ho nezastal…

Zadržela dech a doufala, že si to Keman uvědomí.

„To není důvod, abys na něj použil elektrický šok, Kemane," řekl přísně Laranel. „Dokonce ani když je větší než ty. Mohl jsi ho těžce zranit."

„Ale prosím vás, nechte toho chlapce." Řečištěm zazněl vysoký Iridirinin hlas ztěžklý zhnusením. „Jestli se nemýlím, byla to jenom poslední kapka. Měl toho šikanování plné zuby a už to nechtěl snášet. Viď, že mám pravdu?"

Keman pokýval hlavou a zastrčil ji mezi ramena.

„Takže, kdyby ses mě zeptala, Lori…" řekla Iridirina.

„Ale já se neptala," vyprskla rozzuřená matka.

Iri pokračovala a vůbec si jí nevšímala. „Myslím si, že ta tvoje krysa si o to už dávno koledovala. Doufám, že si z toho vezme ponaučení, i když o tom pochybuji. Stejně – Kemane, udělal jsi špatnou věc a ty to víš, že ano? Nepoužívej šok na nikoho jiného než nepřítele. Nikdy ne na nikoho z Příbuzných."

„Ano, paní," mrzutě mumlal Keman.

„Alaro, myslím, že bys měla svého chlapce potrestat," řekl Laranel. „Opravdu bys měla."

Povzdechla. Nebylo to spravedlivé, ale v zájmu klidu… „Kemane, jdi rovnou domů a do postele. Žádné hraní, žádná večeře. Žádná pohádka na dobrou noc a zítra máš zvláštní vyučování. A budeš muset opatřit Myře nějaké jídlo." Vzhlédla od svého provinilého dítěte k ostatním. „Jsou všichni spokojeni?"

„Ne!" zasyčela Lori, ale ostatní pokývali.

„Jsi přehlasovaná, Lori," řekl pevně Laranel. „A kdyby ten tvůj kluk byl můj, šel by dnes také spát bez večeře."

Myre se choulila pod máminým křídlem, fňukala a popotahovala, ale neřekla ani slovo. „Pojď, Kemane," řekla Alara, postrkovala před sebou Myre a gestem mu naznačovala, aby se opřel o její křídlo.

Ale mami…

Žádné ale, řekla mu. *Napadnout někoho z Příbuzných je neomluvitelné.*

Následoval ji se skloněnou hlavou. Při pěším návratu do jejich doupěte za sebou táhl ocas.

Mrzí mě to, dítě, vzdychala si pro sebe Alara. *Vím, že to není fér. Ale tím se nic nezmění. Buď vděčný, že jsi dostal svou lekci takhle. Mohlo to být daleko horší.*

Shana se dívala, jak draci vzlétají, a z celého srdce si oddechla. Nevypadalo to, že by Kemana potrestali nějak moc tvrdě. Všecho mohlo být mnohem, mnohem horší, kdyby se dozvěděli, kvůli čemu vlastně ten rozbroj vznikl.

Opřela se o balvan a sedla si, hlavu na zkřížených rukou položených na kolenou. *Musím se naučit chránit se sama. Musím…*

„Hej, ty!“ štěknul nazlobený mladý hlas. Shana se otočila a viděla, že se Myre vrátila. Rychle se vyšplhala na hromadu balvanů z Myřina dosahu.

„Co chceš?“ zeptala se naštvaně. Nahoře se cítila o trochu bezpečněji. „Přivedla jsi Kemana do průšvihu. To ti nestačí?“

Myre zúžila zorničky a olízla si úzké rty „Chci ti něco říct, kryso,“ řekla odporně. „Nevím, co ti Keman vyprávěl, ale víš, proč se o tobě nezmínil ostatním? Protože jsi jenom zvíře, kryso. Jsi jen špinavý nedokonalý zvířátko. Nestojíš ani za pořádný boj. Nestojíš za ztrátu jediné šupiny. A Keman to ví. Ví, že by se dostal do ještě většího maléru, kdyby věděli, že se pral kvůli tobě.“

„To není pravda!“ vykřikla Shana rozčileně.

Ale Myre se jen smála, byla si jistá, že zabodovala. Otočila se a neohrabaně odletěla.

7

Myre mě nenávidí. Shana se otřásla při pomyšlení na zuřivě rudý lesk Myřiných očí. Myre ji opravdu nenávidí. Dráče bylo tak hloupé, že by jí to ani nevadilo, ale Myre pomáhal Rovy. A to bylo na pováženou. Sklouzla z kamene a schoulila se do úkrytu ve stínu balvanu a rozeklané skály.

Myre byla tak hloupá, že sama nic nevymyslela. Dokonce ani lež ne. Její řeči o „zvířeti“ musí pocházet od Rovyho. Shana si promnula oči a zátylek. Vřel v ní vztek. Rovy ji také nenáviděl, ale jenom proto, že tak mohl ublížit Kemanovi. *Nenávidí všechno, co má Keman rád.*

Ale bylo v tom ještě něco. Výraz Rovyho obličeje jí říkal, že si vychutnával každou minutu její bolesti. *Opravdu mi chtěl vážně ublížit. A teď, když ho Keman zranil, aby mě ochránil, bude mi to chtít vrátit.*

Nemůže se pořád skrývat. *Musím vymyslet způsob, jak se ochránit!*

Důkladně se zamyslela a rozhodla se, že jediný účinný způsob ochrany je naučit se přeměnit do své dračí podoby. Jakmile bude v dračí formě, bude mít ochranu všech dospělých v Doupěti. Nestarali se o „zvířecího“ sirotka, ale sirotek Příbuzných má nárok na ochranu ode všech dospělých Příbuzných.

A když Shanu v její dračí podobě neochrání před Rovym, budou mít potíže se všemi ostatními Doupaty. To bude ono.

Odstrčila se od skály a vstala. Z rukou a nohou si oklepala červený prach a písek. Zůstala schovaná za skálami. Vykukovala zpoza kamenů, aby se ujistila, že Myre někde nešpehuje. S nervózním pícháním v zátylku se opatrně vydala do otevřeného prostranství.

Po Myre nebylo ani památky. Nezůstala v řečišti ani na jeho okraji, ale Shana nechtěla riskovat. Otočila se a odešla kus dál do

zadní části řečiště, až dosáhla slepého ramene. Trsy trávy, které sem tam rostly na úbočí, jí sloužily jako opora proti sklouznutí, když šplhala na římsu, která se táhla podél štítu.

Nebylo to lehké. Každé dva kroky vzhůru se jeden svezla dolů, protože jí pod nohama podkluzoval štěrk. Když se Shana dostala na samotnou římsu, stěží popadala dech. Bylo jí horko a potila se. Byla celá zaprášená. Oba lokty měla odřené a koleno jí opět krvácelo. Na chvíli si sedla na římsu, aby si před další cestou odpočinula.

Dýchala pomalu a zhluboka, jak ji to učila Alara, a přehlížela řečiště. Zem byla rozrytá v místě, kde se Rovy a Keman rvali. Jestli nezaprší, bude to tu takhle vypadat až do podzimu. Jenom nechápala, co se děje s Rovym? Proč chce někomu ubližovat? Proč musí být vždycky největší a proč musí mít vždycky to nejlepší? Opravdu je silnější než kdokoli z jeho skupiny. Matka mu dala všechno, co chtěl. Tak proč musí šikanovat zbytek mláďat?

Otřela si zápěstím čelo a všimla si bláta na ruce. Olízla si pot z horního rtu. Byl slaný a skřípal mezi zuby. Toužebně si představila, že kdyby byla velká a silná, nikdo by jí nechtěl ubližovat. Možná, že by s ní chtěli dokonce kamarádit. Nechali by ji hrát si s nimi a ona by s sebou mohla vzít i Kemana. Rovy by mohl mít všechno, co chce, kdyby to přestal vyžadovat.

Konečně popadla dech. Vstala a pokoušela se zapomenout na pálící lokty a sedřená kolena. Přes štít neviděla slunce, ale podle mraků soudila, že je pozdní odpoledne. Je dost času, aby se dostala na své tajné místečko a proměnila se ještě před večeří. A i kdyby to nestihla, má ve své jeskyňce pár kořínků, které si odložila stranou pro případ, že by jí Alara zapomněla něco schovat nebo že by s Kemanem musela sdílet jeho trest. Nebylo to poprvé, co byli Keman se Shanou posláni do postele bez večeře. A také asi ne naposled.

Chudák Keman. Nemá ani kost, kterou by mohl ožužlat. Vzdychla a přála si být větší. Neznala způsob, jak přinést něco tak velkého, aby mohla nakrmit Kemana. I kdyby to uměla ulovit.

Potom se rozzářila a začala postupovat po římse. Jakmile se naučí přeměňovat, bude moci pro Kemana něco zabít a bude dost velká, aby mu to mohla donést. Něco jako dvourožce. Možná. Nebo travoběha. Nebyli by pro ni velcí, kdyby měla Kemanův vzrůst.

Protáhla by úlovek zadním vchodem a Alara by se o tom nikdy nedověděla. Jenom se musí naučit proměňovat. To je všechno. Když to dokáže Rovy, nemůže to být tak těžké.

Shana nikdy nevzala Kemana do své oblíbené skrýše. Objevila ji, když byla dost stará na to, aby mohla sama lézt po okolních skalách. Přesněji řečeno do ní spadla. Ne že by se nechtěla o skrýš podělit, ale byl tu problém. Keman by se s největší pravděpodobností neprotáhl úzkým vchodem. Další problém by nastal, kdyby se vchodem protáhl. Oba by se dovnitř nevešli.

Byla to slepá ulička v polovině jednoho z kopců. Zeshora vypadala jako úzká komínová škvíra. Ale hned za vchodem se rozšiřovala a na dně mohla Shana pohodlně chodit. Díky dostatku deště a rosy tady rostla krátká ohebná pružná tráva. Dokonce tu mělo příbytky i několik zvířat. Na stěnách se usídlily vlaštovky. Shana viděla minimálně jednu rodinku veverek, jednoho králíka a spoustu ještěrek.

Začala si tu budovat svůj vlastní poklad z náruče drahokamů, které jí dal Keman, spolu s věcmi, které našla v pouštních doupatech, a zvláštním achátem obroušeným vodou. Ukládala je do sáčku z dračí kůže na konci prolákliny z dosahu deště, který občas stekl až na dno.

Do svého malého pokladu vkládala veškeré naděje.

Cestou k základně škvíry v duchu přepočítávala kameny. Slunce se jí opíralo do zad. Před sebou viděla stín jako protáhlé, plazící se dvojče. Ostatní někdy používali drahé kameny, aby jim pomohly při přeměně. Keman říkal, že drahokamy směrují sílu.

Na cestě ke skrýši klopýtala přes kameny usazené v úbočí, stejně jako když ji objevila. Spadla tehdy z balvanu a prokutálela se vchodem. Potom začala být zvědavá, když uviděla, jak slunce svítí dolů do hloubky na něco zeleného. Vydala se dovnitř. Škvíra byla z údolí stěží viditelná. Díky členitosti povrchu vypadal vchod jako výčnělek skály vrhající stíny.

Ale škvíra byla skutečná a docela hluboká. Shana do ní vklouzla. Doufala, že balvan skryje její pohyb před očima zdola.

Jakmile se dostala pár kroků za vchod, škvíra se znatelně rozšiřovala. Po několika dalších krocích mohla roztáhnout ruce a dotýkala se skal jen konečky prstů.

Světlo se lilo otvory za ní a vedle ní a ozařovalo pruh skály podél zadní stěny. Padalo na koberec z trávy na dně. Ve vzduchu vždycky poletoval prach. Slunce prosvítalo slabými paprsky, takže celek vypadal jako světlý med plný tančícího prášku. Každé stéblo trávy bylo prosvíceno s takovou intenzitou, že se proti tmavým zdem lesklo jako malinké smaragdové kopí. Shana se usadila na sluníčku do jemné trávy a vytáhla z proláklinky taštičku se svým pokladem. Váček byl z Kemanovy kůže. Doufala, že je to dobré znamení.

Kožené šupinky zářily ve slunečním svitu jako samotné drahokamy. Byly tu smaragdy a safíry broušené zlatým práškem. Její tunika byla příliš zaprášená, aby se mohla jiskřit. Ale když byla čistá, větší šupiny nevypadaly jako drahokamy, spíše se podobaly smaltovaným plátům kovu. Byly velmi podobné některým výtvorům elfů, které Shana viděla.

Vysypala drahokamy na dlaň. Zaostřila na ně zrak a snažila se soustředit, jak jí řekl Keman. *Nejdřív najdu centrum, místo, odkud vyvěrá veškerá síla. Alara říkala, že je to v místě těžiště a já vím, kde je…*

Upřeně pozorovala jezírko světla a barev na své dlani a snažila se najít prchavý bod rovnováhy. Drahokamy ji oslňovaly. Všechny obživly. Nakonec zavřela oči a „hledala“ tu samou zář uvnitř sebe.

Myslím… že je to ono…

Bylo to místo právě kolem pupku, které pulzovalo zdánlivě stejnou oživlou září, kterou si představovala v kamenech. Soustředěně myslela na „mačkání“ toho místa, jak jí řekl Keman. Odměnou jí bylo určité zesílení „záře“. Bylo čím dál těžší myslet nebo spíš formovat myšlenky do slov. To je dobře nebo špatně?

Přitlačila. Nyní cítila sílu všude. Brněla ji po celém těle. Zdálo se, že přichází z hromádky drahokamů v její dlani. S nadějí přitlačila a její tok opravdu zesílil.

Vzdala se snahy zformovat myšlenky do slov. Bylo to, jakoby se snažila plavat v blátě. Místo toho se soustředila pomocí obrázků a pocitů. Začala si zobrazovat, jaká by měla být: vysoké silné dráče,

vysoké jako Rovy, ale pružnější a ohebnější, s vínovými a modrými šupinami jako ametysty a jaspisy na její dlani.

Hluboko v mysli se viděla. Viděla, jak se její křídla zvedají k obloze. Viděla kormidlo svého ocasu. Vystavěla každý detail až po nejmenší šupinku. Zatím udržovala tlak na silové centrum, až se jí zdálo, že vybuchne.

Potom všechno uvolnila. Výbuch síly oslepil na chvíli její vnitřní zrak. Otevřela skutečné oči zcela přesvědčená, že najde své drahokamy v hromádce na fialovém pařátu.

Zjistila, že jsou pořád v dokonale lidské ruce.

Západ naplnil proláklinu červení, jako by Shana seděla v srdci velkého rubínu. Světlo proudící zeshora ozařovalo celou zadní stěnu. Její černý stín se lepil na zrůžovělé skály. Bylo to krásné, ale Shana právě teď neměla na krásu ani pomyšlení. Byla vyčerpaná. Ruce se jí třásly napětím. Jediné její přání bylo ležet a odpočívat. Po čele jí kapal pot, nad rty se spojoval v praménky a stékal jí po krku.

Celé hodiny se pokoušela proměnit v draka se stejným neúspěchem jako poprvé. Sílu měla. Cítila ji pokaždé, když začala. Všechno dělala správně.

A přece se vůbec nic nestalo, když uvolnila stisk.

Zírala na ruku s bílými klouby, která ukrývala drahokamy. Ruka se třásla. Najednou věděla, že se může snažit sebevíc, ale nikdy nebude schopná proměnit se. Ne kvůli tomu, že byla příliš mladá, ani kvůli nedostatku síly. Měla sílu a byla schopná dorozumívat se myšlenkami dříve než ostatní jejího věku. Měla všechno, co potřebovala. Nebo spíš – téměř všechno.

Protože Myre a ostatní měli pravdu. Byla zvíře.

Všechny pošklebky které na ni Myre a Rovy pokřikovali, se jí najednou vrátily s jasností nenávisti, která v nich byla skrytá.

Myre: *„Alara tě sebrala jako zvíře pro Kemana. Matka našla tvou umírající dvounohou matku a vzala tě, protože jí tě bylo líto.“*

Rovy: *„Alara přinesla Kemanovi spoustu zvířat. Jediný rozdíl mezi tebou a jimi je ten, že ty nechceš přiznat, že jsi zvíře!“*

Myre: *„Zvíře. Dvounožec! Příšera! Nejsi nic jiného než krysa, obrovská krysa!“*

„Krysa! Krysa! Krysa!“

Byla příliš ztracená ve svých hořkých úvahách. Teprve nyní si všechno dávala dohromady.

Alara jí nikdy nevyprávěla o její matce. Alara jenom řekla, že ji „znala“, a že Shanina matka zemřela v poušti. Potom vždy změnila téma, když se jí Shana ptala, jak její matka vypadala a jaká byla. Nikdy se jí přitom nepodívala do očí. Alara se chovala, jako by něco skrývala.

Myre přesto znala spoustu podrobností. Podrobností, které až dosud pokládala Shana za vylhané.

Zbytek Příbuzných se ke mně také chová jako ke zvířeti. Keman jí říkal, že to je proto, že zůstala ve své dvounohé podobě. Ale jestli je tohle její opravdová podoba…

Vzpomínala si, jak o ní nesčetněkrát mluvili dospělí s Kemanem, jako by tam nebyla. Nebo jako by jim nerozuměla. A když jí potřebovali něco říct, používali zvuky, kterými Keman volal na své vlkouše.

Alara se k ní chovala jinak. Nejvyšší šaman také. Ale byli jediní z Příbuzných. Shana si vždycky myslela, že se změní, jakmile bude moci. Bylo konečně logické považovat ji za zvíře, když byla ve zvířecí podobě.

Alara ji učila stejně jako Kemana. Ale když mluvila o Příbuzných, nikdy neřekla, že mezi ně Shana patří. Takhle s Kemanem nemluvila…

Jenom se mnou…

Takže to nebyly jenom zlomyslné řeči. A Alara to věděla. To proto učila Shanu trochu jinak než Kemana.

Nepatřím k Příbuzným. Nikdy nebudu. Jsem hnusný dvounožec. Něčí oběd, kdyby nebyl moc hladový…

Do očí jí vstoupily slzy. Zaťala ruce v pěst, až se jí nehty zabořily do dlaní. Slzy se jí rozlily po tváři a míchaly se s potem a prachem. Poslední paprsky bledly a světlo mizelo. Zanechalo po sobě jenom temně modrou záři.

Hrudník měla jako ve svěráku, stažený krk a po tvářích se jí rozlil další příval slz. Cítila se nějak podvedená nebo zrazená.

Proč mi nic neřekli? Proč mi to neřekli? Jestliže Myre věděla, co jsem zač, potom to věděl také Keman. Musel to vědět. Proč mě nechal myslet si, že jsem jedna z Příbuzných? Proč mi to Alara neřekla? Našla mě! Od začátku věděla pravdu!

Potichu plakala. Celá se otřásala vzlyky. Obejmula rukama hrudník v marném pokusu nenechat se přemoci bolestí.

Rukama, které nikdy nebudou pokryty šupinami a nikdy z nich nevyrostou dlouhé drápy. Nikdy nebude létat při Hromových Tancích, nikdy nebude šamankou jako Alara. Nikdy.

Proč mi to neřekli?

Otázka způsobila podivnou změnu. Z bolesti se stala zloba a přestože slzy stékaly dál, byly pálivější a ubývalo jich.

Neřekli jí to, protože jim za to nestála. Byli jako všichni ostatní! Nestála jim za to, protože byla jenom zvíře a tudíž na ní nezáleželo.

Znovu se objevil pocit tlaku, který vyvolávala, když se marně pokoušela změnit. Schoulila se a kolébala se dopředu a dozadu v bezmocném vzteku. *Všechno je jejich chyba. Všechno je jejich chyba! Nezáleží jim na ní a všechno je jejich chyba. Já jim ukážu…!*

Cítila, jak se uvnitř ní něco zlomilo. Pěstmi tloukla do země a skučela zlostí…

Náhle všechny kameny v jejím dosahu vyletěly do vzduchu a narazily na stěny prolákliny Některé letěly tak rychle, že se rozpadly na několik kusů.

V tu chvíli byla tak vzteklá, že ji to ani nepoděsilo. Jenom natáhla ruku po nedalekém větším kameni a hodila ho za ostatními na cíl, který zahlédla vysoko na stěně. Kámen vzlétl do vzduchu a zasáhl výstupek ve tvaru dračí hlavy Shana pozorovala, jak její cíl mizí pod sprškou písku a malinkatých kaménků.

Veverka, která tu měla svůj domov, vyrazila z doupěte. Ocas měla namířený k nebi a vztekle poskakovala.

Vztek veverky se projevil u Shany.

Shana nechtěla nic udělat. Jednoduše se vedle její pravé ruky odpoutal od země kámen a byl mrštěn přes proláklinu.

Když házela kameny, neuměla mířit o nic lépe než ostatní děti. Touto zbraní mířila přesně a smrtelně.

Kámen letěl proláklinou tak rychle, že svištěl. Zasáhl hlodavce do hlavy a na místě ho zabil.

Tělíčko se svalilo a leželo na trávě v záři zapadajícího slunce jako hromádka bláta, která se veverce ani trochu nepodobala.

Nechtěně naplnil její mysl Alařin hlas. „Studuj zemní veverku, abys s ní mohla splynout…“

Proláklinu naplnilo ticho. Shana se vzpamatovala ze své nálady šokem z toho, co způsobila. Častokrát bezstarostně mluvila o „zabíjení“ s Kemanem, ale pravda byla ta, že nikdy nikoho nezabila, ani nikomu neublížila.

Až nyní.

Ještě nikdy tolik netoužila něco vzít zpátky. Nikdy to nebylo nemožnější než teď.

Nemělo smysl se jít na veverku podívat. Podle způsobu, jak ležela, bylo Shaně jasné, že si zlomila vaz. Ale stejně k ní přilezla po čtyřech a zvedla maličké tělo a houpala ho. Tělíčko bylo ještě teplé, kožich jemný, všechny tlapky ochablé.

„Je mi to líto,“ chraptivě šeptala. Znovu jí začaly téct slzy. „Je mi to líto. Nechtěla jsem to. Opravdu, nechtěla. Je mi to strašně, strašně líto…“

Ale veverka na dlani pomalu vychládala a tuhla. Žádné kouzlo ji nemohlo přivést znovu k životu.

„Měla jsem se o tobě učit.“ Popotahovala a znovu začala plakat. „Měla jsem se o tobě učit a zabila jsem tě! Já…“

Položila tělíčko do důlku, kde měla předtím své drahokamy, a navršila na ně kameny. Chtěla použít svou nově objevenou sílu. Zdálo se jí to vhodnější. Ale ta dávno zmizela spolu s jejím hněvem. Navršila rukama malou pyramidu a plakala přitom z celého srdce.

Když konečně přestala plakat, byla úplná tma. Cestu dolů z úbočí musela hledat už za svitu měsíce. Byla to pomalá opatrná cesta. Pozorně kladla nohy i ruce. Zkoušela každé místo, než na ně přenesla plnou váhu.

To jí umožnilo dostatečně dlouho přemýšlet.

Hmatala po úchytu a vzhlédla k měsíci a hvězdám. Snažila se posoudit, jak daleko zašla. *Nechtěla jsem ji zabít.* Ale zabila ji.

Vlastní silou. *Určitě proto jsem ji ztratila. Protože pomocí ní jsem zabíjela.*

Nevěděla, jestli znovu propuknout v pláč nebo cítit úlevu. Moc byla omamující, když ji používala, ale teď při zpětném pohledu se jí bála.

Opatrně sklouzla na úzkou římsu. Pevně se tiskla ke skále. I kdyby se jí už nikdy nevrátila, vlastnila na chvíli něco, co neměl nikdo jiný. Ale to z ní neudělá Příbuznou. Ostatní by ji teď považovali za nebezpečné zvíře.

Ale kdyby mi zůstala, mohla bych Rovymu a Myře zabránit, aby mi ubližovali.

Jenže ona s ní zabíjela. Co kdyby zabila je? Nechtěla je zabít, chtěla jenom, aby ji nechali na pokoji!

Nakonec se dostala na relativně rovnou zem a mohla jít vzpřímeně. Vlekla se domů, hlavu skloněnou. Přes všechny své myšlenky stačila vnímat cestu. Každý krok dolů znamenal stále stejné myšlenky. Neustále se vracely jako motiv, který se zanedlouho stal součástí chůze. Když se dostala na dno údolí a stála na rovné zemi, zjistila, že se chvěje vyčerpáním a že jí je špatně od žaludku. Potila se a zároveň třásla zimou. Zdálo se, že ji nohy už neunesou. Musela se znovu na chvíli opřít o skálu, aby se uklidnila.

Skála byla ještě vyhřátá od slunce. Vděčně se přitiskla k jejímu hladkému povrchu. Náhle byla tak unavená, že nemohla ani myslet. Kdyby to nebylo tak nebezpečné, sedla by si na zem na úpatí skály a na místě usnula.

Ale vlkouši a divoké kočky byli přes noc venku. Obě zvířata zabíjela. Byli tu také hadi a škorpioni, které mohlo přitahovat její teplo. Kdyby se pohnula, uštknuli by ji.

Ne, bude se muset nějak dostat domů.

Když usoudila, že už může jít, vstala. Náhle se nemohla zorientovat, podlomila se jí kolena a roztřásla se. Narazila do skály. Z celého srdce si přála, aby mohla vrátit zpět celý dnešní den.

Znovu dostala závrať. Všechny pocity viny a moci byly pryč. Přála si jenom, aby se dostala zpátky do postele a bezpečí.

Odtáhla se od skály. Poloslepě klopýtala nerovným terénem osvětleným měsícem. Několikrát zakopla, upadla a znovu si zranila

koleno. Byla to nejdelší cesta, jakou za svého života podnikla. Když obešla kopec a dostala se k ohradám Kemanových miláčků, tiše plakala radostí. Už jí nevadilo, že byla jedním z nich. Záleželo jenom na tom, že je doma a může si lehnout.

Musela se zastavit a opřela se o skálu u rybníčku s vydrou. Nepomáhalo to. Znovu jí proběhla vlna závrati a nevolnosti. Sedla si na okraj rybníka. Nahnula se nad hladinu, nabrala do rukou vodu a omyla si obličej.

Potom ztratila rovnováhu – a byla ve vodě celá.

Studená voda ji probudila. Vyplavala na povrch, prskala, ale měla zase jasnou hlavu. Byla však pořád slabá. Přidržovala se skály na kraji rybníka. Vydra vylezla ze své nory a zvědavě ji očichala. Obeplula ji a pošťuchovala. Trvalo jí docela dlouho, než se dostala z vody Ležela na boku a lapala po dechu. Vydra ji shledala nudnou a zalezla zpátky.

Nechtěná koupel jí přece jen v něčem pomohla. Alespoň se vyčistily rány utržené v odpoledním utkání.

Suchý vzduch z ní odpařil všechnu vlhkost. Když se vpotácela do Doupěte, byla až na vlasy úplně suchá. Byla ráda, že její postel je nejblíže u vchodu. Nebyla si jistá, že by dokázala Alaře nějak rozumně vysvětlit svou nepřítomnost po setmění.

Přesto šla dlouho kamennými spojovacími jeskyněmi. Déle než obvykle, protože byla v polospánku. Když se dobrala do bezpečného přístavu své jeskyňky ruce i nohy se jí třásly. Doslova padla do postele z Alařiných ukradených látek, téměř spící, slepá a hluchá k celému okolí.

Shana zírala na zázračně hladkou skálu na stropě své jeskyňky a zmateně zamrkala. Když se poprvé probudila, vystrašila ji všechna ta bolest. Přemýšlela, proč má tak zmlácené lokty a kolena. Potom si vzpomněla. Nemohla tomu uvěřit.

Určitě to byl sen, rozhodla se nakonec. Nikdo nemůže vrhat kameny jenom proto, že na to myslí. Ani Alara to neumí. Mohla jen kamenem pohybovat a modelovat jej rukama. Nemohla ho přimět k letu.

Čím více Shana přemýšlela o včerejšku a o věcech, které si myslela, že udělala, tím nepravděpodobnější jí všechno připadalo. Všechno kromě epizody s Myre a Rovym. Modřiny a zbité tělo bylo dostatečným důkazem, že přinejmenším tohle bylo opravdové.

Když se nemohla proměnit, byla tak unavená. Určitě se proplakala do spánku a všechno se jí zdálo.

Neměla ponětí, jak dlouho spala, ale vůbec se necítila odpočinutá. V hlavě jí neustále něco bušilo. Dělalo se jí z toho nevolno. Ne ve spáncích, jako když byla přepracovaná, ale někde uvnitř hluboko za očima.

Raději vstanu, rozhodla se. *Než mě bude někdo hledat.*

Vysoukala se z hnízdečka z látek a stáhla si tuniku. Tahle utrpěla několik šrámů a bude potřebovat opravu, aby si ji mohla znovu obléct.

Vytáhla jinou. Měla jich půl tuctu. Všechny vyrobila vlastníma rukama. Alara jí ukázala, jak na to, a trvala na tom, aby se naučila svoje oblečení vyrábět sama.

Teď věděla proč. Potřebuje nosit nějaké oblečení, pomyslela si smutně. Prohrabávala změť svých vlasů a pokoušela se je uspořádat do nějakého tvaru. Nakonec to jako naprosto zbytečnou práci vzdala a šla hledat Kemana.

Měl by být vzhůru. Trest už pominul. Možná vymyslíme, co bych měla udělat. Už se dávno nezlobila na Alaru a na svého nevlastního bratra. Nemohla si pomoci. Kdyby jí řekli pravdu, stejně by jim nevěřila. Nahlédla do Kemanovy ložnice, která byla jenom pětkrát větší než její, ale nebyl tam. Váhala, jestli má jít ven nebo hledat Kemana.

Alara ji objevila první.

Šamanka ji zastavila mezi její malou ložnicí a zadním východem. Úspěšně Shanu vylekala. Když chtěla, mohla chodit jako myška. Náhle a v naprosté tichosti se zjevila na cestě před Shanou a dívka s výkřikem uskočila.

„Myre mi řekla, že jsi včera večer po setmění nebyla doma," řekla Alara bez jakéhokoliv úvodu pevným neutrálním hlasem. Shana poznala, že budou problémy.

Když zalžu, pozná to, rezignovala. Složila ruce za záda a vzhlédla na Alaru osvětlenou slabým jeskynním světlem. Alara se na ni dívala z výšky. Dospělí draci by mohli při letu nést Shanu na zádech a nemuseli by užít mnoho kouzel. Jestli vůbec nějaká. To znamenalo, že byli opravdu velcí a Alara využívala každý centimetr ve svůj prospěch.

„Ano, Alaro," řekla smutně Shana. „Nebylo to schválně, ale byla jsem včera tak nešťastná po té rvačce Rovyho s Kemanem, že jsem se šla schovat. Já… Setmělo se dřív, než jsem… jsem… stihla dojít domů."

Alara zamrkala dvěma elipsami svých očí v barvě měsíce. „Kvůli tobě se prali Keman a Rovy?" zeptala se klidně. „Neviděla jsem tě tam a Keman mi neřekl, kde jsi. Myslela jsem si, že pravděpodobně budeš předmětem hádky."

„Ano, Alaro," odpověděla Shana. Vzdorovitě pozvedla bradu. „Myre byla ke mně sprostá a Rovy do toho strčil čumák. Rovy mi chtěl ublížit, málem mě udusil. Jestli mi nevěříš, můžu ti ukázat modřiny na krku…"

Začala si odhrnovat tuniku. Alara ji zastavila bez jediného slova. Shana čekala, až něco řekne. Když se nic neozývalo, rozhodla se, že už tedy může říct všechno.

„Možná, že nejsem Příbuzná," řekla zlostně se třesoucím hlasem, „ale také nejsem zvíře! Nejsem zvíře, kterému může Rovy ubližovat, kdykoli si zamane! Keman mě chtěl chránit. Chránil mě, jak nejlépe uměl. To proto napadl Rovyho. Byl to jediný způsob, jak ho donutit, aby mě pustil dolů."

Alara se neptala, co si Shana myslí. Odhadla to. *„Kde jsi byla, když jsem tě potřebovala? Proč jsi mě neochránila před ostatními? A proč jsi mě nechávala ve víře, že jsem Příbuzná?"*

Alara jenom vzdychla a trochu sklonila hlavu. „Já vím, že nejsi zvíře, Shano," řekla jemně. Z hlasu jí vymizelo trochu chladu. „A nic z toho nebyla tvoje chyba. Není hříchem nebýt Příbuzný, ačkoli nemálo draků by řeklo, že jsem se zbláznila, když tohle tvrdím. Neviním tě z té rvačky. A jsem velmi ráda, že se Keman postavil tomu násilníkovi."

Shaně se ulevilo. Ale jen krátce.

„Ale stejně, neposlechla jsi a zůstala jsi po setmění venku," pokračovala Alara, „a já tě za to musím potrestat. Kdybych to neudělala, Myre by si myslela, že také nemusí poslouchat, a zůstávala by s Rovym celé noci venku. Už takhle se řítí do průšvihu."

Shanina nálada poklesla. Existoval jen jeden trest, který pro ni přicházel v úvahu, protože si ráda hrála venku v kopcích.

„Zůstaneš v Doupěti nebo v jeho blízkém okolí, dokud ti neřeknu něco jiného," zpečetila Alara své rozhodnutí. „Myslím, že dostaneš dostatečně za vyučenou."

„Ano, Alaro," nešťastně řekla Shana. „Ale…"

„Už ani slovo. Slyšela jsi." Alara se znovu vytáhla do celé své výšky. Oči se jí leskly v modré záři světel nad stezkou.

„Ano, Alaro." Shana zesmutněla. Dívala se na nohy, ruce složené za zády.

Zaslechla něco, co se velmi blízce podobalo smíchu. „Kemana najdeš u vydřího jezírka. Musí také prozatím zůstat v Doupěti." Když Shana zvedla hlavu a s údivem se podívala na Alaru, Alara se vesele otočila a zmizela do tmy jeskyně. Mířila do neosvětlených částí, kam chodila jen ona.

Shanina nálada se trochu pozvedla, vzdychla a promnula si oči, které byly dosud bolavé od včerejšího pláče. I když bude uvězněna, nebude alespoň sama!

Vlekla se nahoru k zadnímu východu. Už dávno nebyl skrytý, protože se kolem něj točila spousta věcí, jako byli Kemanovi miláčci a záležitosti s nimi spojené. Nemělo cenu skrývat, že tam je. Východ byl na dohled, když Shana doslova vrazila do Myre. Dráče se schovávalo v přístěnku hned vedle hlavního průchodu a na někoho čekalo. Zřejmě na Kemana. Dívala se více k východu než dovnitř. Shana ji neviděla, dokud se nesrazily Myre vykřikla a uskočila překvapením, když jí Shana šlápla na ocas.

Samotná Shana odskočila několik kroků. Nálada se jí ani trochu nezlepšila. Myre se otočila a zírala na ni s horním pyskem ohrnutým do úšklebku. Zaťala pěsti a moc si přála uhodit ji. Ne že by to bylo zrovna nejlepší – určitě by si zranila ruku. *Zakroutila bych jí křídly nebo bych jí udělala na ocasu uzel…*

„Řekla jsem mámě, že jsi byla v noci venku,“ šklebila se Myre. „Řekla jsem, že jsi utekla a celou noc ses nevrátila. Řekla jsem jí, že nejsi nic jiného než divoké zvíře a že by na tebe měla mít řemínek a v noci tě uvazovat.“

Jako by slyšela Rovyho. Odtud tedy všechno měla? Shana se s vypětím ovládla a předstírala, že dráče ignoruje. Jenom se dívala, potom zamrkala, jako by byla vytržena ze zamyšlení.

„Říkala jsi něco?“ zeptala se. „Na chvíli jsem si myslela, že slyším Rovyho a zajímalo mě, jak se sem dostal.“

Myře spadla čelist. Shana se vydala k východu a chtěla kolem ní projít. Ale mládě jí zablokovalo cestu.

„Máš zůstat v Doupěti!“ zasyčela Myre. „Máma to říkala! Nařídila ti, že máš zůstat v Doupěti a Keman také! Jdu to říct mámě!“

„Běž rovnou, kecale,“ prskla Shana, protože jí docházela trpělivost a tvář se jí křivila vztekem. „Běž a uvidíš, co ti řekne!“

„Dobře, jdu!“ pelášila Myre pryč do srdce doupěte. Přes rameno křičela: „Už jdu! Už jdu! Uvidíme! Potom budeš litovat!“

V Shaně vřel vztek. Cítila, jak se jí svírá hrudník, a sevřela pevně pěsti, až ji bolely klouby. Nikdy nechtěla nic tak intenzivně, jako teď uhodit toho slídila…

A s třeskem se od skály oddělil kámen velký jako její pěst. Proletěl kolem ní. Jako lovící sokol se vrhnul do tmy Doupěte.

Ozvalo se tupé bouchnutí. Temná skvrna, kterou představovala Myre, vykřikla. „Uhodila jsi mě!“ ozval se obviňující pláč. „Uhodila jsi mě! To bolí! Jdu to říct mámě! Řeknu jí to! Řeknu! Schytáš to, kryso!“

Temná skvrna se přikrčila, jako by čekala další ránu. Potom se ozval skřípot kamenů, jak se dalo dráče do běhu. Myre zmizela za ohybem a ztratila se tak Shaně z očí.

Shana stála přimražená uprostřed stezky. Byla tak omráčená, že se nebyla schopná pohnout. Ten kámen. Oddělil se ze zdi a přistál na Myre se stejnou přesností jako minulou noc.

To jsem udělala já! pomyslela si s údivem. Zrychlil se jí tep. *Udělala jsem to já, opravdu já. Nebyl to sen nebo něco jiného. Neztratila jsem tedy svou moc! Musím to zkusit znovu!*

Zastavil ji náhlý pocit viny. Vzpomněla si na veverku.

Ne, musím ji mít, musím ji umět používat. Nemůže nechat Rovyho, aby ji nebo Kemana strašil. *Je příliš velký a příliš podlý a po včerejšku nevím, co všechno může udělat.*

Zaměřila myšlenky na stejný kus skály ležící volně vedle cesty. Ale jakkoli se teď snažila, jakkoli pevně „tlačila“, nic se nestalo. Sedla si vedle cesty. Všechno její nadšení téměř vyprchalo. Klesla na chladnou skálu a snažila si vybavit, co dělá špatně.

Před chvilkou se mi to podařilo. Vím, že jsem to udělala. Nemohl to být nikdo jiný. Ať přemýšlela, jak chtěla, nemohla tomu přijít na kloub. Nejdřív měla sílu, potom ne. Co bylo jinak?

Promnula si bolavý obličej a rozmrzele přemýšlela, jak Myre všechno ničí. *Hloupá Myre. Jednou se z ní zblázním. Dělá potíže mně a do potíží dostává i Kemana. Nadává mi. A nikdy se jí nic nestane! To není fér! Já bych jí dala takovou ránu…*

Do tmy zasvištěla hrst kamínků. Shana znovu strnula překvapením. Jenže nyní, když hledala souvislosti, našla chybějící článek.

Když se rozzlobím… můžu vrhat předměty. Když se nerozzlobím, nemůžu. U všech bouří! To je přesně naopak, než je tomu u ostatních. Čím více jsou rozrušení, tím méně jsou schopni udělat…

Dychtivě vstala a chtěla se pochlubit Kemanovi se svou novou zkušeností. Běžela jako o závod. Ale zastavila se krátce před východem, jako by jí něco došlo.

Když mu to řekne, Keman to řekne Alaře a ta by to řekla ostatním. Asi by se jim to nelíbilo. Mohli by si myslet, že je Shana nebezpečná. Ale když nikomu nic neřekne, může dělat všechno, aniž by o tom věděli. Může se ubránit, kdyby s ní nebyl Keman.

Raději ne. Je mi proti srsti držet to v tajnosti, ale raději ne. Chci zůstat v bezpečí.

Volným krokem pokračovala v hledání svého nevlastního bratra.

8

Shana se přikrčila u Vydřího jezírka a oči se jí v soustředění zúžily. Vydra byla ve svém doupěti, ale nespala. Tolik mohla poznat už jenom z „cítění“ její mysli. Opatrně k ní natáhla své myšlenky a představila si sebe na jejím místě. Cítila, jak se jí zkracují končetiny, prodlužuje tělo, kůži porůstala srst…

Neměnila se fyzicky jako Keman, ale psychicky. Ve chvíli, kdy byla vydrou a zároveň s ní byla jeden celek, se spojila s „myšlenkami“ hravého zvířete.

Teplo–slunce, teplo–voda. Vydra pozorovala vše, co leželo za podvodním vchodem do její nory, převalovala se na zádech a škrábala se na čumáku. Měla plný žaludek a byla zcela vzhůru. Nijak zvláště nestála o další spánek. Vnitřek doupěte byl mdle osvětlen paprsky procházejícími hladinou, které se blýskavě odrážely na stropě doupěte. *Spát–ne*, rozhodla se. *Hrát–teď.*

Shana cítila, jak vklouzla do vody, ještě než spatřila hladký tvar vyrážející napříč rybníkem.

Shana ani nevěděla, jestli právě tohle mínila Alara, když se měla Shana učit „být s veverkou jeden celek“. Ani ji to moc nezajímalo. Od té doby, co se naučila „slyšet“ myšlenky i těch nejmenších zvířátek, se jí otevřel zcela nový svět. Do této úrovně mohla své nově objevené síly sdílet s Kemanem. Její nevlastní bratr věřil, že se Shana naučí vnímat myšlenky zvířat, ačkoli on sám to neuměl. Koneckonců, Alara ji učila s ohledem právě na tuhle schopnost.

Protože ji z ničeho nepodezříval, nebyl překvapen šíří jejích schopností.

Vydra vyhlédla zpod vodní hladiny, zpozorovala ji na břehu a vystřelila z vody aby se s ní pozdravila. Bavila ji tím, že nechávala létat kamínky těsně nad hladinou a vydra po nich chňapala. Potom oblázky nechala potopit a vydra je honila po rybničním dně. Pro obě

to byla velká legrace, ačkoli pro Shanu docela únavná. Z toho vyvodila další poučení: používání toho „kouzla“ byla opravdová práce a vyžadovala námahu. Neuměla si představit, jak zvládala Alara pracovat bez vyčerpání.

Shana už nemusela být rozzlobená, aby vyvolala svá kouzla. Jenom musela myslet určitým způsobem a něco strašně moc chtít, aby se aktivovaly její emoce. Čím nazlobenější však byla, tím byla její kouzla silnější. Emoce tu určitě hrály svou roli. Čím byly silnější, tím lépe.

Objevila u sebe další nadání, i když nevěděla, k čemu jí může být dobré. Stačilo jenom, aby měla žízeň, a našla vodu. Jednou si na průzkum s Kemanem zapomněla vzít láhev s pitím. K poledni byla napůl šílená žízní. A v té chvíli ucítila, jakoby ji cosi škubalo za zápěstí a chtělo ji vést.

Se zvědavostí šla, kam ji signál vedl, a objevila skupinu sajusových keřů a trsy trávy, které označovaly „pramen“. Po několika okamžicích kopání pod keři narazila na vodu. Jakmile ukojila žízeň, škubání přestalo.

Bylo to zajímavé, ale momentálně byla schopnost přemísťovat předměty užitečnější a byla s ní větší zábava. Několikrát se jí dokonce podařilo, aby se Rovy s Myre pohádal. Cvrnkala na ně maličkaté kamínky a nechala je v domnění, že si ten druhý z něho utahuje.

Mohla Rovyho přesvědčit, že odešla na kopec, zatímco se schovávala poblíž. Stačilo vyrobit zvuk dvounožce utíkajícího do kopce a zvuk padajícího štěrku. Dokonale na to skočil. Dokonce ji pronásledoval po stezce až do místa, které bylo pro něj příliš úzké. Kdyby nebyl tak líný, mohl by šplhat po skále. Ale Shana ho dobře odhadla. Bylo to na něj moc námahy Byl to násilník, ale lenoch. Toho také Shana a Keman využívali.

A nakonec, mohla se pomocí svých kouzel bavit s vydrou, i s ostatními zvědavými a hravými zvířátky. Hejnům nočních ptáků se líbilo množství můr, které k sobě Shana svolávala. Ptáci kolem ní kroužili, pokřikovali a lovili ze vzduchu můry. Znala také dlouhonohého ptáka běžce, který „aportoval“ pokaždé, když ona sama zůstala v klidu.

Shana se smála, posílala oblázky po vlnitých křivkách a občas je ponořovala. Vydra honila oblázek, který pronásledoval její ocas. Zdvojnásobila úsilí, aby dohnala blyštivý kus kamene. Obě strany se dobře bavily a nevšímaly si okolního světa.

Alara zvedla hlavu z pařátů, v mysli jí zazpíval hlásek podobný sojce. Nakrátko přerušila prohlídku mračných vzorů na míle daleko od Doupěte.

Hlásek se znovu ozval. Podívala se dolů z vrcholku hory do Doupěte. Chvílí jí trvalo, než zaostřila na cíl. Nic zajímavého. Dítě si hraje s vydrou. Pokud je spokojená, už se netrápí, že není Příbuzná. Jak by mohla škodit?

Znovu položila hlavu na zkřížené pařáty, zavřela oči a vrátila se ke svému úkolu. Planiny, kam chodila stáda z tohoto Doupěte, byly suché a opravdu potřebovaly všezavlažující déšť. Léto přineslo slabou polovinu očekávaných srážek. Teď je tu podzim a deště zcela ustaly. Obvykle by si Alara touto dobou nedávala takovou práci se spravováním mračných vzorů. Jednoduše by svolala bouři na Hromový Tanec. Ale neměla na výběr, jestliže chtěla dát všechno do pořádku. Musela si hrát s počasím, protože lordové už to udělali. Promíchali všechno tak dokonale, že se počasí ani v nejmenším nepodobalo normálnímu podzimnímu stavu.

Nyní musí všechno opravit, jinak budou stáda hladovět a mnoho zvířat uhyne. Zvířata, která Doupě potřebuje i přes zimu. Kdo ví, co už tahle lhostejnost způsobila. Zatím se dívala jenom na území svého Doupěte. Kdekoli jinde mohou být další sucha nebo zase záplavy a ne všichni šamani uměli zacházet s počasím.

Mohla pracovat s vědomím, že minimálně autor těchto změn bude přesvědčen, že mu dílo kazí některý z jeho nepřátel.

Samozřejmě. Aby to zajistila, bude muset znovu ven z Doupěte. Přijme podobu mladého elfího posla a doručí chytře formulovanou zprávu lordovi, odpovědnému za tuhle bláznivou a neopatrnou fušeřinu. To byla také část jejích povinností. Odváděly ji od dětí. A Myre byla tak problémová…

S tím si bude dělat starosti, až bude čas. Nyní stačí, aby všechno urovnala.

Vrátila se zpět do tranzu. Vyslala svou mysl k obloze a stala se s ní jedním celkem. Pohnula se ze země, kde ležela, k nebi Dostala se až k větrům a oblakům. Jemně je svolávala zpátky do stezek, kde měly být. Rušila zaklínadla, která je posílala jinam a zadržovala na jiných místech.

Další trylek se otřel o povrch její mysli. Ale už věděla, odkud je, a mohla ho snadno ignorovat.

Většinou. Pokaždé byla jedna část její mysli nejdříve „matkou“ a teprve potom „šamankou“.

Přesto si přála, aby Shana byla trochu tišší. Nezaměstnaný koutek mysli zneklidňovalo silné rušení. Moc by ji zajímalo, kdo jiný ještě může „slyšet“ dítě a jestli ví, kdo dělá takový hluk.

Pustila to z hlavy, protože ji to rozptylovalo. V tuhle chvíli se Shaně nic nestane. Každý drak se schopností „slyšet“ patří mezi seniory Doupěte. A senioři by nejdříve zašli za šamankou.

Vrátit do pořádku, co elfové změnili, se podobalo rozmotávání několika bláznivě zašmodrchaných klubek najednou. Než skončila, byla téměř vzteklá. Nebylo tu jenom jedno zaklínadlo. Bylo jich několik navršených na sebe občas ve velmi podivných vztazích.

Cožpak nikdy nejdřív nepřemýšlejí o následcích, než něco udělají? Nebo čekají, až nastane katastrofa, a potom vše zase násilím spraví?

Usoudila, že současný stav je druhým případem. Určitě ho používali mocnější lordi. Ti méně obdarovaní dělali zmatky, jako byl tenhle. Vršili jedno kouzlo na druhé, až se celá konstrukce zbortila nebo se změnila na něco, co nikdo neočekával, s efekty, které byly naprosto nepředvídatelné.

Potom museli, samozřejmě, zasáhnout ti mocnější.

V případě, že Příbuzní nezasáhli dříve, pomyslela si samolibě.

Rozhodla se, že vše pořádně rozmotá a rozplete, což vyžadovalo velké množství času i energie. Trvalo jí téměř celé odpoledne, než vše uspořádala. Tou dobou pršelo na vysušenou trávu, jak to mělo být. Alara byla vyhladovělá a nervózní. Hlad ji rozčiloval. Náladu jí nezlepšilo ani zjištění, že na ni u kamenné vyhlídky čekají tři nejstarší draci. Dva byli vecpáni do mramorové budovy: jeden byl rozložený na široké kamenné lavičce, která

lemovala vnitřek a druhý byl rozvalený na podlaze. Třetí se slunil na prahu do jejího doupěte. Posadil se tak, aby nemohla vejít. Pochybovala, že by to byla náhoda.

„Alaro!“ řekl ten na podlaze s výrazem naprosté nevinnosti, kterému Alara ani v nejmenším nevěřila. „Čekali jsme, až přijdeš dolů. Věděli jsme, že budeš hladová, a tak ti Anoa zabila trojrožce a nechala ho v doupěti.“

„Cože?“ obořila se netrpělivě Alara. Vůbec se nenechala obměkčit úplatkem. „Myslím, že jsme se všichni dohodli po incidentu s Rovym, že ji necháte na pokoji, pokud nezaviní další hádku mezi mláďaty!“

„Já vím, ale ona dělá hluk, šamanko,“ odpověděla klidně Anoahalo. „Hlučí kouzly. Víš, co myslím. My ji slyšíme a možná i někteří ostatní. Jenom ještě nezjistili, kdo je tak ruší.“ Škrábala se o hrubé kameny vchodu do jeskyně. „Protože ji většina považuje za zvíře, nedokázali si to všichni dát dohromady. Ale nikdy nevíš, kdy jim to dojde. A jestli zjistí, že ovládá kouzla, potom nevím, co si budou myslet. Nebo co udělají. Zvlášť Lori.“

Alara vzdychla. Přála si mít ruce, aby si mohla promnout bolavou hlavu. Místo toho si pařátem masírovala zátylek v naději, že bolest povolí. „Ruší vás?“ zeptala se nakonec. „Nemusím se tolik starat o to, co Lori říká nebo co dělá, pokud vás seniory Shana neruší.“

„Ne, opravdu ne,“ řekl líně třetí, Keokeshala, se svého místa na podlaze vyhlídky Jemně zívnul a usmál se. „To švitoření má zajímavý efekt. Vlastně je to velmi příjemné poslouchat, když se vám líbí ptačí cvrlikání. Problém není v tom, že by to otravovalo, ale tkví v tom, že to vůbec umí. O tom jsme vůbec nepřemýšleli, když jsme ti slíbili, že ji necháme na pokoji. Chceme jenom vědět, jaké s ní máš úmysly.“

„Nehodlám s ní nic podnikat, alespoň ne teď,“ řekla jasně Alara, ovinula se kolem vyhřátých kamenů a roztáhla křídla vstříc posledním paprskům zapadajícího slunce. „Myslím si, že takhle je všechno v pořádku. Nikomu neubližuje, nejsou s ní potíže a tyhle malé triky ji dostatečně zabavují. Co chcete, abych s ní udělala?“

Keoke se široce usmál. „V téhle chvíli vůbec nic. Je to docela legrace pozorovat, co dokáže a jak prohání Rovyho. Víš, je úžasně chytrá. Lehce bys ji mohla považovat za Příbuznou, kdybys nevěděla víc.“

Anoa slušně odkašlala a potřásla hlavou. Hřbetní šupiny měla napůl zvednuté. „Víš, nechci zajít daleko,“ řekla pochybovačně, „ale já tvrdím, že má silný potenciál. O tom jsme, Alaro, přemýšleli. Celou dobu jsme si pohrávali s Proroctvím, teď se zdá, že tvoje malá chráněnka může stejně dobře být zkázou elfů. Tím myslím, že by se tím směrem dala postrčit. Má takříkajíc všechny předpoklady. Jestliže se někdy doví, kdo jsou elfové a kdo jsou její rodiče, bude to pro tebe hračka. Řekla bych, že je na to ještě dost času.“

Orola se poťouchle usmála a napnula krk, aby se mohla podívat Alaře přímo do očí. „Mohli bychom přestat chodit kolem horké kaše. Vlastně chceme, abys jí řekla o jejích rodičích, o elfech a lidech a o všem ostatním. Abys jí řekla pravdu, Alaro. Jakmile jsme si všimli, že ovládá kouzla, došlo nám, že je to příliš dobrá příležitost, než aby se promarnila. Chtěli bychom ji vypustit do jejich světa a viděli bychom, co udělá.“

Keoke zakoulel očima a zakřenil se, jeho ocas sebou trochu vrtěl. „Měla by vytvořit pěkný zmatek, než ji chytí,“ řekl spokojeně. „A kdyby šel někdo z nás s ní, mohl by dohlédnout, aby ji buď znovu pustili, nebo aby o nás jednoduše nemohla elfům nic říct.“

Při naprosto faktickém Keokově sdělení Alaře ztuhla krev. Moc dobře věděla, co tím chtěl říct. Až – ne jestliže – Shanu chytí, měl by jeden z nich dohlédnout, aby zemřela dříve, než by mohla odhalit tajemství draků. *Chtějí ji jenom zneužít, jako by byla dvourožec nejdříve chovaný pro radost a potom podle chuti snědený. Nebo jako by byla zbraň, kterou lze používat, dokud se nerozbije.*

„To je asi trochu moc, Keoku,“ namítla jemně Orola a přetáhla přes oči víčka. „Vždyť je to dítě. Není Příbuzná, ale nijak nám dosud neškodila, a může nás dobře pobavit, když se o ni dobře postaráme.“ Otočila se k Alaře. „Souhlasím s tím, že bychom ji měli pustit mezi elfy, ale myslím, že bychom jí měli zabezpečit ochranu. Je tu v sázce čest. Vzali jsme si to dítě a jsme tedy odpovědni za jeho bezpečí. Nechat ji jen tak jít do nebezpečí je prostě… odporné.“ Orola

ohrnula jazyk, jakoby kousla do něčeho hořkého. „Je to jako – ó, jako bychom snědli jednoho z Kemanových miláčků. Nevychováš něco k tomu, aby ti důvěřovalo, abys to potom podvedl.“

„Hmm.“ Keoke naklonil hlavu ke straně a pečlivě zvažoval slova. „Pravda. Zapáchá to něčím, co by udělala Lori. A všichni víme, jak je Lori nezodpovědná.“

Orola pokývala hlavou. Alara se snažila kontrolovat a zachovat rozumný výraz. „Kdyby nic jiného,“ pokračovala Orola, „nemáme vůbec ponětí, jak dlouho tihle kříženci žijí. Jestliže to žije alespoň z poloviny tak dlouho jako elfové a celou dobu se učí, může vymyslet a uskutečnit spoustu chytrých triků. Svět mu poskytkne velkou motivaci.“

Alara neblaze nesla Orolino označení Shany jako „to“, ale Orola měla smysl pro čest, i kdyby to měla být jen ochrana zvířete. Nechystala se vrhnout Shanu do světa bez zabezpečení. Nechtěla nechat Shanu zabít, kdyby ji chytili. Keoke na druhé straně ke všemu přistupoval s větším cynismem. Možná uvažoval o Shanině blahu jenom jako o zábavě a stále mohl přesvědčit zbylé dva, aby přijali jeho názor. Pokud se jí nepodaří místo toho změnit jeho názor.

Alara se pro uklidnění zhluboka nadechla a začala plánovat. Přemýšlela rychle, jak bývalo zvykem v Hromových Tancích. Musí je donutit, aby viděli Shanu jako osobnost. Dokonce i Orolu. A přesvědčit je, že má cenu Shanu ochraňovat stejně, jako by byla Příbuzná. Připadalo jí, že nejlepší cesta bude přesvědčit je, že Shana je velmi cenná dívenka.

„Je to ještě dítě,“ připomněla všem Alara. Dávala si dobrý pozor, aby to znělo klidně a nezaujatě. Stáhla křídla a opřela se bradou o vyhlídku. „Ještě není v plné síle. Jedině Nejvyšší šaman má představu, čeho jsou míšenci schopni, a pochybuji, že zjistil všechno. Je těžké říct, co umí a co ne. Jednoduše to nevíme. Myslím, že by pro nás mohla být důležitější, než se nám nyní zdá.“

„Tento samotný fakt je dostatečně zábavný,“ přiznala Anoa a opatrně si škrábala uvolněný kus kůže. „Pozorovat ji, jak objevuje svoje další schopnosti, je jako otevírat krabici s překvapeními. Nikdy nevíš, co bude uvnitř. Netušila jsem, že se může dostat do myslí můr, ani že si pták běžec umí hrát. Nemyslím, že bychom ji měli poslat do

světa hned. Strašně nerada bych přišla o to, co se stane, až objeví další schopnosti. Nemyslím si, že vyčerpala všechno.“

„To je pravda,“ potvrdil Keoke pokývnutím hlavy. „Dobře. Měli bychom ji nechat u sebe, dokud nevyzraje. Možná do dospělosti.“ Otočil se k Alaře a mrkal, aby přizpůsobil oči soumraku. „Ale co potom? Určitě ji nechceš do konce života držet v Doupěti, Alaro. Myslím, že by to bylo kruté, jako bys chtěla chovat v kleci sokola.“

„Já – ještě jsem o tom nepřemýšlela,“ neochotně přiznala Alara. Nerada uvažovala o tom, že by některé z jejích dětí vyrostlo a chtělo odejít. Shana byla její dítě víc než Keman. Tím, jak doslova sála její učení, byla víc Alařiným dítětem než Myre.

„Říkám, dejte jí volnost,“ naléhala Orola. Její šupiny se třely o kámen lavičky jak se nepokojně vrtěla. „Ať se dozví o svém dědictví v momentě, kdy dospěje. Vem ji ven, ať vidí, co se děje, a dejte jí šanci, aby nadělala trochu zmatku. Mláděti nepomůžeš, když mu budeš bránit prvně zabíjet, Alaro.“

„Opravdu si myslím, že by Shana mohla být důležitější pro nás, pro Příbuzné jako celek, než takhle,“ odpověděla Alara opatrně. „Je na ní něco mimořádného, něco, co přesně nemůžu určit. Pamatujete si, co řekl Nejvyšší šaman, když jsem ji přinesla do Doupěte?“

„Že má velké hamenleai,“ řekla po chvíli přemýšlení Anoa. „Zapomněla jsem na to.“ V očích draka seniora se odrážel právě vycházející měsíc. Zářily jemným stříbrem. „Můžeš mít pravdu. Zapomněla jsem na to.“

„Já ne,“ ostře odpověděla Alara. Cítila, že se dostali na vrchol celé diskuse. „Měla jsem to na mysli po celou dobu, kdy jsem ji vychovávala. Je příliš důležitá, než aby byla využívána jen pro zábavu. Keoke, řekl jsi to sám. Hodí se na Proroctví o zkáze elfů. A co když Proroctví, které celou dobu šíříme, je pravdivé? Co když to, co jsme udělali, mělo jen držet v chodu to, co jsme opravdu četli v budoucnosti? A co když Shana opravdu představuje zkázu elfů? Cožpak nevidíte, jak obrovskou změnu v celém světě může způsobit?“

Všichni tři se nepokojně vrtěli. Alara cítila, jak se kolem ní zvedají emoce. Uvědomili si Shanin potenciál. Ještě kdyby si uvědomili také její cenu…

„Je v tom ještě něco," zašeptala Orola s očima rozšířenýma překvapením a neklidem. Žvýkala si konečky drápů, což dělala jenom tehdy, když byla nervózní. „Nevím, jestli jste si uvědomili tohle. Máte pravdu, že nevíme, kam až sahají její schopnosti. A jestli je opravdu předmětem předpovědi, ani nevíme, co se z ní vyvine. Jakou bude mít moc nebo jak se bude dívat na svět. Osoba z Proroctví, která má zničit elfy, není právě sympatická. Zdá se mi, že vím, jak může být nebezpečná pro nás. Nejen tím, že by nás prozradila elfům. Nemáme ponětí, jak její kouzla můžou působit na nás a jak budou silná."

Alara ztuhla. Doufala, že právě na tuhle možnost nepřijdou.

„Jinými slovy," přerušil Keoke náhlé ticho, „nemusí způsobit zánik elfů, ale zánik draků. Může způsobit zmatek u nás, ještě než pozná své vlastní lidi."

Musí odvést debatu jiným směrem, jinak se dohodnou na tom, že bude lepší se dítěte zbavit. „Zaprvé, jenom se předpokládá, že by mohla být osobou z Proroctví. Všichni na to zapomínáte. A za druhé, i kdyby byla, právě těmto problémům se snažím předejít!" vykřikla Alara a dala tím tak najevo své podráždění. „Když ji vychovám s námi jako jednu z nás a bude se cítit součástí Příbuzných, potom nikdy neobrátí své schopnosti proti Příbuzným jako celku. Nemluvím o tom, co by mohla provést jednotlivcům. Ačkoli kdybych byla v její kůži a Rovy se na mě vytahoval, pravděpodobně bych mu odtrhla hlavu a ocas a vyměnila bych jim místo, kdybych to svedla."

Znovu se rozhostilo ticho. Alara cítila, jak vášně ubývají a ostatní se uklidňují.

Keoke pomalu pokýval hlavou. „To dává smysl," připustil. „Když vychováš vlkouše s trojrožci, bude si myslet, že je trojrožec. A musím s tebou souhlasit, že Rovy je sám o sobě problém."

Alara se musela držet, aby nezafrkala opovržením. Tohle nebyl způsob, jakým může přetáhnout ostatní na svou stranu. „Je v tom ještě něco," řekla, jak nejrozumněji byla schopná. „Pokouším se jí vštípit, že jsme si vlastně velmi podobní. Tím myslím její rasu a nás.

Snažím se, aby se cítila součástí něčeho a ne jako vyvrhel. Snažím se jí ukázat, co obnáší být součástí Příbuzných a světa, aby až bude dělat změny, přemýšlela nejdříve o jejich následcích. Doufám, že v době, kdy ji vše naučím, neudělá nic, co by nepříznivě ovlivnilo Příbuzné, byť by to byla maličkost. Mám ráda změny jako všichni z vás a chci, aby byly užitečné. Ale také chci, aby byly pod naší kontrolou.“

Všechny tři hlavy pokývaly. Nikomu nemusela připomínat, jaké jsou důsledky nekontrolovaných změn. „Vůbec nelze pochybovat o tom, že nějaké změny způsobí,“ řekl nakonec Keoke. „Ale když můžeme jejich směr kontrolovat…“

V očích se mu zračilo přemýšení a po tváři se mu rozlil blažený výraz. „Nemůžu si pomoci, ale stále přemýšlím o tom, jak by mohla lordům uškodit. Kdyby jenom předpokládali, že existuje, budou se honit za každým stínem!“

„Byla by mezi lidmi lepším agentem než Příbuzní,“ připomněla mu Alara. Přemýšlej o tom, čeho by mohla dosáhnout!“ Pronesla nahlas možnost, o které teprve začínala uvažovat. Stálo za to zmínit se o ní před nimi. „Mohla by dokonce probudit síly lidí, kteří mají dar kouzla, ale nevědí o tom. Uvažuj, s čím by se potom museli elfové utkat.“

Orola velice pomalu pokývala. „Ale musíme se ujistit, že její síla se nikdy neobrátí proti nám. Alaro, budeš muset pozorovat to stvoření se stejnou opatrností, s jakou létáš při Hromových Tancích. Jeho způsobilost ke změnám je příliš velká, abychom ji mohli jen tak přejít, ale také představuje nebezpečí. Nebezpečí pro nás.“

„Pozoruju ji, Orolo,“ připomněla jí ostře Alara. „Neřekla jsem to dostatečně jasně? Jsem si vědoma všech rizik stejně jako ty. Ale také vím, jaké to přinese výhody. A myslím, že ty stojí za trochu rizika.“

„Souhlasím,“ řekl rozhodně Keoke. „Jsi jeden z nejlepších šamanů. Jestli ji někdo může udržet na uzdě, pak jsi to ty.“

„Děkuji, Keoku,“ řekla Alara. Byla tak překvapená, že ani nevěděla, co říct. Keoke hned tak někoho nechválil. „Víš, že se snažím dělat pro Příbuzné to nejlepší.“

Keoke se postavil na nohy. Zbylí dva ho následovali. „Jenom ji pořádně hlídej, Alaro," řekl. „Zajisti, aby se nikdy nepostavila proti nám. To je všechno. Když to zvládneš, udržíme všechny, aby ti nestáli v letové dráze."

Alara vzdychla a sklonila hlavu jako poděkování. „To je to, co jsem vždycky chtěla," odpověděla. „Děkuji."

Keoke si prohlédl noční oblohu a potom se náhle vznesl do vzduchu. Mohutně mával křídly aby zachytil stoupající proud. „Není zač," volal. Orola a Anoa odcházely ke svým doupatům a nechaly Alaru stát samotnou. „Jenom ze mě nedělej blázna."

Stejně tak se budu já snažit neudělat blázna ze sebe, myslela si kysele, když mu mávala na rozloučenou. Potom se snesla do svého doupěte a hledala trojrožce, jehož vůně se linula zevnitř. Přestože o sobě pochybovala a měla spoustu starostí, už se jí sbíhaly sliny.

Ale hlad ji nemohl odvést od jiných úvah. *Keoku, kamaráde, můžu ztratit daleko víc. Svou pověst, svou sebeúctu… svoje děti. Zvláště pak to dvounohé.*

Shana ležela ve stínu balvanu tak tiše, že jí přes nohu přeběhla malá ještěrka a zastavila na jejím stehně, jakoby nebyla nic jiného než jemná skála. Ani se nehýbala. Právě objevila něco podivného a krásného. Nový způsob, jak se dívat na svět. Kdyby ji nyní zahlédli draci, které pozorovala, stěží by mohli provést to co ona.

Dole trénovali proměny tři mladí draci. Už to nebyla mláďata. Rychle dorůstali do velikosti dospělého jedince.

Nebylo to nic nového. Shana pozorovala Kemana, když měnil podobu více než stokrát za posledních pět let. Ale jenom zřídka měla možnost pozorovat při cvičení jiné draky. Strašně moc chtěla zjistit, jestli se to, co dnes objevila při pozorování Kemana, projevovalo jenom u něj, nebo podle toho mohla poznat každého draka v jiné podobě.

Jestliže ano, nemusela by se už nikdy obávat, že ji Myre nebo Rovy špehují jako dvourožci nebo v jiné neškodné podobě. Někdy na ni dokonce čekali v podobě kamene.

Rozostřila zrak a uvolnila se stejně, jako by se chtěla dostat do tranzu. Ale oči měla stále otevřené. Potom, když bylo mládě stále ve své dvounohé podobě, otočila pohled trochu na stranu od něj.

I když to bylo takové vidění–nevidění, spatřila vedle něj duhový stín v dračí podobě. Stín, který mohla vidět jenom koutkem oka.

Je to, jako bych mohla vidět Ven, pomyslela si s údivem. Jako bych viděla, kam šel zbytek jeho hmoty.

Keman jí vyprávěl, že když drak mění svou velikost, odsouvá většinu ze sebe do něčeho, čemu říkali Venek. Bylo to obtížné a vyžadovalo to hodně soustředění. Ne všichni draci byli stejně dovední. Například Rovy nezvládl nic menšího než polovinu své velikosti.

To znamenalo, že pro něj bude v dospělosti velmi obtížné proměnit se v něco praktického, pomyslela si Shana se škodolibým úsměvem. Kdyby žil dostatečně dlouho, aby byl tak velký jako Nejvyšší šaman, nebude schopen proměnit se do ničeho menšího než je malý kopec. Pochybovala, že by někdo věřil dvourožci ve velikosti slona.

Draci tam dole byli na svůj věk docela dobří. Byli schopni měnit se do dvou variant dvounožců. Dospělí trvali na tom, aby oba druhy rozlišovali. Ne že by Shana mezi nimi viděla moc velký rozdíl. Jedni byli o trochu vyšší a ti druzí hubenější. Měli stálé zbarvení: úplně bílou kůži, světle zlaté vlasy a zelené oči. Ti druzí měli více barev a žádný nebyl tak vybělený. První druh připomínal Shaně jeskynního pavouka, kterého nedávno viděla. Byl velmi starý a velmi velký. Světlejší formy měly stejně slaboučké končetiny, vypadaly stejně hrozně a naprosto stejně se jich nebylo třeba obávat.

Stejně to nebylo důležité. Nikdy neviděla v této podobě nikoho jiného než draky. Podoby dvounožců byly užitečné na práce, které vyžadovaly ruce, nebo na činnosti, ke kterým bylo potřebné menší tělo, než měli draci.

Hloubala nad tím, odkud asi mohla pocházet. *Možná jsme byly s matkou poslední svého druhu jako jednorožci.* Alara jí toho o jejím původu ještě moc neřekla. Vždycky říkávala, že se to dozví, „až bude připravená“.

Kdy ale bude připravená? To jí Alara neřekla.

Námaha se starou otázkou ji odvedla od jejího původního záměru. Protože ztratila koncentraci, dračí stíny vybledly a všechno zase vypadalo úplně normálně.

Pokusila se vrátit zpátky, ale nemělo to smysl. Viděla jenom tři mladé dvounožce a jejich dvounohé stíny za nimi… Kolem se nevznášel ani náznak barevného dračího stínu.

Ach. Trochu se pohnula a poplašená ještěrka vystřelila z její nohy do bezpečí své škvíry. *Vyžaduje to mnoho soustředění. Nestojí to za to,* rozhodla se. „Odposlouchávání“ Rovyho a Myre jí šlo lépe. Dobře se dali chytit, když byli v jiné formě. Nemohli skrýt, co si mysleli. A už vůbec ne před Shanou. Keman je nemohl slyšet. Ale on neslyšel ani většinu zvířat.

Kde je vlastně Keman? Měl se touto dobou připojit ke skupině dole, jeho vyučování s Alarou už skončilo.

Náhle se spolu s draky svíjela nečekaným záchvatem bolesti následované myšlenkovým výkřikem úzkosti.

Keman! I v bezeslovném výkřiku poznala jeho osobu. Jakmile ho poznala, slyšela ho znovu křičet bolestí. Tentokrát to byl hlasitý křik, který se rozlehl v kopcích.

Skupina vystrašených mláďat „vklouzla“ do své dračí podoby, protože ztratili soustředění. Shana jim nevěnovala nejmenší pozornost. Pádila přes vrcholek, jak ji její dvě nohy nesly.

Nejdříve mohla z vrchu vidět jenom Rovylerna na dně údolí. Plácal křídly mrskal ocasem a krk měl zkroucený, jak se snažil dívat na něco pod sebou. Když se ozval další výkřik a několikrát se odrazil od skal, uvědomila si, na co se dívá. Rovy měl pod sebou Kemana. Jeho paráty tiskly tenkou a citlivou kůži v místě, kde se paráty a křídla pojily s tělem. Shana musela zablokovat vlny bolesti, které od něj přicházely. Neuměla si představit, že někdo cítí takovou bolest a ignoruje ji.

„Řekni to, ještěrko!“ syčel Rovy dolů na svou oběť. Oči zúžené spokojeností. Hrbení šupiny měl vztyčené, zuby obnažoval zdivočelý škleb radosti. „Řekni to! Řekni mi pane! Řekni: Budu dělat všechno, co budeš chtít, Velký Rovylerne! Udělej to nebo ti ukážu, že si s tebou zatím jen hraju!“

„Ty myší ohone…“ Zbytek urážky zmizel v návalu bolesti, když Rovy přitlačil. Keman se nehodlal vzdát a podřídit Rovymu. Ale už se to moc dlouho nedalo vydržet.

Zabiju ho! Oškrábu mu šupiny! Shana nemohla po tom, co viděla, ani zformovat souvislé myšlenky. Vřela vztekem. Celý svět se zúžil na jediný cíl.

V hrudníku ji tlačil ohromný roztavený tlak, oči jí rudly vztekem. Slyšela se vrčet jako rozzlobený vlkouš.

Kemanův výkřik celou tu sílu uvolnil. Kolem ní se ze země vyrvaly kameny velikosti její hlavy a metaly se na surovce rychlostí blesku.

Shana byla natolik duchapřítomná, že je zvládla usměrnit, aby ho nezasáhly do hlavy. Místo toho narazily do Rovyho těsně pod jeho žebry.

Nárazem ho vyvedly z rovnováhy a svou silou ho srazily z Kemanových zad a vyrazily mu dech.

Žuchnul na bok, ani nezaječel. Mlátil volným křídlem. Keman se pomalu stavěl na nohy. Shana skouzla z hřebenu v oblaku prachu a kamínků a přistála vedle svého nevlastního bratra.

Byla stále doběla rozžhavená vztekem. Nezdálo se, že by ji krvavé šrámy od Rovyho na Kemanových zádech nějak uklidňovaly. Rovy se vyštrachal na všechny čtyři a zíral na ně v naprostém údivu, neschopen pohybu.

Shana nebyla tak překvapená, aby nemohla jednat. Její útok teprve začínal. Na mysli jí vytanulo všechno, co jí a Kemanovi Rovy kdy udělal. Byla připravená mu to do posledního písmenka vrátit.

„Surovče!“ křičela, zatímco bombardovala jeho hlavu kameny ve velikosti pěsti, takže musel uhýbat a poskakovat, aby se jim vyhnul. „Zbabělče! Jsi zvrhlík, Rovy! Nejsi nic jiného než velká dutá ještěrka! Máš vrabčí mozeček! Práskači! Kuní ksichte!“

Rovy se snažil vyhnout krupobití letících kamenů a legračně při tom poskakoval, ale Shana byla rychlejší. Nakonec sebou nemrskal dostatečně rychle a jeden kámen ho zasáhl těsně nad okem. Tentokrát skučel bolestí on.

„Jak se ti to líbí?“ křičela Shana a hodila po něm tucet kamenů najednou. Rovy se přitisknul ke skále. Nedala mu šanci uniknout.

„Mám toho ještě víc, Rovy! Ty neřáde! Ukážu ti, jaké to je, když si na tebe někdo zasedne! Zmaluju tě do fialová! Já tě…“

„*Shano!*“

Shana se tak soustředila na Rovyho, že si nevšímala ničeho jiného. Zdálo se jí, že hlas přichází odnikud. Vylekal ji tak, že poslední kameny spadly uprostřed letu. Za rameno ji uchopil velký pařát, příliš velký na to, aby byl Kemanův.

Probrala se ze záchvatu vzteku a vzhlédla do Alařiny vystrašené tváře.

Za Alarou se škrabali přes hřeben nebo přilétali všichni draci z Doupěte.

První ze všech Lori, Rovyho matka. Přistála vedle svého týraného syna a přikryla ho křídlem. Natahovala krk s nejdivočejším výrazem, který kdy Shana viděla. Oči rozšířené vztekem, naježený hřbet, zuby vyceněné až po dásně.

„Tady to vidíte!“ křičela z plných plic. „Vidíte to! Říkala jsem vám to a nikdo mě neposlouchal! Ta věc je nebezpečná! Je vzteklá, nemůže se jí věřit!“

„No tak, počkej chvíli, Lori,“ začal Keoke a postavil se mezi ní a Shanu v momentě, kdy se zdálo, že dívku napadne.

„Ne!“ vykřikla. Její oči se rozšířily stejně velkým vztekem, jaký měla Shana. „Už nebudeme čekat! Je to zaživa příliš nebezpečné! Zabijte to! Okamžitě to zabijte!“

9

V doupěti bylo jenom jedno místo, které mohlo pojmout celé shromáždění: obrovská jeskyně, ze které se větvily všechny ostatní. Byla zaplněná do posledního místa. Shromáždila se tu téměř stovka Příbuzných. Postávali na podlaze, seděli na skalních výběžcích trčících ze stěn a z podlahy. Členitá jeskyně zářila všemi barvami. Zčásti díky přikouzleným světlům, zčásti kvůli rozptylu světla na hranách tisíců krystalů, kterými byl pokryt strop a horní část zdí.

Jeskyně vibrovala četnými hlasy. Bylo opravdu velmi málo Příbuzných, kteří byli k této situaci lhostejní. Ozvěna hlasy zdvojnásobovala a ztrojnásobovala. Díky tomu se dalo těžko rozumět jednotlivým slovům. Alara se snažila zůstat v klidu a kontrolovat se. Nechala ostatní vykřičet. Nemělo smysl domlouvat nejfanatičtějším a nejbázlivějším Příbuzným. Většina až dosud netušila, že je Shana něco jiného než exotické zvířátko. Šokoval je rozsah jejích schopností.

Zbytek, který o Shaně věděl, byl rozdělený na dvě části a hlasitě diskutoval. Například Lori křičela z plných plic už od začátku shromáždění. Alara doufala, že všechny unaví. Včetně svých přívrženců.

Určitě už musí začít chraptět.

Alara si s lítostí vzpomněla na ubohou Shanu, uvězněnou ve slepé jeskyni na konci hlavní jeskyně. Východ blokoval balvan. Nechali ji samotnou ve tmě. Jenom přítomnost Keoka a Alary odrazovala Lori, aby Shanu na místě neroztrhala na kusy. Keoke z pozice nejstaršího člena shromáždění nařídil Shanino uvěznění. Zdůraznil všem, že balvan ve vchodu by byl příliš těžký i pro Nejvyššího šamana.

Byli přesvědčeni, že s ním Shana nemůže pohnout, protože byl mnohem větší než kameny, které míšenka použila na Rovyho. Alara

si tak jistá nebyla. Celá patálie s Rovylernem svědčila o sebekontrole a ne o bezmyšlenkovitém násilí.

Alara brala v úvahu relativně lehká zranění, které násilník utržil. Rovy měl zlomené jedno žebro a šrám přes oko. Navíc utrpěl šok. Shana ho mohla uhodit do hlavy některým z větších kamenů a zabít ho. Ani drak nemohl přežít náraz do lebky tak velkým předmětem zvlášť v případě, že by Shana dobře mířila. Mohla mu vyrazit oko kamenem, který mu jenom udělal šrám. Zlomené žebro navíc nebylo na straně, kde byl zasažen. Nacházelo se na straně, na kterou padl. Pravděpodobně si ho při pádu zlomil sám. U všech hromů, kdyby byla opravdu krutá, mohla mu těmi kameny zlámat křídla. Potom by nevzlétl několik měsíců.

„To vzteklé zvíře zlomilo mému dítěti žebro," křičela už posté Lori. Její hlas se odrazil od stropu jeskyně, až ostatní uskočili. Alara si všimla, že také Lořini zastánci začali vypadat znuděně. „Bude muset být alespoň týden v posteli! Říkám vám, že se to pominulo, a jestli to nezabijete vy, tak to zabiju já!"

Její hlas postupně začal sípat a šumot značně poklesl. Alara usoudila, že je nejvhodnější doba promluvit. Vybrala si místo na vršku hromady kamenů, ale ležela na nich, takže byla docela nenápadná. Když pozvedla hlavu a zamávala křídly, všechny hlavy se otočily jejím směrem.

„Tvoje vzácné dítě, které je podle pravidel Příbuzných dospělé, napadlo Shanina nevlastního bratra, který ještě stále je podle stejných pravidel dítě," řekla chladně a jasně. Vyjádřila nahlas své obvinění. Okamžitě nastalo ticho. Dokonce zaskočilo i Lori. Zírala s otevřenými ústy „Keman nebude díky Rovylernovi létat několik týdnů. Stěží chodí. Předpokládám, že to berete v úvahu! Rovy podnítil celou hádku. Shana jenom přispěchala svému nevlastnímu bratrovi na pomoc."

„Ale…" vykřikla tlumeně Lori.

Alara přesto pokračovala. Snažila se, aby její slova zněla klidně a rozumně. „Shana váží sotva setinu toho, co Rovylern. To se vám zdi fér?"

„Ale… ale ta věc umí kouzlit!“ zaskuhrala Lori. „Použilo to na Rovyho kouzlo! Mohlo ho zabít! Ani ty nevíš, čeho je schopné! Je to míšenec a nikdo neví, čeho jsou míšenci schopni! To musíš přiznat!“

Alara kývala. „Ano, má vrozené nadání míšenců. Myslím, že ho ještě úplně neovládá. Ale vzhledem k situaci soudím, že prokázala obdivuhodnou zdrženlivost.“

Lori umlkla a jeskyni naplnilo ticho, které bodalo do uší. Keoke jemně přerušil ticho a promluvil. „Problém je v tom, Alaro, že nevíme, jestli to bylo sebeovládání nebo náhoda. Máme jenom slovo míšenky, že kameny mířila a neházela naslepo. To zkrátka, nestačí.“

Orola si odkašlala a připojila se k němu. Vztyčila se, a tak upoutala pozornost všech draků. „Lori, tvůj syn dostal přesně to, co si zasloužil,“ řekla pevně. „Měla bys vědět, že jsem sama měla v úmyslu dát mu za vyučenou. Možná, že to ještě udělám, jestli se nepoučí. Slyšela jsem většinu toho, co řekl. Správně by za to měl být potrestán. Žádný drak neříká jinému 'Pane'. S tím jsme přestali a nebudeme tolerovat nikoho, kdo by to chtěl znovu zavést.“

Alara byla potěšená touto nenadálou podporou jednoho z nejstarších draků. Naděje na to, že Shanu dostane z nesnází, prudce stoupla.

Ale další Orolina slova vše změnila.

„Přesto má Keoke pravdu, Alaro,“ otočila na ni své mírné oči. „Vím, že máš míšenku ráda, a vím, že ji Keman považuje za svoji nevlastní sestru, ale obě také víme, že není z rodu Příbuzných. Potíž je opravdu v tom, že nevíme, jestli opravdu mířila své rány, jak prohlašuje. Jestli mluví pravdu, pak je vše v pořádku a předvedla sebeovládání, které je naprosto obdivuhodné. Ale jestli ne – potom může příště ve vzteku někoho zabít. To nemůžeme riskovat, Alaro.“

Ne. Ne, to není správné, to není fér…

„Zabijte to!“ zavrčela Lori. „To zvíře je vzteklé!“ Ohnutými pařáty zaškrábala o kámen tak hlasitě, že to každý slyšel.

Anoa ji přerušila dříve, než mohla Alara reagovat. „O zabíjení se nebudeme bavit,“ řekla suše. Ostatní dva senioři pokývali na souhlas. „Ať si, Lori a někteří ostatní, myslíte, co chcete, to dítě není zvíře. Častokrát jsem na sebe vzala podobu elfů a lidských otroků a procházela se v jejich světě stejně jako Alara. Vím své. Lori, ty a

tvoji zastánci jste tam nikdy nešli a nikdy nepůjdete. Buď nemáte dostatečnou zručnost nebo zájem. A ten, kdo se tam ani neukázal, nemá dostatek znalostí, aby mohl soudit.“

Anoa udělala přestávku a potom pokračovala mírným a rozumně znějícím tónem. „Mluvím ze zkušenosti. Lidé jsou stejně chytří nebo hloupí jako nejlepší a nejhorší z Příbuzných. Nejsou to zvířata. Elfové nás mohou ohrozit víc, než si představujete. Důvod nepsaného Zákona, že se jim nesmíme ukázat, byl jednoduchý: mohli by nás totiž zničit. Přesto nám historie ukazuje, že míšenci málem zničili je.“ Anoa zmlkla, aby její prohlášení mělo čas zapůsobit. „Ne, Lori, ničivý potenciál nenajdeš u zvířat. Ale v tomhle máš pravdu: právě tento potenciál je velmi nebezpečný. A já si myslím, že to dítě překročilo hranici, kdy jsme ho ještě mohli kontrolovat.“

Pokyvující hlavy ukončily Alařiny naděje, že získá podporu. Chystali se vyvrhnout Shanu do světa, o kterém nic nevěděla. Do rukou těch, kteří Shanu zabijí v okamžiku, kdy zjistí, co je zač. Co může dělat?

Když Anoa opět ulehla, povstal Keoke. „Alaro, myslím, že bys nás měla toho nebezpečí zbavit tím, že nás zbavíš toho zvířete.“ Alara se vyhoupla na nohy hřbet naježený, ale Keoke ji zarazil pohledem. Neochotně si zase sedla a mávala křídly. „Nemyslím, že bys ji měla zabít, ale tady nemůže zůstat. Ani v blízkosti Doupěte. Měla bys nám dovolit, abychom ji pustili do světa. Jestli je alespoň z poloviny tak pozoruhodná, jak o ní tvrdíš, povede se jí dobře.“

Ale ona na to ještě není připravená! chtěla Alara vykřiknout. *Ještě jsem jí o tom světě nic neřekla! Ani neví, že kromě ní žijí jiní dvounožci!*

Nic z toho však neřekla. Bylo tu v sázce víc než Shanin osud. Kdyby protestovala, ztratila by úctu většiny Příbuzných. Její chování by poškodilo autoritu šamanky Nakonec by stejně Shaně nepomohla. Příbuzní si umínili, že dítě vyženou, ať na její obranu dělá nebo říká, co chce.

Zklidnila svůj hněv, ale těžší bylo utišit zoufalství…

„Nejvyšší šaman řekl, když jsi ji k nám přinesla, že má velké hamenleai,“ pokračoval Keoke. Ocasem neklidně bičoval zem, až se jeho sousedi odklidili z dosahu. „Správně jsi nám to nedávno

připomněla. Dáme jí šanci, aby to dokázala. Myslím, že bychom ji měli vzít ven do pouště poblíž stezek karavan a nechat ji tam. Znám Zákon, ale nemyslím si, že by bylo důležité, co řekne lidem. Když ji najdou lidé, budou všecho, co řekne o Příbuzných, považovat za blouznění způsobené úpalem. Shana si umí najít vodu. Jestli je chytřejší než zvíře, bude schopná zachránit se a její potenciál ke změnám si procvičí mezi lidmi.“

„A jestli je zvíře, jak tvrdí Lori,“ suše poznamenala Anoa, „nezachrání se a nevznikne žádná, škoda.“

„Neměla bych to udělat já?“ zeptala se zoufale Alara. Upřímně řečeno, hledala možnost, jak poskytnout Shaně informace, které potřebuje, než ji nechají napospas osudu. A smrti, pomyslela si bezútěšně Alara, jestli elfové zjistí, co je Shana zač…

„Ne!“ vykřikla Lori, než ji někdo stačil plácnout křídlem, aby zmlkla.

Keoke potřásl hlavou a po obličeji se mu zvlnil odraz světla. „V tom má Lori pravdu, Alaro,“ řekl šamance. „Už teď jsi s ní strávila času víc než dost. Opravdu nezvykle mnoho času vzhledem k tvým povinnostem. Máš své závazky a odpovědnost. Mezi námi jsou i takoví, kteří si myslí, že jsi výchovou svého nalezence promrhala čas, který jsi měla strávit plněním svých povinností. Ne, o dítě se postaráme my. Ty se zabývej svou dcerou a synem a svým úřadem.“

Alara podřízeně sklonila hlavu. Chtěla vykřičet svůj rozhněvaný protest, že být šamankou přece znamenalo být v opozici. Věděla však, že mezi opozicí a rebelováním je velmi tenká hranice. Mohla by být pokládána za nebezpečnou.

Tím shromáždění skončilo. Několik draků vyžadovalo další diskusi. Hlavně Lori, která nebyla spokojená s výsledkem, ani s výtkou, kterou udělili jejímu synovi. Ale nakonec odešla poražená a nespokojená.

Alara se vrátila do doupěte ke Kemanovi s bolavým srdcem. Ani jí nedovolili, aby se se Shanou rozloučila.

Stála ve slunečním svitu u vchodu do svého domova a pozorovala Keoka, jak vzlétá a v pařátu třímá cosi malinkatého. Byla to její schovanka, která si s sebou nevzala nic kromě tuniky, kterou měla na sobě.

Alara se na to nemohla dívat – a přece neodtrhla zrak. Zakázali jí dokonce dorozumět se se Shanou prostřednictvím myšlenek. Beze slov se loučila s děvčetem. Pálily ji oči, žaludek jí zauzlovala lítost a pocit ztráty.

Moje maličká… moje ubohá nevinná maličká…

Dívala se za nimi ještě dlouho poté, kdy Keoke zmizel v modré záři bezmračné oblohy. Z celého srdce si přála, aby mohla udělat něco, co by tomu zabránilo.

Potom se snesla do chladných hloubek jeskyní a přemýšlela, jak všechno vysvětlí Kemanovi.

Shana většinu svého zajetí proplakala strachy a zlostí. Zlostí nad celou tou nespravedlností a strachem z toho, co jí udělají.

Jeskyně, ve které ji zanechali, byla chladná a holá. Ani jí tu nenechali světlo. Nenechali Alaru v její blízkosti a nikdo jí neřekl, kde je Keman a co se s ním děje.

Je to tak nespravedlivé! Rovy byl pro ně důležitější než ona a Keman dohromady. Vědělo se o něm, že je to surovec a jsou s ním pořád potíže. Nebylo jediné dráče (možná kromě Myre), které nemělo radost, že Rovymu konečně někdo nabančil.

Rovy to přehnal o moc víc než Keman před pěti lety. Ublížil mladšímu drakovi tolik, že následky mohly být trvalé. Přesto ji uvěznili, jako by udělala něco hanebného!

To však není na celé nespravedlnosti zdaleka to nejhorší. Slyšela, jak Lori vyžaduje její smrt. Lori je proti ní od začátku a spousta Příbuzných s ní souhlasí. Shana věřila, že Alara nedopustí, aby ji zabili…

Neslyšela nic, o čem se mluvilo ve velké jeskyni. Hlasy se příliš odrážely. Čas od času zaslechla své jméno. Také jmenovali Rovyho a Kemana. Ale to bylo všechno.

Nakonec hluk utichl a slyšela jenom mručení. Čekala, že jí někdo přijde říct, co se s ní stane. Trvalo to snad věky. Seděla skrčená na chladném kameni. Kolem byla téměř úplná tma. Jenom škvírou kolem balvanu uzavírajícího vchod do vězení prosakovalo několik paprsků světla. Objala si rukama hrudník a třásla se nejen od chladu. Nakonec uslyšela cvakání drápů o podlahu a mumlání dvou

hlasů. Zaskřípal kámen o kámen. Balvan se pomalu posouval na stranu a zvětšující se škvírou proudilo čím dál více světla. Viděla, jak na jednu stranu kamene tlačí tmavý, jakoby pavoučí pařát.

Připadalo jí vhodné setkat se s nimi vstoje. Pomalu vstávala na nohy. Cítila každou modřinu a šrám, které si způsobila, když pospíchala přes vrchol hory. Zimou ztuhlé svaly ji bolely. Hřbetem ruky si protřela oči a mrkala do žluté záře koule svítící nad Keokovou hlavou. Byla s ním Orola, ale odešla, jakmile odstranili ze vchodu balvan.

Keoke ji chvíli ostražitě pozoroval, jako by čekal, že na něj začne vrhat kameny. Ve skutečnosti jeho nehlídané myšlenky prozradily že právě to očekával.

Kéž bych věděl, co si myslí, „slyšela“ ho myslet, když ji pozoroval. Viděla se jeho očima. Nebyla malinkaté zaprášené bezmocné stvoření, jak se cítila, ale byla záhadným cizincem neméně mocným než jakýkoliv drak. *Škorpión je malý*, slyšela, *a jedovatý pavouk je také malý. Oba dva mohou zabíjet. Může ublížit i mně, když bude chtít. Mohla by mi na hlavu házet kameny stejně jako na chlapce.*

To bych opravdu mohla… Byla zcela vyčerpaná používáním své síly proti Rovymu. Kdyby se tolik nebála a nebyla vystrašená, pravděpodobně by usnula.

„Doufám, že nečekáte, že toho budu litovat,“ řekla vzdorně, „protože toho nelituji. Udělala bych to znovu. Rovy je bídák. Překvapuje mě, že jste ho nechali šikanovat ostatní tak dlouho.“

K jejímu překvapení se Keoke smutně usmál. „Ne, nečekám, že se omluvíš, dítě. Kdybych byl na tvém místě, musím přiznat, že bych cítil to samé.“

Třela si ruce, aby se zahřála, ale zůstala, kde byla. Keoke si teď hlídal myšlenky, takže je nemohla číst, aniž by ho na sebe upozornila. Protože nevěděla, co si myslí, nevěděla, co zamýšlí. Nehodlala se pohnout, dokud to nebude vědět.

„Tak proč jste mě uvěznili jako myš, kterou si schováváte na večeři?“ zeptala se. Nesnažila se zakrýt svůj hněv. „Když jsem neudělala nic špatného, proč mě tedy trestáte?“

Keoke vzdychl. „Dítě, představuješ pro nás záhadu a udělala jsi něco, co my nemůžeme. Všechno živé se bojí neznámého, Shano. I Příbuzní. Máme rádi změny, ale jenom pokud je můžeme kontrolovat. A upřímně řečeno, pokud neovlivní nás. Možná je bláhové bát se malého dítěte, které může většina z nás zranit jediným drápem, ale my se bojíme.“ Snížil hlavu a podíval se trochu na stranu, jako by se styděl. „Je mi líto, Shano, ale to, co jsi udělala Rovymu, by nebylo špatné, kdybys byla Příbuzná. Zasloužil si to. Říkala jsi nám, že jsi ho mohla zranit víc, než jsi mu ve skutečnosti ublížila. Ale…“

„Ale já nejsem Příbuzná,“ odpověděla suše. Nějak předpokládala, že to na tomhle skončí.

„Přesně. Někteří draci si myslí, že jsi dokonce zvíře, které se obrátilo proti svému pánovi jako jednorožec.“ Zamrkal a Shana cítila, že je v rozpacích. „Podařilo se nám přesvědčit ostatní, že zvíře nejsi, ale už tu nemůžeš zůstat, Shano. Je mi líto. Musím tě odnést daleko od Doupěte. Tak daleko, aby ses nemohla dostat zpátky. Musím tě tam nechat napospas osudu.“

Jeho slova na ni dopadla těžce jako kameny na Rovyho. Ztuhla jako on. Jen zaraženě pozorovala Keoka, neschopná pohnout se nebo promluvit. Její myšlenky se svíjely v malých kruzích jako myš chycená do džbánu.

Odnést mě? Kam? Co budu dělat? Co se se mnou stane?

Byla tak šokovaná, že si ani nevšimla, že se Keoke pohnul. Nechápala, co dělá, dokud se jí kolem pasu nesevřel jeho velký pařát a nevyzvedl ji z jejího vězení.

A potom už bylo na slzy pozdě.

Keoke ji doslova upustil někde uprostřed pouště. Ani nepřistál, aby ji postavil. Jenom se vznášel nad jedním místem, křídly vířil obrovská mračna písku a upustil ji. Nebyl to dlouhý pád, jenom asi na výšku její postavy ale byl nečekaný.

Po přistání se neudržela na nohou a udělala několik kotrmelců. Při nárazu se stočila do klubíčka, aby se nezranila. Chvíli ležela na horkém písku a dávala se dohromady Když se zvedla, zbylo z Keoka jenom malinké smítko na blankytné obloze.

Otřepala ze sebe písek a rozhlédla se, kde ji vlastně nechal. Neměla daleko k hysterickému záchvatu. Ale slzy a křik nic nezmění…

Raději se uklidnila a začala hodnotit svou situaci.

Mohl vybrat daleko horší místo, kde mě nechat, pomyslela si smutně.

Po cestě byla spousta daleko horších míst. Letěli přes rovnou slanou planinu, která se táhla na míle daleko. Následovala plocha beztvarého písku a malých kamínků obroušených dohladka neustálým větrem a potom písečný pruh, kde nerostlo nic jiného než kaktusy. A ani těch nebylo mnoho.

Tady byl alespoň po krajině roztroušený sajus. Občas tu vyčnívaly skály, okolo kterých rostla malá skupinka keřů. Bylo jich tolik, aby Shaně poskytly úkryt před sluncem po zbytek dne. Její přirozený instinkt jí napověděl, že by zřejmě dlouho nevydržela plný sluneční žár. Bude tedy muset cestovat v noci…

Kdyby věděla kam jít…

Spolkla slzy, které chtěly každou chvíli vytrysknout, a uklidnila se. Skupinka skal a keřů bylapříliš lákavá. Nepochybně ji používali jako úkryt i ostatní tvorové. Někteří tam nechají Shanu bez boje, jiní ne.

Jediný způsob, jak zjistit, kdo je „doma“, bylo „dívat se“.

Nejprve to nejdůležitější. Musí najít nějaký stín, než omdlí z horka. Už nyní jí slunce připadalo jako obrovský pařát, který ji tlačil k zemi. Litovala každé slzy, která jí v jeskyních skanula z očí. Klesla na všechny čtyři a opatrně se sunula do skrovného stínu nejbližšího sajusového keře. Ačkoli poskytoval jen sporý stín, přece byl obrovský rozdíl v teplotě písku ve stínu pod větvemi a volnou zemí několik kroků stranou.

Shana si lehla na břicho, vymotala si haluze z vlasů a položila si bradu na ruce složené před sebou. Sajus poskytoval právě tolik stínu, aby se do něj celá vešla. Použila relaxační metodu, kterou ji naučila Alara. Pomalu zhluboka dýchala a snažila se uvolnit. Metoda fungovala jako vždy, nic na tom nezměnilo, že byla Shana rozrušená a bála se. Čekaly na ni tisíce problémů. Za okamžik byla schopná upadnout do lehkého tranzu a začít ve svém okolí vyhledávat život.

Prvním objevem byla poštolka ve zvětralém výklenku ve skále. To bylo dobré. Její přítomnost znamenala, že zde nebudou myši a mnoho velkých brouků. U paty skály odpočíval pták běžec. To bylo ještě lepší! Okolo běžců se nikdy nevyskytovali hadi, pokud zrovna nebyli v jejich žaludku…

Hledala dál. Posílala svou mysl hlouběji a vyhledávala i nejmenší formy života. Našla je a přesně je zaznamenala do malé duševní mapy, aby si vše pamatovala, až tranz pomine.

Byla tu spousta škorpionů. Co se týká pavouků, byli tu jen obyčejní, kteří ji nechají na pokoji. Spousta ještěrek, většinou velikosti jejího prostředníčku. Mraveniště, tomu se musí za každou cenu vyhnout. Ani jedna vosa. Vysvětlovalo to zdravou populaci pavouků, protože pouštní vosy je ničily. Kladly do nich vajíčka a potom nehybné tělo zazdily.

Tím končil veškerý výčet obyvatelstva malého kousku vyprahlé vegetace. Nežil zde žádný tvor, který by potřeboval vodu. Vůbec žádní savci. Ptáci získávali potřebnou vláhu ze své kořisti. Zcela jistě tu není voda, ke které by se mohla prokopat.

Žádná voda. Bojovala s návalem strachu a tím se vytrhla z tranzu. Otevřela oči a uviděla stejný obrázek písku a sajusových větví. Olízla si suché rty. Věděla, že nyní bude v pořádku. To jí říkal rozum. Přesvědčit i svou druhou část nepodléhající rozumu, to byla jiná věc.

Nejdříve to nejdůležitější, opakovala si. Potřebovala úkryt a odpočinek. Co nejdříve.

Nyní, když znala každého tvora až po mravence, mohla se vyhnout možné osudové chybě. Jako položit ruku na škorpiona. Pokračovala v pochodu na všech čtyřech pod větvemi sajusu. Propracovávala si cestu ke skupině skal uprostřed. Snažila se uklidnit ptáka, jak nejvíc to v pohybu šlo. Čím blíže se k ptákovi dostane, tím lépe na tom bude. Nejenže jeho přítomnost zajistí, že se zde neobjeví hadi, ale pravděpodobně odradí i škorpiony. Nikdy na vlastní oči neviděla, že by poštolka škorpiona snědla, ale viděla ji zabíjet jedovatý hmyz.

Když se přiblížila ke skále, viděla ptáka tiše odpočívat. Jeho jasně černé oči pozorovaly, jak se plíží směrem k němu. Usídlil se u

paty balvanů v nejhlubším stínu. Jeho skvrnité hnědošedé peří splývalo s pískem a skálou. Zamrkal a naklonil hlavu na stranu, aby na ni lépe viděl. Nevypadal však ani v nejmenším vystrašený její přítomností.

Když se proplétala posledními větvemi na dosah ruky od ptáka, nemohla věřit svému štěstí. Pták ji pořád upřeně pozoroval, ale neježil se, byl uvolněný. Schoulila se vedle něj zády se skále. Drsný kámen byl chladný. Určitě byl chladnější než byla země pod sajusem. Pták se naklonil na druhou stranu. Natáhla opatrně ruku a začala mu jemně hladit peří. Nikdy nebyla tak blízko podobného ptáka. Jeho ostrý zobák byl dlouhý jako její ruka a vypadal docela nebezpečně. Jestli se s ním spřátelí, nebude se muset bát vedle něj usnout.

Pták se jí opřel o ruku a slastně zavřel oči. Hladila ho, dokud se neodtáhl. Stáhla ruku. Věnoval jí zkoumavý pohled. Pročechral si peří, na chvíli naježil hřbet a potom se znovu usadil s naprosto spokojeným výrazem.

Lehla si k němu, složila si ruce pod hlavu a na chvíli zavřela unavené bolavé oči.

Alespoň myslela, že jenom na chvíli.

Někde mezi rozhodnutím, že je hned zase otevře, a uskutečněním svého záměru usnula.

Když se Shana probudila, pták byl pryč. Neměla daleko k pláči. Pták byl jediné, co se tady v té pustině písku a kamenů podobalo příteli.

Zatímco spala, nastala noc: pouštní noc plná zvuků a vůní. Hmyz cvrkal, písek šustil, jak s ním pohyboval vítr. V dálce vyla smečka vlkoušů. Nebyli na lovu. Jenom se domlouvali, aby neztratili kontakt.

Shana si přála, aby nebyli tak daleko. Oblíbila si vlkouše, které choval Keman. Jsou hloupí, ale dělali by jí společnost. Kdyby smečku našla a vlkouši by ji přijali mezi sebe, nemusela by se bát, že nenajde potravu nebo vodu.

Keman – ani se s ním nerozloučila. Ani s Alarou. Naposledy ho viděla kulhat pryč v doprovodu dospělých. Na zádech a na křídlech

měl krvácející rány. Pamatovala si, jak se ohlédl přes rameno a chtěl něco říct, ale popohnali ho. Sevřelo se jí hrdlo a znovu se hlásily slzy

Nyní byl pláč naprosto zbytečný. Navíc znamenal ztrátu vzácné vody. Potlačila ho a opatrně setřela dvě kapky, které jí unikly a pečlivě je olízla. Ucítila slanou chuť a dostala ještě větší žízeň.

Vzhlédla skrz větve sajusu na třpytivé hvězdy a pokoušela se uhodnout, kolik je hodin. Asi nebude dlouho po setmění. Neprospala moc času na cestování.

Opřela se zády o skálu a znovu se ponořila do tranzu. Bylo to nezbytné, protože se všechno kromě mraveniště dalo během jejího spánku do pohybu. Škorpioni pro ni v noci znamenali stejné nebezpečí jako ve dne. Popravdě řečeno nyní bylo větší. V noci ožívali.

Většina se jich sbíhala na zbytky úlovku, který tu zůstal po ptákovi. Na druhé straně skály byl napůl snědený had. Byli zaměstnáni uštípáváním malinkých kousků kořisti klepítky. Hádali se o místo na mršině.

To bylo nevídané štěstí. Shana na chvíli přemýšlela, jestli tam pták položil mršinu schválně, aby od Shany odlákal jedovatý hmyz.

Dospěla k závěru, že se jednalo zřejmě jenom o náhodu. I když bylo z malých myslí škorpionů těžké odhadnout, co si představují, had jim musel připadat jako opravdové monstrum. Pravděpodobně ho běžec ulovil a nebyl schopen ho sníst celého. Nechal zbytek ležet tam, kde zároveň odláká mrchožrouty od místa jeho odpočinku.

Ať byl důvod jakýkoli, Shana mohla relativně bezpečně vylézt zpod keře do volného prostoru. Byla mu z celého srdce vděčná.

Jakmile se dostala ze svého přechodného úkrytu a byla zase na nohou, rozhlížela se kolem s rostoucí nejistotou. Na sever, jih, východ, západ, krajina vypadala všude stejně. Pod kotoučem měsíce se stříbřitě leskl písek, sem tam rozeznala Shana skupinku skal nebo keřů. Ani ve vzduchu nezaznamenala nic jiného. Jenom všudypřítomnou vůni sajusu. Bylo naprosto jedno, kam se vydá. Nezdálo se, že by pohyb měl nějakou cenu, pouze kdyby chtěla najít vodu. Ústa měla stejně suchá jako rty. Dalo jí práci vyprodukovat tolik slin, aby si zvlhčila jazyk. Musí brzy najít vodu. Nevydrží bez ní víc než několik dní.

Zavřela před hvězdami oči a snažila se probudit svůj cit pro vodu. Nejlepším signálem byl slabý náznak vody daleko na východě.

No, bylo to lepší než nic.

Otočila se zády k malému ostrůvku keřů a vydala se na cestu pískem za svým cílem. Měsíční paprsky jí osvítily cestu. Proto příliš neklopýtala. Věděla, že se nic nestane, pokud bude na volném prostranství. Zanedlouho zjistila, že se ztratila. Přesněji řečeno že už není schopná najít znovu tu samou skupinu skal a křoví. Vlkouši znovu zavyli, tentokrát z mnohem větší vzdálenosti. Nijak nemohla zjistit, jak už je daleko až na to, že slabý „pocit“ vody byl trochu silnější.

Chodí v kruzích? Bylo to docela možné, protože se tady neměla podle čeho orientovat.

Kdyby si dělala starosti, mohla to stejně dobře vzdát.

Soustředila se, aby kladla jedno chodidlo před druhé a zůstala na otevřeném prostoru, kde se vyhnula hadům a škorpionům. Snažila se soustředit na příslib vody. Šlo to lépe než čekala, protože po nějaké době se z ní stal chodící stroj, který neustále opakoval krok za krokem. Její mysl se ponořila do jakési mlhy, kde se nedalo souvisle myslet. Svět se zúžil na potřebu stále se pohybovat a na vzdálený náznak vody.

Jednou nebo dvakrát se probrala, aby zjistila, že se nic nezměnilo, a znovu upadla do apatie. Těsně před svítáním ucítila ve vzduchu něco, co ji přinutilo zastavit. Všemi smysly cítila, že se blíží potíže.

Netrvalo dlouho, než zjistila, o co jde.

Potíže znamenala tma na východním horizontu, která zahladila falešný úsvit. Slyšela syčivý hukot a naprosté ticho kolem sebe. Tma houstla rychlostí myšlenky, zdvíhala se výš a výš. Každou sekundou zabírala větší kus oblohy.

Písečná bouře!

Neměla šanci vyhnout se jí. Zbýval právě tak čas vyhledat úkryt v závětří skály. U paty vykopala, jak nejrychleji mohla, díru. Když se hřmění přiblížilo, obložila se větvemi z keřů a vytvořila mezi tělem a skálou prostor pro dýchání.

Potom nastala bouře a vesmír se zúžil na maličký tmavý prostor mezi ní a kamenem. Bouře křičela, vyla a duněla. Po několika málo chvílích byl takový řev, že ji ohlušoval. Po zádech, rukou a nohou jí pospíchal vítr se zrníčky písku. Zoufale se snažila stáhnout odhalená místa co nejvíce do úkrytu. Cítila, že se píchání změní v bolest, pokud se neochrání.

Potom nebylo nic než tma, hukot a zápas o každý nádech.

Bylo jí jasné, že zemře.

Poštolčino klí–klí–klí ji přesvědčilo, že písečná bouře minula. Do té doby si myslela, že buď ohluchla, nebo že ji bouře opravdu zabila. Pomalu se posadila. Z ramenou jí proudil písek. Sedřená kůže ji pálila. Zamrkala na bílé ranní slunce.

Nezahlédla jedinou stopu po bouři, která ještě před chvílí dělala vše pro to, aby ji zabila. Až na to, že byla napůl pohřbená pod hromadou písku a že větve, které ji chránily měly sedřené všechny listy

Vzduch se pomalu oteploval. Poštolka se kolem ní vrhla na kořist na druhé straně balvanu. S vítězným klí–klí–klí vzlétla k obloze a v drápech držela myš.

Suchá ústa a jazyk mučily Shanu čím dál více.

Probojovala se z písečné mohyly, která jí sahala až k pasu, a vytáhla se z úkrytu. Konečně byla venku. Jednou rukou se opřela o skálu, aby udržela rovnováhu.

Ať slunce pálí nebo ne, musí si najít vodu. Vodu nebo místo, kde by mohla přečkat horko. Nejlepší by bylo, kdyby našla obojí. Jestli brzy nenajde vodu…

Zatřásla hlavou, aby zahnala myšlenky. Zhluboka se nadechla a znovu se na vratkých nohou vydala k východu. Cítila, že se pod ní nohy každou chvíli podlomí. Její myšlenky se musely probojovávat hustou mlhou únavy. Pro jistotu nemyslela na nic. Změnilo se to, až když se ploužila za vodou skoro celé dopoledne, kdy se rozhodla, že ji bude hledat.

Začala uvažovat. Celé tělo se otřáslo při pomyšlení na blízkost vody jako by byla uvnitř jeskyně vibrující stovkou ozvěn, když drak zařval z plných plic.

Východ. Na východ. Do slunce…

Nohy se pohybovaly samy. Nejdříve se smutně vlekly potom to byla ztuhlá chůze a nakonec si nemohla pomoci a dala se do podivného klopýtavého běhu. Běžela oslepená sluncem, padala přes kameny, stokrát se sbírala ze země. Běžela, dokud nakonec neupadla přes něco, co nebyla skála. Klopýtla přes objekt ve výšce svých kolenou. Přistála rovnou na obličeji a vyrazila si dech.

Ležela a lapala po vzduchu, dokud jí před očima a kolem hlavy přestaly tančit hvězdičky, dokud zase nezačala dýchat.

Potom se zvedla ze ztvrdlého písku a zjistila, že se ocitla uprostřed ruiny.

Upadla přes pozůstatky nízké kamenné zídky. Vypadalo to, že jsou kolem ní zřejmě zbytky budov. Před ní, chladný a klidný, se rozléval zázrak.

Voda. Celé jezírko.

Ani se nepokoušela vstát. Klopýtala na všech čtyřech a těžce dopadla na kamennou římsu, která ho věznila. Nabírala vodu rukama a hltala ji. Omyla si tvář a krk. Smála se a hystericky si něco mumlala.

Nakonec utišila žízeň a hysterický záchvat přešel. Odkutálela se od břehu jezírka. Pomalu se posadila.

Zjistila, že zírá na tělo. Na tělo dvounožce.

Přesněji řečeno na to, co z něj zbylo.

Nebylo toho mnoho. Pouštní vzduch a písek mumifikovaly co si nevzali ptáci a hmyz. Několik cárů hedvábí, vybělené kosti.

„Asi ses sem nedostal včas, viď?“ řekla nahlas Shana. Zvědavě si prohlížela podivně kulatou lebku a prsty bez drápů. „Jak dlouho tu tak můžeš být? Možná sto let nebo jenom deset. Kéž bys mi to tak mohl říct. Víš, je mi tě líto, ale teď se musím postarat o sebe. Měl jsi něco s sebou?“

Začala hledat v písku kolem jezírka něco, co si s sebou mohl neznámý přinést. V tomto ohledu by byla pouhá dýně mnohem víc, než měla Shana. Pročesávala písek prsty a zenedlouho narazila na cosi tvrdého a podivně tvarovaného.

Vytáhla to z písku a zalapala po dechu. V ruce držela jakési ohebné zlaté oko posázené broušenými drahokamy, které na slunci

zářily tisíci paprsky mnohobarevného světla. V životě neviděla něco tak krásného. Jakmile to spatřila, věděla, že to musí mít.

Chvíli jí bylo záhadou, jak s věcí zacházet. Nakonec na to přišla. Svinula předmět do pásku. Z jednoho cáru hedvábí vlajícího kolem mrtvoly ubohého dvounožce udělala uzlík, který si přivázala na krk a schovala ho do bezpečí své tuniky.

Jakmile se předmět nacházel v bezpečí, cítila se o mnoho lépe, ačkoli nedovedla říct proč. Možná protože věc pochází od dvounožce, může to zaměřovat sílu jako Kemanovy drahokamy. Ještě stále může být Příbuzná, kdo to může vědět? Třeba jenom potřebovala ty správné drahokamy…

Zamrkala. Začala se cítit trochu podivně pod ubíjejícím sluncem.

Raději bych měla najít místo, kde můžu prospat den, uvědomila si náhle. *Jestli to neudělám, omdlím.*

Pod jednou zdí byl zvětralý otvor, místo, kam se slunce nedostalo, ani když bylo přímo v nadhlavníku. Shana se pokusila dostat do tranzu, aby zkontrolovala, jestli tu jsou hadi nebo škorpioni, ale byla tak unavená, že pociťovala závrať a nakonec to vzdala.

Místo toho prošťárala vnitřek jednou ze stehenních kostí dvounožce. Když se nepohnulo nic jiného než jediná malá plochá pouštní ropucha, stočila se do stínu a okamžitě usnula.

10

Keman se vzdorovitě naježil a pozoroval Keoka, dokud nesklopil oči. Keokův hřbet byl úplně plochý. Keman mu v žádném případě nehodlal ustoupit, i když bylo vše beznadějné. Kdyby mohl donutit matku a Keoka cítit pálivou vinu, udělal by to. „Rovy mi chtěl opravdu vážně ublížit, a vy to víte," řekl nazlobeně hlasem, který neskrýval opovržení.

„Ubližoval každému menšímu nebo slabšímu, než je on. To víte také. A nechali jste ho. Když mu Shana dala, o co si žádal, potrestali jste ji a jeho jste nechali jít. Ani jste mu nevynadali! To je správné?"

„Lashana nepatří mezi Příbuzné, Kemane," řekl Keoke. Neustále se díval přes Kemanovo rameno. Dráčeti došlo, že se chce vyhnout přímému pohledu do očí.

Doufám, že cítíš, jak jsi prohnilý, pomyslel si o něm Keman. *Doufám, že je ti bídně. Doufám, že tě bude Shana strašit v nočních můrách po celý zbytek života.*

„Ale já k nim patřím a ona mě jenom bránila!" trval na svém. „Kdyby byla jedním z mých vlkoušů a kousla Rovyho, když mě napadl, potrestali byste ji?"

„To je něco jiného," řekl nepřesvědčivě Keman. „Jsi příliš mladý, abys tomu rozuměl, Kemane, ale je to jiné…"

„Proč?" přerušil ho Keman. „Protože je dvounožec? Proč by to mělo být jiné? Máma ji vychovávala jako jednu z nás, ke stejným hodnotám. Ona se podle toho řídila a Rovy ne! To není fér a vy to víte!"

„Kemane!" řekla ostře jeho matka tónem, který jej přiměl podívat se na ni. „Pořád jsi mládě a Keoke patří mezi dospělé. Tahle situace je velmi komplikovaná. Jde tu o mnohem víc než o Shanino blaho."

To řekla nahlas, ale v myšlenkách dodala: *Jestli nepřestaneš s tou drzostí, budu muset udělat něco, o co ani jeden z nás nestojí. Teď ti to všechno nemohu vysvětlovat. Jednou to pochopíš.*

Keman stáhl hlavu mezi bolavá ramena, zploštil podřízeně hřbet, ale vzdorovitě si mumlal: „To není fér. Víte, že to není fér. Nic, co řeknete, to nespraví."

Dospělí si vyměnili pohled, který se dal snadno přečíst. Podráždění, sdílená vina, netrpělivost, „no–znáte–děti–pře–jde–ho–to". Odplížil se zpátky do své jeskyňky. Žaludek se mu kroutil vzteky.

V této chvíli si jenom přál mít v pařátech Rovyho krk. Rovy byl odpovědný za všechno, on a jeho hloupá matka. Není to fér. Nikdy tak neměli se Shanou zacházet. Neví o dvounožcích vůbec nic. Matka jí o nich nikdy neřekla. Znala jenom jejich řeč a písmo. A teď ji vyhnali. Určitě jí někdo ublíží. Keman si tím byl jist.

Chtěl drápat, kousat, vykřičet svůj vztek z nejvyšší hory. Jeden výbuch hněvu si už prožil, když se ptal matky, kde je Shana, a ona mu řekla, co se s ní stalo. Nikam to nevedlo. Myslel si, že dosáhne spravedlnosti, když přesvědčí jednoho z vážených draků, aby viděl, co mu Rovy udělal. Takže trval na schůzce s Keokem, jakmile mohl vstát bez přílišné bolesti. Tohle byl výsledek celého rozhovoru.

Chtěl Keokovi ukázat, jak se zmýlili. Že Shana je vlastně hrdina a Rovy ničema. Potom kdyby Keoke kapituloval, požádal by ho Keman, aby šel Shanu hledat a aby ji přinesl zpět. Nedostal se však dál, než že trval na tom, že vše bylo nespravedlivé. Keoke odmítal přiznat, že rozhodnutí bylo chybné. Podpíral to faktem, že Shana není Příbuzná. „Nespravedlivé" se na ni jednoduše nevztahovalo. Ani čest, ani Zákon. Na tom vše skončilo.

Nikam se nedostane ani u své matky, tím si byl jistý. Stála na Keokově straně. Nevěděl proč, ale bylo nad slunce jasné, že nehodlá pomoci ani jemu, ani Shaně.

Takže když nepomůže Shaně nikdo jiný, musí to být on. Úplně sám.

Dělej, co považuješ za správné, byla by první rada Nejvyššího šamana ohledně Shany. Dobře, věděl, co je správné. Jestli ji mají

vrhnout někam do pouště, bylo by jedině správné, aby sdílel její vyhnanství s ní. Vždyť to bylo koneckonců kvůli němu.

Až na to, že v současné době nemůže létat… což mu způsobí určité problémy s přesunem.

S tím budu muset něco udělat, pomyslel si nazlobeně. Ponechá si pro sebe malé tajemství. Ani matka nebude vědět, že už může létat. Myslí si, že bude muset ležet v posteli minimálně týden.

Svalil se do postele. Bublal v něm vzdor. *Ukážu jí, Ukážu všem.*

Opatrně si srovnal všechny končetiny a pustil se do meditace, kterou měnil tvar. Byl to obvyklý stav mysli. Trénoval ho několikrát denně. Jenže tentokrát nechtěl nic měnit, chtěl to zpevnit.

Ze všech podob, které znal, mu byla jeho pravá podoba přirozeně nejbližší. Musela být. Musel vědět, z čeho se mění, aby věděl, co změnit. Jako všichni draci zběhlí v proměnách věděl, jak má každý sval vypadat, pracovat a jak má být cítit. Takže aby se zbavil všech ran utržených od Rovyho, musel jen vzít každý jednotlivý poškozený sval a měnit ho, dokud nebyl znovu celý.

Jen…

Uvědomil si, že nejzručnější draci nezůstávají zraněni velmi dlouho. Netušil, že to bude ve skutečnosti tolik bolet. Vždyť měnění podob přece nebolelo.

Během chvilky ho ramenní svaly pálily jako by na ně vylil roztavenou skálu. Svaly na křídlech se zmítaly a vysílaly mu po zádech při každém pohybu jehličkovité šípy bolesti. Okamžitě přestal a přemýšlel, co dělá špatně.

Nakonec si uvědomil, že nic. Dělal všechno správně. Jenom dělal opravdové změny aby se rychleji uzdravil. Všechno bolelo, protože měl podrážděné nervy. Bolelo to jako obvykle, jenomže v kratším čase.

Začal znovu a doufal, že to bude lepší.

Nebylo.

Alespoň stokrát to chtěl vzdát a nechat ránám svůj čas na uzdravení. Ale pokaždé viděl Shanu, jak se nebojácně postavila Rovymu, jak ho potrestala a jak Rovy uskakoval a křičel, když na něj dopadaly kameny.

Zastyděl se. Shana byla někde v poušti, bez přístřeší, bez vody a bez přátel, kteří by jí pomohli. Tohle proti tomu nic neznamenalo. Pokud nebude brzo schopen létat, Shana umře.

Vrátil se zpátky ke svému léčení.

Náhle po době, která se rovnala věkům, bolest ustala.

Víčka mu prudce vyletěla vzůru. Zahýbal v údivu pařáty a křídly. Pracovaly naprosto dokonale, bez bolesti. Nepocítil ani ztuhlost. Neviděl si na záda, ale kůže ho netáhla, jako kdyby byla zjizvená. Podařilo se mu to. Nikdo v celém Doupěti nevěděl, že je zase v pořádku a může znovu létat.

Nezjistí to dříve, než bude pozdě.

Vyhrabal se z postele a vplížil se do vlastní jeskyně. Čekal, pozoroval a poslouchal. Když nic neslyšel ani neviděl, prohledal doupě. Tiše se plížil cestičkami. Břicho šoupal o podlahu, schovával se ve stínu pokaždé, když zaslechl jiný zvuk než nepřetržité kapání vody. Ačkoli prohledal v doupěti každý kout, nikde nenašel ani stopu po Alaře. Objevil jenom Myre stočenou ve své posteli. Spala tak hluboce, že by s ní nepohnula ani lavina.

Dobře. Vzduch je čistý.

Proklouzl k zadnímu východu a zastavil se, aby dal svobodu všem svým miláčkům. Dokonce i jednorožcům.

Opravdu je nerad viděl odcházet. Donedávna se k nim mohla přiblížit jenom Shana. Dokonce se zdálo, že ji mají rádi, jak nejvíce jsou schopni někoho si oblíbit. Kemana zdravili pokaždé, když se přiblížil k výběhu. Své hloupé hlavy si otloukali o kamennou ohradu. Nemohl je to odnaučit.

Rozloučit se s dvourožci bylo těžší. Byli krotcí a Kemanovi byla jejich tichá společnost příjemná. Líbilo se mu, jak dovádějí jejich mláďata. Ubohá stará Hoppy už dlouho neměla mladé. Její potomci vesele následovali své divoké bratrance a sestřenice do volných pastvin za Doupětem.

Vlkouši také rádi zamířili do kopců. Nikdy si nezvykli na své vězení a Keman už několikrát uvažoval, že je pustí. Možná bylo jenom dobře, že ho k tomu nyní okolnosti donutily.

Jediné zvíře, které okamžitě nepustil, byla vydra. Místo toho ji k sobě přilákal. Když byla na dosah, chytil ji do sítě. Zvíře na něj ze

sítě uraženě pískalo a bez úspěchu se snažilo osvobodit. Přál si, aby mu mohl říct, že ho hodlá vypustit do řeky na cestě po Shaniných stopách, ale nemohl se dostat do jeho mysli. Jenom doufal, že se jí bude dařit dobře, až zjistí, že je znovu volná.

Potom se těžce se sítí vznesl k noční obloze a zamířil ven z Doupěte. Vydra se mu houpala na pařátech.

V duchu si blahořečil, že z Keoka dostal alespoň informaci, kde Shanu zanechal, když těsně před svítáním na tom místě přistál. Pět skal s jednou vyšší než ostatní, v otvoru ve skále odpočívala poštolka, všude okolo byly sajusy. Keoke mu řekl tolik podrobností v naději, že se o Shanu přestane tolik strachovat. Myslel, že přítomnost poštolky a tolika sajusů znamenala, že Shana bude moci najít a získat vodu relativně blízko povrchu.

Pro míšenku bylo zlé, že se mýlil. Sajus má hluboké kořeny, které mohly čerpat vodu z hloubky deseti až dvaceti dračích délek, a poštolky získávaly všechnu potřebnou vláhu ze svých obětí. Skupinka keřů byla doopravdy znamením, že tu někde je voda. Někde. Nebyla však tak blízko povrchu, aby Shaně pomohla. Podzim ještě nepostoupil tak daleko, aby mohla při úsvitu sbírat rosu.

Nemohl ji hledat za letu. Shana se může schovávat, spát nebo dokonce někde ležet pod keřem v bezvědomí. Každou chvíli mohla měnit směr. Byli příliš blízko stezky pro karavany a Keman si nemohl dovolit, aby ho viděli.

Potřeboval získat novou podobu. Podobu nějakého dobrého stopaře s bystrým nosem, který by tady byl v bezpečí.

Keman si na chvíli sedl a přemýšlel o podobách, které zná. Nejlepší by byl vlkouš, který může najít čichovou stopu ve větru. Ale je malý a obvykle se kvůli bezpečí pohybuje ve smečce. Pořád pro něj bylo těžké proměnit se v něco tak malého, jako je vlkouš. Navíc potřeboval něco, co bylo schopné ochránit se samo.

Jednorožec, rozhodl se neochotně. Věděl, že jsou dobří stopaři. Pronásledovali by svou oběť po týdny než by se vzdali. Bude ho ale muset upravit, aby ho nezatěžovala jednorožcova špatná povaha, instinkty a hloupost. To zabere nějaký čas…

Jinak však nebyl s jednorožcem žádný problém. Ani kdyby potkal jiného jednorožce. Mohli jíst téměř cokoli, dokonce i sajus. Byli téměř stejně dobří jako poštolky v získávání vody ze své potravy.

Jednorožec měl ještě jednu výhodu: Kdyby ho Shana uviděla, nebála by se ho. Keman není tak dovedný v myšlenkové komunikaci jako Shana. Ona s ním bude schopná mluvit, ale on jí nebude moci říct, že je ve zvířecí podobě, dokud se ho míšenka nedotkne. Shana byla schopná ochočit jednorožce jako nikdo jiný. Mohla by ho považovat za dobrý dopravní prostředek a ochranu.

Nyní byl rád, že se zastavil, když propustil vydru, a zabil a snědl dvě nešťastné antilopy. Už když se vydal na tento dlouhý let, byl unavený. Jak změna tvaru, tak i změna velikosti ho bude stát hodně energie.

Opřel se o klouby prstů, aby neupadl, a ponořil se do své meditace.

Jakmile byl dostatečně hluboko, pomalu odsunul většinu svého objemu Ven a ponechal si jenom tolik hmoty, aby vytvořil opravdu velkého jednorožce.

Potom si v mysli upevnil svou představu o tom, jak chce vypadat, a začal ji kopírovat.

Cítil, jak svaly neochotně zaujímaly podobu, kterou jim určil. Kosti se prodlužovaly a přebíraly novou pozici. Hřbet se začal zjemňovat, krk se zkracoval a rašila mu srst. Nakonec cítil, jak mu uprostřed čela vyrůstá perleťový roh a agresivně se vytahuje k obloze.

Otevřel jedno oko, aby se na sebe podíval. Uviděl zelené nohy porostlé hedvábně jemnou srstí.

To nebude stačit. Soustředil se trochu víc a pozoroval, jak mu nohy tmavnou až do černé. Málem ho srazilo horko, naštěstí měl zapřené nohy.

Asi to nebude zrovna nejlepší barva do pouště.

Otočil celý proces a viděl, jak mu kůže a srst bledne do čisté neporušené bílé.

Opravdu mu bylo chladněji. Spokojeně otevřel oči a zvedl čumák, aby prozkoumal jemný vánek.

Nebylo nejmenší pochyby že tu Shana byla. Pamatoval si její pach, když se kdysi proměnil v trojrožce. Byla to podivná směs dračího pižma z její tuniky a pachu dvounožce, která se s ničím jiným nedala splést. I kdyby tu někde okolo byl jiný dvounožec (ačkoli to bylo velmi nepravděpodobné), neměl by na sobě také dračí pach.

Keman přiblížil nos k zemi a chodil v kruzích kolem skupinky skal. Okamžitě našel Shaninu stopu. Našel místo, kudy se vplížila mezi keře, aby zde strávila horko, a kudy vyšla. Pořád tu byly nejasné jamky v písku. Nyní viděl naprosto jasnou linku směřující pryč na východ.

Potřásl hřívou, sklonil nos k zemi a následoval ji.

Dařilo se mu docela dobře, když se přihnala před polednem písečná bouře.

Naštěstí jeho potlačené instinkty jednorožce byly natolik dobré, že ho varovaly aby si včas našel úkryt. Sledoval Shaniny stopy s absolutním soustředěním, které vyžadovalo stopování v poušti. Náhlé mrazení ho přinutilo zvednout hlavu a vzhlédnout. Zorničky jeho očí se rozšířily.

Na obzoru se zvedala mračná zeď, která již téměř dosahovala ke slunci a stále se zvětšovala. Zanedlouho pohltila celý sluneční kotouč. Jeho bystré uši zachytily vzdálené hřmění.

Písečná bouře! Ještě žádnou nezažil. Jenom ji jednou viděl z dálky.

Zbývala udělat jediná věc. Najít úkryt. A rychle. Bylo příliš pozdě, aby se jí vyhnul.

Vzpomněl si na skupinku kamenů, podél kterých přešel. Byl to polokruh balvanů, jenž by ho měl ochránit před nejhorším větrem a ničivým pískem. Mohl udělat ještě něco, co opravdový jednorožec nemohl: změnit tvar, aby lépe přežil bouři. Ještě se neuměl proměnit v kámen, pouze v živé věci, ale mohl pozměnit svůj nos tak, aby měl membrány, kterými by mohl dýchat. Mohl zesílit svou kůži a dokonce mohl zpátky vrátit šupiny

Ale nejdříve se musí dostat do relativně bezpečného úkrytu.

Odrazil se zadníma nohama a vyrazil tryskem zpátky směrem k balvanům. Jeho pařátovitá kopyta za ním vířila písek, hříva a ocas mu vlály uši měl přilehlé k hlavě. Ohlédl se přes rameno. Hnědá zeď rostla. Bouře ho dohánělа.

Jeho nohy tepaly s větší silou. Měnil kopyta za běhu, až byla plochá dvouprstá, sešikmil zadní běhy, takže při odrazu nezapadával do písku. Znovu se ohlédl. Nezdálo se, že by se bouře přiblížila, ale její řev byl silnější.

Křídla by mu v tomto případě nepomohla a zastávka na jejich přeměnu by ho možná zabila. Mohl by se vrátit zpátky do své dračí formy, ale to by ho také stálo nějaký čas. Nemyslel si, že by mohl letět rychleji, než nyní běžel. V dračí podobě nemohl vyvinout velkou rychlost. Pouze když se prudce vrhal k zemi.

Měl ještě jiné důvody ke strachu. Kdyby letěl, mohl se dostat do vzestupných proudů a byl by roztrhán na kusy. Vítr by mu během chviličky udělal z létacích blan cáry.

Díval se dopředu. Zoufale hledal něco jiného než křoví, co by ho ochránilo.

Kameny! Zahlédl je ve vzdálenosti pouhých několika dračích délek. Vyrazil rychlostí, o které se dosud domníval, že jí nikdy nemůže dosáhnout. Vřítil se dovnitř, lehl si a hlavu schoval mezi kolena.

Dosud nevídanou rychlostí upravil svůj vzhled. Zaměnil jemnou kůži za své vlastní šupiny, nechal vyrůst přes nos a uši zvláštní blány, které je chránily před nárazy písku. Hřívu proměnil v pevný šupinatý baldachýn, který si rozestřel nad hlavou. Skrčený roh mu držel blánu v správné vzdálenosti od obličeje. Hlavu položil do skuliny mezi dvěma balvany a snažil se co nejvíce přilepit ke kameni. Měl jenom tolik času, aby zapochyboval, jestli ho to všechno stačí ochránit. Potom se přihnala bouře.

Vždycky o její síle jenom slýchával. I když ho chránily balvany, velmi brzy si uvědomil, že rozhodnutí o záměně srsti za šupiny bylo velmi prozíravé. Písek odíral kůži silou, kterou cítil i přes kopii šupin.

Měl bych doporučit písečné bouře všem Příbuzným, které přivádělo k šílenství škrábání, když svlékali kůži, pomyslel si kysele. Jedno dopoledne a zbavili by se jí.

Stejně dobře si uvědomil, že bylo prozíravé, že se neproměnil do úplné dračí podoby. Malý kousek kůže, který mu chránil obličej, dostával zabrat. Membrány na křídlech by byly opravdu v mžiku na cáry.

Náhle si vzpomněl na Shanu, jestli ji zastihla bouře, nemohlo ji ochránit nic jiného než vlastní chytrost a krátká tunika z dračí kůže. Snadno si představil, jak jí vítr odírá jemnou kůži.

Při tom pomyšlení chtěl vyskočit a vyrazit ji hledat do bouře. Odradil ho jenom vlastní pud sebezáchovy.

Stále si musel opakovat, že kdyby vyběhl se svého úkrytu, nemohl by jí pomoci a sám by se zranil nebo by ho to mohlo stát život. Byla někde vpředu. Jestli ji měla zasáhnout bouře, tak už se tak stalo, protože přicházela z východu, kam Shana mířila. Buď ji v pořádku přežila, nebo se zranila, a nebo je mrtvá. Ať byl výsledek jakýkoli, už bylo rozhodnuto.

Žádná z těch myšlenek mu nezpříjemnila čekání, až bouře pomine.

Bouře přešla stejně rychle, jak se přihnala. Keman opustil svůj kruhový úkryt, když písek ještě poletoval ve vzduchu.

Rozhlédl se kolem a jeho naděje zeslábla. Bouře zametla všechny Shaniny stopy. Když do nozder nasál pouštní vánek, neucítil nic než ostrou vůni otlučených sajusů, prach a všudypřítomný pach rozehřátého písku. *U všech bouří, jak ji mám teď najít? Nikdy nenajdu její stopu!* Ztrácel naději. Chtěl si lehnout a začít plakat.

Nemůže se vzdát. Nemůže. Byl vším, co Shana měla. Přinutil se proměnit do původní podoby jednorožce. Zavětřil a pokoušel se najít Shanin zápach. Neměl štěstí.

Dobře, řekl si. Cítil, jak se mu stahuje hrdlo a svírá žaludek. *Musím to promyslet.* Věděl, že mířila na východ. Jestli je naživu, pravděpodobně bude udržovat směr. Keman tedy bude muset křižovat předpokládanou stopu. Zvládne to, může ji najít, jenom mu to dá více práce.

Polední slunce nemilosrdně zářilo na něj a na pustou poušť, beztvarou až na občasné skupinky keřů. Dokonce i ptáci někam zmizeli. Ještě nikdy se mu krajina nezdála tak mrtvá.

Tvrdohlavě zaskřípal zuby. Nesmí upadnout do zoufalství. Dál se táhnul pod rozžhaveným sluncem na východ.

Používal skály a vrozený instinkt a křižoval poušť. S nosem ve vzduchu hledal v každém nádechu Shanin pach. Šel dál, i když se mu před očima všechno vlnilo horkem. Před polednem ho začal trápit jiný problém: hlad. Spotřeboval většinu své energie na proměny a napětí si také vyžádalo svou daň. Nebylo tu však nic než sajusy které byly navíc suché. Schlamstnul trs, když míjel keř, ale moc mu to od hladu nepomohlo, o žízni ani nemluvě.

Za soumraku byl pološílený hladem kombinovaným s žízní. Tehdy zaznamenal jiného živého tvora. Opravdového jednorožce. Mládě.

Tou dobou byl už tak zuřivý hladem, že byl ochotný zaútočit na cokoli, co vypadalo alespoň trochu jedle. Jednorožec vypadal víc než lákavě. Vzbouřily se v něm přirozené pudy, že ho nic nemohlo odradit.

Zabít!

Zdálo se, že jednorožec vycítil jeho rozpoložení a jakmile ho zahlédl, prudce se rozběhl.

To mu stačilo. Okamžitě se proměnil zpět a vznesl se k nebi. Nabral výšku a prudce se snesl na ubohého jednorožce smrtelným náletem, který byl vlastní jen drakům a dravým ptákům. Když se jednorožec schoval ve skupince keřů, vrhl se za ním. Hlady neviděl nic jiného než svou kořist. Nedbal ani, že by si mohl poškodit křídla. Zuřivě křičel, když se jednorožec neschopný úniku otočil a zaútočil. Kemanův zrak se zalil červení, hlad nad ním zcela získal nadvládu.

Jednorožec se otočil, zaječel a udeřil svým rohem. Byl to jediný lehký úder, ale to poblázněnému Kemanovi stačilo. Zakřičel, udělal náhlý výpad, popadl jednorožce a jediným škubnutím mu zlomil vaz. Potom mu rozpáral krk.

Trhal z bezvládného těla úd po údu a hltal obrovské kusy krvácejícího masa. Než slunce zapadlo, ohlodal zvíře až na holé kosti. Nikdy se takhle necítil, nikdy necítil tak nepříčetnou zlost,

takovou žádost po krvi. Zaplavila ho divokou opojností. Srdce mu divoce tlouklo, křídla se zmítala a hřbetní šupiny byly vzpřímené k obloze ještě dlouho poté, co z jednorožce byla jenom hromádka ohlodaných kostí. Nebyl ani schopen souvisle myslet. Měl jenom pocit. Tím pocitem byl vztek.

V dálce zavyl vlkouš. Keman zvedl hlavu od zbytků zvířete a ve světle vycházejícího měsíce zamával křídly. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že měsíc není nepřítelem a že mu neukradne jeho kořist. Teprve potom konečně přišel k sobě a vzpomněl si, co ho sem původně přivedlo.

Ještě chvíli se nezdála Shana důležitá. Důležitý byl divoký vítr pod měsícem, chuť krve v jeho tlamě, svoboda jít kamkoli se mu zachce…

Potom zatřepal hlavou a jeho nálada se změnila tak rychle jako slunce při západu. *Co se to se mnou děje? Na co to myslím? Zbláznil jsem se?*

Zakašlal a znovu zatřepal hlavou. Cítil se opravdu podivně, omámeně, měl závrať. Jako by byl na okamžik někým jiným. Nikdy nepředpokládal, že by mohl cítit takové emoce…

Jako nějaký zvrhlík. Jako Rovy?

Ne, to snad ne. Jenom na chvíli zdivočel. Hnal ho hlad, ne špatná povaha. Není jako Rovy. Rovy je zlomyslný a krutý.

Hodně zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. Jsem v pořádku. *Jenom jsem… měl hlad. Musím si potravu obstarávat dříve. Už to nikdy neudělám. Nikdy, nikdy, nikdy. Přísahám.* Sebral své myšlenky a odstoupil od hromady ohlodaných kostí. Odmítl se na ně znovu podívat. Musí zase najít Shaninu stopu. Je někde sama, možná je zraněná. Musí ji najít.

Kousek popošel. Uklidněný se soustředil na svou sílu. Znovu se proměnil v jednorožce. Nyní to šlo mnohem lépe než poprvé. Vrátil se ke svému hledání.

V noci mu bylo lépe. Viděl dobře a také už ho nemučilo obrovské horko, hlad a žízeň. Několikrát se domníval, že už stopu našel, ale vždy její pach znovu ztratil. Pouhý fakt, že ji byl schopen na chvilku zachytit, mu dodával naději.

Někdy kolem úsvitu zavětřil vodu – a Shanu. A zároveň téměř stovku jiných tvorů, dvounožců a zvířat. Byli někde za hřbetem, po kterém se šplhal.

U všech bouří! Co…

Rychle uvažoval. Věděl, že musí být někde poblíž stezky pro karavany což znamenalo dvounožce.

Nesmějí ho spatřit.

Ale našli Shanu? Nebo byli jenom poblíž?

Zrychlil výstup. Pohyboval se tiše a opatrně. Díval se dolů na ruinu, u které bylo dokonale čisté modravé jezírko ohraničené kamennou zídkou. Z druhé strany se blížila karavana dvounožců. Pravděpodobně to byli obchodníci, soudě podle obtěžkaných zvířat. Lidé i zvířata byli zaprášení, určitě je přepadla stejná písečná bouře, která zdržela jeho samotného. Náhodou nebo díky předchozí zkušenosti našli oázu. Jenom ta největší smůla je sem mohla přivést právě nyní.

Zamaskoval se tak, že svou srst proměnil na barvu rozžhaveného hnědého písku. V tu chvíli uviděl, jak se z jedné zříceniny vyplazila postava. Mohlo se jednat jedině o Shanu. Očekávala příchod cizinců.

Cosi vytrhlo Shanu z hlubokého vyčerpaného spánku. Zamrkala, protože zaslechla neznámý hluk. Mumlání neznámých hlasů a volání podivných zvířat.

Bylo jí špatně, cítila se slabá hlady. Posadila se a položila si hlavu do dlaní, aby se jí přestala točit. Nejedla už tak dlouho. Zdá se jí to nebo je to skutečnost?

Hluk nepřestával. Přibližoval se. Zavřela oči, dokud se jí nepřestala točit hlava. Potom se kus vyplazila a opatrně vyhlédla ze svého úkrytu. Když však vyhlédla zpod větrem omšelého kamene, uviděla obrovského draka v měděných barvách křídel zářících ve stoupajícím sluncí.

Okamžitě zpanikařila. Mohla si myslet jenom jedno. Sledují ji? Rozhodla se Lori riskovat trest od Příbuzných za nerespektování rozhodnutí shromáždění a zabít ji?

Po zádech jí běhal mráz. Dívala se na draka stejně jako se dívá oběť na kobru. Jeho velká křídla se vlnila a pleskala ve vánku. Vlastně se celé jeho tělo vlnilo, jak se vznášel nad pískem…

Probrala se z ustrnutí. *Na tom je něco divného…*

Znovu zamrkala a protřela si oči. Teprve potom se drak ukázal jako pouhý obraz vytepaný do měděného podkladu na kusu modré látky upevněné na tyči. Celá ta věc vlála ve větru.

Přešel ji strach, měla jen slabá kolena a byla zmatená. Chtěla se znovu schovat do svého úkrytu a už se o ten všechen hluk nestarat, ale ten malovaný drak ji podivně přitahoval. Nerozuměla tomu.

Vysunula se zpod kamene a omámeně na něj zírala. Tyč byla připevněná k zařízení připásanému řemeny na hřbet zvířete, které předtím Shana ještě nikdy neviděla. Mělo dlouhé nohy, plochá chodidla jako velké ohlazené kameny, neforemné tělo s boulemi a dlouhý krk, který držel nejošklivější hlavu, kterou kdy Shana spatřila. Celé zvíře mělo šedou bradavčitou kůži, přesně jako ropucha. Odkud jsou všechny ty věci? A proč by někdo dal obrázek draka na kus látky? Pokud… pokud by to nebylo jiné doupě Příbuzných. Alara jí říkala, že některá doupata mají jiné zvyky.

Za prvním zvířetem jich bylo ještě mnoho a na polovině z nich jeli…

Zatřepala hlavou a snažila se uvést do chodu mozek. *To přece nemohou být dvounožci.* Byla široko daleko jediný dvounožec. Určitě to jsou draci ve formě dvounožců. Ale proč?

Shana zamrkala a promasírovala si spánky. Pokoušela se uvidět dračí stíny, ale měla takovou závrať, že si nebyla jistá, jestli je opravdu vidí. Zkusila to znovu. Tentokrát si myslela, že vidí mihotavý stín, divnou svatozář kolem každého, která mohla mít tvar draka.

Takže to jsou draci. Ale proč jsou tady a proč takhle?

Proč tohle všechno dělají? Je to hra? uvažovala zmateně. Jednou rukou se opírala o skálu. Museli přijít z nějakého jiného doupěte. Nepoznávala ani jednoho z nich. Ta věc – mohl by to být obrázek jednoho ze stařešinů rodu? V jejich Doupěti není žádný ze stařešinů vytepaný do mědi. Určitě to bude tím, že jsou z jiného

doupěte. Podnikají něco jako zkoušku? Nebo něco jako Hromový Tanec. Nebo to může být vyučování…

Jeden z nich ji zahlédl, jak tam stála a hlava se jí točila z hladu. Něco vykřikl. Ke svému překvapení poznala jeden z „cizích“ jazyků, které je Alara učila. Byl to ten, který se Shana byla schopná naučit docela rychle.

Ostatní se otočili a pozorovali ji. Jejich mnohobarevné oblečení povívalo ve větru. První podal provazy svého zvířete kolegovi a vydal se směrem k ní. Zůstala, kde byla. Zčásti proto, že cítila velkou závrať, než aby se pohnula, částečně proto, že se snažila zjistit, který z nich je učitel.

Nevidím nikoho dost starého, aby mohl být učitel, přemýšlela o celé záhadě. *Pokud ovšem není učitel velmi mladý.* Mohl to být jeden z těch, co se jen dívali. Jestliže to je vyučování, může to být lekce o tom, jak se udržet v dané podobě. Pro Kemana bylo ohromně těžké udržet se v podobě dvounožce…

„Dítě, děvče,“ řekl cizinec, jakmile přišel tak blízko, že nemusel křičet. „Kdo jsi? Co tady děláš?“

Zastrčil si konce pokrývky hlavy za stuhu, která ji držela na místě. Dívala se na něj a zvažovala svou odpověď. Žaludek měla hlady úplně zauzlovaný, takže se jí špatně přemýšlelo. Kdyby jim řekla, že ji Keoke vyhodil z Doupěte, mohli by ji tu nechat. Ale když si budou myslet, že se ztratila, vezmou ji s sebou a pravděpodobně jí dají najíst. Může utéct, než ji požádají, aby se proměnila zpátky.

„Jmenuji se Shana,“ řekla s pečlivou výslovností. „Já… myslím, že jsem se ztratila. Už je to dlouho. Prosím, mohli byste mi dát něco k jídlu?“

Cizinec se na ni podíval s podivným výrazem a potom se rozesmál, ačkoli neřekla nic tak směšného. Nevěřícně na něj zírala a mnula si zátylek. Zdálo se, že se hlava snaží napodobit žaludek. Před očima se jí tvořila mlha. Nemohla zaostřit. Právě teď viděla dračí stín i za kaktusem.

„Ztracená!“ Zakřičel na ostatní, kteří byli za ním. „Říká, že se ztratila! Věříte tomu? To dítě je uprostřed ničeho a tvrdí, že se ztratilo!“

Ozval se mnohohlasý smích. Shana se cítila zmateně a mrzutě přemýšlela, co řekla, že jim to připadá tak vtipné. Ale co, Příbuzní mají vždy divný smysl pro humor.

Potom si vzpomněla na jednu zvláštní zábavu Příbuzných. Keman i Myre se jí nemohli účastnit, protože byli příliš mladí. Draci hrávali hry, které obsahovaly příběh a záhadu. Každý z účastníků hrál svou roli. Nejnapínavější byla náhodná setkání jednotlivců, kteří se museli co nejvíce ztotožnit s dějem. Kdo nejlépe improvizoval a byl nejvíce tvořivý, vyhrál. Koho vývoj děje vyřadil ze hry, prohrál.

Chovali se, jakoby tvořili nějakou detektivku nebo drama. To bude ono. Snažili se na něco přijít a ona jim poskytla vodítko. Raději by se měla vžít do představení a hrát s nimi. Když to tak udělá, vezmou ji s sebou a jakmile se dostane tam, kde se o sebe bude moci postarat, uteče.

„Takže, ztracené dítě, odkud pocházíš?“ cizinec jí přátelsky položil ruku kolem ramen a přitáhl ji blíže ke skupině. Shana šla ochotně s ním. Pokud se choval přátelsky, byla spokojená.

„Od Příbuzných, samozřejmě,“ řekla rozumně. „Prosím, mám hrozný hlad…“

Cítila, jako by každou chvíli měla omdlít. Ostatní se však dívali divně, jako kdyby říkala nesmysly. Zachytila ostražité pohledy a zamračila se, jak se snažila přijít na jejich význam.

Možná by se o Příbuzných neměla zmiňovat. Nebo si jiné doupě tak neříká. „Víte, z Rodiny.“ Ukázala na látkového draka a ostatní se znovu dali do smíchu.

Ulehčené si oddychla. *Řekla jsem to správně…*

„No, když jsi ztratila Rodinu, dítě, to ti tedy musíme pomoci,“ řekl rozesmátý muž. „Říkáš, že máš hlad? Pojď, dáme ti najíst. A…“ dostal podivný zištný výraz „…kde jsi našla ten obleček, co máš na sobě?“

„Obleček?“ zeptala se znovu zmateně. „Moji tuniku? Udělala jsem si ji. Dostala jsem…“

Zarazila se, protože neuměla v tomhle cizím jazyce vysvětlit „svlečenou kůži“. „No, našla jsem… kousky a udělala ji,“ dokončila nepřesvědčivě. Dívala se na nohy a doufala, že prošla testem a že ji

tu nenechají tak rychle, jako se jí ujali. Hry takové mohou být. Viděla jich dost, aby to věděla.

„Tady, dítě, jez…“ Vložili jí do ruky něco suchého a hnědého ve tvaru kamene. Pochybovačně si to prohlédla, než do toho opatrně kousla.

K jejímu překvapení měla ta věc pevný, ale chutný povrch a ještě chutnější vnitřek. Nadšeně to hltala a pila vodu, co jí přinesli a která měla kovovou příchuť. Stydlivě se zpod řas usmívala na nové přátele. Shromáždili se kolem ní. Pohybovali se velmi opatrně, jako kolem divokého zvířete, které mohou vyplašit.

„Shana, tak ti říkají?“ řekl muž, který se s ní spřátelil první. Pokývala hlavou. Přiblížil se k ní a se zájmem si prohlížel její tuniku, ale nedotýkal se jí. „Shano, ta věc, co máš na sobě… Nechtěla bys místo ní tohle?“

Držel v ruce delší tuniku, než měla ona. Byla krásně karmínová, vyrobená ze stejného materiálu jako látkový drak. Vypadala přesně jako tuniky všech ostatních, jednodílná, stejné barvy Nebyla sešívaná z odhozené kůže jako ta její. Chtěla ji. Chtěla ji skoro stejně jako tu věc s drahokamy, co našla. Stěží mohla uvěřit, že na výměnu chtějí její tuniku. Nezdálo se jí to spravedlivé.

Možná jsou jenom laskaví. Dávají jí novou tuniku jako směnu za její starou, aby se necítila špatně, že si bere novou. To bude ono. Nebo se musí obléci stejně jako oni, aby s nimi mohla hrát. To by byl také důvod. Dobře, pokud jí dají novou, nevadí jí to.

„Prosím?“ řekla. Muž se smál a podával jí tuniku. Začala si svlékat starou tuniku, když se náhle vyplašil a zastavil ji.

„Tam…“ řekl a ukázal na látkovou budovu. Postavili ji během chviličky zatímco jedla. „Jdi dovnitř, sundej si starý oděv a obleč nový.“

Podívala se na něj s ústy otevřenými překvapením. Ale trval na tom. Poslechla, ale začala, uvažovat, jakou hru vlastně hrají. Vypadala opravdu podivně…

Když vyklouzla ze staré tuniky a oblékla si novou, o hrudník jí klepl hedvábný raneček s páskem a klenoty. Náhle byla ráda, že hrají takovou divnou hru. *Kdyby tohle uviděli, chtěli by to. Nesmějí mít*

šanci to uvidět. Kdyby to spatřili, vzali by si to do svých pokladů. Stejně jako mi ostatní vzali drahokamy od Kemana…

Spěšně si oblékla novou tuniku a schovala svůj raneček za vysoký límec. Ujistila se, že není vidět.

To by mělo stačit. Opustila látkovou budovu a svou starou tuniku podala čekajícímu cizinci, který ji přijal s viditelným potěšením.

„Nejsi unavená?“ ptal se starostlivě. Chtěla odpovědět, že je jí dobře, ale přistihla se, že zívá.

To bude tím jídlem. Opravdu byla ospalá. Znovu zívla a muž se usmál.

„Jdi dovnitř do chládku. Spi. Uvnitř je to velmi pohodlné.“ Pokynul jí, aby šla zpátky dovnitř látkové věci.

„Ale…“ Cítila, že by měla něco namítnout alespoň pro formu. „Neměla bych… něco udělat?“

„Ne, dítě,“ řekl s úsměvem. „Ztratila ses a jsi znovu s přáteli. Určitě jsi unavená. Musíš spát, kolik potřebuješ.“

Jemně ji postrčil k látkové budově. Poslechla bez dalších námitek.

Uvnitř se pořádně rozhlédla. Předtím se s tím neobtěžovala. Nacházelo se zde podivné hnízdo z látek, do kterého by se mohla stočit. Zdálo se dokonce pohodlnější než to, které si udělala v Alařině doupěti.

Svalila se do něj a objevila, že několik kusů látky bylo nacpáno něčím jemným a neuvěřitelně příjemným. V jednom plochém kuse, který ležel pod všemi těmi látkami, toho bylo o mnoho více. Cítila se nádherně. Pohodlně se rozvalila. Poprvě v životě ji nic netlačilo a nemusela se vyhýbat ničemu tvrdému a nerovnému.

Jakmile si lehla, zjistila, že neudrží oči otevřené. Zkoušela je udržet, ale víčka jí neustále padala a ona usínala. Teď to vůbec nevadilo. Byla mezi přáteli, tak to říkal cizinec. Budou ji krmit a starat se o ni.

Nevadí, že hrají takovou podivnou hru.

Nechala oči zavřené a vplula do spánku.

11

„Víš, jaký mít štěstí?“ smál se Kel Rostern. Velitel karavany ohmatával podivnou tuniku, kterou měla dívka na sobě. Žmoulal ji v tvrdých rukou. Zářila ve slunci jako tisíce démantů. Nedovedl si představit, z čeho mohla být vyrobena. Byla to určitě nějaká kůže. Ta, co se svléká. Nikdy nic takového neviděl. Samotné zvíře muselo být malé, protože tunika byla pečlivě sešívaná z malých dílků. Její barvy byly opravdu úžasné: zlatistá rumělka, modrofialová, stříbřitě zelená…

Za celou svou kariéru obchodníka K'trenn lorda Berenela Hydatha neviděl nic podobného. Kdyby byl schopen najít zdroj těch nádherných kůží…

„Lordové se o to poprat,“ řekl jeho pobočník a zvědavě se dotkl tuniky „Ďáblovo kopyto! To být docela úžasný kůž. Představit si Berenelovu lady v tom? Nebo mladý lord? Naparovat by se jako páv. Ostatní lordi žebrat nějaký pro sebe.“

„To bude bohatství pro lorda Berenela,“ souhlasil Kel, „a když to udělat bohatství pro něj, udělat to dobře žít i pro nás!“

Berenel razil heslo, že spokojený člověk přináší zisk, *na rozdíl od ostatních*, pomyslel si Kel. Když se jeho poddaní činili, zahrnoval je přepychem. Lidé lorda Berenela se zbavovali problémových vrstevníků a aktivně se snažili zvýšit jmění svého lorda.

Ardanovy oči se zaleskly v předtuše. „Víno,“ zamumlal. „Bydlení ve Velkém Domě. Dobré jídlo, dobré pití, vybírat konkubíny…“

„Tohle a ještě mnohem víc, příteli,“ řekl vlídně Kel a poplácal svého druha po zádech. V duchu si blahopřál, že našel muže se schopností velet a beze stopy ctižádosti. Ardanovy chutě a záliby byly jednoduché: život v relativním přepychu a volno, které by mohl věnovat svému koníčku – chtěl se stát odborníkem na vinné odrůdy. Protože převyšoval všechny v karavaně o celou hlavu a uměl použít

hbitě a rychle jak pěsti, tak nůž, nikdo si nedovolil odporovat mu. Jeho svaly byly v naprosté rovnováze s postavou. Rozvážné hnědé oči slibovaly klid každému, kdo klid udržoval, a potíže tomu, kdo se klid pokusil narušit. Dával přednost nevtíravým světle šedým šatům před karmínovou tunikou. Na rozdíl od velitele karavany, který nosil tuniku zářivě rudou. Volba oděvu odrážela jeho způsob života.

„Lord Berenel štědrý pán. Věřit na velké bohatství," pokračoval Kel. „Když najít, odkud to pocházet, on dát víc než výběr konkubín… dát do výslužby. Žádná karavana a zbytek života lehce žít! Mysli o tom! Nejhůř potit, když být ve službě!"

„Žádná karavana, už ne píseční bouře!" Adran se zazubil a v jeho černém plnovousu se bíle blýsklo. „Ta poslední mi stačit! Ďáblovy oči! Já myslet, my ztratit celý náklad! Když už nikdy nevidět takový bouře, jen dobře."

„Dobře mluvit." Kel opatrně složil tuniku. Udivilo ho, jak lehce jde složit do malého balíčku. Chvíli poslouchal u vchodu do stanu, potom zvedl přední stěnu. Zjistil, že nápoj s drogou divokou dívku konečně uspal. Pokynul Ardanovi, aby ho následoval.

Odhrnul na stranu několik balíků a uschoval tuniku v tajné skrýši ve dně jednoho z košů na zboží. „Pamatovat, kde je, kdyby mně něco stát," řekl Ardanovi, který kývl. „Musí to k lordovi, ať jak chce."

„O to žádný strach," zašklebil se znovu Ardan. „Budu sledovat záda, kdyby někdo dostat nápad."

Že jsem z něj učinil svého pobočníka, byla nejchytřejší věc, kterou jsem kdy udělal. „Dobrý muž," řekl Kel. Přátelsky ho poplácal po zádech a šel zpět ke vchodu. Zavolal jednoho z chlapců, aby přinesl jídlo a vodu. Neměl strach, že by nyní dívku probudil. Dal do vody tolik prášku, že by tím vyřídil i tažného grela.

„Sednout, brachu," řekl a ukazoval na jeden z hromady polštářů. „Děvče dobré do večera alespoň. Nemít zájem starat se o divokou věc, aby neutéct nebo poškodit zboží. Dobrá zboží. Navrhovat držet ji zmatenou, dokud nedorazit do Anjes."

„Kel, nepředpokládat, že děvče být nastrčena, že?" řekl náhle zamračený Ardan. Jeden z pomocníků, hubený a nervózní, odhrnul vchodovou plachtu a přinesl měch jezerní vody, chléb a kozí sýr.

„Lordové mít spoustu mocných nepřátel. Být trochu podivné najít tady venku děvče, které být ztracená.“

Kel odkousl notnou část chleba a zvažoval jeho nápad. Ať si ostatní mysleli, co chtěli, Ardan nebyl hloupý a tohle byla past, kterou mohl vymyslet jiný lord…

Vstal, přistoupil k dívce a pozorně si ji prohlížel. Nevypadala jako nástroj nějakého spiknutí. Schoulená v poduškách vypadala mladší, než asi ve skutečnosti je. Dohadoval se, že jí může být tak čtrnáct let. Ve spánku vypadala nejvýš na jedenáct.

Všiml si upracovaných rukou, pevných šlachovitých svalů, šrámů, jizev a napůl zahojených tržných ran. Kůže na chodidlech byla silná jako podešev. Na rukou, nohou a na krku měla spoustu oděrek. To znamenalo, že ji také zastihla bouře.

„No,“ řekl po chvíli pečlivého studování, „být poškrábaná, mozolnatá, s kůží jako polní otrok. Od pohledu zažít bouři. Nikdo nevědět, že my najít tohle místo. Vím, místo na mapě, ale nevědět, zda voda být tam, kde říká mapa.“

„Lord moci poslat bouři,“ odporoval Ardan. „Děvče moci být polní otrok. Tunika moci být očarován.“

„Docela pravda. Ale já to zkoušet, vzpomínat?“ Kel se vrátil ke koši a znovu vylovil svůj nález. Ze opasku vytáhl balíček z hedvábí a odhalil přívěsek vytepaný z podivného kaleného kovu, který se zeleně blýskal. Uprostřed byl uhnízděný černý kámen, který Kel přiložil k tunice. Dával si dobrý pozor, aby se ho nedotkl holýma rukama.

„Vidět?“ řekl triumfálně, když kámen zůstal zcela černý a tunika se také nezměnila. „Kdyby tu být nějaké kouzlo, tohle se o to postarat.“

Ardan zamyšleně pokýval. „Děvče se chovat jak úplně divoké, to tvrdit. Jak svědčit, já vsadit peníz, že ona divoká. Vědět, že já nevsázet na nejistá věc. To muset znát, to můj práce.“

„A já rád ty tak dělat.“ Kel znovu uschoval tuniku a přívěsek opět zmizel v jeho pásu. „Tak, když ty vsázet ona divoká, to já říkat, ona dobrá na obchod jako zlato. Teď mi říct, co ty o ní myslet. Myslet, ona dobře prodat?“

Ardan stočil hlavu na stranu. „Ha, já tak myslet. Jakmile zjistit, kde ona sebrat tu věc… Jestli ovšem ona vědět, jestli nebýt moc bláznivá to pamatovat. Paměť tito divocí nebývat moc dobrý.“ Ardan se skrz tuniku poškrábal na boku a snědl kus sýra. „Existovat poddaní, co utéct nebo tuláci volně pobíhat. Půl čas hladovět nebo jíst brouci a podobně. Když mít děti, vychovat je taky tak. Jim dělat problém myslet na jiné než na jídlo.“

„Já nepředstavovat, že jídlo z brouků dělat dobře pro jejich mozky,“ souhlasil Kel. „Mozek ne moc důležitý, zvlášť u děvčete. Nepotřebovat mozek na dělání postele, ani na lehání tam, eh?“ Oba dva se rozesmáli. „Ty dobrý soudce, Ardane, co ještě myslet?“

„No, když ptát můj názor, já říkat, ona žádni kráska, ale přinést dobrou cenu.“ Ardan natáhl krk, aby lépe viděl na spící dívku. „Ten červený vlas hezký. Moc škoda ona ostříhat tak zatraceně krátce. Moci vyvolat na aukci jako bojovník. V aréně nepotřebovat mozek, jen zdravý pud zůstat naživu a dobrá reakce. Z divocí lidé stát dobří bojovník, když chytit dostatečně mladý.“

„To být myšlenka,“ řekl potěšené Kel. Byla škoda, že ji nemohl prodat a vzít všechny peníze. Někdo by to však vyslídil. To je jisté, jako že slunce vychází každý den. Lord Berenel byl dobrý pán, ale tohle by mu neodpustil. Pověsil by si Kelovu kůži na zeď.

Prodat ji a nechat si něco pro sebe, zvláště při velmi dobré ceně, to bylo něco jiného. Berenelovi nevadilo čas od času mírné příštipkaření, zvláště když něco spadlo přímo z nebe…

Ardan povstal a díval se spolu s ním na spící děvče. Jak říkal Ardan, nebyla žádná krasavice, ale také nebyla ošklivá. Přitažlivá – to bylo ono. Tmavě rudé vlasy jí ve vlnách pokrývaly uši a padaly až na ramena. Měla opálenou pleť a hezkou postavu, pěkné obočí, vystouplé lícní kosti. Díky špičaté bradě se podobala v obličeji lišce.

Přitažlivá, zdravá a s dobrými svaly. Měl by za ní získat slušné peníze. Více než slušné, pokud kupce dokáže přesvědčit, že její původ patří mezi klady uvažoval Ardan.

Někdy by Ardan dokázal vymámit z jalové krávy tele.

„Nebýt špatná,“ řekl po chvíli prohlížení. „Když na ni obléct krátká tunika, aby vidět dlouhé nohy nechat odrůst vlasy a vypustit

do arény, udělat dobrá novost. Zvlášť když umět bojovat. Já myslet, my říct vyvolávačům prodat ji tak.“

Ardanovy návrhy na obchod, ačkoli byly velmi vzácné, se nikdy neminuly účinkem. Kel pokýval a rozhodl se, že se o podíl rovnoměrně rozdělí s pobočníkem.

„Myslet jí neuškodit držet ji ve spánku, dokud nebýt v městě?“ zeptal se.

Ardan zavrtěl hlavou. „Ne. My nemoci plýtvat čas na dítě chtít s námi bojovat. My nezařízeni na obchod s otroky. Já myslet, když mi jí stále opakovat my přátelé a my chtít odvézt ji do bezpečí, a dávat stále prášek, my s ní nemít potíž.“

„My být asi tak tři dni od panství lorda Dyrana a něco přes týden od města. Myslet, bude potíž držet ji tak dlouho na prášek?“ Kel už měl nějaké zkušenosti s užívání omamného prášku. Současná dávka pocházela od jednoho honáka, který patřil ke karavaně. Když mu Kel sebral drogu, byl tak nepříčetný, že ho musel Ardan zabít.

Byl to sice zbytek, ale lepší než nic. Čert ví, kde k tomu přišel a jak na ní byl závislý.

„Týden, dva týdny, to nebýt potíž. Usnadnit také, aby z ní dostat, kde sebrat kůž.“ Ardan toho o drogách a jejich užívání věděl více než Kel. Jeho další povinností bylo pro karavanu sbírat byliny a dělat ranhojiče. Kel byl živoucím důkazem, že se Ardan vyzná. Ardan mu už slátal nemálo sečných ran.

„Potom myslet, my dostat pěkný kus majetek, eh?“ Kel se zazubil na většího muže a Ardan mu jeho úšklebek opětoval.

Oba se vrátili do pohodlí podušek. Kel se cítil mnohem lépe. Srkal chladnou vodu a podivoval se její čistotě a výborné chuti. V karavaně se on ani Ardan nikdy nedotkli jediné kapky alkoholu, ani nebrali žádné drogy, pokud je nezbytně nemuseli brát po vážných zraněních. Vždycky měl za to, že vůdce musí být za každé situace ve střehu. Ardan s Kelem jenom souhlasil a řídil se jeho příkladem, i když moc toužil ochutnat pohár nové vinné odrůdy

„Tak,“ zeptal se, když se natahoval po krajíci chleba, „stále myslet, že písečná bouře zlo?“ Smál se svému vlastnímu vtipu a podával čahounovi bochník.

Ardan se usmál pod vousy. „Ne když přinášet taková zrnka písku jako tohle naším směrem," odpověděl. „Kdyby to dělat častěji, já ji oblíbit!"

Keman se schoval v ruinách věže a pozoroval odtud lidi. Nikdy se mu moc nedařilo číst myšlenky, měl problémy dokonce i s myšlenkami Příbuzných, ale tihle lidé u sebe měli něco, co ho odrazovalo od sbírání třeba i útržkovitých informací z jejich myslí. Vzpomněl si, že se matka zmiňovala o jakýchsi „obojcích". Vypadalo to, že nosí kovové nebo kožené obojky, bylo tedy téměř jisté, že za to mohou právě oni. Schoval se ve stínu a snažil se přebarvit do šedi. Břichem se tlačil k zemi. Snažil se zaslechnout jejich rozhovor, protože nemohl odposlouchávat myšlenky.

Očekával od nich jen to nejhorší. Běžný hovor mohl skrývat zlé úmysly. Úplně ztratil Shanu z dohledu. Vlákali ji do stanu a pravděpodobně jí také oblékli jeden z obojků, protože nemohl dokonce číst ani její myšlenky.

Žaludek mu tancoval v nejdivočejších rytmech, každý sval byl napjatý a pobolíval. Chtěl se mezi ně okamžitě vrhnout a zachránit ji z jejich spárů. Ale nemohl. Nevěděl, kde přesně je a jestli je v pořádku. Jednoduše nebylo možné se střemhlav vrhnout z oblohy a odnést ji. Jednou věcí si nebyl jist. Nikdy předtím se s ní nezkoušel vznést. Nevěděl stejně, jak ji dostat ze stanu.

Takže se musel ptát jinak: jak se k ní dostanu co nejblíže?

Nemohl se jim zjevit jako drak. To bylo zakázáno. Nemohl na sebe vzít podobu jednorožce. Okamžitě by ho zastřelili jedním z mocných malých luků, které viděl u některých lidí. uvítali by každé čtyřnohé stvoření sprchou šípů.

Pokud ho nepovažovali za nebezpečí, určitě by o něm uvažovali jako o večeři.

Také se nemohl pokusit vetřít mezi ně jako člověk. V takovéto malé skupině znal každý každého a cizince automaticky považovali za nepřítele. Obzvláště muži z obchodní karavany.

Musí se k nim nějak připojit. Musí být něco, co budou chtít, co pro ně nebude představovat hrozbu.

Protřel si vyschlé oči a vzdychl. Téměř se stmívalo a on byl na horku skoro celý den. Být tak blízko vodě a nemoci se napít, to představovalo úplná muka. Se závistí pozoroval zvířata z karavany, jak si vykračují k jezírku, aby si naplnila žaludek svěží vodou. Kdyby to tak také mohl udělat…

Ha. Náhle se před ním sama otevřela cesta do tábora. *Proč bych to tak nemohl udělat?*

Stačilo se trochu soustředit, aby změnil podobu. Po chvíli stálo na Kemanově místě jedno z ošklivých tažných zvířat s puchýřovitou kůží.

Volným krokem se vydal dolů do oázy. Mířil přímo k vodě, jakoby to byla jediná věc, na kterou myslel, a připojil se k ostatním na břehu.

Sklonil hlavu a hlasitě srkal spolu s ostatními. Když se mu chladná voda přelila po suchém mučeném jazyce, na okamžik se mu podlomila kolena. Nemohl vodu hltat, prozradil by se.

Chvíli trvalo, než se setkal s lidmi. Ze začátku si ani nevšimli, že je tu deset tažných zvířat místo devíti. Když na to potom přišli, uvítali jeho příchod s radostí a potěšením. Obklopili ho čtyři honáci. Zvedl hlavu a mírně na ně zamrkal. Vyměnili si úšklebky, jeden z nich se k němu přiblížil a natáhl ruku. Keman ji krátce očichal. Snažil se nekrčit nos před zápachem toho člověka, než se opět sklonil k vodě.

Alespoň mu dovolili, aby dopil, než mu nasadili ohlávku a odvedli ho do řady. Tady byl ve společnosti dalších „krasavců“. Zavřel oči a snažil se, jak nejlépe uměl, dotknout se Shaniny mysli. Zkoušel to stále znovu, až mu ve spánku začala tepat bolest.

Marně.

S přestávkami to zkoušel dál, zatímco lidé kolem něj beze spěchu vykonávali drobné úkoly, založili ohně a připravovali jídlo. Jeden z nich přinesl každému zvířeti obstojnou dávku zrní. Keman se s ním vypořádal jako ostatní grelové. Do západu slunce Shana stále nevyšla ze stanu. Keman předpokládal, že se jí stalo něco zlého. Napínal provaz, na který ho uvázali, až k prasknutí, jak se snažil dostat co nejblíže ke stanu. Pokoušel se nemyslet na hrozné věci,

které se jí tam mohly stát. Ale nemohl si pomoci. Stále ji měl před očima svázanou se zacpanými ústy, mučenou…

Nakonec přišel na to, proč se dosud neobjevila. Prošel kolem něj vysoký muž v šedém oděvu přetaženém přes karmínovou tuniku. Pravděpodobně měl celou skupinu na starosti. Pečlivě odsypával do měchu čerstvé vody nějaký prášek.

Droga… Když muž odhrnul stěnu stanu a vešel dovnitř, změnil uši, aby mohl slyšet i komáří bzukot.

Potom uslyšel Shanin hlas. Zněl omámeně a ospale. „Ahoj," nezřetelně zamumlala jediné slovo. „Jsem… hrozitánsky unavená. Promiňte."

„Neomlouvej se za únavu, dítě," odpověděl jiný muž. „Musíš spát, kolik budeš potřebovat. Ale nejdříve se napij. Pouštní vzduch je suchý. Musíš často pít."

„Díky…" řekla Shana a to bylo všechno. Oba muži se objevili, velmi spokojení sami se sebou. Ten druhý byl od hlavy až k patě v rudém. Jeho oděv zdobila červená výšivka, ale jinak nebyl ničím pozoruhodný. Měl hnědé vlasy a oči, nosil plnovous a byl o hlavu menší než první muž. Mírně se smál, jakoby pro sebe, právě když míjel uvázaná zvířata.

Keman si nemohl pomoci. Chňapnul po něm. Muž se však natáhnul a Kemana tvrdě zasáhla do nosu jeho pěst.

Aúúúú! Jeho řev se ozval i v jeho myšlenkách. Takovou bolest zažil Keman jenom jednou, když mu na zádech seděl Rovy a zarýval se mu paťáty do ramen. Dráče pokleslo na kolena. Stále křičelo bolestí a překvapením. Muž ho přešel a ani si ho nevšiml.

Kemanovi se do očí hrnuly slzy. Nechtěně fňukal. U všech bouří, to bolí! Myslel si, že má zlomený nos…

Jak bolest utichala, objevil, že muž neudělal nic vážného. Nos měl úplně v pořádku. Ani nekrvácel. Jenom objevil jednu ze slabých stránek grela. Tuhle lekci nikdy nezapomene.

Zvířata ponechali samotná ve tmě. Keman byl znovu chycen do svých úvah a obav.

Ti muži dávali Shaně drogy Drželi ji nadopovanou a oblékli jí obojek. Proč se nebála, stále se ptal sám sebe. Proč jí nebylo divné, že už nemůže číst myšlenky?

Náhle mu to došlo. Shana neměla důvod domnívat se, že jsou ti lidé nebezpeční. Nebo že to jsou vůbec lidé. Měla všechny důvody pokládat je jenom za další Příbuzné, kteří pravděpodobně hrají jednu ze svých divadelních her.

Matka jí nikdy neřekla, že elfové a lidé stále žijí. Vlastně ji matka učila tomu, že buď vyhynuli při Válce Čarodějů, nebo žijí velmi daleko a že je nikdy neuvidí. Žádný z dospělých se s ní nebavil. Dráčata, která jí pověděla o lidech, patřila právě k těm, kterým Shana nevěřila ani slovo – Rovy a Myre. Naučila se číst knihy, které napsali Příbuzní v řeči elfů. Obsahovaly však pouze dějiny Příbuzných.

Drželi ji v nevědomosti. I kdyby lidi podezřívala, že nejsou Příbuzní, je nyní tak nadopovaná, že vůbec není schopná uvažovat. Nechtěla by aby Příbuzní věděli, co všechno dokáže, jako například číst myšlenky. Možná se ani nemusela pokoušet číst myšlenky, když byla nadopovaná.

I kdyby se o to pokusila, vyprávěla mu přece, jak se jí síly zmenšily, když zabila burunduka. Zrovna tak si mohla myslet, že úplně zmizely.

Co budu dělat? Jak nás odtud můžu dostat, když ji nemohu upozornit, že jsem tady?

Čekala ho velmi dlouhá noc a Keman ji strávil téměř beze spánku.

Vynořilo se slunce. Zalévalo stříbrem všechno, čeho se dotkly jeho první paprsky. Na rovném písku tvořilo dlouhé modravé stíny. Osaměle vykřiknul pták, který jako jediný prolomil ticho.

Keman byl vyčerpaný. Ještě nikdy neprobděl celou noc. Zívnul a neklidně přenesl váhu z nohy na nohu. Uvažoval, co se asi stane dál.

Jeden z mužů vyšel z mnohem menšího stanu, než ve kterém byla Shana. Přinesl další dávku obilí každému grelovi. Potom se sehnul, aby na něj znovu vhodil sedlo.

Polekal se a bez varování vyhodil.

Člověk to zkusil znovu. Keman vyhodil stejně tvrdě. Tentokrát se sedlo vzneslo do vzduchu. Přistálo o pěkný kus dál.

Člověk si mumlal něco do vousů a šel pro něj. Dovlekl jej zpátky a několikrát ho zkoušel nahodit.

Tak to pokračovalo nějakou dobu. Nakonec, když se začínal Keman docela bavit, přišel k chlapci nějaký starší muž.

Keman se na něj zadíval a zpozoroval, že muž stahuje ruku do pěsti.

Náhle se změnil na naprosto krotkého beránka. Nechal chlapce, aby mu připevnil popruhy. Potom klesl na kolena a nechal si na záda naložit různá zavazadla a koše se zbožím. Poučil se a nehodlal svou zkušenost znovu opakovat.

Tou dobou už byla všechna ostatní zvířata naložena. Keman vstal. Když se vyrovnal se svým nákladem a trochu se rozhlédl kolem, člověk se vrátil. Jel na koni a na sedle mu seděl pták. Krátce poté se otevřel stan a dva muži, kteří tam předtím vešli, odtud mezi sebou vyvedli Shanu.

Kemanovi se úzkostí stáhl žaludek. Byla čistá, oblečná do nové tuniky, na krku měla obojek jako ostatní. Spíše klopýtala, než šla. Oči jí zářily, točila se jí hlava. Zkrátka byla napůl v bezvědomí.

Dva muži jí pomohli do sedla zvířete, ze kterého přemístili náklad na Kemana. Připoutali ji. Grelové byli přivázáni jeden za druhým do dlouhé řady. Shana byla na konci, jenom tři zvířata za Kemanem. Tak blízko – a přece nemohl nic podniknout. Byl chycený stejně jako ona, protože odmítal odejít bez ní.

Honáci pobídli všechna zvířata včetně Kemana do pohybu. Keman zabučel spolu s ostatními, ale jeho důvod byl jiný, stejně jako se lišila jeho mysl od zvířecí.

Keman se dozvěděl z hovoru honáků, že karavana není ani den od svého cíle. Čekaly je brány města, kde budou Shanu vyslýchat a potom jí prodají.

Stále ještě nebyl schopen ji osvobodit.

Ploužil se prašnou cestou a dýchal písek, který vířil grel před ním. Za ním také vznikaly oblaky prachu, který vdechoval muž, jenž ho řídil. Kolem něj ležela ladem pole lorda Berenela. Kdysi je obdělávali otroci v karmínových tunikách a starali se o úrodu. Podle honáků to však bylo předtím, než vedl lord drobnou válku. Nyní

budou pole příštích deset let ležet ladem. Až se těla – lidské mrtvoly – promění na bohatou černozem a kosti budou přeorány a nadrceny na účinné hnojivo, bude lord Berenel pole znovu osazovat. Věděl, že pole budou vynášet desetkrát více než před válkou. Proto se také srážka udála právě tady.

Keman bude muset uprchnout a zřejmě tu také bude muset Shanu nechat. Jakmile se dostane do města…

Nevím. Možná bude lehčí dostat ji pryč ve městě. Kdybych se změnil v elfa, mohl bych nařídit, aby ji propustili…

Byla to planá naděje, uvědomoval si to. Nižší elf byl jen o málo lepší než člověk ve vysokém postavení. Nikdo ze sluhů lorda Berenela by nepustil právě Shanu na rozkaz nějakého neznámého elfa.

Protože se stále nemohli od Shany dozvědět, odkud má svou tuniku, neustále se jí vyptávali.

Neznala v jejich jazyce správný výraz. Co však bylo důležitější, opravdu věřila, že její „přátelé“ jsou Příbuzní. Nemohla pochopit, proč opakují pořád dokola stejnou otázku. Myslela, že se jí ptají, od koho byla ta kůže. Řekla jim to. Řekla jim to už tisíckrát.

Mysleli si, že jenom brebtá, a začali se k ní chovat jako k hlupákovi.

Keman stále ještě nevěděl, co udělá. Musí něco podniknout. Ale co?

Náhle se vše vyřešilo v jediné vteřině.

Bezmračnou oblohu prořízl vysoký jekot, který se nepodobal ničemu, co Keman kdy slyšel. Spolu se vším živým v karavaně zvedl hlavu.

K zemi se s jekotem řítila jeho matka. Okamžitě ji poznal. Jak by také ne? Bylo to opravdu jednoduché.

Byla ve své přirozené dračí podobě.

V poslední chvíli mohutně zabrala křídly a přelétla těsně nad hlavami honáků. Rychle získala výšku a chystala se k dalšímu prudkému náletu. Keman byl dnes poslední v řadě. Ztuhnul v němém úžasu, neschopen pohybu. Stejně na tom byli všichni ostatní.

Všichni grelové se splašili, zatímco se Alara připravovala na další vpád. Na to zkoprnělý Keman nebyl připravený. Grel, ke

kterému byl přivázán, se snažil prchnout. Ozvalo se prasknutí provazu podobné švihnutí bičem – a Keman zůstal stát sám uprostřed cesty. Sám, protože muži také vzali nohy na ramena. Rozprchli se po poli, kde hledali úkryt, nebo utíkali za prchajícími zvířaty

Mami! zavolal Keman, když se Alara začala spouštět podruhé. *Mami, zastav se! Mami, musíš…*

Buď ho neslyšela, nebo ho nechtěla slyšet. Výsledek byl stejný, ať tak nebo tak. Přiblížila se k němu s vysunutými pařáty.

Příliš pozdě se dal na útěk.

Zasáhla ho silou, která mu vyrazila dech. Uchopila ho do pařátů. Všechno se událo naprosto hladce. Byl pevně chycený, Alara získávala výšku a vzdalovala se. Každým okamžikem se mezi ním a Shanou zvětšovala vzdálenost. Alara naprosto ignorovala Kemanovy protesty.

Shana byla polámaná od hlavy až k patě. Grelové nebyli právě nejpohodlnějším dopravním prostředkem. Poskakovala na zádech jednoho z nich a začínala mít pocit, že už si nikdy pohodlně nesedne.

Karavana se zastavila, aby ji lidé, kteří šli pěšky, mohli dohonit. Shana uvažovala o svém postavení. Alara nikomu neublížila, jenom se provokativně snesla na průvod. Nejhorší, co udělala, bylo, že odnesla jedno z tažných zvířat. V žádném případě nepřekročila rámec běžných žertů, které Příbuzní prováděli.

Byla tak omámená, že si neuměla vysvětlit, proč všechny až do morku kostí vystrašil obyčejný falešný nálet.

Zápasila se svými popruhy zatímco se zpátky trousili vyplašení a unavení lidé. Čím déle bojovala s koženými pásy, tím více byla vyplašená. Konečně se uvolnila a sklouzla z hřbetu grela. Hledala Kela nebo Ardana, ale viděla jenom honáky, kteří úplně vyčerpaní seděli nebo leželi na zemi.

Neměli se k tomu, aby jí pomohli.

Začala se procházet kolem a hledala někoho, kdo by jí všechno vysvětlil.

Tehdy se objevili její „přátelé“, Kel a Ardan. Náhle se zcela změnili. Chytili ji, jako by měli strach, že se chystá utéci. Když se jim chtěla vykroutit, Kel ji uhodil.

Vrátila mu facku. Dobře mířila, když se ho snažila pokopat. Rozpoutal se opravdový zápas. Křičela, drápala a kopala, bránila se všemi dostupnými prostředky. Byli však větší než ona. Snažili se ji porazit na zem. Nevydali ani hlásku, pokud je nekopla zvlášť tvrdě.

Byla přesvědčená, že se oba zbláznili.

Nakonec ji přemohli, protože jí podtrhli nohy a posadili se na ni.

Nevzdávala se, ale drželi ji na zemi. Nyní začali mezi sebou mluvit. Nedávalo to smysl. Kel přinesl provaz, svázali jí ruce a hodili ji zpátky na grela. Ruce jí přivázali k sedlu, nohy ke třmenům. Celou dobu žvatlali o „příšeře“, která na ně zaútočila.

Vyčerpaní grelové ztichli. Shana uboze visela ze sedla. Karavana zvolna šla, nebo spíše klopýtala k bránám vzdáleného města. Jak se Shana dívala na jeho vysoké hradby a na tisíce obyvatel, přepadlo ji náhle hrozné tušení. Na celém světě nebylo tolik Příbuzných. Z toho vyplývalo jediné.

Oni nejsou Příbuzní.

Což znamenalo, že to jsou dvounožci. Opravdoví dvounožci. Obou druhů.

Jsou dvounožci jako ona. Proto tedy Alara nezůstala. Určitě Shanu viděla. Ví, že je v pořádku…

Jenomže Shana v pořádku nebyla. Její „přátelé“ poháněli grela do klusu, jakmile se město vyhouplo na horizont. Viditelně se z ní stal vězeň. Ale proč…

Tunika! uvědomila si náhle. *Kvůli ní se jí donekonečna vyptávali. Chtěli vědět, kde na ni sebrala materiál.*

Jestliže to nevěděli, nikdy nespatřili draka. Pokud nikdy draka ani nezahlédli, musel pro to být dobrý důvod. Draci určitě nechtěli, aby se o nich vědělo.

Když jim řekne, kde opravdu kůži získala, budou se snažit získat další.

Zachvěla, se při pomyšlení, jaké by to mělo následky. Honili by Příbuzné a zabíjeli je pro kůži. Byla by to její vina. Neprotivilo by se jí vidět Rovyho kůži na něčích zádech – ale Keman a Alara…

U všech bouří, co mám dělat? Co se mnou udělají?

Městské brány se přibližovaly každým okamžikem. Čím blíže byly, tím se zdály větší. Shana ještě nikdy neviděla takové množství opracovaného kamene. Bála se čím dál více.

Kolik lidí to asi stavělo?Museli mít určitě mocné kouzlo, aby zvládli stavbu…

Karavana pokračovala podél zdí. Byly tlusté, širší, než byla délka grela, postavené z chladného protivně vlhkého kamene, podivné a nepřátelské. V jejich stínu se netřásla chladem, ale strachy. Karavana čekala a muži se dlouze rozhovořili s místními lidmi, kteří měli na sobě zelenošedé tuniky a pokrývky na nohou.

Nakonec se karavana pohnula. Vyšli na slunce.

Náhle viděla město v celé velikosti.

Jakmile prošli branami, zaskočilo Shanu množství hlasů, řev nesčetných zvířat a nekonečné horko, protože celý prostor byl vydlážděn. Shana nezahlédla ani jediný trs zeleně! Horko jenom zhoršovalo zápach. Přebíjely se zde pachy výkalů a syrového masa, rozpáleného oleje, potu lidí a zvířat, parfémů, květin a spousty dalších věcí, které Shana ani neuměla pojmenovat. Všude bylo plno barev a pohybu, tisíce zástupců obou druhů dvounožců. Strkali se, povykovali, pomlouvali a prohlíželi si věci. Byli oblečeni různě: od prostého kusu hadru až po naprosto dokonalý plášť, který při každém pohybu měnil barvy.

Shana se houpala v sedle. Byla vděčná za popruhy. Nyní jí více pomáhaly, než aby ji omezovaly Nikdy si nepředstavovala, že na světě může být tolik dvounožců!

Po chvíli se některé věci začaly vysvětlovat. Vedle zdi, kterou právě prošli, byl obrovský čtvercový prostor lemovaný budovami. Mezi některými domy byly tunely nebo proluky. Slunce pražilo, horko se zvětšovalo a dusilo je. Lidé se strkali a naráželi do grelů. Vůbec se nedívali, proti komu nebo čemu se tlačí. Trvalo věčnost, než přešli celou plochu.

Posunovali se po malých krůčcích. Dlouho čekali, než jim někdo uvolní cestu. Shana se snažila, aby jí nebylo špatně. Přála si, aby už byla pryč, v tajemném tunelu, kde nebylo tolik lidí.

Když se tam však konečně dostala, litovala svého přání.

12

Konečně zpátky.

Harden Sangral sesedl z grela. Přidržoval opratě popudlivého zvířete, aby mu neuteklo, a kradmo zkontroloval váček na pásku.

Stále tam byl – těžký hedvábný raneček, který z děvčete spadl při potyčce. Ardan ani Kel si ho nevšimli, zato Harden ano. Rychle ho sebral a schoval, aby si ho mohl později lépe prohlédnout. Kolem dívky bylo opravdu mnoho divného. Hardanovou povinností bylo všímat si podivných věcí.

Byli v nádvoří pro karavany sami, ale podle výkalů odklizených do kouta soudil, že tu dnes už byly alespoň dvě karavany. Zamračil se. To znamenalo, že budou na všechno muset čekat. Kdyby nebylo písečné bouře, dostali by se do města už před dvěma dny.

Když přišel dozorce karavan se svým seznamem, jeden se sluhů odvedl jeho grela do řady, kde všichni čekali na další rozkazy. Koutkem oka pozoroval, jak Kel dopravil dívku k otrokům. Jednoduše ji zvedl a odnesl.

Od doby, co se s ní po cestě poprali, byla v šoku. Tohle ji okamžitě probralo. Ačkoli měla svázané ruce a nohy, stále dokázala kopat a ječet jak na lesy. Nezáviděl Ardanovi a dozorci otroků.

Když se Harden dostal k dozorci karavan, zjistil, že elf drží v ruce neobvykle dlouhý seznam. Bojovník se připravil na nejhorší. Nebylo by to poprvé, co ho okamžitě po příchodu vyslali jako stráž další karavany

„Jméno?“ zeptal se uspěchaný elf. Vlasy mu slepoval pot stékající po čele. Každý elf, kterého kdy Harden viděl, byl opravdu hezký. Zdálo se, že je to dědičné, protože i elfové se slabou kouzelnou mocí vypadali jako vyslyšené dívčí sny. Tenhle však vypadal jako z nedosněného snu. Asi to bylo horkem. Možná byl jenom přepracovaný.

„Harden Sangral, pane,“ odpověděl okamžitě. Před elfy nejste nikdy dost zdvořilí a poslušní. Nikdy nevíte, jestli náhodou nemají tolik moci, aby vám ze života na několik příštích okamžiků neudělali pravé peklo.

„Harden, Harden,“ opakoval si pro sebe elf a prohlížel seznam. „Á, tady to máme. Máte štěstí. Žádné povinnosti po dva dny. Jděte dovnitř, umyjte se, dostanete kavalec a jídlo. Jestli jsou dnes nějaká děvčata volná, vyberte si. Ale jenom jednu – pak ji pošlete za další prací.“

„Ano, pane,“ řekl Harden vděčně. „Děkuji Vám, pane. Bože, chraň lorda Berenela.“

„Ano, Bůh chraň lorda Berenela,“ bezmyšlenkovitě odpověděl uspěchaný úředník.

Harden spěchal do lákavých dveří. Teplotní rozdíl mezi nádvořím a vnitřkem budovy byl neuvěřitelný. Nedivil se, že dozorce karavan každého popoháněl. Kdyby tam venku musel trčet Harden, také by spěchal, jenom aby se mohl co nejdříve vrátit do chládku. Harden se chvíli loudavě procházel v bíle vykachlíčkované vstupní hale. Volno bylo jenom u oken, protože jinak se po celé místosti kroutily fronty. Vzdychl. Smířil se s tím, že stráví celý den čekáním.

Na rozdíl od Velkých sálů byla v budově pro karavany alespoň v přízemí veliká okna. Z místnosti vycházely troje dveře. Vlevo byl vchod do jídelny prostředkem se chodilo do sprch. Vpravo vedla chodba k pokojům. Vedle pravých dveří bylo okénko, ze kterého se líně vykláněla služba.

Harden se připojil k frontě mužů (a několika žen), kteří směřovali do sprch. V šatně ze sebe svlékl špinavou tuniku a kalhoty a odhodil je na hromadu obdobně špinavých oděvů. Své osobní věci si vzal s sebou. Fronta pokračovala úzkou místností lemovanou trubkami, ze kterých tryskala vlažná voda. Nejdříve s pěnou a potom čistá. Spolu s ostatními prošel pod oběma sprchami. Byl rád, že se může zbavit prachu cest a potu strachu. Stejně jako ostatní si dával dobrý pozor, aby udržoval svůj pás s váčkem a nůž z dosahu vodních trysek. Předával si je z ruky do ruky podle toho, jakou část těla právě potřeboval umýt.

Na konci sprch si vzal z hromady čistých hrubých ručníků jeden kus a osušil se. Odložil ho na další hromadu, tentokrát už použitých ručníků. Prohrabal se kopou čistých tunik a kalhot v barvách lorda Berenela. Našel svou velikost, oblékl se a tuniku přepásal vlhkým koženým pásem.

Vrátil se k východu a postavil se do fronty na jídlo. Tentokrát na konci obdržel sběračku husté chutné zeleninové polévky, bochník čerstvého teplého chleba s kouskem másla a džbánek studeného piva. Našel si místo u hrubého dřevěného stolu a začal se věnovat jídlu.

Když posledním kouskem chleba dokonale vyčistil mísu a polkl poslední doušek piva, vstal. Jeho místo bylo okamžitě obsazeno jiným bojovníkem – ženou. Nenamáhal se, aby se na ni podíval dvakrát. Byla jednou z válečnic. Nepředstavovala typ „dívky“, které se mohl podle slov dozorce karavan dožadovat.

Vzal prázdnou mísu a pohár ke kuchyňskému okénku a opět se vrátil do vchodové místnosti. Přistoupil k viditelně znuděnému člověku, který měl službu v okénku. Stál před deskou plnou cetek a keramických věcí.

„Jméno?“ zeptal se ho bezbarvě.

„Harden,“ odpověděl bojovník.

Člověk prstem cestoval po seznamu nalepeném na zdi. Pohyboval rty, jak si přeříkával jednotlivá jména. Nakonec našel to, které hledal, a sáhl po hliněné věci.

„Harden, tady to máme.“ Otočil se a podal bojovníkovi černou květinu s třemi okvětními lístky „To je tvůj pokoj. Přízemí, na konci chodby. Nějakou dobu nebudou žádné dívky volné. Odpočiň si a přijď se zeptat kolem večeře. Podává se téměř celý večer. Když počkáš do prvního běhu, pravděpodobně bude několik děvčat volných. Nevím jak ty, ale já si rád trochu vybírám. Nerad si beru tu první na ráně.“

„Ano, díky za radu,“ odpověděl Harden a vzal si od něj květinu. „Udělám to tak.“

Vešel do bíle kachlíčkované chodby, obě strany lemovaly dřevěné dveře. Podle instrukcí porovnával svou květinu se symbolem namalovaným u každých dveří, až našel stejný černý znak. Otevřel dveře. Jak očekával, našel úzkou místnost se stěnami obloženými

dřevem. Byla právě tak velká, aby se do ní vešel slamník, který našel na podlaze. Samozřejmě zde nebyla žádná okna. Světlo bylo umělé, vytvořili jej kouzelníci lorda Berenela. Každý večer zhasínalo ve stejnou dobu a každé ráno všechny v budově probouzelo. Harden byl v každém směru rád, že je bojovník. Bojovníci měli výhodu vlastních ubikací. Obyčejní otroci si museli vystačit se slamníkem ve společných místnostech.

Vlastně byl jen rád, že není právě volné žádné děvče. Chtěl si v soukromí prohlédnout ten těžký raneček.

Zavřel dveře a sedl si zády k nim na postel. Vytáhl balíček z váčku. Potom vyndal nůž a brousek a položil je vedle sebe, aby po nich mohl okamžitě sáhnout v případě, že někdo přijde. Opatrně rozvázal uzlíky. Proklínal tak jemné hedvábí, které mu ztěžovalo práci.

Konečně byl poslední uzlík rozvázán. Hedvábí se rozestřelo a odhalilo krásu, která se nejen pyšnila nádhernými barvami, ale také velkou cenou.

Zatajil dech. Není divu, že věc byla tak těžká. Nikdy ještě neměl v ruce tolik zlata…

Byl to obojek. Obojek otroka. Byl však z pravého zlata, posázený vzory z drahých kamenů od velikosti zrnka, písku až po velikost nehtu na malíčku. Musel to být obojek konkubíny Nic jiného to nemohlo být. Co dělala divoká dívka s obojkem konkubíny?

Opatrně věc sebral a obracel ji v rukou. Nad sponou uviděl nezaměnitelný znak fénixe vyvedeného ve zlatě, který měl místo očí malé rubíny.

Lord Dyran. Tu značku znal jako své jméno. Musel. Hlídal karavanu lorda Berenela, ale jeho opravdovým pánem byl lord Dyran.

Pomalu si opakoval události několika posledních dnů, aby se ujistil, že nic nezapomněl. Nejdříve karavanu vychýlila se směru písečná bouře a donutila ji hledat vodu. Našli ji. Potom se jim ukázalo děvče v tunice z něčeho, co neznali. Děvče u sebe mělo obojek konkubíny. Odnikud se objevil jeden grel. Potom nastal útok na karavanu. Útočilo něco, co vypadalo jako iluze lorda Berenela.

Byl to drak podobný těm, kteří stáli u vchodů do elfova sídla. Něco se dělo a Harden nevěděl co. Rozhodně se za vším něco skrývalo.

Potěžkal obojek v obou rukou. Mohlo být děvče nastrčené? Mohli ji tam dát a vědět, kde je karavana. Mohl na ně cizí elf nechat útočit kouzelné zvíře? Ale proč? Aby rozehnal celou karavanu, aby ztratili grela, aby pokazili celou výpravu? Ale jestli to bylo tak, potom se útok měl odehrát v poušti nebo v oáze. A proč ukradli jenom jednoho grela? Pokud ovšem – pokud ovšem právě tenhle grel nenesl něco důležitého.

Mohlo to tak být. Elfové nedůvěřovali svým podřízeným a ti zase nedůvěřovali svým podřízeným. Jen sám ďábel věděl, co vlastně karavana vezla. Dokonce ani Kel nebo Ardan to nemuseli znát. Už dříve vozily karavany tajné náklady a lidé kvůli tomu umírali. Bylo to součástí rizika, které bojovníci znali. Proto také podstoupili speciální výcvik.

Předpokládejme, že nejsilnější grel nesl něco zvláštního. Něco, co lordovi agenti naložili na první zvíře. Každý grel nesl po celou dobu stejný náklad. Když se objevila divoká dívka a přebývající grel, Ardan logicky posadil dívku na nejčerstvější zvíře a jeho náklad přesunul na nového grela.

Potom tedy „drak“ věděl, na které zvíře se má vrhnout. Dívka nevypadala, že by se příšery bála. Z toho se dalo vyvodit, že tušila, co se stane.

To dává smysl. Není mnoho elfů, kteří by měli tolik síly, aby vytvořili něco podobného. Tím se okruh značně zúžil.

Stejně dobře to mohlo být dílo jeho pána. Postrádalo sice charakter plánů lorda Dyrana, ale vyznačovalo se jasnou hrubou silou, která vytvořila draka. Už dříve tvořil takové věci. Draky i mnohem větší konstrukce. Velké iluze vydržely asi půl dne a potom se rozplynuly. Obvykle je nepotřeboval déle.

To nevadí. Je jedno, kdo to byl, Hardena se to netýkalo. Jestliže to byl lord Dyran, bude jeho pán vědět, že mu Harden dobře slouží, když vše ohlásí. Jestliže to nebyl on, elf bude vědět, komu se má podívat na zoubek a čeho tím autor chtěl dosáhnout.

Když o tom všem uvažoval, byl rád, že jeho obojek byl začarován tak, aby na něj nepůsobila kouzla. Dokonce nad ním

neměl moc ani Dyran, pokud se na něj speciálně nezaměřil. Harden tušil, že na tom kousku klenotu bylo nějaké kouzlo, které přitahovalo majitele a nutilo ho nosit obojek. Tím by se problémy nevyřešily.

Už se vidím, jak se jdu projít ven s tímhle kouskem kolem krku! To bych tomu dal! Existují zákony, které trestají otroky, kteří by chtěli kromě konkubín nosit límce vyšších postavení! Raději bych je neměl překračovat!

Uchopil obojek a vložil ho do malé kožené taštičky. Konce kůže zapečetil. Nyní by nikdo neměl být schopný taštičku otevřít. Jenom lord Dyran nebo ten, komu lord důvěřoval.

Vstal z postele, opustil svou místnost a vyšel z budovy. Procházel se venku, jako by si jenom potřeboval protáhnout nohy. Procházka ho vedla pryč z náměstí, daleko z území lorda Berenela, které bylo označeno měděnými a červenými cihlami hned za křižovatkou. Dostal se do části města, kterou znal opravdu dobře. Tady byly křižovatky označeny zlatými a červenými cihlami.

Prošel do místa, kde se shromažďovali odměnění bojovníci. Dostávali silnější nápoje, exotičtější pokrmy a rozmanitější výběr žen, než měli v budově pro karavany. Všechno bylo samozřejmě majetkem lorda Dyrana. Vyznamenaní bojovníci toužili po něčem zvláštním, po něčem, co „každý“ nemohl mít. Něco, co se alespoň vzdáleně podobalo zakázanému ovoci a co bylo navíc zahaleno do opravdového přepychu.

Harden našel oddělení označené fénixem obcujícím v anatomicky nepřirozené poloze s nádhernou nezvykle vybavenou mladou rudovlasou ženou. Vchod hlídal mohutný dobře ozbrojený muž, kterému Harden řekl zdánlivě nesmyslný vtip. To by si mohli myslet náhodní kolemjdoucí. Ve skutečnosti sděloval stráži celou sérii hesel. Stráž ho nechala projít do hlavní místnosti. Stál nahoře na schodech, které vedly dolů do místnosti, a měl chvíli čas se porozhlédnout, než si ho místní obyvatelé všimli.

Moc se to tu nezměnilo. Červené hedvábí na stěnách bylo nové, ale kadidlo, kterým těžkl vzduch, bylo tentokrát jasmínové místo orchideje. Jinak bylo vše stejné. Uprostřed místnosti štěbetaly dívky oblečené do hadříků, jež byly více ozdobou než oděvem. Ze stropu se snášelo jemné mléčné světlo. Na zdech visely hedvábné závěsy.

Harden věděl, že skrývaly vchody do místnůstek podobných těm v budově pro karavany. Jenom slamníky byly jemnější, samotné místnosti byly o trochu větší a v každé byla police na speciální potřeby každé dívky jako masážní oleje, hudební nástroje a mnoho jiných věcí.

Pro ty, kteří dávali přednost absolutnímu soukromí a rozsáhlejší péči, byly nahoře k dispozici zvukotěsné místnosti.

Tohle oddělení lidé obvykle nenavštěvovali. Přicházeli sem elfové příliš nízkého postavení, než aby vlastnili svoje konkubíny, stejně jako mladí elfové, kteří hledali v „podsvětí“ vzrušení. Velmi řídce se zde vyskytovali elfové ve vyšším postavení, kteří potřebovali změnu, jež nebyla tak akutní, aby museli rozšiřovat svůj harém. Lidé, kteří sem přišli, byli většinou bojovníci odměnění za výjimečně dobrou službu. Harden vypadal jako jeden z nich.

Harden sestoupil do místnosti. Okamžitě ho obklopily mladé ženy, které neměly se ženou na znaku společného nic víc než pohlaví, přitažlivost a rudé vlasy

„Má Marty čas?“ zeptal se první dívky, která ho chytila za paži. Věděl, jaká bude její reakce. Rád by s dívkou koketoval, ale znal výši trestu, kdyby tak činil bez povolení. Okamžitě ho pustila. Strach a panika proměnily její tvář na obličej vystrašeného dítěte. Ostatní dívky zmizely stejně rychle, jako se objevily.

„A–a–ano,“ zakoktala. Viditelně doufala, že si nebude přát, aby ho tam doprovodila. Chvíli si s tou myšlenkou pohrával, protože byla tolik vystrašená. Pobavil by se. V jádru nebyl krutý, a tak myšlenku zavrhl.

„Zmiz,“ řekl a plesknul jí po téměř holém zadečku. Zaječela a odskočila. „Najdu to sám.“

Následovala příklad svých „sestřiček“ a prchla do jedné z místnůstek. Proběhla závěsy jako by Harden byl ďábel. Nevšímal si jí a zamířil k jediným skutečným dveřím v místnosti. Byly masivní s nezdobeným kováním. Červenohnědé dřevo ladilo s hedvábím závěsů. Jednou zaklepal a vstoupil.

Stejné mléčné světlo ozařovalo stěny obložené dřevem a karmínový koberec. Marty vzhlédl od stolu, jediného kusu nábytku v místosti. Harden za sebou zavřel dveře. Marty byl – záhada. Nemohl

mít ani polovinu Hardenovy hmotnosti, byl štíhlý jako vrbový proutek. Měl mírný, dokonce sladký úsměv. Po pravdě řečeno se podobal dívce s knírem. Někteří podle jeho úsměvu odhadovali, jaké si vybírá partnery.

Nikdo nedostal šanci tohle říct dvakrát. Zemřel dříve, než se jeho tělo dotklo podlahy. Marty byl jedním z nejlépe školených zabijáků lorda Dyrana. Zároveň ve městě zastával funkci nejvyššího Dyranova vyslance. Před dvěma lety Harden vybudoval tento významný kontakt přes jednoho starého muže, o kterém se později dověděl, že ho poslali do výslužby na jednu z mnoha Dyranových farem, aby vychovával mladé agenty. Harden věděl, že se mu dobře daří, protože on sám byl dosud naživu. Lord Dyran by se zbavil každého, kdo by ho chtěl podvést, včetně všech kolem.

Harden měl Martyho docela rád. Sám čert věděl, že Marty neměl mnoho přátel. Děvčata se ho bez příčiny bála, jak se Hardenovi zdálo. Možná měl trochu exotičtější chutě, než snesly. Možná bylo příčinou jenom jeho postavení…

Třeba to bylo tím, že jako správce budovy rozhodoval o jejich bytí či nebytí. V rukou trénovaného zabijáka, byla smrt zdlouhavá a velmi nepříjemná.

„Rád tě vidím, Hardene," řekl vřele mladý muž. Vstal a nabídl Hardenovi židli. Harden zavrtěl hlavou a odmítl projev pohostinnosti.

„Nemohu se zdržet dlouho," řekl. „Mám si během večeře vybrat nějaké děvče a protože jsem byl dlouhé týdny na cestách, vypadalo by divně, kdybych nepřišel. Tady. Tohle se musí dostat k lordovi."

Položil na stůl malý kožený váček. Marty si ho zvědavě prohlížel, ale nedotýkal se ho.

„Tohle pochází…" řekl Harden a vysvětlil ve stručnosti události několika posledních dnů. „Takže když se děvče začalo prát, upadlo mu tohle. Musel jsem počkat, až dorazíme do města, abych to mohl prověřit. Je to zlatý obojek s drahými kameny. Připadá mi, že patřil konkubíně. Má na sobě pečeť lorda Dyrana."

„Pečeť lorda Dyrana na obojku konkubíny který má divoké dítě." Marty naklonil hlavu na jednu stranu. „Určitě ho našla.

Lordovi už se v poušti ztratila nejedna karavana s oblíbenými konkubínami.“

Hardenův obličej vyjadřoval, že už o tom také uvažoval.

„Ale,“ pokračoval Marty, „musím přiznat, že útok na karavanu byl pravděpodobně náhodný. Asi necháme lorda, aby o tom rozhodl. Činil jsi se, Hardene. Když nic jiného, vrátil jsi lordu Dyranovi cenný klenot. Muži lorda Berenela by se určitě neobtěžovali.“

Nepochybně ho propouštěl.

„Vrátím se zpátky do budovy pro karavany,“ řekl rychle Harden. „Kdybych něco zaslechl, podám zprávu.“

„Potřeboval bych zjistit další informace o jedné záležitosti,“ řekl Marty, když Harden položil ruku na kliku.

Okamžitě se otočil.

„Asi před patnácti lety uprchla konkubína, ve velmi pokročilém stadiu těhotenství. Zmizela právě do této části pouště…“ Marty neřekl nic víc, ale Harden věděl víc než dost, aby si vše domyslel. Více než většina lidí.

Jestliže byla opravdu těhotná s lordem Dyranem a jestliže se dožila porodu… Míšenci byli zakázáni. Naprosto zakázáni. Tohle dítě bylo přibližně ve stejném věku jako potenciální míšenec…

„Dívka má rudé vlasy. Je jí asi dvanáct nebo čtrnáct,“ řekl. „Nepozoroval jsem u ni žádné kouzlo. Myslím, že bych si ho všiml, kdyby nějakého použila, když bojovala s Kelem.“

„Byla pod vlivem drog,“ připomněl mu Marty „Co ta příšera? Co když ji stvořila, aby odlákala pozornost, zatímco se pokusí utéct?“

„Jenže ona se nepokusila o útěk,“ řekl Harden a na chvíli se zamyslel. „Jasně, její grel se mohl dát na útěk a ona by ho nemohla kontrolovat. Přesto si myslím, že každý, kdo může stvořit takovou obludu, může kontrolovat i grela.“

„Dobrý závěr,“ souhlasil Marty „Přesto na ni dohlédni, jestli můžeš. Je jen velmi málo pravděpodobné, že by mohla být dítětem konkubíny, ale… je lepší nechat rozhodnout lorda Dyrana, co s ní dělat. Pro každý případ, kdyby se objevil jakýkoli náznak toho, že je míšenka, přijď ke mně a já dohlédnu na to, aby se o tom doslechli sluhové lorda Berenela. Jestli vůbec existuje věc, kvůli které se

dokáží elfové spojit, pak je to filozofie, že míšence je nutno zabíjet na potkání.“

Harden pokýval hlavou. Protože se zdálo, že už ho zde nic a nikdo nedrží, otevřel dveře a odešel.

Shana se choulila v koutě obrovské místnosti, kam ji uvrhli. Třásla se šokem a chladem. Posledních dvanáct hodin bylo nejděsivějších v jejím životě. Ani pomyšlení, co by se s ní stalo, kdyby se vrátila zpět do Doupěte, se tomu nevyrovnalo.

V Doupěti alespoň měla pár přátel. Tady neměla nic a nikoho, dokonce ani ponětí, co se s ní stane.

Jakmile vešli do tichého tunelu, zjistila, že je kratší než vstupní tunel. Vedl do prázdného čtvercového prostranství, které bylo ze všech stran obehnámo zdí. Čahoun ji strhnul ze zvířete, na kterém jela, a odnesl ji k prázdné zadní stěně čtverce. Bránila se, jak jí to svázané končetiny dovolovaly. Tam ji převzali tři jiní, stejně velcí lidé. Dokonale ji znehybnili. Tehdy zjistila, že její kouzla už nefungují. Dokonce v sobě necítila ani potlačenou sílu. Jako by Shana nikdy nevlastnila schopnosti, které použila proti Rovymu.

Vzali ji do bílé místnosti naplněně parou, svlékli ji donaha a strčili pod proud teplé vody Pořád ještě byla svázaná. Drhli ji něčím velmi podobným písku, až ji pálila kůže. Potom ji vyvlekli a rozvázali ji, jenom aby ji mohli navléci do obyčejné hnědé tuniky. Už byla tak vyčerpaná a vystrašená, že téměř neměla silu bojovat. Zdálo se, že si to cizinci uvědomují. Dva z nich odešli a nechali jednoho, aby ji strčil do téhle obrovské místnosti s holými světle růžovými zdmi, ve které se všechny zvuky odrážely a která byla plná dalších lidí ve stejných tunikách. Na podlaze bylo plno plochých látkových věcí, které viděla v Kelově plátěném domě. Jenom byly potaženy stejnou látkou, z jaké ušili také tuniky. Tlusté byly sotva na šířku palce.

Zavřeli dveře, které zevnitř nešly otevřít. Nechali ji v místnosti plné dvounožců, cizinců, kteří na ni zírali, ale jinak ji nechali na pokoji.

Posunovala se kolem místnosti, záda si stále držela u zdi, až se dostala do nejvzdálenějšího kouta. Podívala se nahoru, ale oblohu

neviděla. Jenom zářící střechu, která zásobovala místnost rozptýleným světlem beze stínů. Tam se schoulila stále zády ke zdi a rukama si objala kolena. Roztřásla se strachy, opožděným šokem a chladem, který prosakoval tunikou ze studené kamenné podlahy

Přála si být zpátky. Přála si, aby se tohle všechno nikdy nestalo. Přála si, aby se jí všechno jen zdálo; Kdyby snila, mohla by se probudit. Byla by ve své posteli u Alary a Kemana…

Po tváři se jí rozběhly slzy. Krk měla stažený, že ani nemohla polykat, oči ji pálily, bolelo ji břicho.

Doma věděla, co se děje. Rozuměla Příbuzným, věděla, jak se vyhnout potížím, věděla, co může a co ne.

Aspoň si myslím, že Příbuzné znám.

Možná, že také ne. Alara se o ni starala stejně jako o Kemana, ale když na to přišlo, nechala ostatní, aby ji vyhodili do pouště. Alara jí mohla přijít na pomoc, když už si všichni mysleli, že je Shana nadobro pryč. Ale nepřišla. Když se nakonec Alara zjevila nad karavanou, své schovanky si nevšímala. Ignorovala ji a ukradla nějaké zvíře, jako by pro ni Shana ani neexistovala. Alara s ní ani nekomunikovala myšlenkami. Mohla jí alespoň říct, jak se daří Kemanovi.

Myslím, že by pro mě Keman přišel, kdyby mohl…

Přitáhla si nohy těsněji a schovala tvář, po které se jí potichu kutálely horké slzy a padaly na tuniku. Na světle hnědém oděvu tvořily dvě tmavé skrvny. Chvíli tonula v beznaději, když jí na mysl přišla jiná věc. Alara jim oběma ukazovala, jak zvířecí rodiče posílají svá mláďata do světa, když přišel čas, aby vyrostla a stala se dospělými.

Možná si Alara myslela, že nastal Shanin čas. Nechávala Shanu, aby se zranila, když to dívka potřebovala, aby se něco naučila. Možná to byla jenom další lekce.

Alara jim ukazovala, jak ptáci nechávají svá mláďata hladová, až je donutí vyletět z hnízda. Jak zvířata dokonce vyhánějí mladé ze svého teritoria, když jsou dost staří na to, aby se o sebe postarali sami. Příbuzní to nedělali, ale dvounožci možná ano. Třeba už je Shana dost velká. Třeba by se už o sebe měla umět postarat…

Možná to pro ni má být dobré.

Ale Shana necítila, že by to bylo dobré. Kousala si rty, aby nepopotahovala před tolika cizinci. Slzy stékaly ještě rychleji.

Když to pro ni mělo být dobré, proč jí ubližovali a zamykali ji? Jestliže Alara věděla, co jí udělají a jací jsou, proč ji nějak nevarovala? Proč jí neřekla, že existují ještě jiní dvounožci? Proč jí neřekla, co jsou zač? Kdyby se Alara chtěla ujistit, že se Shaně povede dobře, proč nepřesvědčila alespoň Keoka, aby jí poradil, na co si má dát pozor, než ji nechal v poušti?

Nasnadě byla jenom jedna odpověď: protože ji Shana nezajímala. Protože pro ni byla Shana zvíře, stejně jako pro ostatní Příbuzné. Protože ji Alara nepovažovala za nic víc než za přerostlé zvířátko svého syna.

Protože Rovy a Myre měli pravdu.

Tohle bolelo ze všeho nejvíc.

Kel seděl v očekávání na polstrované stoličce před stolem svého nadřízeného, zatímco dozorce karavan rozbaloval tuniku z kůže, kterou na sobě mělo divoké děvče. V kouzelném mléčném světle vypadala ještě lépe než pod slunečními paprsky Barvy byly jemnější, objevovaly se mnohé další perlové odstíny o kterých pod vybělujícím sluncem vpouští nebylo ani zdání.

Hodnota nového objevu mohla vyrovnat ztrátu grela a jeho nákladu při přepadení. Mohl by se z toho zodpovídat…

Dozorce byl muž středního věku. Začínal pomalu plešatět. Silnýma mozolnatýma rukama převrátil tuniku naruby a prohlížel si ji. Potom ji otočil zpět a pečlivě zkoumal každou píď.

Nakonec vzhlédl a řekl: „Opravdu to vypadá, že jsi našel něco mimořádného, Kele.“

„Mimořádného – a zatraceně cenného, pokud se nepletu,“ odpověděl směle vedoucí karavany. „Řekl bych, že elfové budou stát ve frontách na věci z tohohle materiálu. Nikdy jsem nic podobného neviděl, pokud to ovšem nebylo vyvoláno kouzlem.“

Dozorce převracel tuniku v rukou a pomalu kýval. Poškrabal se na lysině. „Řekl bych, že máš pravdu, Kele. Zkontroloval jsi, jestli to není očarované, než jsi mi to sem přinesl, že?“

„To byla první věc, kterou jsem udělal,“ ujistil ho Kel. Úplně první. Není na ní ani stopa kouzla. Tenhle materiál je opravdový.“

Dozorce se zasmál a složil tuniku. „Potíž je v tom, co je opravdové? Jak tomu budeme říkat? Ještěrčí kůže? To nezní jako něco, co bych si chtěl obléknout.“

Kel o tom chvíli uvažoval a potom se usmál. A proč ne? Materiál má větší hodnotu než to, co bylo ukradeno, a příšera mohla být jenom dobrým znamením. Musí to ovšem uvést jinak.

„Znakem lorda Berenela je drak,“ připomněl dozorci. „Proč tomu neříkat 'dračí kůže'?“

Dozorce se ze srdce rozesmál. „Proč ne?“ souhlasil. „Je to dobré jméno, dělá dojem a najdou se hlupáci, kteří tomu uvěří! Každý s trochou rozumu ví, že draci neexistují.“

„Ovšem,“ rychle odpověděl Kel. Ulehčilo se mu, že na dřívější ztrátu bylo zapomenuto. „Každý se zdravým rozumem.“

Lord Berenel se laskal s dračí tunikou. Obdivoval se perleťové hře barev na dračích šupinách. Okraj každé šupiny odrážel odstíny základního tónu. Povrch šupin rozkládal světlo na spoustu miniaturních duh. Tunika ležela na jeho černém mramorovém stole jako hromádka drahokamů. Měla však mnohem větší cenu, pokud to ovšem uměl posoudit.

Nebyla těžší než kožená tunika stejné velikosti a tloušťky, ale byla jemnější. Škoda, že se nedokonalým zpracováním zničily konce sešitých kusů, ze kterých se skládala. Kdyby ji sešili lépe, s potěšením by ji nosila i jeho lady.

Kdyby lady tuniku věnoval. Chtěl si ji ještě na nějakou dobu ponechat.

Bylo opravdu ironií, že jeho poddaní začali látku nazývat „dračí kůží“, protože lord Berenel držel v rukou to, co považoval za důkaz, že se jeho celoživotní pátrání blížilo k naplnění.

Jako mladý elf utrpěl těsně po Válce Čarodějů ztráty při nájezdech na stádo drahých koní, které se mu páslo poblíž velké pouště. Nedůvěřoval podřízeným, které získal jako válečnou kořist, když porazil jednoho ze svých nepřátel. Rozhodl se, že sám chytí viníka.

Opravdu si myslel, že ztráty má na svědomí jiný elf. S jistotou předpokládal, že odhalí nějaká kouzla. Místo toho krátce poté, co se ukryl, uslyšel prchající stádo a smrtelný výkřik jedné z jeho kobyl.

Vyběhl ven a málem si ublížil svou vlastní zbraní, protože doslova vrazil do hodujícího draka.

Zvíře zamávalo křídly a vyrobilo něco jako blesk, který na něj poslalo ze svých křídel, a omráčilo ho. Když přišel k sobě, nikde nebylo po drakovi nebo klisně ani památky Pouze krvavé skvrny a pošlapaná tráva.

Po návratu mu nikdo nevěřil. Obecně se předpokládalo, i mezi jeho zastánci, že narazil na práci nepřítele silnějšího než on, který ho porazil a omráčil. Tím se vysvětlovalo dračí zjevení. Byla to vize – iluze sestrojená nepřítelem. Po čase se rozhodl, než aby se mu dále posmívali, že udělá chloubou to, co ostatní považovali za „bláznovství“, a udělal z draka svůj znak.

Od toho dne v tichosti hledal důkaz, že jeho zjevení bylo skutečné. Že draci opravdu existují. Že není blázen, aby věřil vlastním halucinacím.

Nyní měl důkaz na dosah.

Jeho ruka se zabořila do tuniky Vzhlédl na uhlazeného a poslušného nižšího elfa, který trpělivě čekal na druhé straně stolu na další rozkazy. Mladík byl jedním z těch, kterým důvěřoval, protože ho sám vychoval a vyškolil.

„Ty dva muže, kteří našli toho grela.

„Kel Rosten a Ardan Parlet,“ okamžitě doplnil mladík po nahlédnutí do poznámek, které držel v pravé ruce.

„Odvolej je ze služby v karavanách. Dej jim něco ziskového, ale zase ne moc.“ Otroci jsou otroci a to znamená práci. Berenel si mohl dovolit dát jim postavení, kde se práce nezdála prací.

„Kel Rosten byl na stezkách karavan mnoho let,“ řekl mladík. Svraštil obočí, jak se snažil přemýšlet. „Byl známý tím, že je schopen těžit naprosto ze všeho. Možná je to dědičné nebo se to dá naučit. V prvním případě bych ho zařadil do chovu. V druhém by mohl učit mladé.“

„Udělej obojí,“ řekl mu Berenel a pustil Rostena z hlavy. „A co ten druhý?“

Mladík se usmál. „No, to je jednoduchý případ. Vím z osobní zkušenosti, jak by ti mohl nejlépe sloužit. Ardan zná víno jako nikdo jiný v karavanách a je odpovědný za většinu vinných odrůd, které zdobí váš stůl, pane.“

„Nezemřel snad právě můj sluha, který měl na starosti víno?“ řekl Berenel a snažil se vzpomenout na to, co slyšel před měsícem nebo před dvěma. Tenkrát si stěžoval, jak je téměř zbytečné svěřovat lidem, kteří mají tak krátký život, tak důležité pozice. Muž mu sloužil sotva dvacet let! „Kolik je Ardanovi?“

„Opravdu, Vaše paměť je jako vždy přesná, pane,“ odpověděl mladík s půvabným úsměvem. „Budete souhlasit s mým návrhem. Z Ardana bude ohledně vín dobrý sluha. Je mladý, ještě mu nebylo pětadvacet. Pokud se mu něco nepřihodí, mohl by vám sloužit tak padesát let.“

„Udělej to tak,“ řekl Berenel potěšený tím, že se věc tak výhodně vyřešila. Neškodilo být mezi otroky známý jako elf, který odměňuje dobrou službu a určitou míru aktivity. Nyní, když byly vyřízené maličkosti, rychle se vrátil k tomu nejdůležitějšímu. „A teď ta dívka. Možná, že je bláznivá. Mezi divokými lidmi je jich takových hodně. Pošli někoho, aby ji vyslechl a zjistil, jestli tu kůži našla nebo jestli zabila tvora, z kterého kůže pochází, nebo jestli ví, kde najít další. Ale nemarněte tím moc času. Dejte jí, no, tak deset dní, a potom ji prodejte. Nemám čas a trenéry, kterými bych plýtval na divokou holku. Navíc chci, abys poslal do pouště průzkumnou skupinu. Najděte oázu a podívejte se, jestli budete schopni vystopovat, odkud dívka přišla. Vezmi na to… hmm… lorda Quellena. Jeho kouzla by na to měla stačit. Sám jim dej vybavení a rozkazy. Nedovol, aby s někým před odchodem mluvili. Ani se ženami nebo milenkami.“

„Ano, pane,“ odpověděl mladík v úkloně. „Ještě máte nějaké přání, pane?“

„Zavolám tě, když si na něco vzpomenu,“ řekl Berenel a znovu pohladil tuniku. Přemýšlením i kouzlem se snažil najít více stop jejího původu.

Znovu a znovu mu znělo v uších jak výzva k boji: „Brzy. Už brzy.“

Jako každé ráno v pět hodin Shanu vylekalo a roztřáslo světlo. Už věděla trochu více o tom, jak to tady chodí. Nic se tím neusnadnilo, jenom se mohla vyhnout největším nebezpečím.

Ti bledí byli „elfové“ z písemností – nositelé kouzel a pánové všeho. Každý tvor se zelenýma očima, bledou pokožkou, světlými zlatými vlasy a špičatýma ušima představoval potíže. A také moc nad životem a smrtí těch druhých.

Ostatní byli „lidé“. Předpokládala, že ona musí být také člověk, protože s ní zacházeli jako s ostatními. Ti byli, jak už věděla, „otroci“ a oblékali se do hnědých uniforem. Jednu takovou jí hned prvního dne násilím oblékli.

Někteří lidé nebyli otroky, jako Kel a Ardan, zbytek mužů v karavaně a někteří další. Jejich rozkazy bylo třeba uposlechnout. Těm říkali „poddaní“ a obvykle se oblékali do karmínových tunik a kalhot, což ukazovalo, že sloužili vyššímu elfovi, kterého nikdy neviděla a který vládl všem zdejším elfům – lordu Berenelovi.

Průběh jejích dnů se dal lehce předvídat. Objevilo se mléčné světlo. Potom když se všichni vzbudili, přišel „dozorce“. Ten je shromáždil v místnosti s horkou vodou tryskající ze zdí. Každý si svlékl tuniku, vykoupal se a dostal novou.

Vedli je do další místnosti, kde dostali kus něčeho okoralého, co poprvé dostala od Ardana („chléb“, tak tomu říkali), a něco, co se mělo jíst s chlebem. Chuť té druhé věci se den ode dne měnila. Potom některé vytřídili a odvedli pryč. Ti už se nikdy neobjevili. Shana se dozvěděla, že šli ke svým novým pánům. Co se s nimi stalo, mohla jenom hádat. Zbytek se vrátil zpátky do velké místnosti, kde si krátili čas povídáním, nesmyslnými hazardními hrami a šikanováním těch, kteří si nechali nahnat strach.

Všichni, kromě Shany. Ji vždy odvedli do malé místnosti, kde se jí lidé donekonečna vyptávali na její tuniku z dračí kůže.

Díky tomu, jak se k ní chovali její první vyslýchatelé, měla dost rozumu, aby hrála hloupou. Čím stupidněji se chovala, tím menší váhu přikládali jejím odpovědím.

Zčásti to dělala ze strachu před svými věznitelí, elfy a lidmi. Elfů se bála více než lidí. Jeden z nich, údajně proto, že neprojevila

dost úcty, jí udělal něco, co ji s výkřikem bolesti srazilo k zemi. Jenom se jí dotkl a celé tělo zachvátila křeč, jako by ji zasáhl dračí výboj. Po zbytek dne nemohla mluvit.

Třásla se strachy a schovávala se před nimi. Nemusela nic předstírat, byla opravdu velmi vystrašená. Hrála hloupou. To bylo snadné, protože většinu času v malé místnosti byla blízko tomu, aby veškerý rozum ztratila.

Každý den po probuzení uvažovala, jestli má říct pravdu – a každý den se tváří v tvář svým věznitelům rozhodla, že si netroufne.

Protože kdyby podvedla Příbuzné, které měla ještě pořád ráda, nepochybně by je honili a zabíjeli. Jasně to vyplývalo z tónu jejich otázek, ačkoli si to asi neuvědomovali. Myšlenka, že by jednoho dne spatřila Alařinu kůži zdobit něčí záda, jí zavřela ústa téměř před čímkoli.

V okamžicích naprosté vyčerpanosti, kdy jí elf hrozil další bolestí, tu byl ještě jeden důvod. Příbuzní se proměňovali ve dvounožce, v elfy a lidi. Shana si už dávno nemyslela, že by to dělali pro zábavu. Ne, nepochybně přicházeli v převleku mezi lidi. Jakmile – ne jestliže, by se kdokoli z nich dozvěděl, že je prozradila, potrestali by ji způsobem, vedle kterého se chování elfů zdálo příjemnou konverzací. O tom nepochybovala. Takoví jako Lori, kteří si mysleli, že je vzteklá, by se o to postarali.

Třásla se na svém slamníku, dokud ji neodvedli. Potom přetrpěla v tichém zoufalství výslech. Předstírala, že jim sotva rozumí a že ty kousky jednoduše našla.

Zdálo se, že její taktika zabírala. Jejich chování bylo čím dál povrchnější, jako by už odpovědi nebyly důležité. To byla ta lepší část. Horší bylo, že každý den porušila nějaké pravidlo. To znamenalo bití. Spolu s bitím přicházel popis toho, co by mohla čekat, kdyby si ji v aukci koupil nový „pán“. Přesvědčovali ji, že všechno bití, které za celý den zažila, nebylo nic proti tomu, co by ji čekalo. Téměř své vyslýchatele vítala. Znamenali další den, kdy se nebude muset vyrovnat s hrůzou, že ji prodali.

Možná, že si pro ni dnes nepřijdou, myslela si bez velké naděje. Pomalu se posadila a promnula si oči. Zelené oči, které se naučila skrývat díky jedinému příteli, kterého tu měla.

Natáhla se a jemně se dotkla ramene Megwyn. Jemná starší žena se nevzbudila, když se objevilo světlo. Kajícně jednou vyprávěla Shaně, že kdysi zaspala zemětřesení. Jediná Megwyn ze všech ostatních otroků se zajímala o něco jiného než o své vlastní živobytí. První ráno, kdy byla Shana zavřená, se jí pokusil jeden z otroků ukrást dávku chleba a polévky. Přes stůl seděla vysoká černovlasá žena s jasnýma hnědýma očima a krásným úsměvem. Nečekaně vstala a vrazila zloději políček.

Přispěchal dozorce, který ji zahlédl. Shana se přikrčila, ale Meg vysvětlila dozorci všechny okolnosti střízlivým hlasem dříve, než měl zloděj šanci něco si vymyslet. Odvedli ho k jinému stolu a Meg se stala Shaninou ochránkyní.

Jsou tu tři druhy otroků, vysvětlila jí Meg první den: beznadějní, bezmocní a vlkouši. Vlkouši kořistí na ostatních, řekla takovým tónem, že Shana snadno pochopila. Beznadějní se příliš báli, že by je někdo využil, než aby se s někým spřátelili. Beznadějní vzdali všechno.

„K jakému druhu patříš ty?“ zeptala se ženy nevinně Shana.

Meg se zasmála. „K žádnému,“ řekla. „Nejsem otrok. Nebo jsem alespoň nebyla. Byla jsem poddaná.“

Tehdy se Shana dozvěděla, jak je důležitá barva tuniky. Dozvěděla se také o konkubínách.

Protože Megwyn Karan byla dříve konkubínou jednoho z poddaných lorda Berenela. „Dobrou konkubínou,“ řekla pyšně. Její žárlivá sokyně ji však obvinila, že elfovi ukradla drahokam. Ukradený drahokam jí nastrčila pod postel. Sesazená Meg dostala nejhorší trest, který mohl konkubínu potkat. Poslali ji na aukci jako obyčejného otroka.

„Čiň čertu dobře, peklem se ti odmění,“ řekla hořce Meg. Potom mlčela.

Otevřeně dívce řekla, co ji přimělo, aby ji ochraňovala. „Kvůli tvým zeleným očím,“ řekla. „Když se podívám opravdu zblízka, máš trochu špičaté uši. Radši bys oboje měla skrýt, pokud ovšem netoužíš po potížích. Jsi míšenka, děvče. Nevím, jak to, že si toho ještě nikdo nevšiml, ale jsi míšenka.“

Meg jí vysvětlila všechno o míšencích a vyprávěla jí to málo, co věděla o Válce Čarodějů. Když jí Shana zkusmo řekla o síle, kterou mívala, Meg jenom pokývala hlavou. „To je čarodějná síla, správně," řekla. „Kdybys ji mohla dostat zpátky, mohla bys nás obě odtud dostat. Potom bychom zamířily do lesů. Říká se, že tam žijí čarodějové. Šla bych s tebou. Mohla bys říct, že jsem tvá matka a oni by mě tam mohli nechat."

Pokud se odtud vůbec někdy dostanou. Jestli se vůbec Shanina moc vrátí a jestli Shana přežije každodenní výslech.

Znovu zatřásla Meg a tentokrát žena otevřela oči. V té chvíli vešel ne jeden, ale hned několik dozorců.

„Shano!" zavolal jeden. Meg se rychle posadila, jako by zavolali její jméno. Podívala se přes rameno na příchozí, podívala se zpátky na Shanu a zamračila se.

„Neodpovídej, dítě," zašeptala trochu třaslavým hlasem. „Ať přijdou k nám. To nejsou muži lorda Berenela. Nemají tu co dělat."

Opravdu. Muži měli na sobě modré tuniky a modré kalhoty místo červených. „Která z vás je Shana?" zahřměl nejbližší. Uchopil jednoho otroka za paži a zatřásl jím. Otrok ukázal prstem a dozorce zamračeně vzhlédl.

„Už jdou," zamračila se Meg a položila ruku na Shanino rameno. „Nehýbej se. Máš práva jako majetek lorda Berenela. Budu s tebou."

Shana se nemohla hýbat, i kdyby chtěla. Byla paralyzovaná strachy. Znala tohle naparování a pohled v očích. Tak vypadali surovci, když věděli, že je nikdo nechytí.

S každým jejich krokem se více stahovala do sebe. Zdálo se jí, jako by se procházeli po jejím srdci.

13

„Která z vás je Shana?“ zeptal se největší z mužů, blondýn s bradkou, tvrdou tváří a divnýma bezbarvýma očima. Shlížel na obě ze své výšky, jako by byly smetí z ulice a on se rozhodoval, jestli jej má nakopnout.

„Shana má být děvče, pamatuješ?“ řekl brunet po jeho pravici a odmítavě vrtěl hlavou nad Meg. „To nebude tahle stará čarodějnice.“

Podsaditý tmavovlasý muž Meg odstrčil, bolestivě Shanu uchopil za rameno a násilím ji donutil vstát. „Tohle by mělo být to, co chceme, Rane.“ Vystrašená Shana mu bezvládně visela v rukou. Meg se zvedla.

„Tak moment, počkejte,“ pronesla autoritativním hlasem, který u ní Shana neznala. Pozvedla hlavu a dívala se na něj přes nos, jako by on byl něco nepříjemného, na co šlápla.

„Nepatříte k lidem lorda Berenela. Kdo vám sem dovolil vstoupit a vyžadovat otroky?“

V první chvíli všichni čtyři o krok ustoupili. Dokonce i muž s tvrdými rysy znejistěl. Když se jeden z otroků hystericky rozesmál, dali se zase dohromady.

Muž opět popošel dopředu, zvedl paži a uhodil Meg hřbetem ruky. Plesknutí masa o maso se rozeznělo místností. Vystrašení otroci se ještě více přitiskli ke zdem. Megina hlava se silou úderu zvrátila a omráčená Meg upadla na zem.

„Nás budeš poslouchat, děvko,“ procedil mezi zuby blondýn. Jeho úzké rty se mu neznatelně zkroutily do krutého úsměvu. Masíroval si zčervenalou ruku.

Meg se znovu začala štrachat na nohy. Umínila si, že je porazí. Shana nechápala proč. Jednu chvíli se snažila vyprostit. Muž s ní zatřásl, až se jí rozcvakaly zuby, a Shana opět ztratila sílu.

„Myslím, že bychom jí měli vysvětlit, co je úcta, Rane,“ řekl tmavý muž. „Dej jí za vyučenou. Já počkám.“

Tmavovlasý muž předal Shanu do chladných pevných rukou blondýna. Jeho dva tuctoví společníci přinutili Meg vstát. Dva ji drželi mezi sebou, zatímco se jí tmavovlasý muž díval do očí.

„Tohle je rozdíl mezi tebou a mnou, otroku," řekl a uhodil ji stejně jako blondýn. Hlava se jí zvrátila, ale tentokrát Meg nemohla upadnout.

„Tohle." Plesk. „A tohle."

Bil ji chladně a systematicky. Začal u obličeje a propracovával se dolů. Zasazoval jí ošklivé rány, které vyrážely dech. Neustále měla nedostatek kyslíku.

Meg nejdříve křičela a bojovala, ale nepomáhalo jí to o mnoho více než Shaně. Když blondýn pustil míšenku, schovala si hlavu do dlaní. Nemohla se dívat. Schoulila se u jeho nohou do vystrašeného klubíčka. Tichou místností duněly tupé údery. Megin křik se brzy změnil na kňourání a potom už jen sténala.

Klapnutí dveří bylo v tichu tak hlasité, že zarazilo i tmavovlasého muže. Shana vzhlédla…

V zápětí toho litovala, protože se dívala přímo na Meg. Meg byla potlučenou, krvavou věcí, která zplihle visela z rukou jejích mučitelů. Měla oteklé oči, z tuctu ran na obličeji jí crčela krev a mokvala v koutku úst.

Kroky ode dveří jí přiměly, aby se otočila na příchozího. Několik okamžiků doufala, že je Meg zachráněna, protože to byl jeden z dozorců lorda Berenela.

Dozorce se však jen zběžně podíval na Meg a otočil se k surovému muži. „Chceš mluvit s touhle, nebo ne?" zeptal se a strčil do Shany špičkou boty.

„Chci," řekl blondýn. „Tahle žena mě vyrušila. Špatná výchova, chlapče. Nezná svoje místo."

Dozorce se znovu podíval na Meg a potom mávl ke dveřím. „Postarám se o to," řekl. Vešli dva další muži v karmínových tunikách. Převzali Meg a táhli ji mezi sebou pryč, jako by nebyla víc než pytel smetí.

Tou dobou se Meg probrala tak, že věděla, co se děje. Shana naposledy viděla, jak ji plačící táhnou ven ze dveří. Na podlaze po ní zůstaly kaluže krve.

Shana vzhlédla na blondýna, ale okamžitě oči sklopila, protože se na ni muž díval. Ani se nepokusila bránit, když po ní hrábnul a postavil ji na nohy.

Strkal ji před sebou a Shana klouzala v kalužích krve. Určitě věděla jenom jedno: nebude muset předstírat, že jeho otázkám nerozumí.

Strachy nemohla mluvit.

V malé předsíni se Kel setkal s agentem lorda Revenela. Vřel zlostí a hledal nejmenší záminku, aby ho nařídil vymrskat z budovy. Stačilo už jen to, že Ran vystrašil tu divokou dívku tak, že ztratila zbytek svého skromného rozumu. On dokonce vešel do příbytku otroků, jako by mu patřili, zbil bývalou konkubínu k smrti a díky němu ostatní otroci tak zpanikařili, že žádný z nich už nebude chtít mít se Shanou nic společného.

Dokonale zničil poslední Kelovu naději, že děvče prozradí nějakou stopu ostatním otrokům. Doufal, že z ní něco dostane konkubína. Velmi dobře znal typ ženy, jakým byla Meg. Slib, že ji propustí, by jí rozvázal jazyk. Příslibem, že stane jeho osobní milenkou (měl totiž nějakou slíbenou), by z ní vylákal všechno, co kdy splynulo z dívčiných rtů.

Byla hezká. A navíc byla také trénovaná. Poddaní jako Kel se velmi zřídka dostávali k trénovaným konkubínám, které se ještě méně pravděpodobněji stávaly jejich milenkami. Tenhle blázen celý jeho plán zničil.

„Chci slyšet, co k tomu můžeš říct," řekl stroze blondýnovi s kamennou tváří. „Zabil si výborný kus majetku a zničil jiný. Lord Berenel nám nařídil, abychom dívku drželi v bezpečí, ty cvoku! Neříkal, aby se strachy zbláznila! Máš právo ji vyslýchat – vyslýchat ji a nic víc! Až ji na aukci dostane agent tvého lorda, potom si s ní dělej, co chceš. Ale do té doby je lordova, rozumíš?"

Muž pokrčil rameny, modrá tunika se napnula na svalech, které mohly soupeřit s Ardanovými. „Ta holka něco ví," řekl. „Říkám ti, že něco ví. Jenom se tváří jako idiot!"

Kel rychle přemýšlel. Nebyl si jistý, jakou má muž hodnost. Zřejmě vyšší než on. Hádka by Kelovi jenom uškodila.

Stále však mohl proměnit neštěstí v zisk. Pokud je muž přesvědčený, že dívka skrývá nějaké informace, mohl o tom stejně dobře přesvědčit i ostatní. Tak by se dala vyhnat dívčina cena, jejíž část bude patřit Kelovi. „To může být pravda," zabručel. „Přesto nemáš právo na ni sahat. Zabil jsi také cvičeného otroka, konkubínu! Co s tím uděláš?"

Ran pochybovačně pozvedl obočí. „Co dělala cvičená konkubína mezi otroky?" protáhl, protože Kelovi nevěřil ani slovo.

„Byla to zlodějka," řekl pichlavě Kel a strčil druhému muži do ruky seznam. „Podívej se sám. Megwyn Karan, cvičená konkubína, osobní majetek lorda Berenela, věnovaná lordu Jondarovi. Sem ji poslali za krádež. Kradla, ale to ještě neznamená, že zapomněla vše, co ji naučili. Ani to nesnížilo její hodnotu."

Správně předpokládal, že muž neumí číst. Blonďák rychle očima přelétl seznam, který držel vzhůru nohama, a znovu pokrčil rameny. Tentokrát omluvně. „Nevěděl jsem to," řekl krátce. „Chovala se jako domácí otroci, kteří sami sebe občas považují za poddané. Jakou měla cenu?"

Kel nadhodil cenu dvakrát vyšší, než byla ve skutečnosti.

„Já ti něco řeknu. Dám ti dvakrát tolik," snížil Ran hlas ve snaze přesvědčit ho. „Mělo by to vyrovnat všechny potíže. Sežeň za ně jinou cvičenou dívku, třeba na jedné z aukcí lorda Dyrana. Řekni jí, že jí změnili jméno na Megwyn Karan. Tvůj lord nepozná rozdíl."

Kelovi se na chvíli zatočila hlava a lákalo ho ponechat si všechny ty peníze…

Lord Berenel byl spravedlivý pán. Když řekne elfovi o úplatku, Berenelův dozorce se postará, aby pro něj z obchodu také něco ukáplo.

„Udělám to tak," řekl klidnějším hlasem. Ran roztáhl ústa do něčeho, co pravděpodobně považoval za úsměv, a podal mu těžký váček.

„Díky příteli," řekl. „Jsem rád, že mi rozumíš."

„Já jenom doufám, že chápeš, proč už tě k tomu děvčeti znovu nemohu pustit," řekl mu Kel. „Nemám s ní nikoho nechat vícekrát hovořit. Teď, když jsi ji tolik vystrašil…"

„Ano, rozumím," řekl rozmrzele blondýn. „Stálo by tě to kůži. Předpokládám, že nemám jinou šanci."

„To je přesně ono. Hlavu vzhůru, vždycky je tu aukce." Když bylo nyní všechno urovnáno, Kel netrpělivě čekal, až muž odejde. Z těch vybledlých očí mu běhal mráz po zádech a Ranův nevýrazný obličej k sebevědomí také moc nepřispíval. Měl nepříjemný pocit, že se za ním skrývá zabiják, který se v zabíjení vyžívá.

Zdálo se, že Ran tuhle porážku přijme sportovně.

„Pravda," řekl neutrálně. Otočil se. Otrok mu rychle otevřel dveře, oči rozšířené strachem. Ran se usmál a chlapec téměř omdlel.

Určitě slyšel, se stalo té ženě. Kel se musel násilím držet, aby ho ze dveří nevystrčil.

Ran se ohlédl přes rameno. „Díky," řekl stroze.

„Bůh chraň tvého lorda." Kel se nemohl přimět, aby popřál muži osobně.

Nezdálo se, že si toho Ran všiml. „I tvého." Vyšel ze dveří. Kel doufal, že zároveň z jeho života.

Počkal pár okamžiků, až Ran opustí chodbu, a zamířil rovnou ke svému dozorci.

Tahle událost by měla vyhnat dívčinu cenu nečekaně nahoru, pomyslel si samolibě. Jestli mu nahlášení úplatku a celé té záležitosti nevynese vlastní trénovanou dívku, pak už nic. Megwyn se mu pomalu vytrácela z mysli. Začal snít. Myslí se mu promítaly jeden za druhým obrázky dívek, které převáželi po stezkách. Možná, že si bude moci dokonce vybrat. Vždy se mu líbila drobná černovlasá stvoření, která výborně tančila. Zasmál se. Nebo by si vybral dívku s vlasy jako ženy elfů a pokožkou bílou jako sníh. Nebo radši nějakou rudovlasou kočičku…

Snad se jeho dnešní celodenní práce vyplatí!

Obrovská růžová aukční místnost se podobala míse, na jejímž dně se nacházela Shana. Ze stropu se snášelo růžové rozptýlené světlo, stejně jako ve všech místnostech, kde Shana dosud byla. Za posledních dvacet dní ani jednou nezahlédla slunce.

Stála na vyvolávací ploše sama. Srdce jí tlouklo tak hlasitě, že sotva slyšela. Napůl omdlévala. Nahoře byly v kruhu stovky

hrabivých tváří lidí nebo elfů. Všichni se zatajeným dechem poslouchali, jak licitátor popisuje její původ a vlastnosti, o kterých sama neměla ani zdání.

„Dobře si ji prohlédněte, pánové a elfové! Silná, ohebná, bojuje jako pouštní bouře, ale vyrovná se dobře trénovanému loveckému psu! Poklad pouště, potřebuje znalého pána, aby roznítil oheň, který zatím jen doutná pod povrchem. Všimněte si těch svalů, dobře stavěné kostry! Na té dívce není ani deko tuku. Není na ní nic, co by netěšilo oko! Představte si ji jako vašeho osobního strážce! Představte si, jak vyhrává v aréně se zručností rozeného zabijáka!“

Bojovat? Zabiják? Já? Ale…

Licitátor do ní dloubal, dokud se neochotně nepohnula. Nebylo se tu kde schovat před tolika upřenými pohledy. Roztřásla ji zima, zčervenala horkem. Licitátor ji nutil chodit dokola, zatímco pokračoval ve svém chvalozpěvu.

V davu rozeznala několik tváří. Zaznamenala světlovlasého muže, který stál vedle svého společníka, když tloukl Meg. Byl v druhé řadě sedadel s nejbohatšími zájemci. Čekal trpělivě jako škorpion. Stál za elfem ve stejně modré tunice, která byla však bohatěji zdobena stříbrnou výšivkou. Upřeně se dívala do bezbarvých chladných očí. Upoutaly všechnu její pozornost.

Licitátor se dostal ke konci svého proslovu. S úlekem se probrala, když první nabídka přišla od nadřízeného toho krutého muže. Odvrátila se. Srdce se jí rozběhlo o závod, krk měla stažený, v hlavě jí hučelo.

Další nabídky následovaly rychle za sebou. Shaně zprvu dělalo potíže všechny sledovat. Vypadalo to, že sem většina lidí přišla kvůli ní. Hlasy vyvolávaly čísla. Každé bylo vyšší než to předešlé. Občas vykřiklo číslo několik mužů najednou.

Nejsou mezi nimi ženy. Proč tu není ani jedna žena?

V davu nebyla jediná přátelská tvář. Každý, ať už člověk nebo elf, se zdál chladnější a tvrdší než jeho soused. Očima sledovala přicházející nabídky Doufala, že zahlédne alespoň náznak soucitu, když už nic jiného. Neviděla nic než hrabivost, vzrušení nebo chladnou vypočítavost.

Až na toho krutého muže. Nyní začal reagovat. Jeho elf neustále navršoval nabídky a brzo byla jeho nabídka každá druhá. Licitování začalo řídnout a pokračovalo v něm stále méně zájemců. Krutý muž si olízl rty, jako by ochutnal vybraný pokrm.

Shana ho sledovala s fascinací oběti kobry. Díval se jí přímo do očí. Když si uvědomil, že se na něj Shana dívá, nevědomky si znovu olízl rty a usmál se.

Jeho úsměv ji málem podtrhl nohy Zastavilo se jí srdce. V hrudníku jí zamrzl dech. Muž vytvořil nejsadističtější úsměv, který kdy viděla.

Zájemci odpadávali jeden za druhým a mužův úsměv se rozšiřoval. Nakonec na další nabídku odpovědělo jenom ticho. Zazubil se.

„Poprvé!“

Shana zavřela oči a snažila se silou vůle zabít sama hned na místě. *Nemohu jít k němu. Nemohu. Udělá něco horšího, než že mě zabije. Radii bych byla mrtvá…*

„Podruhé!“

Najdu nůž, kus střepu, kámen, něco ostrého a zabiju se. Určitě se…

Vtom se ozval další hlas.

„Tři sta!“

Shanina víčka vyletěla vzhůru. Dav se s mručením otočil. Spatřili hnědovlasého muže, který seděl v horních řadách. Vstal na znamení, že nabídka byla jeho.

Nabídka, která převyšovala tu poslední o celou stovku zlatých mincí.

Dav začal hučet. Licitátor se zamračil. „Budu muset zkontrolovat, jestli tolik máš, poddaný,“ začal. Muž postoupil na světlo a ukázal svoji livrej. Licitátor zbledl.

„Odpusť,“ zamumlal. „Muži lorda Dyrana jsou vítáni s jakoukoli nabídkou.“

„Nabízím tři sta,“ řekl muž chladně.

Zpocený licitátor se obrátil k pánovi krutého muže. „Co na to lord Harrlyn?“

Elf vzhlédl na muže v horní řadě, potom pokrčil rameny. „Můj lord by nechtěl stát v cestě zájmům lorda Dyrana. Dívka patří jemu.“

Sedl si. Krutý muž usedl o okamžik později. Tvář mu zchladla, uzavřel se do sebe. Shana však zahlédla výraz jeho očí. To, co v nich viděla, ji přimělo, aby si slíbila, že se nikdy – nikdy nedostane do jeho rukou.

„Poprvé?“ Licitátor udělal pomlku, ale žádná nabídka se neobjevila. „Podruhé, potřetí! Prodáno muži lorda Dyrana! A nyní pánové a elfové, párek tančících dvojčat, chlapec a dívka! Počkejte a obdivujte se jejich krásným pohybům!“

K Shaně přistoupil jeden z poddaných a odvedl ji. Jakmile došli pod schody, strhl jí mečem obojek.

Další šok, který ji probral.

Ještě více ji udivilo, že poddaný podal meč muži výměnou za těžký váček. Poprvé se na muže podívala. Strnula.

Měl v tváři nadutý výraz. V hustých hnědých vlasech se daly najít šedivé prameny. Tomu odpovídaly i linie hranatého obličeje. Jeho vrásky nebyly od smíchu. Vytvořily se mu neustálým mračením. Rýhy kolem očí Shaně připomněly nazlobenou ještěrku.

Jeho livrej byla bohatší než elfova: celá z hedvábí a sametu, zlaté a karmínové barvy, z obojku mu visely opravdové klenoty…

Jako obojek, který našla. Jenom méně hezký.

„Pojď, děvče.“ Škubnutí za provaz ji přinutilo ke klopýtavé chůzi. Muž pohrdlivě ohrnul ret a ušklíbnul se její neohrabanosti. „Proč chce můj lord tuhle věc, to nikdy nepochopím,“ řekl sebejistým hlasem mladému poddanému. „Nevypadá moc užitečně. Ale člověk musí poslouchat rozkazy.“

Mladík opatrně přikývl a trochu postrčil Shanu směrem, kam ji táhli. „Jdi s ním, děvče,“ řekl hrubě, jako by se jí chtěl co nejdříve zbavit. „Teď patříš lordu Dyranovi.“

Muž škubl provazem podruhé, potom se náhle otočil a vydal se chodbou, která vedla pod vyvolávacím místem. Spěchala za ním, aby ji za sebou netáhl. Když se dostali do hlavní haly promasírovala si krk, kde ji škrtil obojek. Uvažovala jestli se nedostala z bláta do louže.

Dyran musí být tak mocný elf, že se mu ostatní nechtěli postavit. To znamená, že jeho kouzla byla silnější než jejich. Co s ní chce dělat?

Určitě chce znát tajemství dračí kůže. Jestliže jsou jeho kouzla o tolik lepší…

Roztřásla se, ale muž, který ji vedl na provaze, si toho nevšiml. Jenom se na ni krátce podíval a pokračoval v chůzi.

Vyšli ze dveří na konci chodby do slunečního svitu.

Shana se podívala vzhůru na slunce, na krásou modrou oblohu nad budovami, na svobodný svět, který dříve považovala za samozřejmost. Vzpomněla si na všechny chvíle, které strávila venku pod stejnou oblohou a sluncem. Na dobu, kdy si svoji svobodu ani neuvědomovala, protože jí přišla samozřejmá. Rozbolela ji hlava a srdce.

Kemane – Kemane, co mám dělat?

Náhle se nechtěně rozplakala.

Muž prudce zatáhl za provaz, až se rozběhla dopředu. Jen stěží vyrovnala pád. Kašlala a dusila se pod sevřením obojku. Tvářil se nazlobeně. „No tak pojď, děvče, nemám na tebe celý den!“ zabručel a znovu škubl. Potom se vydal tempem, kterému Shaniny krátké nohy sotva stačily. Klopýtala za ním oslepená slzami. Oběma rukama si přidržovala obojek od krku, jinak by ji zadusil.

Rychle přešli prázdný dvůr. Tak rychle, že sotva stačila nabrat rovnováhu, když už byli u tunelu do venkovního rozlehlého náměstí. Ani na chvíli nezastavil. Jenom ji protáhl tunelem do hluku a chaosu přeplněného rozžhaveného náměstí před městským opevněním.

Jakmile se museli proplétat davem, zpomalil a Shana mohla lépe dýchat. Vedl ji nakrátko, aby mezi nimi nikdo nemohl projít, a tím Shanu málem zadusil. Uchopil ji za loket a tlačil před sebou, aby je dav nerozdělil.

Na druhé straně náměstí, uvnitř chodby vedoucí pod městské hradby, čekal muž se dvěma koňmi. Obě zvířata byla opásaná koženými popruhy na zádech měla nějaké měkké vycpávky. Zamířili přímo k němu. Muž zamával, jakmile se pohledy obou setkaly.

Shana přemýšlela, proč jsou koně tak podivně vystrojení. Bylo by hrozně obtížné vymotat zvíře ze všech těch popruhů, aby se dalo sníst. Ačkoli, postroj by mu nedovolil utéct, kdyby ho chtěli zabít…

„Nějaké potíže?“ zeptal se její věznitel, když dorazili k muži, tak tichým hlasem, že se Shana divila, že ho mohl ten druhý zaslechnout.

„Zatím ne.“ řekl štíhlý muž, kterému přes obličej padala patka z dlouhých tmavých vlasů. Nervózně se podíval přes rameno. „Ale začínal jsem mít obavy.“

Druhý muž se ještě více zamračil. „Čím dříve se odtud dostaneme, tím lépe. Jestliže si začínáš dělat starosti ty potom bych jich já měl mít už plnou hlavu.“ K Shaninu naprostému údivu ji muž přitáhl na stranu ke koním, vytáhl ji nahoru a složil napříč přes přední část vycpávky.

Co to dělají? Chtějí, abych jela na koni, jako by to byl grel? Ale…

Snažila se přehodit nohu přes krk zvířete a posadit se, jako když jela na grelovi. Muž vložil nohu do důlku po straně vycpávky přehodil nohu přes zadek zvířete, takže Shana seděla před ním. Přivázal ji k vycpávce, pokýval svému zasmušilému společníkovi a koně se krokem vydali dunivým tunelem do volného prostoru za městem. Zanedlouho byli od městských hradeb tak daleko, že muži na jejich vršku nebyli o mnoho větší než malá zrníčka. Město se rychle ztrácelo. Koně byli rychlejší, než Shana původně odhadovala.

Jeli v naprostém tichu. Dlouho byl slyšet jenom klapot kopyt na udupané cestě. Když se vydali na cestu, bylo slunce v nadhlavníku. Nezastavili na odpočinek, dokud se slunce nedotklo horizontu. Tou dobou se krajina změnila z roviny na kopcovitou, ze zanedbané na kultivovanou a nakonec se proměnila v les. Na hluboký a divoký les. Shana nejasně tušila, že touhle cestou se moc často nejezdí. Cesta se větvila do úzkých cestiček, ztrácejících se mezi stromy.

Když konečně zastavili, všechno ji bolelo. Jet na koni nebylo stejné jako na grelovi. Grel se pohyboval rychle, jedině když ho něco vystrašilo. Koně přestali cválat, pouze když jim to jezdec nařídil. Cval, jak Shana zjistila, byl pro jezdce nejbolestivější způsob pohybu, jakého byl kůň schopen. K tomu ještě přispěl fakt, že

nevěděla, jak se na koni jezdí. Každý pohyb, který udělala, aby si ulevila, se zdál špatný. Soustavně musela udržovat rovnováhu, stále poskakovala jako míček. Bolavé svaly ji dokonale odváděly od strachů dnešního rána.

Oba jezdci odvedli koně z hlavní stezky na pěšinu, která ji křížila. Sledovali po nějakou dobu sotva znatelnou stezku, až se přes ni v jednom místě přelil potůček. Zastavili. Shana očekávala, co se bude dít, s novým strachem. Neměla ponětí, co může očekávat. Její situace byla sama o sobě dostatečně děsivá.

Lesní ticho nebylo tak dokonalé, jak si Shana nejdříve myslela. Jakmile se koně zastavili, Shana uslyšela pod keři šum a ve větvích pohyb ptáků. Byly to jiné zvuky než ve vysušené zemi kolem Doupěte. A přece se jim podivně podobaly.

Oba muži sesedli. Jejich boty tupě zaduněly o zem. Shanin věznitel jí strohým gestem naznačil, aby také sklouzla. Ani ji nenapadlo neposlechnout. Stejně ani nevěděla, jak se to zvíře dá ovládat. Kdyby ji nepřidržoval, dávno by z koně spadla.

Podařilo se jí přetáhnout bolavou nohu přes krk zvířete a sklouzla dolů. Ještě že ji věznitel zachytil, protože ji kolena neudržela. Složila se mu do náruče, nohy měla v křeči. Kousala se do rtů, až jí vytryskly slzy. Snažila se nohy uvolnit. Posadil ji na staré listí z loňského podzimu – a položil jí ruce na krk.

Překvapením a hrůzou vykřikla, než pochopila, k čemu se chystá. Rozepnul jí obojek a odhodil ho do lesa. V obličeji měl výraz někoho, kdo zahnal zmiji.

Potom, poprvé od oázy, mohla slyšet myšlenky. Jeho myšlenky!

Klid, děvče. Už jsi s přáteli. Je mi líto, že jsem na tebe musel být tak hrubý, nemohl jsem se prozradit.

„Jmenuji se Rennis Draythom," řekl nahlas. Když mluvil, jeho tvář se začala proměňovat. Vlasy a celková stavba těla zůstaly stejné, ale kdyby Shana neviděla tu proměnu na vlastní oči, nevěřila by, že před ní stojí ten samý muž, co ji vyhrál na aukci.

Zdálo se, jako by jeho rysy na okamžik byly v plamenech. Potom se vyjasnily a přestavěly. Tvář omládla, oči zezelenaly, ušní boltce se prodloužily a jemně se zašpičatěly. Největší změna se

odehrála v celkovém vzhledu a v oblečení. Měl veselejší a jemnější výraz, bohatá livrej zcela zmizela. Nahradila ji obyčejná hnědá tunika a kalhoty, obojí přepásané obyčejným koženým pásem.

Úplně někdo jiný. Líbil se jí mnohem více než muž, který ji koupil na aukci a kterého se bála.

„K–k–kdo jsi?“ koktala, oči rozšířené hrůzou.

Pád a cinkání sedla o zem ji vylekalo. Otočila se na druhého muže. „Je to čaroděj, samozřejmě,“ procedil mezi zuby muž a nohou odsunoval postroj ke straně. „Jako já. Jako budeš ty, jestliže budeš žít tak dlouho.“

Shana se podívala blíže a zjistila, že se změnil stejně jako Rennis, ačkoli jeho oblečení zůstalo stejné. Jenže on na sobě neměl livrej.

Její dřívější věznitel jí podivně poklepal na hlavu. „Všechno je v pořádku. S námi jsi v bezpečí. Vždycky vyhledáváme míšence. Dozvěděli jsme se o tobě a podařilo se nám najít způsob, jak tě koupit, aniž bychom vzbudili podezření.“ Rennis se podíval na svého společníka a usmál se. „Chtěl jsem tě upozornit, že jsme na tvé straně, ale obojky blokují naši moc. Jestliže mezi ně někdy půjdeš jako my, dostaneš falešný. Vypadá jako jejich, jenom v sobě nemá žádná kouzla. Tak se můžeš proměnit, abys vypadala jako čistokrevný člověk, a pracovat jako náš agent. Pokud to ovšem budeš chtít dělat. Až se naučíš kontrolovat svou moc, budeš si moci dělat, co chceš. Abych řekl pravdu, moc míšenců Citadelu neopouští.“

„Proč mi pomáháte?“ řekla a myslela si: *Tohle je jako z pohádky, to není doopravdy. Záchrana nepřichází odnikud a v poslední chvíli. To by se nemělo stát, nedává to smysl. Cožpak spím a všechno se mi jenom zdá?*

Nespíš, řekl jí Rennis přímo do mysli, stejně jak to dělávala Alara. *Všechno je doopravdy. Nejsi první míšenec, kterého jsme koupili na aukci. Snad také ne poslední. Jediný rozdíl je v tom, že jich jenom málo stálo tolik, co ty!*

Omráčeně zamrkala. „Ale…“

„Stihli jsme to v poslední chvíli, víš,“ pokračoval a ignoroval její zmatení. „Na aukci se tě chystal koupit opravdový vyslanec lorda Dyrana. Zadrželi jsme ho v hostinci. Oblékl jsem si jeho tvář a vzal

jeho zlato. Probudil se právě včas, aby doběhl do aukční síně a zjistil, že jsi pryč. Možná také zjistil, že má mnohem lehčí kapsu. Má svému lordovi co vysvětlovat.“

Něco chtějí, pomyslela si podezíravě. Nikdo nedělá nic, aby za to něco nechtěl. Mezi otroky se naučila v takovéto situaci držet jazyk za zuby. Brzy se dozví, co chtějí. Pokud to není tajemství dračí kůže…

„Co měly znamenat ty zvěsti o dračí kůži?“ zeptal se Rennisův společník. „Slyšel jsem je po celém městě. Má to být něco, na čem se dá hodně vydělat, když poddaní všude hledají draky. Kdybych nemusel zachovat svou podobu a charakter, smál bych se z plných plic. Ještě nikdy jsem neslyšel takový žvást!“

Rennis pokrčil rameny. „Zeptej se děvčete, Zede,“ řekl krátce a obrátil se, aby sundal své sedlo. „Slyšel jsem méně než ty a nenamáhal jsem se přečíst Tarna, než jsem ho dostal.“

Zed se chvíli zaobíral svými zavazadly, než se konečně neochotně obrátil k Shaně. „Tak,“ řekl vlídně, „co má být ta dračí kůže?“

Rozhodla se lhát. Uvidí, jestli z toho vyklouzne. Jestliže jí tito lidé čtou myšlenky celou dobu, budou vědět, že lže. Ale jestliže ne, nebo pokud je Shana silnější než oni, nebudou mít ani zdání. Bude to dobrá zkouška. Potom bude přesně vědět, jak moc jsou její myšlenky v soukromí.

„V poušti jsem objevila malé ještěrky,“ řekla drze. „Měly nádherné barvy, protože byly tak jedovaté, že by skolily i dospělého jednorožce.“

„Že by skolily alicorna?“ To na Zeda zapůsobilo. „Myslel jsem si, že je nemůže otrávit nic jiného než jejich vlastní zloba! To je ale odporný plaz!“

Vážně pokývala hlavou povzbuzená odpovědí. Zed viditelně nedokázal nebo nechtěl testovat její myšlenky. „Je legrace, že v pouštích jsou jedovaté věci tak krásné.“

Rennis vzhlédl od své práce a usmál se. „To je proto, že jim příroda nakázala svými barvami vykřikovat do světa, že představují nebezpečí.“

Shana kývla. Tak to přesně říkala Alara, jenže jinými slovy: *„Nejjedovatější tvorové mají zářivé barvy, protože se nepotřebují skrývat a používat mimikry. Někdy jejich krásné barvy přitahují hloupé a nezkušené, aby se stali jejich večeří.“*

Pokračovala ve své „pohádce“. „Protože byly opravdu jedovaté, daly se lehce zabít, pokud jsem se k nim přiblížila. Nepohybovaly se moc rychle a většinu času se vyhřívaly na slunci. Začala jsem je zabíjet, protože jsem se vedle nich bála spát. V házení kamenem jsem měla docela dobrou mušku. Chtěla jsem je ještě nějak využít a protože se nedaly jíst (maso měly také jedovaté), začala jsem z nich stahovat kůže, ze kterých jsem si potom sešila tuniku. Muži, co mě našli, jí pojmenovali dračí kůže. Nevím proč. Nevěřili mi, když jsem jim říkala, odkud ji mám.“

Zed nechutí zabručel a odhodil si patku, která mu padala do oči. „Elfové! Pro ně vždy musí být ve všem nějaké tajemství. Každý musí nutně něco skrývat. Ani vlastní matce by neřekli pravdu. Nikdy nikomu nevěří.“

Zdálo se, že se Zedovi svou historkou přiblížila. V každém případě se na ni přestal mračit a začal jí vše vysvětlovat. Rozbaloval něco, co vypadalo jako lůžka.

„Strávíme noc tady v lesích,“ řekl. Z vaků, které měl za jízdy přivázané za sebou, vytáhl kovovou mísu a nějaké věci, které Shana nedovedla určit. Pohlédl nahoru na Shanu a pochybovačně zvedl obočí. „Nebudeš mít žádné potíže, viď? Je to tu pěkně drsné. Tím myslím, že tu nejsou sprchy, opravdové postele a jídlo si tu nemůžeš vybírat…“

Teď se pro změnu dívala tázavě ona. „Většinu života jsem strávila v kopcích o mnoho sušších, než je to tady,“ podotkla. „Měla jsem jako přikrývku daleko méně. Spala jsem s ptáky a dvourožci na písku. Sama jsem si lovila jídlo. Přežila jsem písečnou bouři.“

Mladší muž zamrkal a klesla mu čelist. „Ty jsi opravdu divoká, viď?“ řekl potichu Zed a odnášel něco dozadu.

Pokrčila rameny. „Když o mně víte tak málo, proč jste mě tedy zachránili?“ zeptala se. Nahlas vyslovila otázku, která ji užírala od chvíle, kdy jí Rennis řekl, kolik úsilí kvůli ní vynaložili.

„Kvůli tvým schopnostem,“ řekl Rennis z druhé strany mýtinky, kde rozbaloval své věci. Vstal a přišel k ní. „Kouzlo je – hlučné, abych tak řekl. Provází ho jakýsi duchovní zvuk. Čím více síly máš, tím je zvuk silnější, pokud nejsi opravdu hodně dobrá, abys ten zvuk uměla skrýt. Tvůj obojek potlačil tvoje schopnosti, jenomže aby to mohl udělat, vydával zvuk. V tvém případě velmi silný zvuk, který nám, kdo ho můžeme slyšet, prozradil, že máš velkou sílu. Proto jsme tě přišli zachránit. Tvůj potenciál je obrovský a stál za to riziko. Dala by sis teď něco k jídlu?“

Náhlá změna tématu ji tak překvapila, že jenom kývla. Rennis se vrátil ke svým zavazadlům a začal se jimi prohrabávat. Shana ho pozorovala a škrábala se na chodidle. Náhle jí vytanula na mysli otázka, na kterou se nezeptala.

Proč by potřebovali někoho s tak velkou silou? Proč by ho potřebovali tak moc, že riskovali odhalení?

Rennis se vrátil a podal jí ovoce, tvrdý chléb a kus sušeného masa. Poděkovala mu. Protože ji stále bolely nohy, zůstala sedět na místě, zatímco Zed s Rennisem obstarávali nocleh.

Uvažovala, na co ji potřebují.

Odpověď však byla ve hvězdách.

14

„Na obloze se hromadily černé mraky. Hádku podbarvovalo nepřetržité vzdálené hřmění. „Ne!“ křičel Keman. Jeho ocas se zmítal v prachu. „Nevěřím ti, mami! Shana je moje sestra. Je moje sestra víc, než ta líná hromada zloby, kterou každý označuje za moji sestru! Ona je v opravdovém nebezpečí a ty jsi mě odnesla dříve, než jsem jí mohl pomoci! Vrátím se a nic z toho, co mi řekneš, mě nezastaví!“

„Kemane…“ Alara se neklidně ohlédla přes rameno. Hádali se v údolí uprostřed Doupěte. Jeho křik lákal čím dál více diváků.

„Říkám ti, že se vrátím! Nezastavíš mě!“ opakoval. Keman si uvědomoval, že se jeho hlas nepříjemně odráží od skal a že je v přímém rozporu s dospělým chováním, o které se snažil.

„Možná, že tě nezastaví tvá matka,“ ozval se za ním varovný hlas, „ale my tě zastavit můžeme. Míšenka byla vykázánu, Kemane, a tím to končí.“

Podařilo se mu potlačit nutkání otočit se a podřídit se Keokovi. Čas podřízenosti byl pryč a fakt, že Keoke patřil mezi Seniory na tom mnoho neměnil. Keoke se mýlil. To si uvědomil Keman na zpáteční cestě domů, když ho jeho matka potupně nesla v drápech. Keman se rozhodl, že se už nikdy nepodvolí nespravedlnosti, i kdyby se tak rozhodl některý se Seniorů.

„Shana byla potrestána místo Rovyho a ty to víš, mami! Nehodlám tu zůstat a nechat jí kvůli tvojí zbabělosti ubližovat!“

Prudká rána křídlem ho donutila udělat několik kotrmelců. Zastavil se až o skálu, kde se neohrabaně natáhl jak dlouhý, tak široký.

Keoke se nad ním vztyčil, oči zalité červení. Mluvil však s Kemanovou matkou, ne s ním.

„To už překračuje všechny meze. To je dost i na tvého syna, šamanko,“ zavrčel Keoke. „Doporučuji ti, abys ho zavřela do svého

doupěte a nechala ho tam, dokud se nenaučí způsobům a úctě k Příbuzným, místo prosazování svých osobních názorů na spravedlnost.“

Alara svěsila hlavu a ostatní draci souhlasně zamručeli. Keman vstal, zatřepal hlavou, aby se mu pročistila. Zjistil, že je těsně obstoupen a nemůže rozevřít křídla. Nepochyboval, že kdyby to zkusil, chytili by ho. Nehodlal si potrhat membrány.

Rozmrzelý byl „eskortován“ do doupěte. Jeho matka šla daleko za ostatními.

Skály místo mozků, kameny místo srdcí – každý z nich, myslel si nazlobeně. Vůbec se nesnažil svoje myšlenky skrýt. Nestaral se, jestli ho někdo slyší. *Příliš hloupí, než aby se změnili, příliš spokojení, než aby o to stáli. Kdybychom se měli v tomhle okamžiku vrátit Domů, pravděpodobně by odmítli použít Bránu. Tlustokožci, přecpaní, nevycválaní, neschopní, sobečtí, trpící předsudky, usedlí, tvrdošíjní…*

To by stačilo, Kemane, ozvala se ostře matka. *Jsem si jistá, že nyní už každý v Doupěti tvůj názor zná.*

Dobře, myslel si. *Skvělé. Nech je, aby vykázali i mě,* odpověděl hořce. *Zasloužím si to stejně jako Shana. Dostatečně jsem se před Rovym nepokořil, takže jsem ho viditelně vyprovokoval ke spravedlivému útoku…*

Řekla jsem, že to stačí, Kemanoreli, přerušila ho matka. Tón jejího hlasu ho varoval, aby se odmlčel do doby, až budou hluboko v doupěti. Jejich doprovod zůstal taktně venku.

Alara se zastavila. Keman ne. Prošel kolem ní se sklopenou hlavou a svěšeným ocasem. Zamířil do nejistého azylu své jeskyňky.

„Kemane,“ řekla zkusmo.

„Co je?“ odpověděl hulvátsky Doutnal v něm hněv a on se ho nepokoušel skrývat.

„Kemane, já Shanu najdu a odnesu ji někam do bezpečí,“ řekla. „Budu se snažit…“

Otočil se a podíval se jí přímo do očí. „Mami,“ řekl chladně a jasně, „já ti nevěřím.“

Potom sebou praštil do jeskyňky, zhasnul světlo a ve tmě se schoulil zády ke vchodu.

Čekal. Alara venku přešlapovala. Nakonec beze slova odešla.

Vzduch jeskyně rozkmitala několikačetná ozvěna hromu. Blíží se opravdu velká bouře…

Kemanovi to naprosto vyhovovalo.

Chvíli čekal, jestli se matka vrátí. Nebylo po ní ani stopy. Raději než by se vyplížil ze své jeskyňky na výzvědy, rozložil si svůj poklad, bradu položil na zkřížené paňáty a zavřel oči.

Polehounku a opatrně vyslal své myšlenky ven.

Nepokusil se spojit s ostatními, které nacházel kolem sebe. Jenom potřeboval rozeznat, komu patří.

V průchodu k hlavnímu otvoru do jeskyně bobtnala vědomím své důležitosti Myre. Hned za ní z vnější strany vchodu špehoval Rovy. Dalo se předpokládat, že se schovával nad vchodem, aby mu mohl skočit za krk, kdyby se tudy Keman pokusil uprchnout. Křížem přes východ ležela matka s černým pocitem viny.

Tak. Oni si myslí, že ho tu uvěznili.

Mysleli si, že zablokovali všechny vchody.

Jenže nikdo z nich nedoprovázel Shanu na drobných objevitelských výpravách. Proto nikdo z nich také nevěděl, že zeď na konci skladištního prostoru už nějaký čas není zcela jednolitá. Oddělovala Alařino doupě od sousedního prázdného doupěte.

Keman se s břichem přitisknutým k zemi vyplížil z jeskyně. Povrch své šupinaté kůže proměnil na šedozelenou strukturu, aby se podobala kamenům. Ztuhl, kdykoli si myslel, že něco slyší nebo cítí. Pokud by někdo nevěděl, co přesně má hledat, vůbec by ho nezahlédl.

Bez nehody se dostal ke skladišti. V dlouhých chodbách se neustále tříštil zvuk hromů, který byl jenom ozvěnou toho, co se dělo venku.

Dal si na čas, opatrně přemísťoval kameny, aby o sebe neklepaly a nevyrušily tak Myre nebo matku. Nejdříve je chtěl naskládat znovu zevnitř, ale potom si to rozmyslel. Už tento východ nebude potřebovat. Neměl v úmyslu ještě kdy spatřit jediného Příbuzného.

Vedlejší doupě bylo malé a neudržované. Hřmění jím pronikalo a odráželo se ode stěn, jako by Keman stál pod volnou oblohou.

Hřmění doprovázely patřičné záblesky nebo rozptýlené světlo. Opatrně se pohyboval po podlaze poházené kamínky. Občas zavadil o skalní výčnělek nebo si bolestivě nakopl prst. Naštěstí spolu se Shanou tohle malé zátiší důkladně prozkoumali. Jakmile se dostane ke zdi, uvidí svůj cíl. Blikavé modré světlo blesků ozařovalo strop a komínovou šachtu, která byla proražená ve středu doupěte.

Díra představovala cestu ke svobodě. Dostane se jí ven nad hlavami všech, co ho hlídají. Hřmění a blýskání mu pomohou zakrýt stopy

Jenom se tam musí dostat.

Vzdychl a proměnil své paťáty na něco vhodnějšího pro lezení po skalách. Drápy ztloustly a narovnaly se do krátkých tvrdých hrotů. Paťáty se více podobaly rukám a pokryly se tuhou kůží. Uchytil se na zdi všemi čtyřmi paťáty a začal stoupat.

Venku nebylo vidět nic než rozeklaný kopec. Ani stopa, že tu někdo žije!

Shana stála u vchodu do jeskyně. Za zády se jí jiskřila kouzelná opona. Bez zábran se všemu podivovala. Kdyby tohle viděli Příbuzní, vznikla by nová móda! Budovy uvnitř jeskyně, která je určitě větší než v Doupěti. Stále tomu ještě nemohla uvěřit.

„To je Citadela," řekl Rennis a mávl rukou směrem k budově. „Nemůžeš ji vidět celou, samozřejmě. Staří čarodějové používali také mnoho tunelů a jeskyň za budovou. Tak ztrojnásobili obytnou plochu v době našeho rozkvětu. Takže to je ona: Citadela – nikdy neobjevená, nedobytá, ani když sami čarodějové byli poraženi."

I přesto, že byla v ruinách s fasádou poškozenou věkem a plísní, dělala ohromný dojem. Strop jeskyně byl schován za jemnou mléčnou září stejně jako v budovách elfů. Na rozdíl od světelných koulí vytvořených draky toto kouzlem vytvořené světlo všechno ozařovalo velmi zřetelně. Vchod do Citadely velmi efektivně zakrývalo kouzlo, které dovolovalo vstup jenom povolaným. Budilo dojem, že se jedná jen o mělkou jeskyňku v úbočí skály, která skrývá několik pavouků.

Nebyla vymletá vodou jako jeskyně Příbuzných. Shana nezaznamenala ani náznak vlivu přírody. Podlaha, stěny a strop byly

hladké, nepoznamenané pohybem skal. Krátké schodiště vytesané ve skále vedlo na dno jeskyně. Celý kopec byl vyhlouben pomocí kouzel, která se stále slabě odrážela ve zdech. Nade vším vládla masivní a přesto půvabná budova u protější zdi. Na konci schodiště rostly uměle živené stromy a jiné rostliny. V jeskyni se pásly bílé hloučky ovcí. Vůbec jim nevadilo, že jim záda ohřívá kouzlo a ne slunce.

K budově vedl ovcemi oškubaným trávníkem kamenný chodník. Citadela byla postavená ze stejného žlutého kamene, jaký byl v celé jeskyni, ve stylu naprosto odlišném od elfích zvyklostí. Stavba měla několik poschodí. Všechna okna obytných částí se dívala do uměle udržovaného parku.

Náhle netrpělivý Zed něco zamumlal a protáhl se kolem nich.

Budova zářila čistě bílou omítkou, která zakrývala žlutý kámen.

Když byla budova nová, musela být jistě nádherná, pomyslela si Shana. Přála si ji takovou uvidět. Určitě zářila uprostřed malého parku jako měsíční kámen na sametu.

Nyní byla většina oken tmavých a prázdných, podobaly se očním důlkům. Odmítka z kamene opadala a odhalila žluté skvrny. Samotný kámen popraskal a cestička zarůstala travou. Stromy a keře se rozrostly bez omezení. Byly přerostlé a zanedbané, všímaly si jich jenom ovce.

Přesto celek budil obrovský dojem. Pokud považovala budovu a jeskyni za jeden celek, byl to nejpozoruhodnější lidský výtvor, který kdy Shana viděla. Mohl směle soupeřit v určitém smyslu s městy elfů, protože města většinou stavěli lidé a nepoužívala se na ně kouzla.

Že budova ještě po tolika stovkách let stála, bylo dostatečným svědectvím moci starých čarodějů. *Museli být tak mocní…*

„Tak pojď, Shano," položil jí Rennis ruku na rameno a vyrušil ji. „Máš před sebou spoustu věcí, které musíš vyřídit, aby ses mohla zabydlet." Šel po schodech dolů. Vedl opatrně koně, aby neklopýtal.

„Já?" řekla. Následovala ho. Zed toporně kráčel před nimi a vedl svého koně k Citadele.

„Samozřejmě,“ odpověděl chápavě Rennis. Ohlédl se na ni přes rameno. „Musíš se setkat se svým Mistrem, podívat se na svoje obydlí, naučit se, kde co je…“

„Počkej!“ řekla Shana a zarazila se uprostřed cesty. Vylekalo ji slovo „mistr“. „Myslela jsem si, že tu nejsou žádní otroci!“

„Prosím?“ otočil k ní Rennis tvář s výrazem naprostého úžasu. „Samozřejmě, že tu nejsou žádní otroci…“

Rozkročila se a dala ruce v bok. „Tak proč musím mít svého mistra?“ zeptala se a agresivně pozvedla bradu.

K jejímu překvapení – a zlosti – se Rennis rozesmál. Už se mi smáli mnohokrát, pomyslela si znechuceně. Nebyla to její chyba, že všemu nerozuměla! Opravdu by ráda viděla jeho, co by dělal, kdyby ho vyklopili uprostřed Doupěte!

„Promiň,“ řekl Rennis. Nezdálo se, že by ho to alespoň trochu mrzelo. Hřbetem ruky si otřel oči. „Stále zapomínám, jak málo o nás víš. Tvým Mistrem bude starší čaroděj, Denelor Vyrthan. Bude tvým Mistrem jenom v tom smyslu, že je mistrem v kouzlení a že bude tvým učitelem, zatímco ty se staneš jeho učněm a žákem. Spolu s několika dalšími mladými čaroději, samozřejmě. Pamatuj si, že se od tebe očekává, že mu budeš poklízet, vařit a obstarávat pro něj některé drobnosti. Tak učni platí za svoji výuku. O všechnu práci se budeš dělit ještě s několika dalšími.“

„Aha,“ odpověděla Shana, protože cítila, že očekává nějakou reakci. „Dobře, ale já neumím vařit.“

„Předpokládám, že ne,“ řekl zadumaně Rennis. „No, budeš se to muset naučit. Pokud budeš jednou cestovat, jak by sis chtěla jinak obstarávat jídlo?“

Vždy jsem ho jedla syrové, pomyslela si výsměšně. Co na tom bylo špatného?

„Nejdříve to nejdůležitější,“ řekl Rennis, když se přiblížili k budově. „Podíváme se spolu na tvůj pokoj…“

Shana si myslela, že život mezi čaroději bude podobný bydlení s Příbuznými.

Zjistila, že v něčem měla pravdu, ale ve většině věcí se mýlila.

Draci jenom zřídka potřebovali něco „uklidit“. Až na Kemana, který musel čistit ohrady svých miláčků někdy i každý den. Většinou se jednalo jenom o vyhrabání exkrementů a podestlání nového písku nebo čerstvé slámy

Když Shanu drželi mezi otroky, neměla nic, co by mohla „uklízet“. Otroci nic nevlastnili. Lůžka jim jednou za čas vyměnili za nová, tuniky odevzdávali každý den a také se denně myli.

Čarodějové však měli majetek, tvořili další a tak kolem sebe nechávali nepořádek. Všechno se muselo čistit: postele, obleky, obydlí. Leccos se muselo uklízet: oblečení, knihy, písemnosti, osobní majetek.

Bylo tu hodně nového. Otroci byli jednou za den „ostříkáváni“, jak se vyjádřil Zed. Dvounožci, i když nebyli zotročení, se tak často nemyli. Někteří, zvláště staří, méně pohybliví, a potom mladí a zhýčkaní, se velmi rádi dlouze máčeli v hlubokých škopcích s horkou vodou, které se potom musely drhnout.

Čarodějové měli volný čas a svobodu trávit ho, jak chtěli. S tím souvisely koníčky a různé kratochvíle, po kterých obvykle zůstával další nepořádek. Na podlahách se shromažďovalo smetí a bylo třeba zametat.

Další záležitostí bylo jídlo. Když byla Shana u Příbuzných, jedla vždy všechno syrové. Jako otrok jedla, co jí dali. Tady se jídla musela vařit, což znamenalo, že se nejen muselo čistit nádobí, z kterého se jedlo, ale také hrnce používané na jeho přípravu.

Byl to složitý život. Většinu drhnutí obstarávali učni.

Jako nejnovější Denelorův učeň a jako jediná, která neuměla vařit a nevěděla, jak odnášet věci, zastávala Shana většinu monotónních a nepříjemných prací spojených s čištěním. Posedlost dvounožců majetkem byla pro Shanu neustálou hádankou. Kdyby vlastnili méně, měli by o mnoho jednodušší a lehčí život.

Musela však uznat, že tu byly také věci, které byly lepší než u Příbuzných. Vařená jídla – opravdové pokrmy a nejenom vodnatá břečka podávaná otrokům – ji překvapila a stala se jejím potěšením. Starší Denelorovi učni, kteří vařili nejčastěji, podávali jídla s příchutěmi a jejich různými kombinacemi, o kterých se Shaně nikdy ani nesnilo.

S novým způsobem života se pojily i jiné příjemné věci. Horké koupele a měkké ložnice. Měla svoji místnost, která byla vždy teplá a suchá. Obsahovala skříň na ukládání různých věcí a jedno spací místo, kterému říkali „postel“. Nikdy nepřikládala oblečení takovou váhu jako někteří ostatní, ale bylo dobré mít čisté kalhoty a tuniky, i když si je musela sama prát.

Hudba pro ni představovala další překvapení. Draci nikdy nezpívali. Hudbě se nejvíce podobalo přednášení epické poezie. Shana samozřejmě ráda poslouchala ptačí zpěv, ale když poprvé uviděla Denelora brát do rukou katar a zpívat za jeho doprovodu, téměř vybuchla nadšením. Ke své lítosti brzy zjistila, že ke zpěvu nemá nadání. Její rozsah tvořily asi tři tóny. Měla smysl jenom pro rytmus. Se zájmem sledovala pokusy ostatních.

Ostatní přesto stejně jako ona nikdy nezapomněli, že je Shana vetřelec. Většinu z nich buď unesli jako malé děti dříve, než jim stačili nasadit obojky, a nebo je našli v lesích opuštěné svými matkami. Trest za porod míšence představoval smrt pro matku i pro dítě. Ženy se snažily svůj stav tajit. Matky byly nucené zbavit se novorozeněte co nejdříve po porodu. Některé z různých příčin nemohly dítě odložit jako novorozence. Ženy, které samy děti nezabily, žily ve strachu až do dne, kdy si dítě odešlo hrát a už se nevrátilo, nebo když zmizelo ze své postýlky. Oddechly si, když mohly nahlásit dozorci ztracené dítě.

Čarodějové pročesávali lesy a hledali takové opuštěné děti. Pozorně hledali „hluk“ netrénovaného kouzla, aby objevili děti, které unikly odhalení. Takové míšence buď koupili na aukci jako Shanu, nebo použili bezpečného únosu, protože děti otroků nikdo pečlivě nehlídal. Shana byla po dlouhé době první, kdo se k nim připojil jako téměř dospělý, a první, pro koho bylo vynaloženo tolik úsilí.

Několik přátel si našla mezi učni. Zdálo se, že i mladý čaroděj Zed roztál, jakmile dorazili do bezpečí Citadely Shana se však bála pustit k sobě někoho příliš blízko po ztrátě Kemana a Megwyn. Zkrátka nechtěla riskovat hlubší přátelství. Většina učňů ji považovala příliš za vetřelce, než aby chtěli něco víc než obvyklý kontakt.

Výpomoc v domácnosti jí zabírala celá dopoledne, protože když zrovna nic neuklízela mistrovi nebo sobě, byla „půjčována“ jiným mistrům, kteří učně vůbec neměli nebo jich měli velmi málo. Odpoledne se připojila k polovině Denelorových učňů při vyučování kouzel.

Vyučování Shanu překvapilo.

Zametání podlahy ji zaměstnalo až do doby, kdy začínalo vyučování. Odhodila zástěru do kouta a vyběhla schody do Denelorova obydlí. Očekávala, že bude pokárána za pozdní příchod. Když však zaklepala na dveře a připojila se k ostatním, viděla ke svému překvapení, že je přítomno všech šest učňů místo pouhé poloviny.

Sedla si dozadu na zem. V místnosti byly jenom tři židle. Denelor seděl na jedné z nich. Zbylé dvě obsadili nejmladší učni, Kýle a děvčátko Mindi. Shaně to nevadilo. Podlaha Denelorovy místnosti byla pokrytá něčím jemným a teplým, co se nedalo srovnat s kamenem v jeskyních a s příbytky otroků.

„Tak, děti, je řada na nás, abychom zásobovali,“ řekl vážně Denelor svým učňům v době, kdy obvykle, měli svoje odpolední vyučování. Jako vždy se hodiny konaly v Denelorově obydlí, v místnosti, které říkal „zasedací místnost“. Ten název Shanu docela mátl. Vždyť se přece dá sedět všude! Proč by se jedna místnost měla zasvětit jenom sezení?

Nejstarší učeň překvapeně vzdychl. Byl to hoch, který se tak podobal svému otci, že ho už hodinu po porodu odnesla jeho matka do „čarodějných lesů“, aby ho tam odložila. „Já jsem si myslel, že je na řadě Umbra,“ stěžoval si. „Vím, že její učni udělali hodně práce, aby dostali to zlato z dolu, ale ještě jsem neslyšel, že by se měnilo pořadí jenom kvůli tomu, že někdo udělal něco výjimečného…“

Denelor potřásl hlavou, mírné oči rozšířené údivem. „Umbra měla službu minulý týden podle pořadníku, který je, jak víš, pevný. Je řada na nás, řádně a poctivě, Lanete. Pokud bys raději jedl několik příštích dnů čočku se skopovým…“

Lanet pokrčil rameny. „Myslím, že ne, Mistře Denelore. Je na nás řada.“

Shana trpělivě čekala, jak se to tady naučila, na vysvětlení, co je „zásobování“. Denelor si možná vzpomene, že je tu nová, a vysvětlí jí to. Možná také ne. Kdyby na ni zapomněl, zjistí to sama, pokud nechá uši otevřené.

Denelor se pro sebe usmál a podal učni ohmataný list papíru. „Vyber si, chlapče. Tentokrát je to většinou jídlo. Blíží se zima a je tu několik nových učňů, kteří nemají vůbec žádné zimní oblečení, a spousta těch, co už ze svého vyrostli…“

To mu připomnělo Shanu. Vyhledal ji očima. „Zásobování znamená, že používáme své čáry, abychom dostali potřebné věci od elfů,“ řekl přes Lanetovu hlavu. „Všichni mistři a jejich učni se postupně střídají. Pokaždé mají službu šest dní. My pracujeme tři dni ze šesti, protože je to velmi únavná práce. Když doručíš svůj příděl, nebudeš druhý den schopná dělat nic jiného než jíst a spát.“

Shana si všimla, že už nepoužívá tón a jednoduché věty, jako když s ní mluvil dříve – jako by byla nemluvně.

Přivolala před několika dny blesk. Musela ho přesvědčit, že není prostoduchá. Ta malá příhoda mohla být odpovědná za několik dalších šedivých vlasů v jeho jinak písčitě hnědé kštici.

Lanet si prohlédl seznam a dramaticky vzdychl. „Předpokládám, že bych měl menší věci nechat pro Shanu, protože to bude dělat poprvé. Zimní oblečení, předpokládám. Uf. To znamená, že se po něm budu muset poohlédnout.“

Lanet vytáhl z kapsy svůj kouzelný kámen, odhodil dozadu světle zlaté vlasy a umístil leštěný plát berylu před sebe na koberec. Upřeně se zadíval do krystalických zelných hloubek a potom teprve promluvil. „Spousty oblečení je nahromaděno ve skladištích lorda Dyrana na kraji jeho panství. Pochybuji, že bude postrádat několik beden oblečení pro otroky.“

Denelor však okamžitě zavrtěl hlavou. „Ne. To nedovolím. Podnikat cokoli kolem Dyrana je příliš nebezpečné. Možná, že nechrání svá skladiště, ale určitě je hlídané jeho panství. Nemůžeme si dovolit na sebe upozornit.“

Shana neklidně změnila polohu. Už je to tady znovu. Ten jejich zákon. „Nebýt objeveni.“ Neudělali by nic, co by mohlo elfy přivést k domněnce, že se čarodějové vrátili. Určitě jsou stovky dětí, které

nikdy nezachrání. Občas se ze strachu ani nesnažili zachránit své vlastní agenty, kteří se dostali do potíží. *Jenom se divím, že přišli pro mě. U všech bouří, jsou stejně špatní jako Příbuzní…*

Příbuzní – náhle do sebe zapadlo mnoho událostí jako jednotlivé dílky skládanky.

Co když jí právě proto Alara nepomohla? Asi chtěla, ale ostatní jí to nedovolili ze strachu, že by je objevili elfové. Podle Shany by se měli Příbuzní a míšenci bát elfů stejně…

Lanet ji vyrušil z úvah. „Tedy," řekl už unaveným hlasem, „na cestě do Alterova panství je nějaký náklad. Nevím, jestli obsahuje zimní oblečení, ale skládá se z beden s Redrelovou značkou."

„Protože se Redrel specializuje na na výrobu oblečení pro otroky a poddané, je to dobrý tip," řekl Denelor spokojeně. „Pochybuji, že budou postrádat několik beden dříve, než bude pozdě. Je to vůz s plachtou nebo je otevřený?"

„S plachtou, samozřejmě," odpověděl podrážené Lanet. „Nenamáhal bych se hlásit otevřený vůz. Pro náš záměr je nepotřebný."

„Pravda, chlapče. Takže bedny nebude nikdo postrádat, dokud se nebude vůz vykládat. Dobře, to je dobrý cíl, Lanete."

Chlapec neodpověděl. Jenom zvedl ruce nad hlavu a upřeně se díval na koberec těsně za svým kouzelným kamenem. Ostatní učňové se odklidili, aby měl dost místa. Za několik okamžiků se zdálo, že jeho ruce září. O vteřinu později si Shana uvědomila, že nezáří ruce, ale narůžovělý opar, který je obklopuje.

Naučila se tady „slyšet", takže kdesi v koutku mysli zaslechla „hluk" doprovázející kouzla. Nebyl moc silný, protože Lanet byl docela dobrý v „tišení" svých zaklínadel. Přece však bylo něco slyšet. Když se Shana přirovnala k Lanetovi, její kouzla hřměla jako jarní bouře. Styděla se od chvíle, kdy to zjistila.

Shanina kouzla se občas podobala hudbě, jindy zase hřmění. Lanetova kouzla měla zvuk lehkého deštíku, který ťuká na okap tak jemně, že si ho málem ani nevšimnete.

Krátce poté, co se růžový opar zformoval kolem Lanetových rukou, objevila se nad místem, kam se upřeně díval, malá růžová jiskra. Zvětšovala se, až se nad kobercem vznášela koule růžové

mlhy. Tak velká koule, aby pojala dvě bedny, do kterých se obvykle oblečení ukládalo.

Uvnitř se objevilo průhledné zjevení čehosi objemného, hranatého a hnědého. Materializovalo se to, až to nebylo jenom zjevení, ale vypadalo jako opravdová bedna. Krátce nato se objevil ještě jeden kus, dopravený stejným způsobem.

„Dvě by měly stačit," řekl Lanet tiše, „protože byly dále, než jsem si myslel. To je všechno, Mistře Denelore."

Tleskl rukama a narůžovělá mlha zmizela. Bedny spadly s žuchnutím na koberec. Vzápětí je následoval zesláblý Lanet.

Mindi přistoupila a opatrně odstranila obal. Objevila se ostře oranžová látka, která vypadala jako vlna. „To není oblečení pro otroky," řekla, „protože je barevné. Mohou to být pokrývky."

„Bude dobré jak oblečení pro poddané, tak i pokrývky," řekl spokojeně Denelor. „Pokud jsou to pokrývky, můžeme je rozstříhat a ušít z nich teplé vrchní tuniky. To stačí, Lanete. Děkuji."

„Mělo by to stačit," zamumlal Lanet, „protože dnes už ze mně nic nedostanete."

Nyní, když Shana viděla, co je třeba udělat, mohla se zhostit svého podílu. Stačilo použít jakékoli formy dálkového vidění, potom přepravní kouzlo, aby dopravila hledaný předmět do Denelorovy místnosti. Bude to však hlučné. Z toho vyplývalo, že se bude muset elfům ukrást něco, co je ve značné vzdálenosti od všech mocných kouzelníků. Dá to práci.

„Vezmu mouku," řekl Denelor a podal seznam Mindi. „Je nejobjemnější, takže je pro vás mladé nejtěžší. Pro vás zbyde lehčí jídlo."

„Máslo," řekla Mindi po krátkém prostudování seznamu. „A sýr. Má matka pracovala v mlékárně lorda Altara. Mlékárna je asi na půl cesty od Velkého Domu. Vím, kde se co skladuje. Měla bych být schopná štípnout tam oboje, aniž bych nadělala příliš mnoho povyku."

„Já nevím," pochybovačně zamumlal Kyle, zatímco se mu Shana dívala přes rameno do seznamu. Dostala se ke čtvrté položce, když dostala nápad.

„Mistře Denelore, byly by nějaké výhrady proti vidlorožci – myslím tím vysokou zvěř – jako masu?“ zeptala se čaroděje.

„Nemyslím,“ řekl, ačkoli vypadal zmateně. „Proč? Co máš na mysli?“

„ Vím, jak objevit zvířata a jak je kouzlem vylákat,“ řekla sebevědomě. „Pomáhala jsem tak svému nevlastnímu bratrovi.“ Nelhala. Vždycky Kemanovi vyhledávala jeho potravu. Tehdy nevěděla, jak použít kouzla. Neviděla důvod, proč by nyní nemohla najít jakékoli zvíře. „Vím, že nemůžu dopravit nic živého, co by přežilo cestu, ale to nevadí, jestliže hledáme jenom maso. Mohu najít živého vidlorožce a přinést ho připraveného ke stažení a vykuchání.“

„Tak se elegantně vyhneš potížím s hlukem,“ řekl Denelor s vřelým souhlasem. „Výbomý postřeh, Shano. Ale myslím si; že přeprava celého dospělého zvířete bude trochu nad tvé síly. Jsi si jistá, že bys nechtěla raději najít hejno husí nebo pár králíků? Mohla bys je brát jednoho po druhém.“

Mlčela. Nechala ho, aby si myslel, že s ním souhlasí. Potom vyslala na průzkum myšlenky. Čím větší vidlorožec, tím lépe.

Našla, co hledala. Ramlíka po vrcholu sil. Ramlíka, který se potuloval na kraji stáda a na kůži měl čerstvé šrámy. To znamenalo, že prohrál své stádo v souboji s mladším jedincem. Podle přírodních zákonů byl nyní zbytečný, proto bude přes zimu hynout žalem a na jaře pojde.

Pokud ovšem Shana nezasáhne.

Pozvedla ruce, zavřela oči a pustila se do díla.

Byla tak zabraná do čar, že téměř neslyšela, co se dělo v místnosti. Zaznamenala jenom ránu. Nyní už mrtvý ramlík se plně materializoval. Shana mohla ukončit kouzlo. Klesla s bradou na hrudníku, jak ji zasáhla vlna vyčerpání.

V místnosti bylo mrtvé ticho.

Nakonec vzhlédla, když neslyšela nikoho dýchat – střetla se se šesti páry vytřeštěných očí rozšířených šokem.

Shana přejela pohledem ramlíka, který zabíral většinu podlahy: pěkný, možná i o trochu větší než vidlorožci, na které byla zvyklá. Jeho maso by mělo stačit celé Citadele asi na týden.

Podívala se zpátky na Denelora, který nebyl schopen vypravit ze sebe jediné slůvko. Zamrkal a odkašlal si. Musel tak učinit třikrát, než mohl promluvit.

„D–děkuji ti, Shano," řekl opatrně. „Myslím, že by sis mohla vzít po zbytek týdne volno. Hodně jsi rozšířila své – hm – možnosti."

Když se Shana nezabývala domácími pracemi nebo když neměla vyučování, ráda objevovala nepoužívané chodby a tunely za Citadelou. Od doby, kdy se naučila vytvářet světlo, tam trávila co nejvíce času. Cítila se tam jako „doma" v tunelech Doupěte až na to, že zdejší tunely byly příliš pravidelné. Přesto mohla v opuštěných bludištích ztlumit světlo a představit si, že si s Kemanem hraje v jeskyních na schovávanou.

Občas se jí zdálo, že se na stavbě spleti tunelů mohli podílet draci. Mnoho věcí, jako například způsob návaznosti tunelů a jejich uspořádání, se tu podobalo Doupěti. Zvláště rozložení a mnohačetné východy. Použití budov k označení vchodů do tunelů mohla být shoda okolností, ale i to byl typický rys Příbuzných.

Když ji Denelor propustil, ani se nevrátila do svého pokoje. Až na chvíli vyčerpání se cítila dobře. I když pohnula stejně těžkou věcí jako Lanet, kterého museli do postele odvést.

Ona však nebyla nikdy opravdu unavená, myslela si, když viděla, jak jeden z učňů pomáhá Lanetovi do schodů. Vůbec se neunavovala tolik jako ostatní. To měl Rennis na mysli, když tvrdil, že má Shana hodně síly? Nebo to bylo jenom tím, že Lanet vypotřeboval mnoho energie, aby jeho kouzla nebyla tolik slyšet? Znamenalo to, že když se naučí tišit kouzla, bude stejně unavená jako on?

To přece za to nestojí.

V žádném případě se nechystala odpočívat. Takže místo aby se vrátila do svého pokoje, vydala se chodbou dolů do nepoužívaných oblastí. Přičarovala si světelnou kouli, která ji neustále provázela. Zamířila do nejvzdálenějších objevených míst.

Nějakou dobu se řídila podle svých stop v prachu, až našla místo, které si křídou ozačila velkým X na zdi. Smazala značku a připravila se na objevování nových území. Určitě se nacházela v

nejstarší části Citadely. Na zemi ležela silná vrstva prachu a kamenné zdi nebyly tak dokonale vypracovány jako v obytné části. Místnosti se podobaly skladištím. Každé dveře, za které nakoukla, se otevřely do místnosti lemované policemi. Původní obsah polic dávno odnesl čas.

Poslední místnost podobně jako mnoho ostatních měla na dveřích vyrytý nápis ZÁSOBY. Při její poslední návštěvě už neměla čas a musela se vrátit.

Dnes se odvážila chodbou dál, aby objevila, že chodba náhle v pravém úhlu mění směr. Zahnula za roh. Čekala, že před sebou uvidí jenom další chodbu, ale místo toho byla ve slepé uličce. Chodba končila dalšími těžkými dřevěnými dveřmi s vyrytým slovem. Zklamalo ji to.

Raději postupovala dopředu, než se vracela. Zjistila, že se dívá na absolutně odlišný nápis. Byl vyrytý do mnohem silnějších dveří. Částečně už zmizel pod častými dotyky.

Záznamy

Pocítila záchvěv vzrušení. Odsunula závoru a otevřela dveře dokořán. Jako všechny předchozí, nebyla ani tahle místnost zamčená. Ale na rozdíl od ostatních něco obsahovala. Nebylo toho zrovna málo. Na kůži zcela nepochybně cítila kouzla…

Opravdu – záznamy. Knihy, svitky a hromady čistých papírů. Slabé kovové pásky s vyleptanými slovy, věkem vybledlé písemnosti a zažloutlý pergamen. Řada za řadou, police za policí – celá místnost byla plná písemností. Nějakou chvíli jí trvalo, než si uvědomila, co náhodou objevila.

Záznamy starých čarodějů, těch, kteří začali Válku Čarodějů! U všech bouří! Nikdo je nikdy nehledal. Řekli jí, že všechny záznamy byly zničeny. Ale to není pravda! Všechny jsou tady!

V prvním okamžiku se chtěla rozběhnout do obytné části a přivést svého učitele, Denelora. Další úvaha ji však zastavila, než se stačila otočit.

Ještě nevěděla, co se zde všechno skladuje. Mohou to být záznamy, o kterých každý tvrdí, že byly zničeny. Mohou to být jenom kopie toho, co už mají. Může se ale také jednat o bezcenné

haraburdí. Nejdříve by se měla podívat, co tu je, než se příliš nadchne.

Vybrala si něco hned z kraje: masivní ručně psanou knihu, která vypadala důležitě, kdyby se dalo řídit její vahou. Když ji vzala do rukou, opadal z ní prach a Shana musela kýchnout. Kniha byla tak těžká, že ji musela položit na zem, aby ji mohla otevřít a začít číst první stranu.

Z Pelugianské Kroniky Larenze, Posledního Hledače Pravdy v Citadele: Pětistého dne od velké epidemie ďábelských lordů zvaných elfové přešla do jejich rukou vláda nad Nejistými Písky (ačkoli ne úplně, protože nikdy neovládli lidské tuláky, jezdce na grelech). Vojska lidí a míšenců povstala, aby do dějin vepsala další z nepředvídatelných událostí, jež čas od času narušovaly rovnováhu Viděného a Neviděného.

Takzvaně „civilizované“ klany elfů, zejména potom vyšších elfů, jejichž moc je největší a jejichž kouzla nemají hranic, objímaly poušť jako mučivá a tajemná hádanka, která vyčnívala nad vytříbenými a jemnými smysly jejich rodu jako drásající hrot. Po pravdě řečeno, jezdci neměli žádnou organizaci, o které by se dalo hovořit. Díky své zvláště nepoddajné povaze, nemožnosti vládnout nad tak velkou prázdnotou, dědičné nenávisti, kterou projevoval na potkání jeden rod druhému, a samotné poušti s extrémními horky a chladem, svými jedovatými tvory, nedostatkem vody, a také díky nepředvídatelnému počasí. Pročež elfí lordové udělali z nouze ctnost a dovolili jezdcům na grelech nejen ovládnout poušť, ale dokonce je nechali zřídit obchodní enklávy na hranicích svých panství, často na úkor svých zásob a klidu a pokoje poddaných.

Protože jezdci na grelech byli posledními rebely a jedinými členy lidského pokolení, kteří unikli podrobení elfímu rodu. Díky nesmiřitelné nenávisti, kterou cítili k těm, co nežili v poušti, pokládali zbytek lidstva za stejně nepřátelský, jako pro ně byli elfové.

Při hledání spojenců vyslali rebelové z elfích panství své agenty i k jezdcům, ale bez užitku. Tři pobláznění sestry hledaly trojdílný talisman dokonce v troskách měst, jež lordi zničili. Talisman měl prý

představovat poslední ochranu lidstva před všemi jeho nepřáteli. Zemřely strašnou smrtí a…

Shana zamrkala a zavřela knihu. „Co to k sakru dělali?“ ptala se ostatních svazků. „Platili ho snad od slova?“ Potom se znovu podívala na tloušťku knihy. „Nebo za každé deko navíc?“

Na chvíli se zamyslela. Potom ji přisunula ke dveřím, které hrozily, že se každým okamžikem zabouchnou. Byla z ní překrásná zarážka. Vlastně ji možná vytvořili právě proto.

Usmála se a znovu se otočila k policím. Přeskakovala všechno příliš těžké.

15

…A nemohu pochopit, co nás to popadlo. Stáli jsme na prahu vítězství. Elfové byli obléháni v několika málo opevněných sídlech, jejich armády se nacházely v troskách, poddaní povstali a jich samotných nebylo mnoho. Přesto naši vůdci zastavili závěrečný útok a obrátili se jeden proti druhému. Je to nerozumnost. Kdyby elfí lordové nevyužili našeho bláznovství, nedivil bych se, kdyby začalo slunce vycházet na západě.

4. den druhého týdne, Měsíc jara. Stalo se, čeho jsem se obával. Elfové prolomili obléhání a ženou teď nás. Nehrnul jsem se do vedoucích pozic. Staral jsem se jenom, aby tito ďáblové, kteří sami zničili tolik svých otroků, byli také zničeni. To bylo mým cílem. S tímto úmyslem pracuji dál, ačkoli se nyní zdá vše beznadějné. Elfové znovu získávají území zpátky píď po pídi. Každým dnem od nás utíká čím dál více lidí.

7. den třetího týdne, Měsíc Jarní luny. Zatímco Jasen projednával taktiku s Lomem Haldorfem a Mormegan se hádal o území s Atregalem, lordové nezaháleli. Lorna zničili svými kouzly. Vzápětí dostali Jasena svými třikráte prokletými střelami. Ani ne před týdnem vyzval Mormegan Atregala na souboj s noži – oba zemřeli. Přišli jsme o čtyři vůdce za necelý měsíc! Obávám se, že to nejhorší teprve přijde. Rozehnaná armáda lordů se dává znovu dohromady. Přesto jsou naši vůdci tak ztracení ve svých svárech, že si nevšímají, jak za sebou následuje jedno neštěstí za druhým…

Shana vzrušeně luštila písmo z ušmudlaného a skvrnitého papíru. Autor jí byl velmi sympatický. Tento podivný deník objevila při prohlídce knih. Autor ho vepsal na prázdné plochy jinak nezajímavého pojednání o pěstování ovcí. Dosud představovala většina knížek účetní seznamy zásob nebo hloupé historie z doby před příchodem elfů. Občas se objevily kroniky o ovládnutí lidí elfy.

Mezi takové knihy patřila dveřní zarážka. Shana se třikrát marně pokusila probojovat její spletitou prózou. Jediné, co jí z knihy vyplývalo, byl autorův nezměrný obdiv k lordům. I když jinak proti nim protestoval. Častokrát měla pocit, že považoval elfy za sílu civilizující jinak barbarské lidi. Pokud byl klasickým představitelem tehdejších míšenců, pak není divu, že elfové udrželi vládu tak dlouho. Když knihu odložila, měla vždy pocit, že by si měla umýt ruce. Důvodem nebyl jen nános špíny na obalu. Byla si docela jistá, že kdyby někdy potkala autora, byl by stejně odpudivý jako jeho názory.

Ale tohle – tohle nebyla kronika psaná písařem, který sedí na měkkých polštářích a jenom ostatní pozoruje s nezainteresovaností malého bůžka. Jednalo se o osobní deník psaný den za dnem ke konci Války Čarodějů. Psal ho někdo, kdo stejně jako Shana nemohl pochopit, proč vše zkrachovalo tak blízko vítězství.

Shana však postupně získávala ponětí „proč“ – „jak“ už by bylo zřejmé…

Co když elfové využili zrádců, lidí nebo míšenců, kteří měli působit potíže? Předpokládejme, že využili míšenců s tak velkými duševními silami, že mohli manipulovat vůdce na straně čarodějů. Přiměli je žárlit jeden na druhého. Natolik je přesvědčili o jejich vítězství, že si čarodějové začali myslet, že mají dost času, aby se zbavili svého soka… nebo dvou… nebo tří.

Právě tohle začal deník naznačovat. Alespoň se to tak Shaně zdálo. Potíže ve vlastních řadách, ale způsobené elfy. Tahle možnost zřejmě autorovi nikdy nepřišla na mysl. Jak by si tehdy někdo mohl představit člověka nebo míšence, který by vědomě dal přednost elfům před ostatními?

Tak to muselo být. Jak jinak by elfové stále znovu a znovu věděli, kdy a kde mají vůdce napadnout uprostřed jejich svárů?

Určitě. Dávalo to smysl. Zvláště pokud měl zrádce lidskou sílu a mohl si hrát s myšlenkami ostatních lidí. Proti takové možnosti se čarodějové nechránili, protože elfové nemohli číst myšlenky nebo je ovlivnit. Nikdy se nezabývali možností, že by se proti nim mohl obrátit někdo z vlastních řad.

Neustále se objevovalo jedno jméno. Nebyl to mocný válečník ze strany elfů. Ale daná osoba se vždy objevila na správném místě a ničila v momentu překvapení jednoho čaroděje za druhým. To jméno už Shana slyšela. Začínalo ji děsit.

Lord Dyran.

Podle všeho, co věděla nebo co se během posledních týdnů dozvěděla, představoval Dyran lorda, se kterým se muselo počítat. Na rozdíl od ostatních uznával u lidí (a každý předpokládal, že také u míšenců) jejich vlastní inteligenci. Vědělo se o něm, že nikdy nepodceňoval nepřítele a že jeho plány vždy obsahovaly všechny eventuality. Chytrý, mocný, bezohledný. Podřídit si jednoho z čarodějů – to byl přesně jeho styl. Jeho jméno se v deníku objevilo znovu.

6. den druhého týdne, Měsíc jednorožce. Lord Dyran se projížděl na koni po okraji lesa, který nás chrání. Bál jsem se nejhoršího. Už je to tady. Poslední z nás se ukrývají v Citadele. Doufáme, že přečkáme do doby, kdy nás elfové přestanou hledat. Našel nás však jiný nepřítel. I když nemám žádný důkaz, myslím, že s tím má co do činění lord Dyran.

Epidemie.

Zachvacují nás hrozné vyčerpávající horečky. Udeří bez varování. Osoba bez jediného příznaku nemoci někdy i za necelou hodinu blouzní a jenom hoří. Já vím, že se říká, že nemoc vytvořil Leland Ander a že mu nějak unikla. Je pravda, že pracoval s horečkami. Doufal, že vytvoří zbraň proti elfům, která by působila na dálku. Je také pravda, že byl její první obětí. Nezdá se mi však pravděpodobné, že by byl tak neopatrný, aby se mu horečky vymkly z kontroly. Ne. Nějak v tom musí být zapletený lord Dyran. Cítím to v kostech.

6. den čtvrtého týdne, Měsíc jednorožce. Nyní je řada na mně. Jako ostatní zasažení nemocí jsem se zamknul v místnosti, zatímco ostatní utekli nebo se mi vyhýbají. Byli jsme tak blízko, velmi blízko vítězství. Elfí střely, ty zakleté střely, které zabíjejí nebo ochromují při sebemenším dotyku, nemohly elfy zachránit. Nezastavilo nás nic, dokud jsme se nezastavili sami. Píšu to v naději, že si můj deník

možná jednoho dne přečte jiný míšenec. Dejte si pozor na elfy! Dejte pozor na jejich nástrahy! Očekávejte, že si koupí zrádce z vašich řad! Zvláště si dejte pozor na lorda Dyrana, protože on zná naše slabé stránky a zároveň způsoby, jak si podřídit duši. Určitě je využije.

Shana otočila stránku, bylo to však všechno, co zůstalo. Ani neznala jméno pisatele, natož jestli přežil horečku.

S pocitem marnosti těžce zaklapla knihu a dychtivě se pustila do hledání dalšího osobního deníku. Žádný nenašla. Nic dalšího, co by napsal neznámý autor nebo jiný vypravěč jemu podobný. Nakonec v naději, že se dozví něco nového o starých čarodějích, začala knihy třídit. Do zadních polic odkládala vše, co nevypovídalo o historii.

Na předních policích zůstaly dějiny. Nebylo jich tolik, kolik by si Shana přála. Našla několik dalších válečných kronik psaných s většími detaily, když už ne se zanícením.

Z nich se dozvěděla o některých taktikách a zbraních, které používali čarodějové. Buď se jednalo o triky, které už dnešní čarodějové zapomněli, nebo ještě neusoudili, že je Shana natolik důvěryhodná, aby ji je naučili. Znovu a znovu žasla nad schopnostmi starých čarodějů. Její podezření, že byli poraženi vnitřní zradou zaviněnou elfy se potvrdilo hned tucetkrát.

Zásoby písemností byly vyčerpány. Kolem Citadely se na svém dlouhém pochodu k jaru ploužila zima. Shana se propracovávala hlouběji do komplexu tunelů a hledala další stopy minulých dnů. Zima představovala trochu menší nepořádek. Lidé raději zůstávali ve svých místnostech, než aby se vydali ven do chladu. A navíc, protože se museli potýkat s nepořádkem, začali čarodějové po sobě uklízet trochu pravidelněji. Shana tak získala více času na objevování. Využívala každé minuty.

Našla tucet nouzových východů dnešním obyvatelům Citadely většinou neznámých. Některé z nich byly tak dlouhé, že se ani nesnažila vyzkoumat, kam vedou. Procházela zakroucené chodby lemované ložnicemi a šatnami. Čekala, že najde další obytné místnosti a skladiště, ale nacházela jenom slepé konce. Otvírala dveře místností, o kterých si myslela, že to jsou skladiště, ale vždy

objevila vchod do komplexu místností. Čím hlouběji se dostávala, tím spletitější bylo uspořádání místností.

Což bylo velmi drakonické… Ne struktura, ale složitost, s jakou byly vybudovány.

Alara stavěla ve svém doupěti právě takové slepé uličky a místnosti v jiných místnostech. Mimo všechny pochyby patřila k nejhorlivějším stavitelům. Příbuzní vždy stavěli svá doupata s ohledem na možné přepadení. Kdokoli by vnikl dovnitř, nemohl by najít cestu zpátky. Zdálo se, že zde byl uplatněn stejný princip. Žádná dvě soukromá doupata si nebyla podobná. Také se nepodobala doupata žádných dvou skupin Příbuzných. Citadela byla postavena po vzoru doupat: s jedním společným prostranstvím, které bylo lehko nalézt, a soukromými doupaty uvnitř kopců. Každé mělo vlastní nouzový východ a obranný systém. Shana si začínala myslet, že i když většinu stavby vytvořili čarodějové, měl v tom prsty drak. Začala kromě dalších starých záznamů hledat i důkaz své domněnky.

Jednoho dne uprostřed zimy zabloudila Shana do dalšího slepého konce. Otočila se zpět s pocitem marnosti. Nebyl to dobrý den. Mistr Denelor se nachladil a ulehl. Odpadlo vyučování a přibyla práce s uklizením. Denelor nebyl dobrý pacient. Když byl nemocný, požadoval více svých učňů. Shana byla unavená z vaření čajů, čtení hloupých příběhů, ohřívání mléka, vyměňování povlečení, přípravy léků, praní povlaků a z vaření dalších čajů. Nakonec ji přišel vystřídat Lanet. Podařilo se jí uprchnout. Vydala se pokračovat ve včerejších výzkumech a narazila jenom na další slepou uličku.

Otočila se, aby se podle svých stop vrátila zpátky – když světlo z magické koule dopadlo na kamennou zeď ve zvláštním úhlu. Zdálo se, že kus od Shany je ve zdi dokonale rovná puklina.

Zastavila se. Koule, která byla nastavená tak, aby jí svítila přes rameno a neoslňovala ji, se zastavila také. Podvědomě se pomalu otočila zpátky.

Světlo dopadající z koule se zatřpytilo na lesklém povrchu, který byl narušen rovnou štěrbinou. Škvíra běžela od podlahy až do úrovně Shaniny hlavy a dál…

Shana prsty prohmatala zeď. Vystopovala obrys dveří. Když se dostala do místa, kde by měla být klika, ucítila, jak se kámen pod jejími prsty trochu pohnul.

Mezi učni se šířily pověsti o tajných místnostech a průchodech Citadely jako by stavba nebyla sama o sobě spletitá. Shana nikdy žádné nenašla, ani nemluvila s učněm, který by něco takového objevil.

Pokud zde doopravdy existují tajná místa, potom rychle pochopila, že si tento drobný fakt starší čarodějové ponechali pro sebe…

Zatlačila na místo, které se předtím pohnulo. Kus kamene se propadl a vytvořil držátko.

Zdálo se, že konečně našla jedno z tajných míst. Uvažovala, kolik slepých konců ukrývalo takové tajemství. Srdce se jí prudce rozbušilo. Už by se nedokázala zastavit, i kdyby jí někdo řekl, že na druhé straně čeká hladový jednorožec. Zasunula prsty do výklenku a zatáhla.

Dveře se otevřely dokořán bez jediného zadrhnutí. Vstoupila do místnosti.

Do místností. Na druhé straně pokoje byly další dveře, jimiž viděla roh pelesti. Nebyla to však příčina jejího náhlého vzrušení.

Když přecházela práh, ucítila na kůži brnění oznamující, že místnost je očarovaná. Podle zachovalého vzhledu místnosti usoudila, že se jedná o konzervační kouzlo, stejné jako v místnosti s písemnostmi. Denelor jí tento týden, než ulehl, ukázal, jak se tvoří. Když natáhla ruku do oblasti působení kouzla, ucítila brnění, které dobře znala.

Místnost vypadala, jako by byla stále obydlená. Na hladkých kamenných stěnách nebyla znát sešlost věkem nebo stopy prachu. Stejně tak byla čistá mozaikovitá podlaha z černých a bílých dlaždic. Na stole ležely knihy vedle čistého papíru čekal inkoust a pero, v krbu bylo nachystáno na podpal.

Vylekalo ji zaklapnutí dveří. Přiskočila zády ke zdi. Napůl očekávala obyvatele další místnosti s dotazem, co tady pohledává…

Byla však úplně sama. Ticho bylo neuvěřitelné. Nikdy ještě nezažila podobně tiché místo.

Opatrně se posunula k černě lakovanému stolu. Lákaly ji knihy. Na to, že patřily čaroději, byly obdivuhodně uspořádané. Denelor vždy vršil jednu věc na druhou, až celá hromada spadla. Většina mistrů měla podobný zlozvyk, jak to říkali ostatní učni.

Jsou líní, to je to, uvědomila si náhle. Povšimla si pečlivého uspořádání všech věcí na stole. Měli učně, kteří po nich všechno uklízeli, takže se nemuseli starat, jestli věci spadnou nebo ne. Za starých časů každý něco dělal a nebyli tu žádní učni. Každý čaroděj si po sobě musel uklidit.

Poškrabala se na hlavě a pokrčila nos. *Zasloužili by si, aby se to vrátilo… Kdyby přišli o všechny učně, mohli by získat lepší zvyky.*

Natáhla se po první z knih pečlivě vyrovnaných do řady mezi dvěma hrubými nebroušenými krystaly. Nevypadaly „oficiálně“ jako kronika nebo kniha kouzel. Shana doufala, že by kniha mohla obsahovat osobní poznámky nebo něco podobného. Když ji otevřela, zjistila, že autorem dokonce ani nebyl čaroděj…

Protože tohle byl osobní deník podobný tomu, který byl vepsaný do knihy o pěstování ovcí. Shana v skrytu duše ani nedoufala, že by tu něco takového mohlo být. Byl to deník proměněného draka psaný v jazyce Příbuzných, v té vzácné psané formě, kterou se Shana a Keman naučili pod Alařiným vedením.

Omráčeně se zachytila opěradla židle, aby neupadla. Ještě napůl ohromená se opatrně posadila na zem na polštář ze šedé kůže a začala číst.

Do reality se vrátila, až když jí začalo kručet v žaludku. Teprve tehdy si uvědomila, jak je pozdě. Naštěstí ji do rána nebudou postrádat. Už musí být pozdě večer a ona sotva načala první ze sedmi svazků kroniky líčící dobrodružství mladého draka Kalamadea. Svou proměnu bral nejdříve jako test. Podal tak další důkaz, jak se draci míchali mezi lidi, elfy a míšence. Deník jasně dokládal, jak to bylo běžné, ačkoli draků bylo tehdy mnohem méně. Shana byla zmožená. Nikdy netušila, jak moc draci zasahují – nebo zasahovali – do životů těch, které studovali.

Začala se chystat k odchodu. Zaváhala. Nechtěla odtud odejít, ale musela. Nemohla zde jednoduše zůstat. Knihy naopak nemohly ven.

Kdyby si je vzala s sebou a někdo je v jejím pokoji náhodou objevil, zjistil by všechno o Příbuzných…

Ještě horší by bylo, že by zjistili, jakým způsobem a jak dlouho se Příbuzní pletli do jejich životů. Kalama byl ve svém deníku otevřený jako žádný z Příbuzných. Nevyhýbal se faktu, že se draci mohou proměňovat. Nepopíral, kdo je, odkud přišel a proč se vmíchal mezi čaroděje…

Kdyby si ty knihy někdo přečetl, odhalilo by se tajemství draků a čarodějové by po nich začali pátrat. Možná by se je pokusili zabít. Kdyby se čarodějové dozvěděli o Příbuzných, mohli informaci o nich nenápadně podstrčit elfům, kteří by potom měli náhradní oběť místo čarodějů.

Stačilo jen, aby otevřeli knihu a začali číst na kterémkoli místě. Prozradilo by se, že draci tu jsou už celá století a že je ovlivňovali, aniž by si toho někdo všiml.

Jediný pohled do knihy s nezvyklým písmem…

Začala se smát vlastní bláhovosti. *O čem to přemýšlím? Že to stačí.* Samozřejmě, že to není tak jednoduché! Čtenář by se určitě dozvěděl o Příbuzných – kdyby uměl číst dračí písmo!

Nikdo kromě mě to nemůže přečíst!

Dokonce ani Příbuzní neuměli číst svoje písmo. Alara učila Kemana, protože se pravděpodobně stane šamanem, i Shanu, protože u ní objevila podobný talent. Myre se však nechtěla učit číst stejně jako většina mladých draků.

Z toho Shana vyvodila, že každý, kdo by knihy mohl přečíst, už všechno o Příbuzných věděl. Kdo umí přečíst deníky je proměněný drak, který se schovává mezi čaroději z důvodů známých jen Příbuzným.

Možná na ni má dohlížet.

Posbírala knihy a prošla dveřmi. Nemohla přijít na jediný rozumný důvod, proč by si je nemohla vzít s sebou a ve volných chvílích si je přečíst.

Nikdo jiný to určitě nebude umět.

Jsem v Citadele sám. Ostatní jsou buď mrtví nebo odešli. Pravděpodobně jsem přežil horečku jenom díky tomu, kdo jsem. Určitě nežije nikdo nakažený, aby mi řekl, co se stalo. Vím to. Musím přiznat, že nevím, co se stalo poté, co jsem ulehl, ani co se stalo venku mimo jeskyni Citadely.

Je užitečné, že draci vydrží dlouhou dobu bez jídla, pokud se nehýbou. Jakmile jsem se dozvěděl o své nemoci, zavřel jsem dveře na chodbu. Nenašel se ani človíček, který by mi byl ochotný pomoci. Neobviňuji je. Na nákazu umřelo mnoho čarodějů.

Ze svého dlouhého horečnatého sna jsem se probudil do světa ticha. Sebral jsem poslední síly a prohledával jsem skladiště. Byl jsem hladový, že bych snědl své knihy, a příliš slabý, abych je mohl sežvýkat!

Našel jsem jídlo. Ve skladišti bylo mnoho cestovních balení, která mě zásobila v prvních dnech zotavování. Dotáhl jsem je zpátky do své místnosti. Doslova. Nemohl jsem je uzvednout. Já, který jsem jednou letěl s jednorožcem v pařátech. Neměl jsem dokonce ani tolik síly, abych se proměnil! Teď namáčím tři okoralé a vyschlé bochníky chleba. Jenom to mi brání, abych se na ně nevrhl a nepokusil se je okamžitě sníst. Jenom bych se pokusil, protože to je všechno, na co se zmohu. Nemám sílu, abych kus odtrhl a cucal ho.

Zapřel jsem dveře, aby zůstaly dokořán. Doufal jsem, že uslyším pohyb ve vzdálenějších částech Citadely. Nikde ani hlásku. Asi bych měl být rád, protože to znamená, že elfové nenašli – nebo jim nikdo neukázal – náš poslední úkryt. Ale netěší mě to. Neustále přemýšlím o svých společnících, kteří společně se mnou povstali a kteří zůstali věrní svým ideálům, zatímco ostatní porazila jejich ctižádostivost a hrabivost.

Co se s nimi stalo? Lasene Orvade, Jeofe Lengere, Reso Shedenová, kde jste? Žijete, porazila vás jako tolik ostatních nemoc nebo jste unikli nákaze, abyste upadli do rukou našeho nepřítele?

Ano, našeho nepřítele, přátelé. Ačkoli nejsem ze stejné krve a přišel jsem jen pro vlastní zábavu, začal jsem vašim ideálům a vám věřit. Když vás oslovuji přátelé, myslím to doopravdy. Vaši nepřátelé jsou i mými nepřáteli. Protože dokud budu žít, a to bude opravdu

velmi dlouho, nenechám váš sen zaniknout, jestli mi okolnosti dovolí pokračovat.

O tři dni později: neznám přesné datum, protože nemám ponětí, kolik času jsem proležel v horečkách. Soudím, že velmi dlouho, protože na všem ležel prach a chléb stačil okorat. Nyní už vím, že se některým mým přátelům podařilo uniknout. Poznal jsem to podle vzhledu jejich pokojů. Kdo však ví, co se s nimi stalo, když opustili bezpečí Citadely?

Také odsud odejdu, jakmile toho budu schopen. Obávám se, že každý míšenec, který by se vrátil, by mě považoval za zrádce. Vědělo se, že mám horečky. Předpokládám, že každý, kdo přežil nemoc, bude s největší pravděpodobností považován za spojence elfů. Neumím si představit, jak by někdo jiný než drak mohl bez kouzel přežít.

Mohu použít jeden ze tří tunelů. Zkontroluji všechny tři a potom si vyberu ten nejlepší. Jestli budu mít štěstí, objevím se někde v divočině, kde budu moci vzít svou přirozenou podobu a připojit se k Příbuzným. Jestli ne…

Ale o tom nebudu přemýšlet. Jestli se budu moci někdy vrátit, jednoho dne se objevím a znovu se dostanu k tomuto válečnému deníku. Jestliže ne, potom bude představovat záhadu pro každého, kdo deník najde. Určitě si budou myslet, že se jedná o nějaký kód. Hodně štěstí při luštění!

Tady stránka končila. Zbytek sedmé knihy byl prázdný. Všechno co se později stalo dračímu čaroději, už autor nezaznamenal.

Shana s pocitem marnosti zavřela knihu, položila ji na truhlu vedle postele, lehla si na záda a zadívala se do stropu. Kouzelná koule svítila bez jediného zabliknutí jako světla v Alařině doupěti a jako zářící stropy čarodějů. Na rozdíl od ohnišť, svíček a svítilen, se kterými se museli spokojit lidé.

Nakolik se míšenci podobali svým otcům a jak málo lidským matkám, přinejmenším v kouzlech! Jak mnoho se podobali Příbuzným!

Užíral ji Kalamův osud. Měla pocit, že jeho osud je klíčem k jejímu. Jen kdyby věděla víc! Kdyby alespoň věděla, co se s ním stalo, když zamkl své knihy a naposled opustil svůj pokoj!

Už věděla, proč se Příbuzní proměňovali. Vypadalo to, že jejich nejoblíbenější zábavou bylo manipulování elfy a jejich lidskými otroky. Potom pozorovali, jak se budou chovat. Tak tomu bylo zpočátku i u Kalamy.

Zatočila se jí hlava při pomyšlení, jak Příbuzní mohli zasahovat a nepochybně i zasahovali do života elfů a tím také do života jimi ovládaných otroků. Někteří to dělali čistě pro zábavu, jiní jako zkoušku.

Ostatní jako Kalama začali z nedostatku jiné zábavy a pokračovali, protože viděli, že bylo napácháno mnoho zla. Rozhodli se, že s tím něco udělají.

Myslela si, že by se Kalamovi podobala, kdyby se setkali. Svými názory na to, co je správné a spravedlivé, se podobal Kemanovi. V deníku přiznal, že si nejdříve myslel, že ovlivňování životů „nižších tvorů“ by mohlo být docela zábavné. Zanedlouho ho však jejich myšlenky uchvátily. Nemohl jenom sedět a nevšímat si všech nepravostí, které se dály. Neodolal a začal věci ovlivňovat – tentokrát v dobrém úmyslu.

Proměnil se v míšence a připojil se k nově vzniklému povstání. Pomohl vybudovat Citadelu. Navrhl mnoho obranných opatření. Aktivně se účastnil Války Čarodějů, nebyl jenom pozorovatelem. Nebyl však ani vůdcem. Byl jedním z nižších čarodějů, kteří chodili ven a bojovali v prvních řadách.

Shana se hodně dozvěděla o starých čarodějích. Ani ne tolik o kouzlech, jako o čarodějích samotných osobně. Jeho očima viděla míšence, kteří pro ni představovali jen jména. Vůdce, kteří vyhrávali a prohrávali svůj zápas. Stali se z nich lidé. Poznala jejich hádky, které vyústily do nenávisti a napětí, díky jimž válka ztroskotala. Utvrdila se v názoru, že za vším byli elfové.

Nyní byla kronika u konce. Shana se už nedoví nic dalšího o proměněném čarodějovi. Cítila podivnou ztrátu. Uvažovala, co se s ním asi stalo. Teď věděla, že to on našel knížku o chování ovcí v

místnosti jedné oběti horeček a že ji přemístil do místnosti s písemnostmi v naději, že ji někdo najde a přečte.

Buď se zotavil a odešel, nebo se vrátil některý čaroděj, který ho považoval za zrádce, a zabil ho. Jestli ho našli naživu, mohli ho považovat za zrádce.

Doufala, že unikl. Čarodějové, které popisoval, se pro ni stali lidmi. O to více oživl v její mysli i Kalama. Cítila, že ho zná a že je v jistém smyslu jejím přítelem. Jestliže unikl, může ještě pořád někde žít. Třeba v jiném doupěti. Protože se zajímal o záležitosti míšenců, možná se o ně zajímá i dnes. Snad se s ním setká. Zajímala by ji jeho reakce, kdyby na něj promluvila řečí draků.

Shana se převalila na bok a gestem odehnala světlo. Zmenšilo se a zmizelo. Zůstala v naprosté „jeskynní“ tmě.

Po chvíli uvažování se rozhodla, že o všem pomlčí. *Když byli mezi čaroději zrádci dříve, mohou mezi nimi stejně tak být i nyní.* Určitě jim to nemůže říct. Lord Dyran má v oblibě intriky. Pokud se mu vyplatilo obětovat pár dětí, kterých by se stejně musel zbavit, mohl by být ochoten nechat míšence na pokoji, dokud se schovávali a nekradli u něho. Tomu se vyhýbají. Když kradení nepřipustil Denelor, potom už nikdo. Kradli jeho nepřátelům, což mohlo Dyranovi jen prospět.

Znepokojovala ji myšlenka, že o nich Dyran může vědět. Rozhodla se, že z Citadely uteče, jakmile nabude zručnosti a udrží svá kouzla v tichosti. Jakmile o skrýši čarodějů věděl jediný lord, pak to nebyla skrýš, ale past. Je jenom otázka času, než Citadelu využijí jako výborný tah ve své nekonečné hře. Žádný lord by neodolal.

Rozhodla se, že půjde zpátky a vrátí knihy. Nechtěla, aby je našel někdo jiný, i když by je neuměl přečíst. Potom se podívá, jestli po sobě Kalama nezanechal některý ze svých pokladů. Elfové a lidi se mohli křížit. Možná i proměnění draci a lidé nebo elfové a draci. Třeba sama patří mezi takové kříženec. Možná mohou míšenci používat drahokamy jako Příbuzní, aby zvětšili svou sílu. Možná, že jsou kouzla míšenců tolik podobná dračím, že jim drahokamy také pomáhají. Stálo to za pokus. Cokoli stálo za zkoušku, když ji to odtud dostane dřív.

Absolutně cokoli.

Několik příštích dnů strávila sledováním slabých osobních značek na zdech. Kroucený hieroglyf pro „Kalamadea“ kombinovaný se znakem pro „tanečníka Hromových Tanců“ vyjadřoval, že se uměl proměňovat a že byl také šamanem. Pravděpodobně je sem, když se nikdo nedíval, vyškrabal drápem během stavby. Nebo je vyhloubil pomocí kouzel. Svou kroniku označoval oběma symboly. Když Shana prohlížela dveře do jeho doupěte, našla na nich znak velký jako ona sama matně vytesaný do skály. Během pátrání po znacích objevila další nyní už prázdná skladiště a několik místností, které vypadaly, jako by je drak používal na experimenty s kouzly. Možná se snažil napodobit kouzla čarodějů.

Po téměř týdnu bezvýsledného pátrání Shanina vytrvalost opadla. Jeden symbol našla uvnitř místnosti, kterou už prozkoumala. Ukazoval na další symbol na jinak prázdné zdi. Nebyla na ní jediná police. Položila dlaň na rytinu, která byla tentokrát uvnitř kruhu. Zatlačila od sebe a zároveň i do strany jak jí naznačovala rytina. Její snahu odměnilo cvaknutí. Kus zdi velikosti Shaniny ruky se uvolnil na jedné stane a otevřel se jako malá dvířka.

Uvnitř prohlubně zahlédla drahokamy, jiskry červené a zelené, trochu modré.

Nebyl to velký poklad, zřejmě nenašla hlavní zásobu kamenů. Zřejmě se jednalo o nouzový poklad, jakých Alara ve svém doupěti a okolo něj rozmístila spousty. Méně hodnotné drahokamy byly k dispozici, když se z nějakého důvodu nemohla dostat k hlavní skrýši. Obsahoval asi padesát nebo šedesát kamenů, většinou polodrahokamů. To bylo v pořádku. Křemeny a tyrkysy pomáhaly Alaře stejně dobře jako rubíny a smaragdy. Jejich hodnota a vzácnost nebyly rozhodující, pokud se s kamenem dalo kouzlit.

Potíž představoval počet kamenů. V žádném případě je nemohla vecpat do kapes. Kdyby je nesla v tunice, nepochybně by si jich někdo všiml a chtěl by po Shaně podíl nebo dokonce všechny Shana byla pro tento případ připravená. Měla s sebou čtvercový šátek, do kterého se vešly všechny kameny. Natáhla ruku do prolákliny a postupně je všechny zabalila do uzlíku ze šátku. Bez

nehody je dopravila do svého pokoje. Schovala je pod šaty do truhly. Poklad už jí sebrali dvakrát. Neměla chuť o něj přijít potřetí.

Ten den už nestihla nic víc. Když příštího dne skončila domácí práce a vyučování, zamířila rovnou do pokoje. Vytáhla uzlík, rozvázala ho a uvelebila se se zkříženýma nohama na posteli.

Celý obsah si vysypala do klína. Snažila se napodobit způsob, jakým zacházeli draci se svými kameny. Uklidnila se a dostala se do stavu blízkého tranzu.

Keman, pomyslela si zasněně, jakmile se dostala do tranzu. Nejdříve se potřebovala pokusit mluvit s Kemanem.

Zavřela oči. Soustředila se, aby si do všech detailů představila svého nevlastního bratra. Když si myslela, že už ho má, když se jí zdál tak opravdový, že by se ho mohla dotknout, vynaložila všechnu sílu.

Už to dříve zkoušela, ale neměla tolik síly aby dosáhla za hranice lesa. Tentokrát si myslela, že zaslecbla v dálce slabou odpověď. Byla však tak slabá, že se nedala zachytit. Určitě nebyla natolik zřetelná, aby se dalo s určitostí posoudit, jestli to byl opravdu Keman.

Tak blízko! Nemohla odolat. Pokusila se dosáhnout o trochu dál, ale ostrá bolest, která jí začala tepat mezi obočím, ji vrátila do reality a donutila vzdát se.

Shana vzdychla, otevřela oči a zadívala se na blyštivé kameny ve svém klíně. Chyba byla možná v tom, že se snažila použít všechny najednou, pomyslela si nakonec. Kdyby je vyzkoušela po jednom, třeba by se s nimi dalo pracovat.

Bylo jich tu ale padesát nebo šedesát, každý jiný. To ji odrazovalo.

No dobře, pomyslela si regiznovaně. Čeho jiného než času mám dostatek?

Nasypala zbytek do šátku a vybrala si první z kamenů, beryl. Uložila ho na dlaň, upřeně se do něj zadívala a soustředila se…

Alara sledovala slabý dračí pach v chladném řídkém vzduchu. Veškerou sílu vkládala do mohutných úderů křídly. Stoupala výše a výše do hor na západním okraji dračího území. Letělo se jí špatně.

Namáhavě lapala po dechu. I když své plíce uzpůsobila, stále měla potíže s příliš řídkým vzduchem.

Keman je pryč už od začátku podzimu. Minula polovina zimy a Alara ho stále nemohla najít. Doupě bylo v chaosu. Polovina draků se dožadovala, aby ho přivedla zpátky, a jestli to bude nutné, aby přivedla i míšenku. Druhá polovina žádala, aby Kemana vydědila a stíhala jeho i Shanu.

Keman nebyl o nic mladší než ona, když se prvně vypravila mezi elfy. Jenže ona nebyla sama a nehledala venku míšence – kterého by elfové zabili hned po objevení i s jeho společníkem.

Co se týká Shany…

U všech bouří, pomyslela si s bolestí v srdci. Vnímala bolest, pocity viny a ztráty, které se znovu vracely Měla to dítě ráda. Možná, že nebyla z dračího rodu, ale Alara ji k němu počítala. Byla dcerou její duše a měla větší smysl pro dračí čest než většina Doupěte. Nikdy neměli dopustit, co se Shaně stalo.

Stiskla zlostně čelisti. Ať si ostatní říkají, co chtějí, bylo to nejhorší rozhodnutí, které kdy Příbuzní udělali. Měli vyhnat toho malého rváče Rovylerna nebo ho měli poslat do jiného doupěte, aby se naučil disciplíně. Když už nic jiného, tak se od doby, kdy odešli Keman se Shanou, choval stále hůř. Jeho matka ho podporovala. Lori odlákala Alaře rozmazlováním a shovívavostí dceru. Zákon Příbuzných povoloval, aby děti mohly opustit svou pokrevní matku a vybrat si samy jinou. Pokud by chtěla Alara porušit zákony, měla by pro to mít pádný důvod…

Velmi dobrý logický důvod. Právě nyní necítila nic jiného než emoce.

Stále se ještě mohla odvolat k určité autoritě. Nejvyšší šaman by ji, jestliže ho najde, mohl v jejím případě podpořit. Zoufale ho hledala.

Nebyl z těch, kdo se dají snadno nalézt. Už velmi dávno opustil svoje doupě, když dorostl takové velikosti, že se pohodlně cítil jenom v největších jeskyních. Cítil, že nepatří jenom jednomu doupěti, ale celému Příbuzenstvu. Proto často cestoval.

Stopovala ho od Ledarenova doupěte až sem do Peleonavandeova doupěte. Nyní prohledávala hory. Hledala šamana

podle toho, co měl rád, kde by se pravděpodobně mohl zdržet a co považoval za hodné pozorování. Vyhledávala jeho nejjemnější pach, který přinášel mrazivý vzduch.

Nyní pach sílil. Krajina pod ní se skládala ze skalnatých výběžků přehlížejících koruny stromů nebo louky. Letěla nízko nad úbočími hor, hledala nejmenší náznak jeho přítomnosti. Tohle území se Nejvyššímu šamanovi zamlouvalo nejvíce. Mohl strávit celé týdny pozorováním života na jediné louce.

Něco se pod ní pohnulo. Slunce se odrazilo od lesklého povrchu, který mohl být stejně dobře povrchem ledovce, pokud by se nehýbal. Složila křídla a bez rozmyslu se pustila dolů. V poslední chvíli je znova roztáhla a přistála. Křídly zvířila oblaka prachového sněhu a ledových krystalů.

Nejvyšší šaman pomalu otočil hlavu. Zesvětlil si šupiny do čistě bílé, aby ladil s okolním sněhem a ledem, ale jinak se nemaskoval. Ve sněhu a lesklém ledu byl stěží rozpoznatelný a k tomu stačilo to, co změnil.

Alaro, poznal ji. *Vypadáš vzrušené. Co té za mnou přivádí?*

„Potřebuji tvou pomoc, šamane," vyhrkla nahlas. Její hlas rozrážel chladný řídký vzduch.

Jen se na ni podíval s výrazem, který beze slov říkal: „Sama víš nejlíp. Nepotřebuješ žádat o pomoc."

V tváři měla vepsané rozpaky.

Šaman nežádá o pomoc, připomněla si. Šaman nachází odpovědi. Byla to hloupá žádost. Věděla dobře, že nemá žádat o pomoc.

„Potřebuji tvou radu, šamane," řekla s malou úklonou hlavy „Jsem v hrozném postavení a nevím, jak z něj ven. Naše Doupě je v chaosu. Kdybych se vrátila s radou od tebe…"

„Cožpak oni už tvým radám nevěří?" zeptal se.

Zkřivila obličej, ale přijala hanbu a rozpaky. „Ne," přiznala, „nevěří. Bojím se, že já sama jsem součástí všech potíží."

Pokračovala ve vyprávění celého příběhu. Začala tím, jak Rovy šikanoval Kemana a Shanu a skončila Kemanovým druhým útěkem. Zatímco mluvila, Nejvyšší šaman zavřel oči, ale Alara neměla pocit,

že by ji neposlouchal. Spíš tušila, že se soustředí na každé její slovo. Čekala. Její srdce zpomalovalo svůj tep a nohy mrzly.

Seděl tiše dlouho poté, co skončila. Slunce se začalo sklánět k horizontu, vzduch se znatelně ochladil. Z lesů vyšla vysoká zvěř, aby kopyty odhrabala sníh a mohla povečeřet zvadlou trávu. Stále mlčel.

S obtížemi se uklidnila, změnila krevní oběh, aby si zahřála nohy, a čekala, až promluví.

Ty děti představují větší změnu, než na kterou jsou Příbuzní připraveni. Promluvil jí náhle do myšlenek, až leknutím poskočila. Zvířata se nervózně podívala jejím směrem. Postavila stráž, ostatní se znovu sehnuli k trávě. *Nemohu ti poradit. Musíš se rozhodnout sama, jestli jsi ochotná přijmout takovou změnu a jestli jsou ostatní ochotní následovat tvého příkladu. Tak je to. Příbuzní donutili Shanu najít si svou vlastní cestu. Jak se zdá, Keman už si tu svou také vybral. Rozhodl se žít bez tvé ochrany a přinejmenším v tomto bodě se s tím musíš vyrovnat.*

Zmateně odpověděla stejným způsobem. *Ale – co s tím mám dělat?Je venku, snadno ho mohou chytit, to se týká všech Příbuzných…*

Příbuzní ztratili ochranu své „neviditelnosti“, odpověděl okamžitě. *Nic z toho, co uděláš nebo neuděláš, to nemůže změnit. Celý svět zanedlouho objeví naši existenci. Podle mého názoru, který je jenom mým názorem, je to jenom dobře.*

Alara se otřásla při představách, které vyvolala jeho slova: strach z elfů v plné síle a hrozné věci, jichž byla očitým svědkem. *Jak to může být dobré?* zeptala se. *Elfové jsou mocní a krutí. Jakmile se jednou dozvědí, že existujeme, nedají nám pokoj.*

Což je jenom dobře. Otevřel jedno oko, aby se na ni podíval. Od doby, co Příbuzní přišli do tohoto světa, hodně zlenivěli. Na začátku nás bylo opravdu málo a elfové nás mohli zničit. Už dlouho nás není jenom několik. Okolnosti se změnily, ale my ne. Když se nás něco bezprostředně nedotýká, jsou Příbuzní tlustí a spokojení a nic je nerozhýbá. Jediná věc, která s nimi pohne, je možnost chyby. Nyní nebudou mít na vybranou. Nyní budou nuceni bránit se aktivně a pravděpodobně budou muset hledat spojence mimo řady Příbuzných. Nebude se jim to ale líbit.

Znovu zavřel oči a uvelebil se do sněhu. Alaře bylo jasné, že řekl vše, co měl v úmyslu.

Čekala, dokud nezapadlo slunce, které při pouti za horizont roztřpytilo okolo ležící sníh. Počkala, až se objeví měsíc s miliony hvězd ostře zářících v čistém řídkém vzduchu hor.

Zvěř dokončila pastvu a znovu se vrátila pod ochranu stromů. Nakonec se Alara vzdala. Rozvířila křídly vzduch a vznesla se k obloze. Silné údery křídel rozhodily kolem další sprchu sněhu, která se většinou snesla na prodlužující se siluetu Nejvyššího šamana.

Nejevil známky, že by si toho všiml.

Třikrát zakroužila. Stále čekala na další odpověď, ale ničeho se nedočkala. Nepohnula se jediná myšlenka. Nejvyšší šaman mohl být stejně dobře velká sněhem pokrytá ledová socha.

Nejenže jí nepomohl rozřešit problém, ale neměl ani v úmyslu dát jí více rad, než už slyšela.

Letěla na východ zpátky do Doupěte. Její beznaděj byla tak velká, že ji stačila zahřívat po celou cestu zpátky.

16

Bylo nepříjemné stát na dvou nohou místo na čtyřech, ale Keman si na to zvykl.

Na co si nemohl zvyknout, byli dvounožci. Lidé, připomněl si. Jsou to lidé, ne „dvounožci“. Byli všude, kam šel a kam se podíval.

Město jich bylo plné jako mraveniště. Podobalo se přeplněnému mraveništi, každý člověk spěchal za svým úkolem. Elfové se podobali trubcům. Byli hýčkáni a rozmazlováni, aniž by měli něco na práci. I každý nižší elf měl alespoň několik lidských otroků… mnoho jich mělo víc než jednoho nebo dva. Lidé byli levní, bylo jich mnoho a neustále se množili.

Keman se díval z okna svého pokoje ve druhém poschodí na davy, které proudily kolem zdí domů. Pokoušel přesvědčit sám sebe, že úkol, který si předsevzal, není neuskutečnitelný. Někdy váhal. Někdy byl v pokušení otočit se na patě a utéci zpátky ke své mámě.

Do města dorazil v podobě mladého elfího lorda. Měl dost síly, aby se k němu chovali s úctou a respektem, ale ne zas tolik, aby pro někoho představoval hrozbu nebo aby byl zvláště zajímavý. Než se dostal do města, maskoval svou stopu, aby zmátl potenciální stopaře. Byl podzim a Shana dávno ve městě nebyla.

Město žilo pověstmi, všude se hemžili vyzvědači všech významnějších lordů, o kterých se kdy Kemanova matka zmínila. V žádném hostinci byste nenašli volnou místnost, i když jste byli ochotni dobře zaplatit. Kdyby se proměnil v lidského sluhu, příliš by omezil svůj pohyb. Několik dní prochodil po městě. V noci vycházel za hradby lovit. Pokoušel se dostat do společnosti těch, kteří něco věděli.

Zároveň se pokoušel najít místo, kde by mohl alespoň nějakou dobu bydlet. To bylo také důležité.

Ohledně ubytování byl zoufalý, dokud se nerozhodl chovat jako mladý elf a nevsadil vše na jedinou kartu. K jeho překvapení to

fungovalo. Získal ubytování v jednom z domů lorda Alinora tak, že jednoduše přišel ke dveřím a oznámil, že ho poslali. Nevysvětlil blíže, kdo ho poslal, ani za jakým účelem přijel, a nikdo se ho neodvážil zeptat. Poddaní lorda Alinora byli zaměstnáni důležitějšími záležitostmi a lidé předpokládali, že elfové vědí, co je Keman zač.

Dostal malou – podle jeho měřítek – místnost, jejíž okna vedla do ulice. Velmi rychle zjistil, jaké je zřejmě jeho postavení. Bylo příliš vysoké, než aby ho mohli poslat do pokojů pro sluhy a nedostatečně vysoké, než aby dostal pokoj v přízemí nebo v prvním patře. Nebyl jediným mladým elfem v budově. Většina ostatních vypadala, že měli na práci právě tak málo jako Keman.

Většinu času trávil v ulicích v podobě elfa nebo člověka. Poslouchal všechny, kdo byli ochotni mu něco říct, těm s povolným jazykem kupoval pití, snažil se navázat kontakt se spolubydlícími v domě lorda Alinora a příležitostně hrál hazardní hry. Vyhrával. Nikdy nehrál dvakrát se stejnou osobou, to se už naučil. Když cvičil se Shanou, zjistil, že může manipulovat kostkami a kostmi v rukou, i když nemohl zvedat kameny a vrhat je do vzduchu. Pro první kola použil kameny ze svého pokladu. Nyní měl v kapsách tolik mincí, že mohl kupovat pití poddaným a nižším elfům, kteří vypadali, že mohou něco vědět. Staral se o zábavu ostatních mladých elfů, které nuda také vyhnala do ulic.

Obvykle vyhrál vše, co do společníků vložil, dříve, než skončil večer. Jeho podoba měla několik výhod. Nikdo ho nepodezíral, že by mohl podvádět. Byl příliš mladý a vypadal, že neumí do pěti počítat. A navíc, kouzla elfů takhle nepracovala. Nikdo, komu by jeho moc umožnila podvádět v kostkách, by se s tím neobtěžoval.

Po prvních týdnech uvažoval, že by se přestěhoval do hostince, ale všude bylo obsazeno. Lidští i elfí agenti obývající hostince podezírali všechny a všechno. Navíc potřeboval být neviditelný. Někteří agenti mohli být proměnění Příbuzní, kdyby zjistili, co je zač, zajali by ho a odvedli zpátky k Alaře.

Během několika posledních týdnů se mnohé dověděl. Většina informací byla o Shaně, ale žádná z nich ho k ní nemohla dovést.

Vyprávěla se podivná historka. Na aukci ji koupil poddaný lorda Dyrana. Měl u sebe lordovo zlato a zástupci několika dalších lordů ho poznali.

Když aukce končila, vpadl dovnitř ten samý muž, popadal dech a byl rozčilený, nejvíc, jak si to ve svém postavení mohl dovolit. Přísahal, že dívku nekoupil. Tvrdil, že usnul v domě lorda Dyrana, zatímco se konala aukce. Na podlaze, kam se zhroutil, ho našel jeden z otroků jeho pána. Probrali ho a odvedli na aukci. Tam zjistil, že je dívka pryč, a že si všichni myslí, že ji koupil on sám!

Obecně se mínilo, že muž pravděpodobně nelhal. Znamenalo to, že byl očarován a někdo jiný koupil dívku místo něj. Ale kdo? Pro Kemana bylo důležitější, proč ji neznámý koupil.

Byl si docela jist, že to nebyl jiný poddaný lorda Dyrana, ačkoli to tvrdila jedna z mnoha zvěstí. Kdyby to tak bylo, pak by poddaný, co ji měl koupit, zmizel a nikdy už by o něm nikdo neslyšel. Místo toho poddaného vyslýchali a degradovali, ale byl stále naživu a ve službách lorda Dyrana.

Nejdůvěryhodnější a nejspolehlivější Kemanův informátor byl mladý cynický elf, kterého vlastní otec zavrhl. Mladý lord by si zachoval své ideály, kdyby neviděl, jak se mezi staršími elfy obchoduje s pravdou, věrností a ctí jako s obyčejnými mincemi. Mladík o takových věcech neustále mluvil, ale přesto se choval k lidem jako ke strojům bez duše.

Keman vzdychl, otočil se od okna, lehl si na postel a zamyslel se.

Nejlepší stopou, kam zmizela Shana, byl složený papír pod jeho polštářem. Kemanův mladý přítel ho dostal od agentů svého otce a pořídil mu kopii, než papír předal lordu Alinorovi. Hlavním úkolem V'dern Iridelana an–lorda Kderise bylo třídit informace a předávat je spojenci svého otce. Dělal to asi jednou za čtyři nebo pět týdnů. Zbytek času trávil vlastní zábavou. Keman si osobně myslel, že to není správný způsob zacházení s člověkem jako je Iridelan. Dopadl jako několik mladých lordů, kteří měli staršího bratra, el–lorda, nebo staršího dědice. Nebyl vhodný pro sňatek, pokud ovšem jeho otec nenašel rodinu, kde byla jenom děvčata. Nepožíval takovou

důvěru, aby mohl spravovat část panství, které si žárlivě střežil jeho bratr.

Kemanovi ho bylo líto. Elfův osud byl smutný. Nebyl hloupý, měl dokonce určitou moc a dokázal udělat spoustu věcí. I trubec je užitečný – Iridelan ne. Jeho život byl nesmyslný a zbytečný. Keman nevěděl co a jak provést, aby to změnil. Namluvil Iridelanovi, že má potíže s rodiči a že jenom to, když projeví iniciativu, třeba při hledání divoké dívky, o kterou se všichni zajímají, ho uchrání před odesláním na převýchovu k velmi odpornému strýčkovi. Tenhle nápad měl z knížky kterou přinesla na čtení svým žákům Alara z jedné výpravy.

Natáhl se pod polštář a znovu vyndal papír, ačkoli znal obsah nazpaměť.

Obojek nalezený v dívčině majetku měl na sobě vypálený znak lorda Dyrana, identifikovaný jako obojek konkubíny naposledy nošený Serinou Daeth, otrokyní, která utekla pod pohrůžkou smrti do pouště, protože v sobě nosila míšence. Otrokyně je pokládána za mrtvou. Dívka pravděpodobně obojek našla, protože se o Serině nezmiňuje.

Tak málo, a přece je to tak důležité.

Keman se už dávno vzdal svých fantazií, že je Shana Příbuzná. Jenom přesně nevěděl, co je to míšenec.

„Lidská matka, otec elf. Mýtus," řekl mu Iri včera večer, když se podíval poháru na dno. „To je jako ty takzvané dračí kůže, které měla dívka na sobě. Míšenci jsou jenom výmysl. Říká se o nich, že začali Válku Čarodějů. Proto každou ženu těhotnou s elfem čeká smrt. Válka Čarodějů opravdu byla, zmizelo při ní asi tři čtvrtě nejmocnějších kouzelníků. Nemyslím si, že by to mělo co společného s míšenci. Prý jsou hodně dobří kouzelníci." Ušklíbl se nad tou myšlenkou. „Otroci nemají moc – a i kdyby ji měli, obojky ji blokují. Dokonce i kouzelníci jako je lord Dyran se pokoušejí celá desetiletí, než získají potomka se stejnou mocí jako mají oni sami. Jak by tihle míšenci, kteří přišli odnikud, mohli mít takovou moc, aby nás vyhladili?"

„Ale Válka Čarodějů…“ řekl Keman opatrně.

„Dětské povídačky Jenom zamlžují, co se stalo. Víš co, já si myslím, že na obou stranách stáli lordi. Na druhé straně byla pravděpodobně banda těch, které už nebavilo být neustále na dně. Spojili se a vítězové svalili všechno na míšence, aby jejich děti nenapadlo něco podobného.“ Iri praštil pohárem, jak se snažil dodat důrazu svým slovům. „Já ti něco povím. Vyšší lordi mohli použít v Radě nějaké mladší elfy! Zatraceně dobře by se jich dalo použít, aby jimi zatřásli i teď!“

Potom se Iri dostal ke své oblíbené tirádě o tom, jak starší utlačují mladší, jak mocní utlačují slabší, jak by bylo všechno lepší, kdyby každý elfí lord byl opravdový s právem na své jméno, kdyby nebylo důležité, čí kouzla jsou slabá a čí silná. Keman se raději nezeptal „A co lidé?“ Věděl ze zkušenosti, že by se na něj Iri podíval, jako kdyby se zeptal „A co dvourožci?“ Když Iri mluvil o rovnoprávnosti, měl na mysli rovnoprávnost mužských potomků elfů.

Ženy byly hýčkány a chráněny. Lidé představovali jen živý inventář.

Záležitost s míšenci a trestem smrti Kemanovi poskytla vodítka, která potřeboval, aby mohl prozkoumat knihovnu v domě, kde oba bydleli. Nyní už věděl přesně, v jakém nebezpečí se Shana nachází. Také už věděl trochu víc o Válce Čarodějů a Proroctví o zkáze elfů.

Shana je míšenka, dcera Dyrana a jeho konkubíny. Každý, kdo ji teď měl u sebe, musel tušit, co je dívka zač. Keman si neuměl představit, jak mohla najít obojek své matky. Možná, že právě proto s ní nemohl komunikovat myšlenkami. Zatracená smůla… Kdyby ho nenašla, nikdo by pravděpodobně nezjistil, kdo je. Protože ho však našla, uvrhla na sebe podezření.

Opravdoví fanatici by ji kvůli pouhému podezření zabili na místě. Lordi jako Dyran by se jí zmocnili, pokusili se zjistit vše o dračí kůži a potom by ji zabili.

Jediná věc mu dávala naději, že totiž nikdo nepostoupil ani o krůček v pátrání po „tajemství dračí kůže“. To svědčilo o tom, že je Shana u někoho jiného…

Podle všech důkazů to jsou možná draci z jiného doupěte.

Už tu neměl nic na práci, uvědomil si náhle a roztrhal papír na kousky. Nastal čas odtud odejít, než si ho někdo začne všímat a odhalí ho. Třeba bude mít více štěstí mimo město.

Nepotřeboval si s sebou vzít nic víc, než co měl u sebe. Stačilo jenom vyjít ven a určit si cíl.

Sídlo lorda Dyrana, rozhodl se. Vzal si plášť a zavřel za sebou dveře. Tam se měla Shana dostat. Možná objeví něco po cestě.

Přece se po ní nemohla slehnout zem.

V'kass Valyn el–lord Hernalth, dědic obrovského panství svého otce, lorda Dyrana, seděl v křesle nehybně a tiše jako mramorová socha. Červeně potažená pracovna jeho otce byla naprosto tichá jako hrobka. Krvavě červené draperie a čalounění, bílé zdi, černý nábytek, rámy vytesané z onyxu, vše bylo chladné a nesmiřitelné jako Dyranův hněv.

Včera byla celá místnost zelená, nefritově zelená, dokonale ladila s Dyranovýma očima.

Jak vidím, můj vznešený otec je dneska v ráži. Na vině nejsem jenom já. Lordovi Dyranovi něco nevychází, ale je to Valyn, kdo schytá první nával mrzutosti. Valyn stiskl pevně rty, aby zůstal klidný, a čekal.

„Nepotěšil jsi mě, V'kass Valyne," řekl lord Dyran po dlouhotrvajícím tichu, které mělo zbloudilému potomkovi nahnat strach. Nenahnalo. Valyn už otcovu taktiku dobře znal. „Vůbec s tebou nejsem spokojený."

„Je mi líto, pane," zamumlal Valyn. Sklonil hlavu v naději, že tak přesvědčivě napodobí lítost. *Je mi líto, že jsem nestihl poslat Stína pryč, než jsi ho našel. Ještě více je mi líto, že nejsem dost starý, abych mohl napadnout tebe.* Jednoho dne na Dyrana zaútočí ve chvíli, kdy to bude nejméně čekat. Lord Dyran ještě netušil, že Valynova kouzla byla silnější než jeho. Co chybělo Valynovi, byla jenom Dyranova zkušenost a dlouhá série lstí a proradností.

„Lítost nestačí, V'kass Valyne." Dyran vstal. Jeho síla Dyrana obklopovala jako kabát ozdobený jemnou září. Tenhle trik na Valyna nepůsobil. Viděl ho už tolikrát.

A navíc, zářit uměl také. Byl to dětský trik. Uměl zářit téměř od doby co se naučil chodit. Často tohohle triku používal na své chůvy

„Ne, lítost prostě nestačí.“ Dyran obešel svůj stůl z černého onyxu a stál přímo před synem, takže se na něj Valyn musel dívat z podhledu. „Už víckrát ti to bylo líto. Nic z toho, co jsem řekl nebo udělal, tě nepřesvědčilo, že lidé nestojí a nikdy nebudou stát za námahu, kterou jim věnuješ. Jsou to nástroje, Valyne. Nic víc. Nadmíru inteligentní nástroje, ale to je všechno. Neumějí se o sebe postarat, pokud by jim někdo z nás neřekl, co mají dělat.“

Valyn o tom nebyl přesvědčený, protože četl dějepisné knížky. Protože věděl, co je pravda a co jsou lži, které si vyprávěli. Lidé měli rozkvétající civilizaci a kulturu. Potom ji elfové zničili tak dokonale, že lidé už ani neznali jména svých bohů.

Dyran se zamračil. Valyn se musel hodně kontrolovat, aby nevyskočil. „Příliš sis zvykl na svého mazlíčka, Valyne, a to se mi nelíbí. Nastal čas, abys poznal opravdový svět, abys viděl, co jsou ta zvířata zač, když se pořádně nevycvičí a není o ně postaráno.“ Dyran se na svůj rozhovor se synem oblékl do zlata. Díky záři a odlesku na šatech bylo velmi těžké podívat se na něj přímo. Valyn věděl, že právě tohle byl otcův záměr.

„Ano, otče?“ řekl, protože cítil, že Dyran čeká na jeho reakci.

„Pošlu tě na výchovu k jednomu ze svých poddaných, V'kas Cheynarovi sur Trentilovi,“ řekl přísně Dyran. Náhle se otočil a vrátil se na své místo za stolem. „Nevím, jestli si to uvědomuješ, ale on chová obyčejné dělníky. Porozhlédneš se tam a doufám, že získáš správný přístup. Myslíš si, že lidi znáš. Znáš však jenom těch několik tak chytrých, aby z nich mohli být domácí otroci. Jakmile se proti tobě obrátí jeden z té zvěře, uvidíš, že jsem ti říkal pravdu.“

Valyn skryl své zděšení, jak nejlépe uměl. Lord Cheynar jednou nebo dvakrát navštívil jejich sídlo – a zanechal po sobě spousty zmrzačených těl a poznamenaných duší. Ačkoli jeho bohatství vycházelo z chovu obyčejných dělníků, jeho opovržení lidmi hraničilo s nenávistí. *Kdyby mu to alespoň z poloviny prošlo, zabil by všechny lidi ve svém sídle…* „A Stín?“ zeptal se tiše.

„Zůstane tady. To je konečné rozhodnutí, Valyne. Aby se také on naučil znát své místo, posílám ho dohlížiteli Peledenovi.“

Který si dělá chutě na hezké chlapce. Stín se bude vzpírat, Peledenovi se to bude líbit… a vychutná si jeho trest. Valyn nemohl skrýt zděšení nad takovými novinkami. Hořel vztekem. Otce zjevně pobavil.

Dyranův úsměv se zvětšil. „Raději by ses měl jít sbalit, Valyne. Odjedeš co nejdříve. Měl bys svému mazlíčkovi vysvětlit, že jestli nechce dostat horší trest než ode mne, měl by vyhovět všem Peledenovým přáním.“ Dyran se začal věnovat nějakým listinám na stole. Tím jasně a nepochybně svého syna a dědice propustil.

Valyn tiše a ladně vstal (byl stejně hezký jako jeho otec) a chystal se k odchodu…

Zaklapl za sebou dveře a pospíchal do svých pokojů, kde na něj stále čekal Mero Jenner. Jeho „miláček“, jak chlapci říkal Dyran, jeho osobní sluha. Valynův jediný přítel v celém domě. Jediná osoba, které důvěřoval.

Nejnebezpečnější pro oba bylo, že jeho bratranec je míšenec.

Nevěděl to nikdo kromě Mera, jeho matky a Valyna.

Podivná shoda okolností. Když bylo Valynovi čtyři nebo pět let, jedna z Dyranových konkubín, Delia Jenner, přestala brát prášky na potlačení plodnosti, aby mohla porodit potomka jednomu z Dyranových gladiátorů. Byl to obvyklý postup…

Až na to, že během prvního týdne, kdy byla plodná, ale přesto stále v harému, zavítal v době majitelovy absence na Dyranovo sídlo jeho bratr, V'kass Treves sur Hernalth. Treveš nikdy nepřišel, když byl Dyran doma. Důvodem, proč byl hlavou rodiny Dyran a ne jeho starší bratr Treves, byl prostý: Dyran byl ctižádostivější. Treves se staral o blahobyt, jako se jeho bratr staral o moc. Když se nemohl pobavit na svém malém panství, občas využíval větších zásob svého bratra. Zaujala ho křehká temná krása konkubíny Delii, takže si ji nechal během onoho týdne přivádět každou noc.

Odešel před bratrovým očekávaným příchodem. Delia byla v určeném čase poslána gladiátorovi a ve správné lhůtě porodila prvního z mnoha potomků. Devět měsíců po jejím prvním milování.

Dítě stejně tmavé a jemné jako ona, ale s jemně zašpičatělýma ušima, světlou pokožkou a očima zelenýma jako listí.

Naštěstí byla porodní bába napůl slepá a nevšimla si znaků míšence.

Valyn neustále obdivoval Deliinu odvahu a kuráž. Nějak se jí podařilo chlapce schovat, dokud mu nebylo jedenáct let. Když přišli dozorci, používala různých lstí. Nutila ho do pláče, až mu oči otekly, že je nemohl otevřít. Vlasy mu česala přes uši. Tvrdila, že trpí dětskými chorobami a musí tedy ležet v posteli v tmavé místnosti. Často musel předstírat spánek. Později, když už byl starší, mu nakázala klopit oči a schovávat uši. Sedával na slunci, až byl hnědý jako figurka z hlíny. Potom přišel den, kdy už nebylo možné odkládat nasazení obojku. Věděla, že když ho dozorci uvidí, zemře chlapec i ona.

Tehdy prokázala největší odvahu. Propašovala se s chlapcem do Valynových komnat a prozradila mu celé tajemství.

O Valynovi se už dlouho vědělo, že se mu nelíbí zacházení s otcovými otroky a poddanými. Jakmile se dozvěděl o jejich hrozném postavení, často je uchránil před bitím a jinými tresty. Ačkoli si to nepamatoval, jednou zachránil Deliu před zvláště brutálním gladiátorem. Možná ho ovlivnilo, že měl pouze lidské chůvy. Možná to bylo díky jeho prvním učitelům, rovněž lidem, kteří ho přesvědčili, že se mu intelektem vyrovnají a že nejsou jenom trénovaná zvířata, za která je pokládal jeho otec. Snad to bylo jednoduše tím, že se mu hnusilo pouhé pomyšlení na to, v čem se ostatní jeho rodu vyžívali. Jakmile byl dost starý, aby mohl ve prospěch lidí podvádět nebo využít svou moc, začal s tím. Věděl, že jsou mu vděční, ale netušil, že mu tolik věří. Její odvolání se na jeho rytířství a sympatie se nedalo odepřít. Ten samý večer v otcově nepřítomnosti vyhlásil, že nařizuje, aby byl chlapec vycvičen pro jeho osobní potřebu. Dozorce, který neviděl potřebu zasahovat v takové malicherné záležitosti, souhlasil bez námitek. Valyn sám vyrobil obojek. Místo aby v něm byl beryl, který by tlumil chlapcovy rostoucí síly, obsahoval kámen, pomocí kterého měl chlapec naprosto lidskou podobu.

Po dalších pět let byl Mero neustále po Valynově boku, takže mu nejdříve otroci a potom i elfí členové domácnosti začali říkat

„Valynův stín“. Nyní mu stěží někdo řekl jménem. Dokonce i Dyran ho znal jako „Stína“.

Valyn se zastavil, než otevřel dveře do pokoje. Bude se muset setkat se Stínem a říct mu, že se musí rozdělit a že Mero má být poslán k ještě sadičtějšímu lordovi než je hlava klanu. Měl by si vymyslet provizorní plán. Způsob, jak Dyrana obelstít. Pokud nechce, aby si Mero zavinil vlastní smrt.

Mero ležel tváří dolů ve Valynových pokojích, záda plná šrámů způsobených hlavou klanu. Když ho vnášeli dovnitř, přísahal, že už takový trest podruhé nesnese.

Valyn přemýšlel na plné obrátky. Kdyby jenom existoval způsob, jak zaměnit Mera za poddaného, který ho měl doprovázet na cestě! Určitě Valynovi někoho přidělí. Otec by v žádném případě nesvěřil svého syna a dědice do rukou někoho, kdo nebyl vycvičen v jeho domě. Ani kdyby mu byl elf, ke kterému ho posílal, bezmezně oddnán a patřil mezi jeho nejstarší spojence.

Tady znali Stína všichni…

Už má řešení! Tady znali Stína všichni. Ale po cestě bude spousta zastávek.

Bylo mu nařízeno, aby odpočíval a zastavoval se pouze v sídlech poddaných a spojenců. Tam Stína nikdo neznal a mohl tedy Valynův doprovod nahradit. Zvláště pokud sluha onemocní a Valyn by se musel buď vrátit, nebo si obstarat nového…

Plán na záchranu situace byl vytvořen, když Valyn otvíral dveře.

Dyran dokončil rozhovor s lordem Cheynarem a mávnutím ruky zrušil komunikační kouzlo. Zamračená tvář fanatického lorda zmizela z desky stolu a zanechala po sobě jenom Dyranův odraz na leštěném kameni. Vzdychl, promasíroval si kořen nosu a uvědomil si, že na kouzla spotřebovává mnohem více energie, než byl v minulosti zvyklý. Cítil se unavený a vysušený. Přál si odejít do harému, aby se nechal zaslouženě hýčkat. Tato zpráva ukončila přípravy na vyslání jeho syna k pěstounovi. Měl by už pustit z hlavy celou příhodu, která všechno zavinila.

Ale nemohl. Příhoda ho bezdůvodně rozčílila.

Gestem utlumil světla, zhasil kadidla a díval se dolů na svůj odraz. Je škoda, že na chlapce nemohl lépe dohlížet a držet ho pod kontrolou. Nevěděl, kde chlapec pochytil takový přístup k lidem. Určitě to neodkoukal od otce. Větší škoda byla, že otroci s kouzelnými silami stále porušovali kouzla, která je měla spoutávat. Kdyby měl takového otroka, mohl by se kdykoli podívat do Valynovy mysli a dokonce by ji mohl měnit. Ale ne. Bylo příliš nebezpečné mít v domě takové nástroje, i když byly velmi užitečné. Poctivě se je snažil zničit. Svým agentům nakázal dohlédnout, aby žádný lord nepřechovával podobné nástroje.

Kde byli otroci s čarodějnými sklony, tam byla vždy pravděpodobnost, že se narodí míšenec, a zaviní se tak další katastrofa. Neexistoval způsob, jak omezit sílu míšence a jak ho udržet pod kontrolou. Dříve nebo později by se vymanil z nátlaku nebo iluze.

Potom se vždy obrátil proti svému pánovi.

Jejich vrozené síle se vyrovnali. Při pomyšlení na míšence se v Dyranově v srdci rozhořel hněv a rozhořčení. Narušoval lordův obvyklý klid. Zvedl se mu žaludek, jenom když na ně pomyslel. Ničemní tvorové plížící se v myslích svých obětí. Takové síly jsou nečisté a měly by být vymazány z povrchu zemského…

S námahou zklidnil narůstající hněv a vrátil se v myšlenkách k synovi a jeho oddanosti lidskému mazlíčkovi.

Většina potíží vznikla díky tomu, že Dyran Valyna zanedbal. Bližší dohled by zabránil takové sentimentální vazbě k člověku a formoval by správný postoj k otrokům všeobecně.

Otroci mají sloužit. Dělají, co se jim přikáže, když se jim něco přikáže. Tím to končí. Neodmítají rozkazy.

Měl si najít čas a dohlédnout, jestli se Valynovi dostává řádné výchovy. Nyní už bylo pozdě. Viděl, že udělal chybu, když výchovu svěřil do cizích rukou. Až dosud nebral v úvahu fakt, že má Valyn svůj rozum. Vždy o něm uvažoval jako o prodloužení svého já. Ve skutečnosti o něm moc nepřemýšlel. Místo toho hromadil moc. Všechnu péči o chlapce nechal na bedrech těch, o kterých předpokládal, že jsou schopní. Ještě pořád hromadil moc. Plány, které si vytýčil na konci Války Čarodějů, se začaly teprve nyní

uskutečňovat. Ne. Tou dobou neměl na výběr. Valynův přístup mohl být chybou výchovy, se stejnou pravděpodobností mohl být následkem vady z matčiny strany. Před svou nehodou byla sentimentální dítě. Často uvažoval, že podobnou přecitlivělostí trpěl i její otec.

Dyrana na okamžik přepadla slabost, během které mu zvlhly oči. Jeho odraz na stole se na vteřinu zamlžil. Zatoužil po jednom z objektů, ve kterých si schovával sílu pro čas nouze. Potom nápad zavrhl. Nenastala doba nouze, byla to jenom přechodná slabost. Noční odpočinek mu dostatečně poslouží.

Nejedná se o nic vážného. Syn ho jenom tak rozčílil a znechutil, že ho přiměl spotřebovávat energii jako rozmařilec.

Nikdy neměl dávat Valynovi tak mladého miláčka. Nebo mu měl spíše věnovat koně nebo psa. Děti si tvoří ke svým mazlíčkům neracionální vztah. Na základě svého vztahu si Valyn vytvořil zkreslený obraz o lidech.

Promnul si spánky. Pod prsty pocítil ostrou bolest. O své se hlásí migréna…

Právě teď si ani nemohl vzpomenout, jak ho otrok rozčílil. Vlastně to není důležité. Je to otrok. Otroci občas potřebují bití. Připomíná se jim tak jejich postavení.

Příčina možná nebyla důležitá… ale Valynova reakce důležitá byla.

Vzepřel se mi. To mládě přísahalo, že jestli Dyran ještě někdy ublíží jeho otroku, bude toho litovat. Znovu přemýšlel o té hádce. Koutek úst se mu trochu zkroutil nahoru. V žádném případě to nebyla katastrofa. Dověděl se něco, co neznal. Že jeho syn má vlastní rozum a duši, která mu odpovídá. Chlapec měl v sobě také něco z Dyrana. Když byla postavena Brána, Dyranův otec zjistil, že co syn řekne, to myslí vážně.

Zajímalo by mě, jestli lituje, že se mnou neprošel Branou.

Rád bych věděl, jestli ještě žije. Evelon není pohostinná země – nebo alespoň nebyla, když jsem ji opouštěl…

Tento svět byl v dnešní době také pohostinný. Někteří elfové by namítli, že ho téměř prohráli ve válce. Lidé…

Po opatrné převýchově chlapec uvidí, jak se opravdový svět liší od vysněného světa. Možná bude nakonec vděčný, že jsou elfové tady a ne v Evelonu.

Dyran v duchu procházel svůj seznam. Valyn už své rozkazy dostal. Pojede se zavazadly, jedním sluhou a loveckými dravci. Během cesty se setká jenom s poddanými a spojenci. V žádném případě se nedostane k táboření, o kterém mluvil.

Dyran nemohl pochopit vyhledávání primitivních způsobů života, posedlost přírodou a testování ducha a těla v divočině. Toulání je nebezpečné dokonce i v zemích oddaných jejich klanu. Valyn je pokračovatelem rodu. Nastal čas, aby si to uvědomil. Je nejvyšší čas, aby převzal nějakou zodpovědnost.

Zdá se, že Dyran všechno dobře zvládl. Včetně pečlivého výběru lorda Cheynara pro roli pěstouna. V koutku úst mu znovu zaškubalo. *Nikdy nedělej nic jenom z jednoho důvodu.* Tohle heslo mu pokaždé přineslo sílu a bohatství. Ano, Cheynar byl fanatik, když došlo na lidi, ale byl také spojencem, kterému Dyran zadal, aby zjistil, jestli je něco pravdy na zvěstech o dracích a dračí kůži.

Cheynar ztratil dívku, ale měl útržek kůže – nebo to alespoň tvrdil. Neozval se od doby, kdy nahlásil svoji chybu a úspěch. Možná nemá co hlásit. Možná ale zadržuje informace. Může ovšem pracovat ve svůj prospěch nebo ve prospěch jiného lorda…

Jako vždy bylo nasnadě mnoho možností. Když u něj bude Valyn, potom chlapec nejen dostane tolik potřebné vychování, ale bude zároveň informačním kanálem k Cheynarovi. Nemusí vědět, jaká role mu byla přisouzena. Dyran zná syna natolik, aby věděl, že bude klást správné otázky a že si z odpovědí vždy vybere něco navíc. A hlavně, znal Cheynara dost dobře, aby poznal, co se skrývá za slovy.

Ano, všechno je v pořádku. Příkaz k přesunu Valynova miláčka do obyčejných ubikací pro otroky se brzo vyplní. Dyran si nebyl jistý důsledky. Pohrůžka, že ho přeřadí, mu může dát víc moci nad Valynem, než ve skutečnosti má.

Dyran vzdychl. Povinnostem bylo učiněno zadost. Postaral se o vše, o co bylo třeba. Nastal čas odpočinku v talentovaných a

trénovaných rukách konkubín, nechat si vymasírovat tu ďábelskou bolest z hlavy.

Odsunul se od stolu a vstal. Při jeho pohybu se světlo rozzářilo jasněji. Učinil několik kroků ke dveřím harému.

Bude dobré si odpočinout a ještě lépe – nechá se rozmazlovat.

Vždyť si to zaslouží. Dneska toho stihl vyřídit opravdu hodně.

Valyn přinesl z Merova šatníku čistou livrej. S ironií si pomyslel, jak by otec zbledl, kdyby viděl, jak jeho syn dělá sluhu člověku.

„Umíš jezdit na koni?“ zeptal se starostlivě Valyn Mera, který se s tichým klením zvedl z postele. Chlapcova záda byla pečlivě obvázaná. Staral se o něj nejlepší lékař, ale bude trvat několik dnů, než se vše zhojí. Než bolest znatelně povolí, potrvá to ještě minimálně půl dne.

„Asi nemám na výběr, že?“ procedil Mero přes zaťaté zuby. „Buď pojedu, nebo mě pošlou k tomu…“ Valyn na něj výstražně mávl rukou a Mero se uklidnil.

Valyn musel Mera zcela jasně varovat: *Nikdy nevíš, kdo poslouchá.* Soustředil se na tu myšlenku, jak nejvíce mohl. Věděl, že Mero „slyší“, co si myslí. Tato jeho zvláštní schopnost se ukázala před dvěma roky. Mero ji cvičením prohloubil.

Mero pokýval hlavou.

„Nevím, co říct, Stíne.“ *Budu zdržovat cestu, jak nejvíce to půjde,* řekl mu Valyn. *Myslím, že ji zvládnu protáhnout o několik dní. Tak by ses měl včas dostat na místo. Ale jsi si jistý, že tě přijmou jako bojovníka ve výcviku?*

„Já jsem se s tím smířil,“ řekl hlasem plným odevzdanosti. Jeho prsty se však pohybovaly podle kódu, který si spolu vymysleli. Ve tváři měl soustředěný výraz jako vždy, když hledal neviditelné „posluchače“. *„Přijmou všechno, co napíšeš. Už jsem viděl několik zabijáků tvého otce. Nejsou o nic větší než já. Neboj se, že je nepřesvědčím. Jenom mi dej pár dní, aby se unavili a znervózněla je má neustálá přítomnost. Budu potřebovat hodně času, aby si uvědomili, že raději uvidí má záda a že se nebudou otravovat, aby nedostali další bití.“*

„Strašně nerad tě opouštím," Tohle bylo opravdu upřímné. Valyn měl o Stína strach. Po cestě se mu může přihodit tisíc věcí. Zrovna tak může všechno úspěšně absolvovat a potom spadnout z koně. Nikdy to s koněm neuměl, natož aby byl schopný jet tak dlouho, jako se to od něj nyní očekává.

„Nejsem zrovna nadšený, že musím jít. Ale vyřídil jsi mi rozkazy lorda Dyana. Raději to vyřídíme hned. Podřídím se. Možná to bude protiřečit ránám, které jsem utržil."

To byl krycí příběh, který vymyslel Valyn, aby vysvětlil Stínovo zmizení. Jako poslušný syn dbající svých povinností a otcových příkazů pošle Mera na cestu okamžitě.

Až Mero nedorazí do svého cíle, budou ho – nebo také ne – hledat. Najdou koně bez jezdce. Vybavení bude neporušeno. Dojde se k závěru, že se Mero opravdu vydal na cestu a spadl z koně. Nikdo si ani nepomyslí, že by mohl otrok utéct a nevzít si s sebou tak cenný majetek, jaký představoval kůň. I když bylo panství hlídáno, vždy bylo třeba počítat s divokými zvířaty, jezdci z řad divokých lidí nebo od cizích lordů a se smečkami zdivočelých psů. Jestliže okamžitě nenajdou tělo, nepřijde jim to divné. Na běh panství nemělo vliv, jestli je o jednoho otroka více nebo méně. Zvláště když to bude náhodou Mero.

Pokud se týká Dyrana, bude problém vyřešen. Pravděpodobně si při pomyšlení, že Mero zmizel, oddychne a ze srdce mu spadne obrovský kámen.

Ve skutečnosti se Mero vydá po stezce, kterou bude Valyn sledovat druhý den ráno. Bude se snažit s koněm dojet k hranicím, zatímco Valyn bude otálet. Až se dostane do sídla lorda Ceinaora, dozorce na jedné z největších farem lorda Dyrana, pustí koně, ohlásí se lordovi a předá mu vzkaz napsaný Valynem, ale s Dyranovou pečetí. V něm je představen jako zabiják a gladiátor poslaný za „účelem zotavení se z utržených zranění". Lord Ceinaor nebude vědět, co si o tom má myslet. Dyran ještě nikdy neposlal člověka na farmu, aby se zotavil. Dyranovo chování je však nepředvídatelné. Může tak zkoušet oddanost svého podřízeného, aby se přesvědčil, jestli Ceinaor vyplní i opravdu zvláštní přání. Člověk mohl být poslán jako výhrůžka, mohl být i vyzvědač. Nebo se mohl zotavovat

z neúspěšně nebo částečně neúspěšně provedené akce proti jinému lordovi a Dyran se rozhodl, že nebude dobré, aby se o tom vědělo.

Až se do sídla dostane Valyn, použije svou kouzelnou moc a znalost bylinek, o kterých ho učila Delia. Jeho osobní strážce vážně onemocní. Potom „nařídí“ Merovi, aby nahradil nemocného sluhu.

Na plánu se podíleli oba rovným dílem. Návrh, aby Mero nahradil sluhu na místě, kde Mera nikdo neznal, byl Valynův. Mero vymyslel způsob, jak toho dosáhnout.

Víš, mohl bys být docela nebezpečný, kdybys k tomu měl možnost, poznamenal v duchu Valyn ke svému příteli, když mu pomáhal do livreje.

„To je věc cviku, Valyne,“ odpověděl Mero znakovou řečí. *„Cvik a fakt, že jsi mě zachránil před zacházením jako s jinými otroky. Umím myslet na sebe. To většina lidí nedokáže.“*

Valyn na to neodpověděl. Opravdu nebylo co říct. Jenom narovnal Merovu tuniku a odstoupil.

„Na,“ řekl a podal Merovi něco, co vypadalo jako jeden vzkaz, ale ve skutečnosti to byly vzkazy dva. První patřil lordu Ceinaorovi, druhý veliteli stájí. Druhý nesl Valynův podpis, první zdobila Dyranova pečeť. Valyn schovával půl tuctu orazítkovaných prázdných papírů pro případ nouze. „Vezmi to dolů do stájí. Dají ti koně. Hodně štěstí, Stíne. Bude se mi po tobě stýskat.“

Mero převzal oba vzkazy a uložil je do kapsy. „Jen aby mě nepostrádal ještě někdo jiný,“ řekl rozpustile. Valyn mrknul. Mero ale dodal: „Nikdo nás nehlídá, ani pomocí kouzel. Zkontroloval jsem to. Tvůj ctěný otec se uklidňuje u milující a nadané Katariny. Je tak zaměstnaný, že se nestará o takové zanedbatelné záležitosti, jako jsme my.“

Valyn znovu zamrkal a zčervenal. Otcova poslední favoritka byla poněkud – exotická. Absolutně postrádala stud. Dokonce se obrátila na něj s pozváním, které ho naprosto zmátlo. Ne že by se ženami neměl žádné zkušenosti – ale… Nebylo to proto, co řekla, ale jak to řekla! A co přitom dělala!

Ale Mero za několik okamžiků odejde. Protože se nikdo nedíval, mohl dělat, co chtěl. Domluvili se tak. Natáhl ruce a opatrně objal nevlastního bratrance.

„Dej si na sebe pozor, bratříčku," řekl s trochu se třesoucím hlasem. „Chci najít tvůj ksicht mezi Ceinaorovými sluhy."

Mero mu opětoval stisk. „Budu tam," řekl chraptivě.

„Ať nás oba provází štěstí, brácho," zavolal za ním potichu Valyn. Nebyl schopen vymyslet nic jiného, co by řekl.

Mero se otočil a zazubil se. „Štěstí a správný vítr do zad!" S tím odešel. Dveře se za ním zaklaply. Dveře a stěny byly vyrobené tak kvalitně, že ani neslyšel Stínovy kroky, když zamířil ke schodišti.

Nikdy z jeho pokoje nebyla cítil taková osamělost. Nebo to nikdy nebylo tolik „slyšet". Za několik posledních let nebyl nikde, kde by s ním nebyl také někdo jiný. Obvykle mu společnost dělal Mero. Včetně pečlivě střežených výprav do harému. Je dědic. Jeho bezpečí bylo nejpřednějším zájmem Dyranova služebnictva. Věděli, že by do jednoho zemřeli, kdyby se mu něco stalo. Nyní byl Valyn poprvé úplně sám.

Potlačil nutkání vyběhnout za svým „bratříčkem" a vrátil se k balení.

Potom si šel lehnout. Ale vzbouzel se pokaždé, když si myslel, že zaslechl nějaký zvuk. Ležel, díval se snad celou věčnost na neviditelný strop a znovu usínal.

Kéž bych mu mohl opravdu ukázat, jak moc ho mám rád, pomyslel si. Až nyní litoval, že mu za celé roky neřekl tolik věcí. *Nemohu, nevím jak. Celý život mě trestali, když jsem ukázal své city. Teď tu není nic. Něco cítím, ale na povrch se nedostane nic. Neplakal jsem od doby, kdy mi byly dva roky… také se většinou nesměji. Nic. Jako by můj vnitřek a vnějšek byli dva odlišní lidé.*

Polkl a otočil se na bok. Oči měl suché. *Doufám, že ví, kolik mu toho neříkám. Doufám. Když to nebude fungovat – když se mu něco stane…*

Do úsvitu zbývalo nekonečně mnoho času.

17

Shana se udržovala v tranzu jen silou vůle. Dívala se cizíma očima. Očima dítěte nadaného čarodějnou silou. Dívenka měla na starosti krmení otroků v ohradách. Shana se nechtěla dívat, ale nemohla se odtrhnout. V ohradě byla mladá žena, napůl ještě dítě, která jí tolik připomínala Meg, že se roztřásla. Téměř celé odpoledne už sledovala dívku pomocí své čarodějné síly. Jejíma ušima naslouchala rozhovoru stráží.

Dívka se schovala v rohu ohrady. Byla obyčejné lidské dítě bez čarodějného nadání, které mělo prostě smůlu, že se její krása neprojevila už v raném věku. V šesti letech byla ošklivá, ve dvanácti jenom hezká. Ale ve čtrnácti, v polovině výcviku konkubín, náhle vyrostla. Její rysy zjemněly, končetiny se protáhly. Nyní byla opravdu přitažlivá.

Na post konkubíny to však nestačilo. Konkubína musela být výjimečně krásná.

Děvče, jemně vychované, které nikdy na nikoho nezvedlo hlas, natož potom ruku, poslali do obyčejných ohrad. Strážci, kteří zřídka viděli tak nezkažené a přitažlivé děvče, jako byla ona, se vsázeli, kdo si s ní užije první.

V době, kdy Shana kradmo sledovala dění očima své hostitelky, někdo rozhodl za ně.

Do místnosti vešel vysoký blondýn s krutýma očima, kterého si Shana až příliš dobře pamatovala. Zdálo se, že ho Stráže také znají. Rozhovor ustal. Pomalu od něj vycouvali. Dívka ztuhla na místě a noční můra ze Shaniny minulosti se vrátila…

Chladně přehlédl místnost – jeho pohled se zastavil na dívce. Ukázal na ni.

„Tuhle," řekl a nepatrně se usmál. „Vezmu si tuhle."

Jeden strážce chtěl něco namítnout, ale jediný pohled blondýnových očí ho zastavil. Strážce pokrčil rameny a otočil se

jinam. Jiný strážce se prodíral mezi ostatními otroky, uchopil dívku za paži a postavil ji na nohy. Nedíval se na ni. Jenom ji strkal zpátky přes celou místnost. Potom ji podal světlovlasému muži.

Dívka se podívala do očí věznitele. Kvůli něčemu, co viděla nebo ucítila, pobledla.

Blondýn se smál. Shana pozorovala v němé hrůze, jak vytáhl podivnou rukavici pobitou cvoky a udeřil jí dívku přes tvář. Upadla. Jak se dívka skládala k zemi, Shana zahlédla její pořezaný obličej plný rovnoběžných šrámů, ze kterých se řinula krev.

Muž se rozhlédl po ostatních otrocích. „Někdo tady dělá potíže," oznámil neutrálně. „Tohle se stane otrokovi, který dělá problémy."

Potom dívku vytáhl na nohy a začal ji bít. Začal od hlavy…

Stejně jako Meg…

Shana prchla z mysli své hostitelky. Se slzami v očích si přísahala, že to je naposled, co se dívá, jak elf nebo jeho přisluhovač někoho trápí nebo zabíjí. Jednoho dne, už brzy, bude mít tolik síly, aby jim mohla zasadit ránu. Čarodějové už to jednou udělali.

Shana chtěla vykřičet svou beznaděj. Vyžádala si soukromé přijetí u svého učitele a všechno šlo špatně. Mnohem hůř, než si kdy byla ochotná pomyslet. Křečovitě se chytila opěradel křesla a zkusila to znovu.

„Musíme něco udělat," řekla opatrně. „Vyprávěla jsem vám, jaké to tam venku je. Říkala jsem, že si myslím, že elfové jsou tak zaneprázdněni tím, jak si jdou jeden druhému po krku. Nevšimnou si nás, pokud naše zásahy nebudou velkého rozsahu. Ale lidé – dobří lidé – jsou vražděni každý den, mistře! Nemůžeme tu jen tak sedět a nechat v tom elfy pokračovat!"

Denelor potřásl hlavou. „To prostě není možné, Shano," řekl. „Nemůžeme nic dělat. Lidé se o sebe budou muset postarat, jak nejlépe umějí, jak to dělají doposud. Jestliže chtějí svobodu, musí se o ní naučit bojovat."

Skvělé. Otroci by měli sami bojovat, když mají obojky a jsou vychováváni tak, že o sobě vůbec nepřemýšlejí! „Ale proč něco neuděláme?" vykřikla rebelantsky „Je nás tu víc než kdy jindy.

Jenom před Válkou Čarodějů nás bylo víc! Nemusíme vést další válku, ale můžeme něco dělat, místo abychom se schovávali jako vystrašené myši!“

Denelor se trochu začervenal a uhnul pohledem. „Shano – tomu nemůžeš rozumět. Situace je mnohem složitější, než si uvědomuješ. Ovlivňuje ji mnoho věcí. Co bychom dělali, kdybychom pomohli hrstce míšenců – nebo lidí – a sami bychom se tím odhalili? Jak by se líbilo tobě, kdyby elfové objevili Citadelu? Kam bys šla? Zpátky do pouště?“

„Proč by měli najít Citadelu? Předtím ji také nenašli,“ podotkla Shana. Ruce stále zarývala do opěradel křesla, hněvivě si prohrábla vlasy. „Uprostřed Války Čarodějů elfové zjistili, co jsme a co umíme! Nejen Dyran ví, že existujeme! Víte to! Proč by se to mělo stát právě nyní? Naše řady jsou semknutější, než kdy byly, protože nikdo nechce takovou roztržku jako tu, která zavinila naši prohru! Jaký máte důvod myslet si, že se stane něco podobného?“

„Protože… protože by se to stát mohlo,“ zajíkal se Denelor. „Víš, Citadela není neviditelná. Můžeme být objeveni, když budou elfové vědět, po čem mají pátrat. Riziko se zdvojnásobí v případě, že začneme pomáhat lidem.“

„Nechápu, proč…“ začala Shana.

Skočil jí do řečí. „Ty si myslíš, že nás všichni přivítají s otevřenou náručí a budou za svobodu vděční? Jestli ano, potom, děvče, sníš za bílého dne.“

Sedl si zpátky do křesla se znovu nabytým sebevědomím. Shana cítila, že ztrácí převahu.

„Dovol, abych tě trochu poučil. Většina lidí tam venku si neříká otroci, protože o sobě jako o otrocích nepřemýšlí. Elfové je nutí, aby poslouchali a aby o ostatních lidech smýšleli jako o nepříteli, o sokovi. Nejsou to elfové, kterých se ve skutečnosti bojí. Jsou to dozorci (s největší pravděpodobností také lidé) a lidští otroci, kteří pracují stejně jako oni. Celá polovina z nich nikdy neviděla jediného elfího lorda a nijak zvlášť jí nebude vadit, když ho nikdy neuvidí. Stojí pouze o místo dozorce… s jeho privilegii. Zajímají se jenom o bezprostřední budoucnost.“

Shanu zaplavil pocit marnosti.

„To je rozdíl mezi námi a jimi, dítě," řekl. „Nevidí si na špičku nosu. Když ohrozíme jejich drobné výsady o které museli tak dlouho bojovat, a dáme jim jako náhradu pochybnou svobodu, nepoděkují nám. Pro ně svoboda znamená jenom hladovění, chvění se zimou, ztrátu stálého jídla – a zajištěného přístřeší s jistými výhodami, když jsou hodní a poslouchají. Mohou nás zradit. Ti stejní lidé, kterým bychom podle tebe měli pomoci. Protože bychom jim nedali to, co potřebují nebo chtějí. Stali bychom se jejich nepřáteli, protože jsme ohrozili jejich způsob života."

Právě tohle si Denelor stále namlouvá, pomyslela si trochu opovržlivě Shana. Neměla o lidech přehnané mínění – ale oni nepředstavovali problém. Problémem byli elfové. Oni dávali rozkazy. Lidé jenom poslouchali. Nemohla pochopit, proč se čarodějové schovávají pod ochranou Citadely jako vystrašené myši. Neexistoval jediný důvod, proč by lidem nemohli tajně pomáhat. Nebo by mohli zachraňovat více nemluvňat a dětí s míchanou krví než doposud. Většina z nich se rodila jako důsledek setkání elfa s náhodně plodnou konkubínou nebo otrokyní. Mnoho jich bylo objeveno, hned jak se narodily. Nedalo by mnoho práce začít nahrazovat porodní báby čaroději. Pak by bylo snadné použít na živé dítě iluzi dítěte mrtvého.

Obrátila se na svého učitele, aby se něco podniklo ve světě ležícím mimo jeskyni. Chtěla míšencům tam venku pomáhat aktivně. Chtěla zasahovat také ve prospěch lidí s čarodějnými schopnostmi. Příliš jasně si pamatovala, co se stalo v-ohradě pro otroky. Vše se vracelo zvláště v bezesných nocích.

Během diskusí s učni se zdál Denelor docela chápavý. Ale při jejich soukromém hovoru zjistila, že je stejný jako ostatní senioři mezi čaroději. Jednal, pouze pokud neriskoval. Ve chvíli, kdy se vyskytla možnost, že by jeho jednání vzbudilo pozornost elfů – a tím ohrozilo jeho pohodlný život – seděl a nehnul ani prstem.

Přesně jako lidé, o kterých smýšlel s takovým opovržením.

Ale on ještě nebyl z nejhorších…

Denelor dokončil svou přednášku a podíval se na ni. Zavrtěla hlavou a zkusila to ještě jednou. „To není správné, mistře," řekla tvrdohlavě v naději, že ještě poslední výzva ho přiměje, aby vzal v

úvahu její argumenty. „Prostě to není správné. Máme sílu. Neznamená to snad, že máme také zodpovědnost? Cožpak nám to stále neopakujete? Komu jinému se máme zodpovídat, když ne bezmocným?“

„V první řadě zodpovídáme za sebe, Shano,“ odpověděl po chvíli váhání. „Nemohli bychom udělat nic, kdybychom byli oblékáni elfy. Pomysli na všechny míšence, kterým bychom nemohli pomoci, kdyby elfové zjistili, že existujeme.“

Myslete na všechny, kterým nyní nepomáháte, protože se bojíte, odpověděla raději jenom v myšlenkách, které byly chráněné.

„Děláme, co můžeme, ale abychom to mohli dělat, pak tady musíme být,“ řekl v náznaku konečného rozhodnutí. „Vím, že je těžké to přijmout. Ale jenom protože něco není správné, není to ještě nepravdivé.“ Na chvíli se odmlčel. Potom se na ni konečně znovu podíval, tentokrát se zájmem. „Shano, doufám, že si vše ponecháš pro sebe. Možná bych to neměl říkat, ale mezi staršími čaroději jsou i takoví, kteří jsou, no, tebou znepokojeni. Jsem si jistý, že pro tebe není žádné překvapení, že máš hodně síly. Překvapila jsi mě vícekrát, než jsem ochoten přiznat. Někteří mí kolegové mají z tvé síly strach. Někteří tě podezírají. Myslí si, že můžeš být nastrčená elfy. Většina z nich nechápe, jak tak mladý čaroděj jako ty navíc bez tréninku, může mít takovou moc a cvik.“ Nyní se na ni díval, jako by ji podezříval on. „Někdo si myslí, že na nás můžeš být nasazená elfy nebo že můžeš být dokonce čistokrevná…“

Shaniny oči se rozšířily Začala se bránit. „Říkala jsem vám, že jsem se musela učit sama, abych přežila! Oni si myslí, že život na poušti je snadný? Kromě toho přece mám duševní sílu. Víte to. Cvičíte mě. Žádný čistokrevný elf nemá duševní sílu a já ji mám.“

„Máš,“ souhlasil Denelor. Vypadal trochu uvolněněji. „A ta nemůže být napodobena kouzly. Ale přesto můžeš být nastrčená. Míšenec, vychovaný a vycvičený elfy, aby ses mezi nás vmíchala.“

Shana se zamračila. „Jak bych mohla být nasazená, když elfové nevědí, že existujeme? A kromě toho, snažím se přece každého přesvědčit, abychom s elfy něco udělali. Abychom s nimi bojovali. Proč bych to dělala, kdybych byla nastrčená?“

Denelor potřásl hlavou. „Dítě, to je právě to, co je na tobě nejvíce podezřelé. Jak jinak by se elfové dozvěděli, kde jsme, pokud bychom je nenapadli nebo pokud bychom nezačali být aktivnější v době, kdy by byli připraveni najít původ útoků proti nim? Shano, prosím, buď opatrnější na to, co říkáš. Znepokojuješ lidi a oni potom přestávají myslet."

Shana vzdychla a vzdala to jako ztracený případ. Souhlasila s tím, že bude muset být opatrnější. Vypila s mistrem šálek čaje a potom opustila Denelorovy obytné pokoje.

Tak, to by bylo. Zašklebila se. Sestupovala po schodech dolů do svého pokoje. Jestliže ji nepodpořil Denelor, potom není šance, že by přesvědčila některéno ze seniorů. Podporu nacházela mezi učni. Souhlasilo s ní i několik mladších čarodějů, jako byl třeba Zed. Ale z větší části se zdála Shanina věc beznadějná.

Vstrčila ruce do kapes a líně se sunula zpátky do pokoje. Chodby byly většinou prázdné. Touto dobou se lidé většinou něčím bavili před večeří. Ti opravdu mocní se chtějí co nejvíce podobat elfům, pomyslela si cynicky. Pohodlím, společností, drobnými intrikami. Všechno dělali pomocí kouzel, místo pomocí otroků. Všechno to bylo v malém rozsahu, ale měli to, co opravdu chtěli. Včetně rozkazování ostatním, kteří nechtěli myslet jen na sebe. Proto je znepokojuje. Bojí se, protože s ní nemohou manipulovat. Má tolik síly… síly, kterou by rádi kontrolovali.

Dívala se a naslouchala. Těch několik dní mezi otroky ji v mnohém poučilo. Uvědomila si, jak se v Citadele žije. Pobyt v Citadele se v mnohém podobal životu ve velkých domácnostech elfů. Na špici byl Parth Agon, vrchní čaroděj – nejsilnější, spíše než nejstarší – který měl rád věci tak, jak jsou a nepřál si, aby bylo jeho malé království narušováno. Pod ním byli čarodějové, kteří smýšleli stejně, měli nejvyšší pozice. A pod nimi, na dně, se nacházeli ti, kteří ji mohli vidět jinak, ale neviděli důvod riskovat.

Před tímto setkáním mluvila se Zedem, který jen pokrčil rameny. „Mnoho zdejších lidí uniklo smrti v posledním okamžiku," podotkl. „Možná, že se nechtějí vrátit zpátky do doby kdy každý den představoval jenom další strach."

„Já to také nechci!“ vykřikla. „Ale to mě nemůže odradit od toho, co považuju za správné!“

„A pak se div že jsou všichni proti tobě,“ odpověděl Zed. Potom se otočil a zmizel v bludišti chodeb. Na to měl Zed talent. Když nechtěl, aby ho někdo našel, dokázal zmizet přesně jako Nejvyšší šaman…

Namátkou se po něm rozhlížela po celé cestě zpátky. Nenašla ho, což znamenalo, že ještě nehodlá být tvorem společenským. Při jejím současném zhnusení většinou čarodějů si také nebyla jistá, že ho chce vidět. Když po svém rozhovoru s Denelorem dorazila konečně do svého pokoje, připadal jí jako vězení. Zatoužila uvidět alespoň kousek oblohy, stromy bez listí, cokoli, co bylo mimo Citadelu. Uvažovala, jestli nemá svolat jeden ze svých malých kroužků přívrženců, kterým předávala poznatky o kouzlení pomocí drahokamů. Ale připadalo jí to moc podobné hrám starších čarodějů, jejichž hlavní součástí byla manipulace.

Místo toho zavřela dveře a začala nervózně chodit po místnosti. Nic si tím nepomohla.

„Chci něco dělat!“ řekla čtyřem zdem. Chodila tam a zpátky jako lev v kleci. „Chci to tam venku změnit! Chci dělat víc než dělají Příbuzní…“

Tak proč nic neudělám?

Myšlenka ji překvapila. Její kroky se zpomalily až náhle ustaly. Poškrábala se na hlavě, potom si sedla na kraj postele, aby si nápad mohla lépe promyslet.

Proč už něco neudělala? Pravděpodobně by mohla něco udělat i sama. Nepotřebuje jejich spolupráci ani svolení. S klenoty mohla dokázat téměř všechno. Určitě její síla dosáhne všude.

Trochu přeháněla, ale kameny jí opravdu pomáhaly Dávaly jí sílu a dosah, které by bez nich neměla. Ne že by na nich byla závislá, ale sloužily jako ohromně užitečné nástroje… s podivem, ty nejméně cenné pomáhaly nejvíc. Skutečnost, že Příbuzní shromažďovali právě ty nejcennější, jí připadala legrační.

Pomocí mnohých cvičení odhalila některá obecná pravidla. Krystaly zvyšovaly sílu. Čočkovité tvary sílu soustřeďovaly. S některými kameny se jí pracovalo lépe než s ostatními. Ale co bylo

dobré pro Shanu, nemuselo být dobré pro někoho jiného. Nejvíce jí vyhovovaly krystalické křemeny, polodrahokamy, acháty a jantary. Cennější kameny jako rubíny a smaragdy v jejích rukou dokázaly jen o trochu více než zachycovat světlo.

To vedlo k zajímavé situaci. Už se dávno nebála, že by někdo mohl najít její poklad. Nikdo by totiž nechtěl specifické kameny, které pro ni byly nejcennější: docela obyčejný rozeklaný čistý křišťál, nepravidelnou kouli z leštěného jantaru (naprosto čistého bez semínek a kousků listí) a hrst netříděných měsíčních kamenů. S těmito kameny si byla náhle jistá, že dosáhne za zdi Citadely, aby mohla ovlivnit opravdový svět za nimi.

Nebo aby přinejmenším mohla vidět, co se tam děje…

Opřela se zády o zeď a sáhla pro křišťál, který nechala ležet na truhle vedle postele. Podržela ho v dlani v dosahu světla kouzelné lampy. Upřeně se do něj zadívala, pod lesklý povrch.

Když byla připravená, rozprostřela svou mysl, jak jí to radila Alara, když se učila mluvit v myšlenkách. Ale tentokrát svou mysl vyslala do krystalu, místo aby hledala určitou osobu.

Teď zavřela oči a ztišila myšlenky, protože rozeznala a otvírala mysli v nejbližším okolí. Nebylo jich mnoho. Většina čarodějů se celou dobu schovávala pod ochranným štítem. I když nejprve nechápala proč, nyní jí to připadalo jako rozumné opatření a projev zdvořilosti, když se tu nacházelo mnoho takových, kteří mohli slyšet myšlenky druhých, a někteří je dosud nemohli odkrýt.

Přesunula své „já“ ven z Citadely do lesů. Hledala rozhled. Její mysl se rozprostírala jako síť, která zachycovala těkavé myšlenky. Během chvíle něco našla. Chytila myšlenku a pevně se jí držela. Dívala se očima mazané horské kočky hrbící se nad zvěří vyšlapanou stezkou.

Pozorovala vše v němém okouzlení. V Doupěti spadlo během zimy trochu sněhu, ale ne tolik jako tady. V létě se tam dostalo ještě méně srážek. Keman vždy zavítal do vyšších poloh, kde bylo sněhu více. Jenže on uměl létat. Shana to neuměla. Z Citadely nevyšla od doby, co ji sem přivedli.

Ještě nikdy neviděla tolik sněhu. Zem byla bílá, pokrytá sněhem, kam až kočičí oči dohlédly. Kočka číhala na větvi nějakého

jehličnanu. Větve nad zvířetem byly tak naložené sněhem, že se prohýbaly a vytvořily kočce dokonalý úkryt.

Zklidnila své nadšení, aby nevylekala svého dočasného hostitele, ale cítila omluvitelný nával radosti. Dostala se za zdi Citadely a poprvé se dostala do mysli tvora, o kterém neměla ani tušení, že existuje.

Další skok… ještě dál…

Opustila kočku a znovu rozprostřela mysl. „Naslouchala“, jestli nezachytí další myšlenky. Chňapla po první, na kterou narazila.

Tentokrát se dívala na svět očima elfa.

Nebylo pochyb. Ruce, na které shlížela, byly dlouhé, štíhlé a světlé jako měsíční kameny. Elfové viděli okolí trochu jinak než lidé. Vše živé mělo kolem sebe jakési chvění, jako když se v létě rozpálí vzduch. U neživých věcí to nebylo. Kdyby Shaně tohle všechno nestačilo, potom vedle ní seděla elfí dáma, která byla vůči ní v pozici učitele a sledovala každý její pohyb.

Objev, že se nachází v elfí mysli, byl tak překvapující, že málem vypadla z mysli elfího lorda – nebo spíše lady. Rychle se uklidnila a začala si všímat svého okolí.

Byla to dívka, ne žena. To si uvědomila nejdříve. Dívka byla přibližně v jejím věku, oblečná do zářivého zeleného hedvábí. Pohybovala se velmi půvabně, ale naučeně. Zkoušela si úkon, o kterém Shana vždy myslela, že je vrozený.

Shanina hostitelka přetvářela květinu – tento termín našla Shana v dívčině paměti. Nearanžovala ji, to znamenalo něco jiného, co dívka nechávala na otrocích. Dívka…

Stejně jistě, jako znala Shana svoje jméno, znala i jméno elfí dívky. *Sheyrena an Treves.*

Tak tedy, Sheyrena jemně tvarovala okvětní lístky živé květiny, kterou měla před sebou. Pomocí kouzla citlivě měnila jejich tvar, ztenčovala je a stáčela do barevných kotoučků. Dokončila dva ze čtyř okvětních lístků původně obyčejného vlčího máku. Nyní vypadal jako z průhledného karmínového hedvábí, které obklopovalo střed květiny v pečlivých skladech. Zatímco ji Shana pozorovala, dokončila třetí lístek a začala se zabývat čtvrtým.

Shana všechno opatrně sledovala. Neměla ani zdání, že je něco takového možné. Vždyť je to tak směšně jednoduché.

Už měla několik nápadů, jak by mohla využít tohoto manipulačního zaklínadla.

Když dívka skončila, otočila se k matce. Dívčina tvář odrážela pečlivě naučenou chladnou masku. Čekala na souhlas. *Žádnou elfí lady nesmíte vidět nikdy jinak než jako naprosto dokonalou a dokonale se ovládající*, zachytila Shana v dívčiných myšlenkách, když se snažila vymazat naději z výrazu obličeje.

Ubožátko… Na chvíli ji Shana opravdu litovala.

„Velmi dobré, drahá," řekla Viridina an Treves. Pomalu ladně pokývala hlavou, ve tváři výraz dokonalé moudrosti, který její dcera tolik toužila napodobit. Vše ostatní na ní bylo stejně dokonalé, bez jediné chybičky. Viridina nosila stříbrný plášť s naprostou samozřejmostí, jako by byl její součástí, světlé vlasy jí záměrně padaly přes ucho. Účes byl vytvořen s nemenší námahou než květina, kterou právě dokončila její dcera, a přesto neukazoval na to, kolik na něj bylo třeba vynaložit péče.

Dcera si dovolila usmát se jako poděkování za matčinu pochvalu. Viridina jí odpověděla souhlasným úsměvem.

Její dcera byla velmi mladá. Shana se lekla, že se spletla v odhadu. Dotýkala se mysli dívenky, které nebylo více než deset nebo dvanáct. Dítě mělo sílu – proto se k ní Shana dostala…

Ne, tím to nebylo. Dítě se kontrolovalo. Měla naopak velmi málo síly, ale za to nad ní měla absolutní kontrolu. To bude vždy stačit, aby mohla manipulovat drobnými věcmi…

Dívčina zaklínání budou vždy patřit mezi ta drobná, jako je přetváření květin, vzdouvání vln nebo tvoření světla. V její paměti nacházela záznamy jednotlivých hodin a mohla vidět, co dovedla její matka. Otec toho uměl mnohem více. Byl docela zběhlý ve vytváření iluzí. Viridina s matkou mohly použít své omezené síly na ozdobná zaklínadla.

Nebo také mohla zastavit srdce, netrpělivě zašeptala Shanina mysl pobouřená tím, že o sobě dívka uvažovala jako o něčem podřadném oproti mužům její krve. Drobné věci nemusely být nevyhnutelně bezvýznamné. Řekni jí to. Ukaž jí to.

Setřásla pokušení. I kdyby se chtěla vetřít do mysli té dívky, pořád jí v žilách kolovala elfí krev. Pořád byla jednou z klanu. Ačkoli kdyby to byla lidská dívka, jinak bezmocná…

Ale Shaninu pozornost vzbudilo něco, co si zřetelně neuvědomovala. Cožpak nebyla bezmocná, stejně bezmocná jako otroci? Podívej se na tvář její matky a do matčiny mysli!

Neschopná odolat pokušení to Shana opravdu udělala. Uviděla opravdové postavení většiny žen v klanech.

Hýčkány – jako vzácné chovné klisny. Chráněny – jako vzácné drahokamy. Neměly dovoleno vybrat si vlastní cestu o nic více než otroci. Neměly žádnou svobodu, dokud nepočaly dítě a nedonosily ho živé až k porodu…

Budoucnost, která dívku očekávala, byla stejně bezútěšná jako budoucnost otroka. Neustálé souložení s někým, pro koho měla cenu jenom díky své potenciální síle, vlohám z otcovy strany, kdo ji hodnotil jako symbol spojenectví a podle dědiců, které pravděpodobně porodí. Život strávený ve vězení svého „budoáru“, což byly ženiny obytné místnosti. Nebude mít na práci nic důležitého. Od elfích žen se neočekávala žádná námaha a jenom málo z nich se o ni pokusilo. Většina zabíjela nudné hodiny hudbou, přetvářením květin a hraním jiných nesmyslných her.

Takovým životem žila dívčina matka posledních čtyři sta let. Konec byl v nedohlednu. Nekonečný pastelový život, omezovaná, v bezpečí…

Shana pokrčila rameny a trochu se stáhla zpět.

Dívka zvedla další květinu, tentokrát divokou růži, a začala se jí zabývat. Dotkla se prvního okvětního lístku a rozptýlila ho do mlhy nejsvětlejší růžové.

Shana to už nemohla vydržet. Proč by nemohla alespoň… navrhnout, co by mohla dělat? Jak tím může uškodit? Jednoho dne to možná bude potřebovat. Kdyby se odvážila použít znalosti… Proč ne? Jestli je dívka nevyužije, nic se nestane.

Jestli ano, někdo dostane, co si zaslouží. Shana vše jenom naznačí.

Pohánělo ji bezohledné opojení, aby udělala právě to. Aby schovala hluboko v dívčině mysli: *Když umíš změnit okvětní lístek, co ještě můžeš změnit?*

Nezdálo se, že by si dívka něčeho všimla. Matka určitě ne. Pokračovaly ve výrobě malých uměleckých dílek, opatrně je umísťovaly do složité výzdoby na dnešní banket. Kouzlem tvořené květiny byly příliš důležité a jemné, aby jejich příprava mohla být svěřena otrokům. Až je uvidí hosté lorda Trevese a poznají sílu jejich dcery možná že požádají o její ruku…

Shana už to nemohla snést. Zcela opustila dívčinu mysl a stáhla se do bezpečí Citadely než si někdo všimne jejího vměšování.

Soustředila se a opatrně se probudila z tranzu. Zrychlovala tlukot srdce. Krev nechávala volně proudit žilami.

Znovu otevřela oči. Uvědomila si, co vedlo draky, aby na sebe brali podobu elfů nebo lidí. Byla to jiná síla…

Její zážitek jí stoupal do hlavy Opojný…

Postupem času se stávala stále více závislá na čtení v myslích vzdálených elfích lordů a jejich paní. Lidské duše jí samozřejmě díky obojkům zůstávaly uzavřené. Obojky mohly a opravdu to dělaly odrážet myšlenky a zároveň potlačovaly vyvíjející se duševní síly. Ale mysli elfů byly doširoka otevřené Shanině zvídavosti. A ona toho plně využívala. Poznala všechny sousedy, jejichž panství hraničilo s divočinou, která skrývala Citadelu.

Také se naučila lépe zacházet se svými čáry. Moc nemusí být ohromující, aby byla účinná. Něco tak „jednoduchého“ jako dívčina schopnost přetvářet květiny mohlo mít stejně zdrcující účinek jako svolávání blesků.

A bylo to mnohem méně vyčerpávající.

Když se přiblížilo jaro, trávila většinu svého volna „pozorováním“ světa očima někoho jiného, stejně jako se na podzim naplno věnovala zkoumání chodeb Citadely. Většinou používala elfích očí. Cíl byl pořád stejný: vědomosti. Nyní už věděla docela dost o tom, čeho byli schopni staří čarodějové. Byla na cestě k tomu, aby některé jejich schopností napodobila. Jenom nevěděla, čeho jsou schopni elfové. Chtěla – ne, potřebovala vědět, s čím se jednoho dne

může setkat, potřebovala zjistit, co může sama napodobit. Měla učitele, jaké si jen mohla přát. Začala se učit pozorováním.

Ani starší čarodějové neznali některé triky, které odkoukala od elfů. Nebo jestli je znali, neukázali je svým učňům. Shana považovala za stejně důležité jako učení se kouzlům i poznávání, jak lordi přemýšlejí.

Jejich způsob uvažování se ukázal jako velmi blízký přemýšlení starších čarodějů…

Shana si opakovala, že má být trpělivá. Byla ve skupině jediná, zvyklá přemýšlet o drahokamech jako o zdrojích síly. Světlovlasý zarostlý Kyle se zamračil a upřeně se zadíval do kamene ležícího na jeho dlani. „Slyšela“, jak tápe, snaží se použít kámen. Výsledek byl stejný, jako kdyby se pokoušel řezat dřevo kladivem.

Vzhlédl na Shanu a setřásl si vlasy z očí. „A co když pomocí téhle věci nezískám více síly,“ zeptal se nevrle.

Shana vzdychla. O několik let mladší Elly zakoulela očima. Ona už zvládla základy a svou dovednost jenom vybrušuje.

Shana nechala ji, aby mu to vysvětlila. Možná bude vnímat někoho, koho zná. „Čočkovité kameny soustřeďují, Kyle,“ řekla pomalu a opatrně Elly. „Sílu zvětšují krystaly. Používáš zaoblený kámen. Můžeš se snažit až do příštího jara a pořád z něj dostaneš jenom tolik síly kolik do něj vložíš. Tenhle kámen může sílu jenom soustředit do malého bodu…“

Někdo zaklepal na dřevěné dveře místnosti, kterou Shana a její kroužek používali pro svá setkání. Rozhovor okamžitě umlkl. Shana sebou trhla. Nebyla jediná, kdo byl připravený vyskočit. Ne že by dělali něco špatného, ale nikdo ze starších čarodějů o setkáních ve skutečnosti nevěděl. Nebyla zakázaná, ale kdyby se o nich starší čarodějové dozvěděli, mohli by je zakázat.

Podle zásady že o čem někdo neví, nemůže zakázat, se Shana v první řadě snažila, aby se o schůzkách nedozvěděli. Neviděla důvod, proč by se měla o své nově získané poznatky dělit s lidmi, kteří je nikdy nevyužijí. Nebo kteří je nepoužijí na něco užitečného.

Proto se scházeli v jedné prázdné místnosti hluboko v bludišti za Citadelou. Jediný, kdo věděl, o kterou místnost se jedná, byli přítomní učni – a Zed.

„Shano!“ Za dveřmi se ozval sice tlumený, ale přesto rozpoznatelný Zedův hlas. „To jsem já, Shano! Musím ti něco říct! Je to důležité!“

Shana vyskočila na nohy, přispěchala ke dveřím a rychle je otevřela. Zed vklouznul dovnitř, jakmile dveře odkryly dostatečně velkou škvíru. Zavřel za sebou. „Poslouchejte,“ řekl a rozhlédl se po všech přítomných s podivným napětím vepsaným ve tváři. „Lidi, opravdu chcete udělat něco s tím, co se děje venku, místo abyste seděli na zadnicích? Nebo jsou to jenom řeči a skutek útek?“

„Proč?“ vyzvídala Shana. Po zádech ji přeběhlo mrazivé vzrušení.

„Protože jsem právě zjistil, že se dozorci lorda Trevese chystají pobít asi tucet dětí. Proto se ptám.“ Řekl Zed hlasem, do kterého se vkrádala zlost. Po tváři mu přeběhl stín urážky. „A ty žoky bahna, co to tu mají na starost, nehodlají ani hnout prstem!“

Kyle pobledl. On sám téměř padl za oběť jedné z takových čistek. Zachránilo ho jenom to, že ho matka propašovala ven a zanechala v lesích. „P–p–proč ne?“ zajíkal se. „O–oni už přece zasahovali na území lorda Trevese! C–co jim brání?“

Zed se opřel zády o dveře a složil ruce. Všechny stopy jeho dřívějších emocí zmizely jakoby nikdy ani neexistovaly. „Protože,“ protahoval, „se tentokrát jedná o děti lidí. Mají nadání pro lidskou sílu. Proto se jich chtějí zbavit. Mistr Parth nevidí důvod, proč bychom měli pomáhat lidem. Zvláště když dozorci všechny odobojkované děti zamkli a my bychom se k nim museli doslova vloupat.“

„Mistr Parth… není tady v okolí jediný,“ řekla Shana suše. Pod hrudní kostí se jí usadil chladný hněv „Ano, jsem připravená něco podniknout.“ Rozhlédla se s výzvou v očích. „A co vy?“

„Můžeš počítat se mnou,“ řekl okamžitě Kyle, ačkoli byl stále bledý a vypadal víc než vystrašeně.

„A se mnou,“ dodala jen o okamžik později Elly.

Nikdo nebyl necitelný, nikdo neváhal. Ostatní následovali Shanina příkladu jeden za druhým. Souhlasili, že by se jim mělo pomoci.

„Dobře," řekl Zed spokojeně a se souhlasem. Odstrčil se ode dveří a připojil se k nim. Zbytek učňů se na něj díval v očekávání. „Má se stát asi tohle: Dozorci ve skutečnosti nevědí, které děti jsou nadané, takže shromáždili všechny děti bez obojků a zítra je hodlají prověřovat. Já vím, které to jsou, a ony o svých schopnostech také vědí. Jestli budeme pracovat společně a rychle, měli bychom být schopni dostat je pryč, než dozorci zjistí, které děti přesně chtějí. Takže v první řadě – už někdo z vás viděl sběrnou ohradu v Trevenově sídle?"

Kyle, věděla Shana. Kyle ji s určitostí viděl. Drželi ho v ní, než ho matka odvedla do lesů a našli ho čarodějové. Během chvilky se shormáždili kolem náčrtu, navrhovali a odmítali jednotlivé plány.

Shana se otočila zpátky k Zedovi. Viděla, že se šklebí od ucha k uchu.

„Tys to plánoval, viď?" zašeptala své obvinění tak, aby ho ostatní nemohli slyšet. „Určitě… já vím, že ano…"

„Ne přesně tohle," přiznal, „ale věděl jsem, že něco takového přijde. Unavuje mě Parthův přístup k čistokrevným lidem. Už dlouho mě unavuje, jak nehodlá zasáhnout v situacích, které jsou jen trochu nebezpečné. A když jsem viděl, jak se zlepšuješ, doufal jsem, že se spojíš s některými učni, abychom měli skupinu, se kterou by se dalo pracovat. Jeden nebo dva lidé toho moc nezmůžou, ale takhle velká skupina už na leccos stačí."

„Pokoušela jsem se získat některé mistry," řekla kysele," ale bylo to zbytečné."

Jedinou Zedovou odpovědí bylo frknutí. Potom se nahnul přes ramena soustředěných učňů a zkoumal Kylův náčrtek.

„Dobře," řekl. Ztichli tak rychle, až Shanu do srdce bodla závist. „Já bych udělal tohle…"

Oheň praskal. Vonné svíce ozařovaly celou místnost. Všude se šířilo teplo, které žádná kouzla nemohla nahradit. Parth Agon srkal

kradené víno a mračil se na pohár. Ne kvůli buketu vína, to bylo dobré. Něco úplně jiného mu zanechávalo kyselou příchuť v ústech.

Nový učeň, přesněji řečeno Shana.

Otáčel pohárem v rukou a pozoroval hru světel na matném kovovém povrchu číše, aniž ji opravdu viděl. Tím problémem byla Shana. A pravděpodobně budou obtíže ještě větší.

Nějakým způsobem se naučila schovávat mysl i před ním. Nějak se naučila odolávat všem jeho pokusům narušit její ochranný štít. Už to bylo dostatečně alarmující. Parth získal a udržoval moc tím, že přesně věděl, co si ostatní myslí. Shana představovala znepokojující bílé místo na mapě jeho vědomostí.

A co víc. Začala učit kroužek pečlivě vybraných učňů, jak dosáhnout té samé věci. Bílé místo se neustále zvětšovalo. Netěšilo ho to. A to určitě ještě nebylo všechno…

Má špatný vliv, dumal. Zabořený v křesle držel pohár v obou rukou. Shana klade otázky, na které by mistři raději neodpovídali. Například proč čarodějové zůstávají schovaní. Proč zasahují jenom tehdy, když není šance na jejich objevení? A proč nepomáhají lidem s čarodějným nadáním? Myslí si, že jsou líní nebo zbabělci. Nebo obojí. Povzbuzuje učně, aby přemýšleli o přímých akcích proti elfům.

Učňům se nelíbí odpovědi mistrů. Nebo spíš jejich nedostatek. Je docela možné, že už začali jednat na vlastní pěst.

Tato myšlenka vedla nevyhnutelně k další.

Ztrácím kontrolu.

To bylo nejhorší ze všeho. Ruce se pevněji sevřely kolem chladného kovu, jak se snažil uvolnit zlostný stisk zubů. Svíčky zablikaly ve slabém průvanu.

Pracuje proti němu. Ale je to jenom dítě – nemůže to všechno dělat sama. Takže kdo je za ní? Kdo ji tady v Citadele může učit takové věci? Denelor to není… to nemůže být on. Ten líný blázen ji nemůže naučit ani polovinu toho, co se naučila během zimy.

Ale když to není Denelor, kdo tedy?

V duchu přejížděl celý seznam čarodějů a nemohl najít spojení mezi Shanou a některým z nich. Polovina jích ani nevěděla, že Shana existuje. Byli ztraceni ve svých vlastních světech iluzí, tranzu a snění

za bílého dne. Druhé polovině nevadilo, že tu Shana je. Hráli si v mikrokosmu Citadely svou hru na moc a její kontrolu. Nestarali se, co se děje venku. Žádný z nich byl nebyl ochoten riskovat a vložit své vzácné bezpečí do rukou takových bezohledných dětí, kdyby věděl, v čem se jeho učni vyznají.

Rozdat si to s nimi, což ve skutečnosti znamenalo rozdat si to s vůdcem vzbouřenců, Shanou, představovalo určitý problém. Vlastně ještě nic neudělala ani ona, ani ostatní. Parth nemohl ani dokázat, že o tom Shana přemýšlí. A i kdyby to dokázal, myšlenka ještě není zločin. Dokud zjevně nepodnikne akci, která by ohrozila Citadelu, může ji pouze pozorovat.

I kdyby ji při něčem přistihl, třeba při pomoci míšencům utéct do Citadely bez svolení mistrů, pořád měly případné tresty své hranice.

Nemohl ji vyhnat z Citadely. Elfové by ji zanedlouho chytili. Jakmile by ji začali vyslýchat, dozvěděli by se o míšencích.

Zoufale si přál, aby měl místo poháru v rukou její krk. Přičinil by se ze všech sil, aby měl co nejsilnější stisk… což by nemohl udělat, i kdyby ji přistihl se zkrvavenýma rukama. O tom mluvily zákony stanovené kvůli událostem, které vedly k rozporům na konci války. Kdyby ji chytili a kdyby se všechno obyvatelstvo Citadely shodlo, že je vinná a že jednala proti zájmům Citadely, nejhorší, co by ji mohlo potkat, bylo odeslání zpátky do pouště, odkud přišla.

Nemohl by se jí také „zbavit“. Ještě nic neudělala. Ostatní by mu určitě nepovolili vzít výjimečně zákon do svých rukou jenom na základě pouhého podezření.

Kéž bych věděl, co chce.

Kéž bych věděl, kdo je za ní.

Ještě nikdy nebyl tak zmatený. Od svého příchodu do Citadely se stal chráněncem tehdejšího nejstaršího čaroděje. Až dosud jeho život představoval hladký postup na nejmocnější místa. Nikdo mu nikdy nezkřížil cestu. Ani proti němu nikdo nic nenamítal. Jeho nová zkušenost se mu ani za mák nelíbila.

Po zbytek odpoledne seděl vmáčknutý do křesla. Pokoušel se vymyslet způsob, jak by se mohl dívky buď zbavit, nebo ji kontrolovat. Nepřišel na nic. Svíčky vyhořely až k podstavcům. Jeho

vlastní učni, ne ti rebelové, je přišli vyměnit. Stále nebyl schopen přijít na řešení svého problému.

Nakonec byl nucen si přiznat, že ji asi bude muset nechat být. Prázdný pohár postavil na stolek vedle křesla. Pokusil se sednout si vzpřímeněji, aby od sebe odehnal vzniklé emoce. Jednou rukou si hladil vousy Nutil se najít nějaké řešení.

Postupně došel k závěru, že ji nechá na pokoji. Dokud na čaroděje neupozorní elfy. Teprve potom bude moci proti ní zakročit.

Sám sobě pokýval na souhlas. Znovu naplnil pohár a zvedl ho. Divné. Nebylo tak těžké smířit se s tímto závěrem, jak si myslel. Neznamenalo to konec. Bylo to jenom pouhé oddálení. Dívka byla bezstarostná. Riskovala. Při troše štěstí se jí jeden takový risk nevyplatí.

A potom – bude moje.

Kovová nožka poháru se se skřípotem zkoutila pod tlakem jeho sevření. Parth Agon si toho nevšiml.

„U všech hromů, jak já se nudím," řekl Valyn a mrštil knihu na polštářek sedačky u okna. Díval se na temné záhadné lesy za oknem. Cheynarovo sídlo se nepodobalo žádnému, které dosud viděl. Nemělo zářivé stropy, kterými se vychloubala většina budov postavená elfy. Místo toho záři nahrazovalo denní světlo proudící světlíky a okny. V noci si Valyn musel světlo buď přikouzlit, nebo musel vystačit s lucernami a svíčkami. Kouzla byla v tomto sídle jenom za odměnu.

A přece se u Cheynara předpokládala taková síla, že se počítal mezi Dyranovy spojence a poddané.

Dnes se Valyn chystal přičarovat záři, ačkoli nebylo dlouho po poledni. Obloha byla tmavá, břidlicově šedá. Větvemi se prodíral déšť. Hustěji pršelo mezi oknem a stromy.

Stín kýchnul a vysmrkal se. „Měl jsem za to, že se máš od lorda Cheynara něco naučit," pokrčil nos. „Ale od doby, kdy jsme sem dorazili, jenom sedíme v místnosti nebo jezdíme na koni v dešti," nakrčil Stín znovu nos.

„Jezdíme v dešti a chytáme rýmu," dodal Valyn, ale okamžitě se cítil provinile. „Promiň, Stíne. Tvé nachladnutí je moje vina.

Včera jsme neměli chodit ven. Nechtěl jsem se chovat jako rozmazlený spratek, ale už jsem nemohl vydržet být zavřený ani o okamžik déle…“

„Já vím, já vím…“ Stín se vysmrkal a zhluboka se napil horkého čaje. „Není tvoje vina, že elfové nemůžou nastydnout. Chtěl bych mít tvou odolnost.“

Valyn omluvně pokrčil rameny. „Chtěl bych tě vyléčit.“ Znovu se podíval ven. Temné lesy se ani trochu nezměnily „Přál bych si mít něco na práci. Cokoli.“

„Myslím, že bychom oba měli být rádi, že si nás lord Cheynar zatím nevšímá,“ dodal Stín a připojil se k Valynovi u okna. „Tak se mu můžeme lépe vyhnout.“

Valyn se podíval na svého bratrance koutkem oka. Stín se vzpamatoval z bití tak rychle, že to Valyna až udivilo. I když byl nyní tišší než obvykle. Ale třeba to bylo jenom nachlazením.

Stín si složil ruce na okenní parapet a položil na ně bradu. Pozoroval vlhké borovice, jako by je shledával naprosto úchvatnými. „Celkem si myslím,“ pronesl líně, „že se klidně budu nudit. Je to mnohem lepší, než mít za zády zvídavé dozorce lorda Cheynara, kteří by se vyptávali na mou minulost.“

Valyn se v duchu políčkoval, že je takový tupec. Samozřejmě, že je lepší nudit se než být vyslýchán. I idiot by byl schopný si to uvědomit! Dokud byli on i Stín ponecháni vlastnímu osudu, existovala jen velmi malá pravděpodobnost, že si lord Cheynar vše zpětně zkontroluje a že náhodou uvede i popis Valynova „osobního strážce“. Není pravděpodobné, že by Stína vyslýchali muži lorda Cheynara.

Když dorazili, přijal Cheynar Valyna se stejnou chladnou zdvořilostí, s jakou si Valyn představoval, že se chová ke svým podřízeným. Chvíli si prohlížel zapečetěný dopis od lorda Dyrana, který mu předal Valyn, potom odhodil zásilku na roh stolu a naklonil se přes ohromnou spoustu třešňového dřeva, aby Valyna přišpendlil do křesla pichlavým pohledem.

„Chci, aby jedna věc byla jasná, mladý Valyne,“ řekl hlasem bez jakéhokoli výrazu. „Nyní jsi v mém sídle, ne v sídle svého otce. Budeš poslouchat mé rozkazy. Je to jasné?“

„Ano, pane,“ zamumlal Valyn nejpodřízenějším tónem. Cheynar si sedl zpátky s výrazem spokojenosti.

„V tom případě spolu budeme dobře vycházet,“ řekl Cheynar suše. „Právě nyní nemám čas, abych se postaral o tvojí zábavu. Stalo se něco, co vyžaduje všechnu mou pozornost. Správně bych ani na setkání s tebou neměl mít čas, ale chtěl jsem se ujistit, jestli je ti jasné, jak se věci mají. Takže tomu rozumíš?“

„Naprosto, pane,“ řekl Valyn a díval se dolů na semknuté ruce.

„Dobře.“ Cheynar vstal a s viditelnou netrpělivostí očekával, až Valyn odejde. „Za dveřmi je otrok, který ti ukáže ubytování. Jsem si jistý, že bude uspokojující.“

Aniž by čekal na odpověď, Cheynar se otočil a odešel. Valyn se za ním jen ohromeně díval.

Od toho okamžiku pána domu nezahlédl. Nechal ho, aby se bavil, jak chtěl. Několikrát si pomyslel, že se na Cheynarově přísném chování podepsalo samotné sídlo. Ze tří stran hraničilo s divočinou. Obklopovaly ho černozelené borovice se silnými těžkými větvemi, které většinu dne zakrývaly slunce. V noci se zdálo, že borovice hostí stovky sov. Z nějakého důvodu od doby, kdy sem dorazil Valyn, propršel alespoň z části každý den.

Nedalo se tu mluvit o nějakých kloudných lovech, až na Valynovy dravce, kteří měli dostatečně drsnou povahu, aby se vrhali do nejhustšího podrostu za svými oběťmi. Ale ani dravci nebyli ochotni létat v takovém mizerném počasí. Poté, co se proti Valynovi vrhl jestřáb, který minul svou oběť, usoudil Valyn, že jim štěstí nepřeje. Pták minul elfovu tvář jen o vlásek. Dokonce musel zasáhnout Stín, aby se zvíře uklidnilo.

Nedalo se tu vyrazit na lov s loveckými psy Cheynar neměl žádnou smečku. Jeho psi hlídali ohrady s otroky. Neměl jich tolik, aby je mohl využívat na takové marnotratnosti, jakou je lov.

Jediná možnost, jak se procvičit a pobavit, byla jízda na koni – mezi chladnými temnými borovicemi, z kterých neustále kapala voda, i když už nepršelo.

Jinak tu nebylo moc co dělat. Valyn si často říkal, že se nudí stejně jako v otcově domě. Teď opravdu věděl, co znamená nuda.

Na druhé straně by nás mohla také očekávat nepříjemná pozornost lorda Cheynara, pomyslel si kysele a viděl, jak Stín pokýval hlavou.

„Vždycky na tom můžeme být hůř, bráško," řekl nahlas Stín a znovu kýchnul.

„Jako když máš rýmu…" škádlil ho Valyn. Vyndal kapesník a podal mu ho. „Nebo když jsi venku s rýmou. Nebo když uklidňuješ jestřába, aby ti nevyklovl oko."

„Nebo když jsi osoba – nebo osoby – kterým se lord Cheynar věnuje," opravil se Stín, přiblížil se a ztišil hlas. „Náš pán není právě dvakrát šťastný. Vypadá to, že se něco stalo na jedné z chovných farem."

„Ano?" Valyn náhle považoval pohled z okna za stejně úchvatný jako Mero. Pravděpodobně je nikdo nepozoroval. Nebo ho alespoň Mero nemohl objevit. Přesto bylo dobré procvičit si čas od času ostražitost, jako právě nyní. „Co se děje?"

„V době našeho příjezdu dostal zprávu, že poslední sada mladých zahrnuje neznámý počet jedinců s čarodějným nadáním," informoval ho Stín, zatímco oba upřeně pozorovali z okna okapávající borovice. „To se stalo těsně před tím, než se s námi setkal, když mě poslal se zavazadly a abych tě k němu přivedl. Dosud jsem nic neříkal, protože nás pořád někdo sledoval. Buď už nemá volného pozorovatele, nebo se přesvědčil o tom, že jsme neškodní."

„Z celého srdce si přeju, aby to byl ten druhý důvod," odpověděl Valyn pochmurně. „Takže tady jsou dětí s čarodějnými sílami… Míšenci?"

Mero zavrtěl hlavou. „Ne. Jsou to čistokrevní lidé. Neexistuje možnost, jak bys do tohoto sídla dostal míšence. Sterilizuje konkubíny a elfové přistižení, že používají jinou než sterilizovanou konkubínu, jsou vyhozeni ven bez jediného měďáku."

„Čistokrevní lidé." Valyn nad tím chvíli uvažoval. „Předpokládám, že je poznali podle létajících předmětů a dalších obvyklých průvodních znaků?"

Stín se pootočil právě tak, aby bratranec viděl souhlasný úsměv. „Otec tě naučil víc, než si myslí."

„Otec vůbec neví, že to vím," opravil ho Valyn. „Většina elfích lordů mého věku považuje kouzelnou sílu lidí za mýtus. Myslím, že to tak otec chce nechat. Takže, co se stalo s dětmi?"

„Ach, tohle zabralo všechnu jeho pozornost," zašeptal Stín s náznakem uspokojení v hlase. „Vypadá to, že zmizely přímo z ohrady dříve, než je mohli s určitostí rozpoznat. Bylo jich asi plus mínus tucet. Večer je uložili spolu s ostatními a ráno byly pryč. Téměř bys mohl říct, že se vypařily."

„Co že se?" Valyn stěží tišil hlas. „Jak by se mohly…"

„Jestli jim někdo pomohl…" Stín si olízl rty. Valynovi přeběhlo po zádech mrazivé vzrušení. „Vale, slyšel jsem kouzla, co jsme dorazili. Vlastně jich bylo docela hodně, ale žádné v našem sídle. Všechno je venku v lesích. Myslím si, že se to dá docela rozumně spojit se zmizením dětí z ohrady pro otroky."

„Takže je tu víc míšenců?" Valyn šeptal napůl k sobě, napůl k Merovi. Když nedostal odpověď, otočil se na bratrance, který ho rozvážně pozoroval, celý oteklý od rýmy a s červeným nosem.

„Nevím, Vale," odpověděl Stín. „Nejsem ještě tak dobrý, abych ti řekl, co a kdo je tam venku. Ale vím, že ty děti zmizely a že s tím mají co do činění čáry. Cheynar má opravdu velké starosti. To je všecho, co ti můžu říct."

„To stačí," řekl Valyn, který byl nadšený jenom pouhou myšlenkou. „To mi stačí, abych něco podnikl. Nemohl jsem tě trénovat, protože jsem nevěděl, čeho jsi schopen. Ale jestliže jsou venku tak dobří čarodějové, že mohou ukrást děti, jestliže je můžu pozorovat, potom ti můžu začít ukazovat, co máš dělat."

„Dobře…" řekl náhle Stín. Jeho oči zamířily do dálky, obočí měl svraštěné. „Raději bychom se měli připravit na sledování, protože já to – je – slyším. Jsou přímo v lesích!"

18

Keman se zastavil uprostřed cesty. Mrazivý jarní větřík si pohrával s jeho hřívou a ocasem. Náhle zvedl hlavu, protože nečekaně v mysli zaslechl trylek melodie.

Kouzlo – elfí lord? Tady? „Znělo“ to jako kouzlo někoho, koho znal…

Potom si uvědomil, proč bylo „cítit“ tak povědomě. Poslední bytost, kterou by tu čekal. *U všech bouří, to je Shana! Je naživu! Je v pořádku!*

Nyní už Keman věděl, co znamená pořekadlo dvounožců „Mám husí kůži na zádech“ – jestli právě tohle byl ten správný popis. Vzrušením se mu zvlnila kůže po celém těle. Jen Shanino kouzlo, které cítil po tolika měsících zase blízko, mohlo způsobit drakovi něco takového. Žíně v jeho hřívě se naježily. Také trochu zvedl ocas, když se snažil určit směr.

Je to ona! myslel si nejdřív ohromeně, potom nevěřícně. Nakonec ho zaplavila lavina radosti. *Je to ona! Našel jsem ji! Našel jsem ji!*

Bylo to Shanino kouzlo. Bezpochyby. Ale bylo mnohem, mnohem silnější, než když ji vypudili z Doupěte. Silnější a také lépe kontrolované. Poznal to z ucelenosti a skryté síly melodie a z celkového pocitu, že nekouzlila s námahou. Její proměna byla udivující.

To všechno věstilo zajímavé časy pro Příbuzné a Doupě, až se dostanou zpátky. Kdyby bývala takhle silná, nedostali by ji z Doupěte. A už ji nebudou moci vypudit podruhé! Nikdo už jí nebude moci nic udělat…

Rychle se ze zvyku rozhlédl. Stmívalo se. V divočině už nikoho neviděl – celé dny. Nemělo vůbec žádný smysl, aby uchovával podobu jednorožce, kterou si vybral, aby odradil šelmy a lovce. Už

to nemá smysl, tady ho nikdo neuvidí. Bez rozmýšlení se uprostřed skoku s úlevou vrátil do dračí podoby.

Už poněkolikáté uvažoval, jak to jeho matka mohla vydržet. Ve všech ostatních podobách měl pocit, že je mu kůže těsná. Až dosud neměl na výběr. Několikrát, když už si myslel, že je v bezpečí, zahnul za roh a narazil na obojkovaného člověka pracujícího pro svého pána. Nebo dokonce na několik z nich. Nemohl je vycítit, když jim krk obepínal obojek. Nebylo možné určit, kde se nacházejí. Nezbylo, než si zachovat podobu, která svou neobvyklostí udržovala zvědavce v dostatečné vzdálenosti.

Znovu se ozvala lákavá melodie kouzla. Tentokrát si Shana pomáhala, jako kdyby dělala něco, co vyžaduje hodně času. Připojily se k ní jiné slabší melodie. Shana tedy není sama. Ne, cítil – hmm – asi šest nebo sedm dalších čarodějů a mnohem více lidí. Lidé. Ale neměli obojky a byli docela mladí, pomyslel si. Keman určil směr a vzlétl. Jeho křídla mohutně tloukla do vzduchu na úrovni vrcholků stromů. S každým úderem křídel se mu čím dál více chtělo zpívat radostí spolu s nápěvy dobře stavěného kouzla. *Nemůžu tomu uvěřit! Konečně, konečně jsem ji našel! A nikdo už mi ji znovu nevezme!*

Události zimy ho odrazovaly. Ukázalo se, že v Dyranově sídle se neví téměř nic a Dyranovi nepřátelé na tom nebyli o nic lépe. Kemanův převlek za mladého elfího lorda ho činil téměř neviditelným. V některých případech bylo lepší zaujmout lidskou podobu, protože se otrokům nevěnovala pozornost, pokud pracovali nebo pokud alespoň nechyběli na stanovených místech. Ale nic z toho Kemanovi nepomohlo ve shromažďování informací. Shana se mohla stejně dobře propadnout do středu země.

Nakonec se Keman z nedostatku jiné činnosti vydal do divočiny. Šířily se zvěsti, že tam žijí „divocí lidé“. Možná, že se Shana dostala mezi ně. Cestování těmi několika stezkami, které zde vedly, bylo ztížené nerovným terénem a divočinou samotnou.

Což naznačovalo, že elfové nemají nad tímto krajem takovou moc, jak si myslí.

Elfové stezek v divočině používali velmi neochotně a otroci se sem vydávali jenom z rozkazu. Každý rok se jich z neznámých důvodů několik ztrácelo stejně jako se nemálo zoufalců nebo

hlupáků, kteří cestovali sami, nikdy nedostalo ke svému cíli. Elfové oficiálně tvrdili, že ztráty zapříčinilo pouze počasí a divočina. Ale šířily se zprávy, že cestující přepadávají, okrádají a zabíjejí tlupy lidských banditů vedené neznámým elfím lordem.

Existovaly i jiné pověsti, které se šířily jenom šeptem v odlehlých zákoutích. Tvrdily, že bandám nevelí žádný elf, ale jenom lidé, kteří přísahali, že raději zemřou, než by si nechali nasadit obojek.

Popravdě řečeno, po celou dobu Keman nezahlédl ani náznak „obrovských tlup lidí“, ať už s obojky nebo bez nich. Co ale viděl, byly výsledky zacházení elfů s počasím a prostředím. Hrozné bouře, které se objevily odnikud, bičovaly zem prudkými dešti, větrem a blesky, nebo ji pohřbívaly pod sněhem a ledem. Ještě nikdy neviděl tolik jednorožců jako tady. Určitě tady v divočině musí být dobrá polovina všech dosud živých a rozmnožujících se jednorožců. A jednorožci jsou určitě nejdivočejší dravci, kteří se ve zdejších lesích vyskytují. Setkal se s mnoha živočichy, pro které ani neměl jména, a s mnoha důkazy neúspěšné fušeřiny elfů, když se snažili vyšlechtit tvory, které by mohli použít k zabíjení stovek lidských pěšáků v inscenovaných bitvách. Evidentně se nepoučili ze svého neúspěchu s jednorožci.

Nebylo si třeba vymýšlet „obrovské tlupy banditů“, aby se vysvětlily ztráty na cestách. Zásahy a lhostejnost elfů naprosto stačily k tomu, aby zajistily, že divočina zůstane nepřátelská.

Světla ubývalo, ale Keman si přizpůsobil oči nočnímu vidění. Viděl díky zbývajícímu světlu a teplu, které vyzařovaly věci. Díky tepelnému vidění byl pohled dolů skrz větve stromů trochu zvláštní. Stoupala k němu vůně borovic ohýbajících se pod vzdušnými víry způsobenými Kemanovým letem. Jako by vytvářel něco jako malou větrnou bouři.

Kouzelná píseň skončila, ale Keman zachytil směr. Dosah jeho mysli byl omezený, ale jakmile předpokládal, že ho Shana může uslyšet, začal ji v myšlenkách volat. Nejdříve se nic neozvalo. Docela to očekával. Ale jak se přibližoval, zaslechl odpověď. Mnohem dříve, než předpokládal.

Kemane? Hlas v jeho hlavě byl nevěřícný, trochu udivený. *Kemane, jsi to… Jsi to ty! U všech bouří, nikdy jsem si nepomyslela… Kde jsi?* Shanin hlas byl mnohem příjemnější než zvuk kouzla. Její myšlenky byly silné a jasné. Pomyslel si, že by na ni byla Alara pyšná.

Severovýchodně od vás a přibližuji se, odpověděl samolibě. Byl na sebe pyšný. *Opravdu sis myslela, že tě nechám vyvrhnout a ani se nepokusím tě najít? Hledám tě už od doby, než začal padat sníh a…*

Kemane, nejsem tu sama, přerušila ho varovně. *Jsou tu míšenci a lidé. Nemůžu je opustit. A oni tě nemůžou vidět, to víš. Dobře víš, co by se stalo tobě i ostatním. Už to je dost špatné, že elfové mají dračí kůži. Přinejmenším asi polovina ani zdaleka netuší, o co se jedná. Ale kdyby někdo, třeba i nepřítel elfů, uviděl opravdového draka…*

Bez problému, neboj se, ujistil ji. *Vím, jak to zařídit. Jenom se připrav, že tě zanedlouho najde tvůj dlouho ztracený nevlastní bratr. Hledá tě od doby, kdy tě lidé ukradli z pouště. Hmmm. Chceš lidského bratra nebo míšence?*

Na chvíli nastalo ticho. Mohutné údery křídel snižovaly vzdálenost mezi nimi. *Míšence. Možná tě budu muset vzít s sebou do Citadely. Nevadí. Vysvětlím ti to. Jenom si vymysli přesvědčivý příběh, jak jsi mě našel, proč mě hledáš a jak jsi mě vystopoval z pouště. Řekla jsem jim, že jsem žila v poušti a že jsem měla nevlastní rodiče, ale nikdy jsem se nezmínila o tobě a o Alaře.*

Dobře, odpověděl. V lese pod sebou hledal neobvykle velkou skupinu tepelných zdrojů. *Myslím, že vás vidím,* řekl, když se jedna taková skupina objevila přímo před ním. *Přistanu a přijdu pěšky.*

S tím ukončil komunikaci. Přistávání mezi tak hustými stromy bude vyžadovat hodně soustředění. Vlastně si nebyl vůbec jist, jestli to zvládne…

Potom zahlédl místo, kde padající lesní velikán s sebou strhl celý pás mladších bratrů. Vytvořil právě tolik místa, aby se Keman mohl vrhnout k zemi jako při lovu a v poslední chvíli zabrzdit zpětnými údery křídel, aniž by se nabodl na větve…

O chvíli později se již v podobě míšence schovával ve stínu a přemýšlel, jak se nejlépe přiblížit k tábořišti. Ze svého úkrytu Shanu

neviděl, ale na dohled byly tři nebo čtyři postavy. Jeden člověk a dva míšenci. Po tvářích se jim míhal odraz ohně. Vypadali hodně mladí. Alespoň jemu se to zdálo. Zvláště ten člověk nemohl zažít více jak tucet jar. Měl strach přijít přímo k nim, protože by je mohl vylekat. Míšenci pravděpodobně umějí to samé, co Shana, a on neměl chuť přilákat na sebe spršku kamenů. Nebo ještě hůře, mohli by být schopni svou silou zraňovat nebo zabíjet. Ale také je nechtěl špehovat. To by si mohli špatně vysvětlovat.

Někdo vyřešil problém za něj.

„Nehýbej se," zazněl mu u ucha tvrdý hlas a něco velmi ostrého se mu zarylo do žeber. „A buď vděčný, že máš uši jen o trochu méně špičaté než elfové. Jinak už bys tu takhle klidně nestál."

Čistý bezvýrazný chlad čišící z hlasu ho donutil otřást se zimou. Polkl a odkašlal si. „Já – uf– někoho hledám," začal. Uvažoval, jestli se může otočit. Raději ne.

„To bych řekl," řekl hlas s náznakem posměšku.

„Ne, opravdu – hledám svoji sestru. Tedy nevlastní sestru. Hodně už jsem toho procestoval," zoufale blekotal. „Hledám ji celou tu cestu z pouště už od podzimu. Unesli ji lidé…"

„Pouště?" Píchání v zádech trochu povolilo. „Jak se jmenuje, cizinče?"

„Shana," zašeptal. Oddychl si, když ostrý předmět zmizel z jeho zad. „Už je pryč celé měsíce. Ostatní nechtěli, abych ji hledal, protože se báli, že nás najdou elfové. Ale já jsem šel. Už ji hledám tak dlouho. Nikde po ní nebyla ani stopa a…"

„To bude tím, že s námi ty celé měsíce žije," řekl hlas suše. „Ještě nejsi za vodou, cizinče, ale už to máš blízko. Pojďme do tábora a uvidíme, jestli tě Shana pozná."

Keman opatrně vystoupil zpoza stromu. Klestil si cestu k ohništi nerovným zrýhovaným terénem poházeným větvemi. Jakmile se dostal trochu blíže, uviděl Shanu, která se zdála být zabraná do rozhovoru s jedním z lidských dětí. Tehdy si všiml něčeho zajímavého – většina míšenců byla ve věku pozdní puberty a žádného z přítomných lidí byste neoznačili jinak než dítě. Ačkoli Keman nebyl odborník, odhadoval, že jim nebude více než deset let. Několik jich bylo určitě mladších.

Shana se zdála zaujatá rozhovorem, Keman však viděl, jak se kolem sebe nenápadně rozhlíží. Přesto s ní ještě neobnovil myšlenkové spojení. Když nebude vědět, kdy se objeví, její překvapení bude opravdovější a jeho věznitel mu spíše uvěří. Keman také nepochyboval, že ho právě toto přesvědčí o Kemanově pravdomluvnosti. Tenhle zákon divočiny byl všude stejný. Jeho věznitel hlídal venku, zatímco se ostatní shromáždili kolem ohně. Kdyby mu Keman proklouzl, tak by to strážný pěkně schytal.

Právě když vstupoval do osvětleného kruhu, praskla mu pod nohou suchá větev. Všichni se ohlédli. Ve tvářích měli různé výrazy úleku a překvapení. O zlomek vteřiny později Shana vyskočila a vrhla se mu kolem krku.

„Kemane!“ vykřikla, zatímco ji neohrabaně chytil. „Ó, Kemane, Kemane…“

Potom propukla v pláč. To absolutně nečekal. Neohrabaně ji tisknul. Majitel hlasu se potutelně usmál a vešel do osvětleného kruhu.

„Vypzdá to, že jsi opravdu ten, za koho se vydáváš,“ řekl mladý míšenec, odhrnul si tmavé vlasy z očí a téměř se usmál na svého bývalého vězně. Keman měl podivný pocit, když se díval do ustaraných tmavých očí mladíka. Ten poloviční úsměv bylo asi nejvíc, co z něj kdo dostane…

„Podívej se, rodinné shledání je hezká věc, ale máme problémy, Shano,“ řekl další mladík. Nepronesl ta slova s nadřazenou sebedůležitostí, s jakou se obvykle pronášejí, ale jako by se opravdu bál. „Máme tucet dětí s čarodějnou silou a nemáme je kam dát. Takže když jsme pro ně získali svobodu, co s nimi uděláme?“

Jedna z nejmladších holčiček se k němu přitulila. Pohlédla na něj vystrašenýma očima. Vzal ji do náruče.

„Má pravdu, Shano,“ řekl rozvážně Kemanův strážce. „Víš, že je nemůžeme vzít do Citadely a že nejsou dost staří, aby tu sami přežili. A i kdyby byli, elfové by je zanedlouho vyslídili. Sotva kdy viděli venkovní svět. Určitě nevědí, jak se o sebe postarat v divočině!“

Jedno z ostatních dětí začalo plakat. Míšenka vstala a šla ho uklidnit.

Shana odstoupila od Kemana a začala přemýšlet. „Proč je nemůžeme vzít do Citadely?“ zeptala se vyzývavě. „Proč ne? Kdo ti to řekl? Kdo vytvořil zákon, že nemáme dovnitř pouštět lidi?“

Druhý mladík na okamžik zkameněl a ten, který chytil Kemana, ustoupil o krok překvapením. „Nemůžeme,“ podařilo se druhému ze sebe vypravit. „Ještě nikdo to neudělal. Čarodějové by nikdy…“

„Čarodějové to dělali kdysi v dávných dobách,“ řekla triumfálně. „Žádný zákon to nezakazuje. Proto je také Citadela tak velká. Polovinu obyvatel tvořili čistokrevní lidé s čarodějným nadáním a ne jenom míšenci! Mám ve svém pokoji záznamy, které to dokazují!“

Druhý chapec otevřel ústa. Keman si myslel, že zachytil souhlas od prvního. Ona je opravdu všechny vede, pomyslel si překvapeně. Ona vymýšlí a navrhuje plány pro všechny.

Shana se změnila. Bouřila se v Doupěti. Ale to bylo zcela živelné. Pořád byla rebel, jenže nyní měla bitevní plány, jak dosáhnout toho, co chtěla… a ani všechny bouře ji nezastaví. „Podívej,“ řekla tlumeným hlasem. „Opravdovým problémem je setřást elfy z naší stopy. Určitě nás honí. Zed je nachytal, když se snažili najít nás pomocí kouzel. Já jsem to pozorovala také. Takže se rozdělíme. Když vezmeš děti zpátky do Citadely a propašuješ je tam v noci, mistři nebudou mít na výběr, jestli je tam mají nechat nebo ne, protože už tam budou. Místo hlavního vchodu použij jeden z únikových tunelů, které jsem ti ukázala. Nedozvědí se nic, dokud nebude pozdě.“

„A co budeš dělat ty?“ zeptal se první čaroděj vážným hlasem, který naznačoval Kemanovi, že už dávno odpověď zná.

„Keman a já budeme lákat pronásledovatele,“ řekla sebevědomě, ačkoli Keman cítil, jak se chvěje. „Mezi námi, myslím si, že je můžeme přesvědčit, že jste stále s námi. Bude to vyžadovat trochu práce, ale určitým způsobem to bude lehčí, než kdybychom byli spolu.“

Keman pokýval hlavou. Citíl, že se od něj očekává nějaký projev souhlasu. „Už jsme se Shanou několikrát mátli své nepřatele. Dělali jsme to celý život,“ řekl pravdivě. „Zmateme vaši stopu tak,

že se bude dát přečíst jenom naše stopa, opravdu je lehčí pro dva lidi vypadat jako tucet, než pro tucet budit zdání lidí dvou. Povedeme je na sever a potom se jim ztratíme.“

„Jak?“ zeptal se první skepticky.

Shana se usmála. „Věř mi, Zede. Budou si myslet, že nám narostla křídla a odletěli jsme.“

Keman se rozkašlal, aby zakryl, že se málem udusil při jejím prohlášení. Když se na něj zvědavě podívali, zčervenal „Je – je tam mnoho jednorožců,“ vymýšlel si spěšně. „Shana je vždycky uměla ovládat. Když je donutíme přehnat se přes stopu, pak ji nenajde ani čert.“

Zed pokrčil rameny, ale Keman na chvíli zahlédl v jeho očích obdiv. „Dobře. Jestliže můžete udělat tohle, potom si myslím, že se postarám o mistry, až zjistí přítomnost dětí. Možná se mi podaří získat na naši stranu Denelora a Agravana. Ani jeden z nich neumí odmítnout dítě. Kdy začneme?“

„Za úsvitu,“ řekla Shana s určitostí. „Zvlášť jestli přijde bouře, která smyje naše stopy.“

No, Kemane, ozvalo se v hlavě mladého draka. *Jak jsi na tom teď se svoláváním bouří?*

Jsem tak dobrý, jak mám být, řekl jí klidně. *Nejsi jediná, kdo se něco naučil.*

Ty taky ne. Ten nápad s jednorožci je dobrý. Můžeme to udělat, jestli budeme mít tu možnost. Tedy dobře, odpověděla se stejnou vážností, která se podobala Shaně, kterou znal, *je na čase ukázat jeden druhému, co jsme se naučili.*

Keman ji poplácal po rameni. To bylo gesto dvounožců, které dosud nikdy nepoužil. Ke svému překvapení se při něm cítil dobře. Velmi dobře. Díky němu se cítil… méně osamělý.

Souhlasím, řekl. Do myšlenek se mu vlévalo teplo a podbarvovalo je spokojeností. *Ukážem jim všem.*

Překvapeně se na něj podívala. Potom se pomalu usmála.

Valyn se krčil v podřepu a pozorně sledoval rozbahněnou zem. Z krempy klobouku mu kapala voda za krk. Necítil zvláštní potřebu udržovat se v suchu pomocí kouzla. Už tak se tu používalo až moc

kouzel. A také nikdo nepředpokládal, že se Valyn nachází v divočině. Kdyby ho někdo zaměřil, hned by věděl, že se venku nachází elfí lord a mohli by ho pronásledovat. Vždyť se po léta šířily pověsti, že je elf vůdcem bandy lidí s obojky. Chycení takového odpadlíka by se vyrovnalo zadržení neznámého, který pustil otroky. V podstatě to mohl udělat právě tento vůdce.

To nepotřeboval on, ani Stín. Cheynar neví, že je Stín je míšenec. Ale kdyby chtěl být krutý a použil na Valyna znovu donucovací kouzlo…

Mohl jenom žvanit, pomyslel si nešťastně. Nyní věděl, proč Cheynar moc nepoužíval kouzla. Schovával si je na dobu, kdy opravdu potřeboval vědět, co si kdo myslí a co skrývá. *V tom byl dobrý. Kdyby mě nepřestal vyslýchat, řekl bych mu o Merovi. Vím, že bych mu to řekl.*

„Větší část šla tudy," ukazoval. „Myslím si, že při troše štěstí smyje déšť stopu dříve, než ji najde Cheynar nebo ostatní. Ale míšenka, za kterou chceme jít my, se vydala tudy. Nebo to tak vypadá. Nejeví žádnou snahu stopu zakrýt."

„Chová se jako návnada," řekl suše Stín. Mžoural skrz déšť směrem, kam ukazoval Valyn. „Jsem si jist. Je z nich nejlepší. Valyne, musím ji najít, nebo se nikdy nedozvím, co všechno se můžu naučit a protože nikdo jiný neuvěří někomu…"

Zlomil se mu hlas. Zčervenal rozpaky, Valyn vstal a nemotorně se ho dotkl na rameni. „Já vím," řekl trochu smutně. „Dělám ti potíže, viď? Kdybych se teď hned vrátil…"

„To nemůžeš, to víme oba," odpověděl Mero prudce. „Když se teď vrátíš, tvůj otec, ať už jsi jeho dědic nebo ne… Nevím, co by ti udělal. Možná by tě chtěl i zabít. Určitě by tě vážně zranil a – ty sám víš, čeho je schopen. Očaruje tě a až skončí, z Valyna nezbyde nic. Nemáš na výběr. Ale ona zachránila lidi a ona přesvědčila ostatní, aby vzali děti do – no, tam, kde žijí ostatní čarodějové. Jestli někdo může přijmout mne i tebe, potom je to ona. A já bez tebe nepůjdu."

Valyn spolkl knedlík, který se ho chystal zadusit. Cheynar objevil jeho kouzla, když zrovna sledoval pohyb mladých čarodějů v místech, kde on nebo jeho lidé nepřečetli téměř nic.

Vůbec ho to nepotěšilo. Oba věděli, že by za ním měl mladý lord přiběhnout se vším, co se dozvěděl. Cheynar využil svá nejsilnější donucovací zaklínadla, aby z Valyna dostal co nejvíce informací. Když uslyšel to, co považoval za konec, zanechal Valyna v komnatách jako bezmocnou hroudu bahna. Cheynar se dozvěděl, kde jsou čarodějové, co dělají a že je Valyn sledoval z osobních důvodů.

Cheynar si myslel, že zná Valynovy důvody. Předpokládal, že pracuje pro Dyrana nebo možná proti Cheynarovi, i proti svému otci. To byl celkem rozumný závěr. Nebylo by to poprvé, co se syn otočil proti otci. Sám Cheynar to kdysi udělal, když se spojil s Dyranem a v podstatě sebral panství otci.

Naštěstí se Cheynar, co se týče Valyna, mýlil a netrpělivě pospíchal vypravit pronásledovatele. Kdyby vyslýchal Valyna jen o chvílí déle…

Jenže on to neudělal. O něco později přišel Stín. Valyn nevěděl, za jak dlouho, protože měl mysl stále zamlženou následkem Cheynarových zaklínadel. Stínovi se podařilo vzbudit ho. Tehdy si přesně uvědomil, co se stane, až se lord Cheynar vrátí z lovu, s vítězstvím nebo poražen.

Až nabyde vyčerpanou sílu, znovu si Valyna najde a tentokrát nepřestane, dokud z něj nedostane všechno.

Dozvěděl by se, že Stín není cvičená osobní stráž, jak se o něm předpokládá. Dozvěděl by se, proč je Stín s Valynem – a co je Stín zač.

A měl by míšence na svém území.

Potom by nahlásil vše, co Valyn udělal, Dyranovi. Možná by získal Stína, možná ne. Možná by chtěl odstranit „nebezpečného míšence“ jako takového. To už by nebylo tak důležité. V okamžiku Cheynarova návratu byl Stín předurčen k záhubě. Stejně jako Valyn.

Ačkoli se Valynovi třásla kolena, vymyslel plán a sbalil vše, o čem byl přesvědčen, že budou potřebovat. Mero na tom byl stejně. Ráno prohlásili, že jedou za lordem Cheynarem, a vyrazili na naložených koních do divočiny.

Během několika hodin, co se dostali do lesa, přišli o koně. Jednoho sebralo něco, co ani nespatřili, zatímco stavěli tábor. Druhý si zlámal nohy když utíkal před tím, co odneslo toho prvního.

Ještě že neztratili batohy.

Snad to bylo tak dobře. Jestliže najdou koně nebo jejich pozůstatky, mohou si vyvodit, že Stín s Valynem padli také za oběť neznámému dravci. Mladý zanícený lord se mohl velmi pravděpodobně vydat otcovým jménem za Cheynarem, aniž by k tomu dostal zvláštní pokyny. To věci může dodat zdání nevinnosti a Cheynarovi nebude podezřelé, že sídlo opustili tak narychlo.

Dál museli po svých, ale získali tím neočekávanou výhodu. Cheynar a jeho lovci přejeli místo, kde se čarodějové ve skutečnosti zdržovali. Byli už hodně daleko. Valyn a Stín šli sice pěšky ale měli tak cenné informace, že našli tábořiště dříve, než začaly proudit provazy deště z olověné zamračené oblohy.

Nepotrvá dlouho a každá stopa zanechaná skupinou se smaže. Na druhé straně dívčina stopa byla tak čistá a jasná, že by vydržela i potopu. Vzhledem k jejím předchozím akcím to muselo být záměrné.

Valyn si posadil batoh výše na ramena a vydal se po dívčině stopě. Stín mu byl v patách. Sledoval její myšlenkovou dráhu. Alespoň v tomhle byl Valyn před Stínem ve výhodě. Jednou z předpokládaných zábav mladých lordů byl lov. Valyn měl větší praxi v zacházení s lukem než Stín. Šlo o porušení zákonů, když měl Stín vůbec ponětí, na co jsou zbraně. Jenom pečlivě odchovaní a trénovaní bojovníci, gladiátoři a zabijáci se zvláštními donucovacími zaklínadly v obojcích směli znát víc než obyčejný kuchyňský nůž. V Cheynarově sídle se nikdo nepodivoval nad tím, že Stín vlastnil zbraně, protože všichni předpokládali, že je to cvičený osobní strážce a zabiják. Ale v Dyranově domě by ho za to stihl trest smrti.

Valyn šel první pro případ, že by se setkali s něčím tak hrozivým jako zvíře, co zabilo jejich koně. A kdyby útočníka nezabil šíp s elfím hrotem, určitě by ho zdolalo kouzlo.

Nebo tak si to alespoň namlouvám, Valyn si prohlédl stopy zanechané tím, co zabilo koně, a získal tak hrubou představu o jeho rychlosti. Jestliže by na ně čekalo v záloze něco podobného, nebyl si jist, jestli by měl čas vystřelit.

Nehodlal se o svoji domněnku dělit s Merem. Mladík byl už tak dost vylekaný z těchto divokých lesů. Mero se vyznal v životě mezi čtyřmi zdmi. Byl zběhlý v intrikách a schopný obejít téměř vše. Tady venku byl docela ztracený.

„Jak daleko je před námi?“ zeptal se přes rameno. Mero umíněně brázdil podrost, naprosto zubožený, hlavu skloněnou, ramena svěšená.

Nemohl si pomoci. Krutě logická a analytická část jeho já dodala: *A pozornost nevěnuje ničemu jinému okolo než půdě, po které jde.*

„Myslím, že ji dohoníme těsně před soumrakem,“ řekl Mero tlumeně a nezřetelně. „Tou dobou bude pravděpodobně stavět tábořiště. Pochybuji, že je Cheynar tak blízko, aby našel její stopu dříve než zítra. Je daleko na jihozápadě a vsadil by svoje poslední boty, že je dívce v patách.“

Valyn se dusil smíchem.

„Právě jsem ti chtěl říct,“ pokračoval Mero trochu rozmrzele, „že v nejbližším okolí není nic nebezpečného kromě – ale to je mnohem dále, než aby nás to zajímalo. Já to pořád kontroluju. Nejsem tak neužitečný, jak by sis mohl myslet.“

Valyn zčervenal. Zajímalo by ho, jestli zaslechl něco z jeho dřívějších úvah. Ale potom si vzpomněl na minulou noc… a řekl, co tak doopravdy nemyslel, ale přesto mu to vyklouzlo z úst.

„To znamená, že to nemůže před tebou schovat své myšlenky,“ odseknul. „Ta věc včera večer mohla… nebo jsi přinejmenším nevěděl, že tam je, dokud nedostala našeho koně!“

„Nezkoumal jsem okolí!“ vrátil mu okamžitě rozmrzelý Mero. Zvedl hlavu a podíval se na Valyna. „Jenomže teď okolí kontroluji!“

„Jsi ochotný vsadit život, že můžeš vidět všechno nebezpečné?“ řekl Valyn po chvíli ticha. „Je mi líto, Mero – ale já ne. Právě teď bych svůj život nevsadil téměř na nic.“

Nastalo další ticho. Valyn se podíval přes rameno. Mero se ploužil dál se znovu svěšenou hlavou. Potom…

„Já také ne,“ ozvala se tichá odpověď.

Valyn zkontroloval šípy v toulci a napětí tětivy „Potom se tedy musíme snažit, jak nejlépe umíme,“ navrhl jemně. Cítil vinu, že s tím

začal, i když jeho poznámka měla své opodstatnění. „Musíme spolu najít dívku, jak nerychleji dokážeme, protože ona je v tomhle určitě lepší než my oba dohromady!“

Tím si zasloužil unavený úsměv a s trochu lepším pocitem se opět začal věnovat stopování.

Shaně projel po zádech ledový osten strachu. Celá se naježila a chňapla luk ležící vedle ní. Zkoumala temnotu za hranicí světla ohně jak zrakem, tak myšlenkami. Venku ve tmě se někdo skrývá a pozoruje je. Někdo, kdo tam ještě před chvílí nebyl…

Nebo kdo doposud skrýval svou přítomnost, což znamenalo použití kouzla. Takového, který mohou použít jenom elfí lordi nebo míšenci. Lidé mohou skrýt své myšlenky, když mají dost síly nebo když nenosí obojky. Ale jenom elfí kouzla mohou skrýt něčí přítomnost. Největší čarodějové mohli za dávných časů skrýt i průvodní „zvuky“ při používání kouzel. Elfové to zvládali bez námahy, ale užívali toho jenom velmi zřídka. Z toho vyplývalo, že neznámý je buď elf, nebo čaroděj silnější, než jakého kdy Shana poznala.

Ne, počkat. Mrazení zesílilo a Shana stiskla luk pevněji. Neznámý skrývá přítomnost dvou osob. Tam venku jsou dva. Jeden z nich se pohnul a Shana ucítila ostrý pach vlhkého listí.

Ano, ozval se jí v mysli váhavý hlas dříve, než ji stačila zablokovat. *Jsme dva. Pokoušíme se tě najít. Velmi nutně potřebujeme tvoji pomoc*.

„Hlas“ byl nejistý, kolísal v tónu a síle, jako by „mluvčí“ nebyl zvyklý komunikovat tímto způsobem. Přesto se Shanin strach nezmenšil, zůstala nastražená. Ještě nikdy se zatím nesetkala s případem, že by elfí lord potřeboval člověka nebo míšence s čarodějným nadáním, ale to ještě neznamená, že se to nemůže stát. Ve starých denících se taková podezření objevovala. Měla se její největší obava stát pravdou?

„Vyjděte, abych si vás mohla prohlédnout,“ řekla nahlas.

Shano, jeden z nich je…, začal Keman, když oba pozorovatelé vystoupili ze stínu do světla ohně. Světlo se odrazilo od tmavých vlasů, jemně zašpičatělých uší a zelených očí – a od rysů druhého

společníka ve stínu svého partnera, světlých vlasů, ostře špičatých uší, světlé alabastrové kůže a zelených očí.

… *elf,* dokončil váhavě Keman.

Bylo to tak. Elfí lord v daném okamžiku nevypadal právě aristokraticky Přes obličej mu spadaly zmáčené vlasy, které zahalovaly, na co nestačil stín. Díky únavě vypadali oba mnohem hůře: prosáklí deštěm, špinaví, unavení, oblečení potrhané ostružiním a tváře bledé zimou. Výraz v míšencově tváři byl Shaně poměrně sympatický. Vyjadřoval naději a ani trochu zoufalství.

Můj přítel a bratranec, doplnil míšenec vzdorně. Postoupil dopředu mezi mladého elfa a Shanu. „Já a Valyn hledáme pomoc. Zachránil mě už tolikrát, že to nepočítám," pokračoval míšenec nahlas. „Není jako ostatní – a právě nyní je ve stejném nebezpečí jako my. Možná i ve větším."

Hezký příběh, jestli to ovšem je pravda. Shana zamířila kuši na jeho hrudník. Z takové blízkosti, zvláště kdyby byl podporovaný kouzlem, mohl hrot lehce projít oběma. Oba ustoupili o krok. Podívala se na něj nepokrytě nepřátelsky. „Přesně to bys řekl, kdyby tě zneužíval na hledání dalších čarodějů," podotkla. Získávala čas a Keman se zatím připravil na rychlou přeměnu, kdyby byla nutná. „Přišli jste odnikud, když vím, že mě pronásledují elfové, a tvrdíte, že bych vám měla pomoci, protože jste v nebezpečí. To mi připadá jako past. Nevidím důvod, proč bych ti měla věřit. Klidně tě může ovládat."

Míšencova reakce ji překvapila. Zaklel, sáhnul si ke krku, strhnul obojek a odhodil ho na zem. „Tady!" řekl zlostně. „Tohle tě přesvědčí? Zatraceně, je nám zima, máme hlad, jsme unavení, jsme ve větším nebezpečí než vy – a jsme bezmocní!"

„To všechno můžete předstírat," odpověděla chladně. „Může tě ovládat i jinak než pomocí obojku. Obojky se jenom staly konvenčním nositelem donucovacflio zaklínadla."

Elfí lord – Valyn – vystoupil zpoza svého společníka, i když jeho tvář zůstala dosud ve stínu. „Zdá se, že o tom něco víš," řekl jemně. „Ale Mero tvrdí, že máš mnohem silnější myšlenkovou sílu než on. Tak proč si nepřečteš jeho mysl a nepodíváš se, jestli mluví

pravdu? U všech předků, jestli to opravdu umíš, jenom uvítám, když si přečteš i mou!“

To ji docela překvapilo. Shana se podívala na Kemana, který jenom pokrčil rameny. „Postarám se o ně, jestli se stane to, čeho se obáváš,“ řekl tiše. „Každá jejich snaha bude marná. Mě nedostanou.“

Shana osobně pochybovala, že by je mohl zastavit, ale své pochyby si nechala pro sebe. Byl mezi elfy celé měsíce a ví, čeho jsou schopni. Jestliže Keman říká, že může narušit kouzla mocného elfa, potom asi může.

A možná také ne. Opravdu se to nedalo odhadnout. V téhle situaci jí nezbývalo než předpokládat, že se Keman nemýlí. Nemohli věřit cizincům, ale také je nemohli odehnat.

Neochotně kývla. „Dobře,“ řekla a sklonila luk. Otočila se na Kemana: *Doufám, že víš, co budu dělat, a doufám, že ses nevytahoval.*

Zavřela oči…

Za chvíli je otevřela a zubila se jako blázen.

„Pojďte dál a ohřejte se,“ řekla jim. Nejdříve Merovi a potom jeho bratranci viditelně spadl kámen ze srdce. „Máme si o čem promluvit.“

Mero jí úsměv nejistě vrátil. Posunul se stranou, aby se bratranec mohl usadit vedle. Valyn si odhrábl promočené vlasy z obličeje. Teprve tehdy ho opravdu uviděla.

Zčervenala, pozorně si ho prohlížela a potom se rychle podívala jinam. I když byl promočený, špinavý a unavený, nikdy neviděla tak neuvěřitelně hezkou bytost…

Neměla nejmenší tušení, co s tím pocitem udělá.

19

Kdekoli jsme poznali přítomnost elfů podle aury, zvuku jejich kouzel. Rozmístění otroků se poznalo podle zvláštního prázdného místa na mapě myšlenek, které působily obojky.

Tato poznámka pocházela přímo z Kalamadeova deníku.

Všude, kde se nacházejí, ať jsou jakkoli mocní a zručtí, nemohou skrýt tato dvě vodítka.

Během posledních dnů měla Shana mnoho příležitostí prověřit závěry vyčtené z deníku. Dračí čaroděj měl pravdu. I když se snažili ukrýt, přetrvával slabý hukot kouzel podobný vzdálenému hukotu včelího roje, který mohl zaznamenat jenom ten, kdo měl také kouzelnou moc.

Nepozorovala plameny jejich malého ohýnku, ale dívala se skrz ně. Pomocí kouzel prohledávala území, které už přešli.

Jedna skupina… druhá…

U všech bouří! V patách mají tři skupiny lovců! Do jakého sršního hnízda to píchla?

Nebo lov také nemusí mít nic společného se záchranou dětí a všechnu pozornost si zasloužili díky novým společníkům.

Jeden by si myslel, že už to mám za sebou, prskala v duchu Shana. Ze všech sil se snažila, aby nezírala na Valynovu dokonalou tvář. Vše bylo marné. Už je to několik dní, co se k nim Valyn přidal. Dokonce týdny. A pořád se díky němu cítila… legračně. Nerozuměla tomu. A nelíbilo se jí to. Až na to, že se jí to vlastně líbilo. *U všech bouří, jsem tak zmatená!*

Nebylo to jenom tím, že byl Valyn tak nádherný. Shana už viděla spoustu hezkých elfů. Všichni elfové byli tak hezcí, že jim většina lidí záviděla. Znala i spoustu míšenců, kteří byli stejně hezcí

jako elfové. Například Zed. Vlastně většina míšenců byla tak okouzlující, že by se za nimi každý otočil…

V podstatě se za dobu svého uvěznění setkala s mnoha přitažlivými mladíky. Žádný z nich ji ani v nejmenším neovlivnil.

Tak proč ji Valyn tak… znervózňuje?

Pokaždé, když se na něj podívala, cítila rozpaky a byla podivně stydlivá. Pokaždé poznala, že se na ni dívá. Ucítila jeho oči s takovou jistotou, jako by na ni svítila dvě malá sluníčka. Zoufale se mu chtěla zavděčit, aby na ni byl pyšný. Tak to bylo od první noci u společného ohně.

Když se na ni díval, střídavě ji polévalo horko a zima. Když s ní mluvil, neustále zapomínala, o čem mluvila před chvílí. Ve srovnání s Valynem znamenal Mero jen o trochu víc než stín, podle kterého ho pojmenovali. Za dne Valyna pozorovala při každé příležitosti a snila o něm v noci.

Čím hlouběji se nořili do divočiny, tím silnější byly její city – a přece se smrtelně bála říct, co k němu cítí, jako by to mohlo zničit sny, které spřádala za nocí.

Možná to bylo právě proto. Dokud stál opodál, mohla snít naplno. Kdyby mu o svých citech řekla, musel by nějak reagovat. Jeho odpověď by způsobila, že by se mezi nimi, ať tak či onak, všechno změnilo.

Ani nevěděla, jak se vypořádat se současným stavem věcí…

Mluvila s Kemanem a Valynovým bratrancem, přitom očima visela na elfově bezchybném profilu. Způsob jeho vyjadřování, podobně jako vše ostatní, byl jemný a zdvořilý. Když mluvil, znělo to melodicky, jako když lidé zpívali.

Kdyby mu to řekla, vysmál by se jí, nebo by to vzal vážně. V každém případě by sny zmizely. Chtěla ještě chvíli snít, aby si mohla představovat všechny situace mezi nimi…

Co vůbec nechtěla, bylo zabývat se skutečností. Je snad pravděpodobné, že by ji jemně vychovaný lord považoval za přitažlivou? On určitě touží po elfí dívce, jaké se tenkrát dostala do mysli. Určitě nesní o vlasech v barvě podzimního listí, ale po vlasech hedvábných, podobajících se slunečnímu svitu. Už jenom její způsoby by ho musely odradit, i kdyby se nacházeli v lepší situaci.

Vlastně ani žádné neměla. Byla neotesaná, říkala, co jí na jazyk přišlo. Byla tak houževnatá, že sama přešla poušť. Jemná elfí dívka by omdlela jenom při pomyšlení na takovou cestu. Elfí dívka nikdy o ničem nemluvila upřímně.

Věděla to. Pozorovala je jejich vlastníma očima dostatečně dlouho. Hrály hry na intriky a podvody které se lišily od pletich lordů jen velikostí použité síly.

Proč by ho ale nemohly přitahovat právě tyto odlišnosti? Možná je unavený stydlivostí elfích dívek a jejich předstíranou nevinností. Proč by ho nemohla uchvátit její samostatná a dobrodružná povaha? Snadno by mohl být unavený jejich nekonečnou ledovou dokonalostí. Ty dlouhé pohledy, které jí věnoval, mohly být také zamilované.

Je tohle láska? Všechno, co o ní věděla, znala ze starých archivů v Citadele nebo z knížek, ze kterých se Keman učil elfímu jazyku. Elfí knížky se o „lásce“ příliš nezmiňovaly protože city hrály jen malou úlohu v rozmnožování elfů. Složitost elfí politiky obvykle lásku znemožňovala.

Co se týká archivů, našla v nich hojnost romancí a balad. Ignorovala je však ve prospěch historických pojednání. Chtěla fakta, ne fantazii. Hledala prostředky k získání moci, a ne zábavu.

Nyní litovala, že si jich několik nepřečetla. Mohla jenom Valyna pozorovat, pokud možno co nejskrytěji, přemítat a snít.

Ne že by její pozornost zaměstnávalo málo věcí. Lord Cheynar a jeho lidé byli stále venku na lovu. Když spolu s Kemanem nedělali falešné stopy a zrovna nepostupovali hlouběji do divočiny učila Stína používat některé jeho schopnosti. Vlastně se o to jenom pokoušela. Valyn ji pořád rozptyloval. I když byl Stín docela milý, zdálo se, že nelibě nese její obdiv k bratranci.

Možná jenom žárlil. Nevěděla. Chtěl, aby ho učila, ale nyní nastávaly situace, kdy se choval, jako by vůbec nevěřil tomu, co řekla.

Ať byl jeho důvod jakýkoli, vždy když se mu pokoušela něco ukázat, pozoroval ji, jako by ji podezíral, že před ním něco tají. Potom se naježil a pateticky se bránil, když se ho pokusila opravit. Obvykle ho litovala, protože nebylo lehké žít s někým tak nápadným,

jako je Valyn. Občas ji však unavoval jeho přístup a mrzelo ji, že nebyl s ničím spokojen.

Z celého srdce si přála, aby se rozhodl, co vlastně chce. Cítila se nepříjemně, když ji pozoroval zpod své kštice nepoddajných tmavých vlasů. Unavovalo ji, že ji pozoroval jako podrážděný dravec pokaždé, když řekla něco Valynovi nebo když se na elfa po očku podívala.

Jejich soužití začalo docela slibně, ale nyní se rychle kazilo. Pod tlakem Valynovy odtažitosti, Stínových nervů a toho zatraceného uplakaného počasí neměla daleko k tomu, aby jim oběma řekla, ať se o sebe postarají sami a nechají ji s Kemanem na pokoji.

Až na to, že by Valyna pravděpodobně nikdy víc nespatřila. I kdyby přežil pronásledování, neměl kam jít. Určitě by nepronikl do Citadely. I kdyby ji našel, nikdy by se nedostal dovnitř. Pravděpodobně by ho na místě zabili.

Jednoduše tu není žádné východisko, pomyslela si. Zahleděla se do plamenů. Vůbec žádné řešení.

Valyn pozoroval zářící uhlíky uvnitř ohně. Prvního za posledních několik dní. Buď ho nemohli dostatečně ukrýt, nebo neměli suché dříví, aby je neprozradil kouř. Samozřejmě mohl použít kouzlo, aby je všechny udržel v teple, jenže tím by se také prozradili. Pro některé „oči“ to byl stejně zjevný důkaz jejich přítomnosti jako zapálený oheň. Je lepší se třást zimou, než na sebe upozornit lorda Cheynara.

Ale dnes večer našli skupinku skal, kterou mohli zastřešit borovými větvemi. Nedaleký padlý strom pod sebou skrýval suché dříví. Bylo ho dost, aby mohli zapálit oheň a udržovat ho až do soumraku. Jakmile se setmí, už nebude vadit, když začnou míchat suché dříví se syrovým a ohýnek začne kouřit.

Oheň znamenal teplou večeři, vařené maso místo kořínků a syrových ryb, které jim minulé dny musely stačit. Měli by tedy být spokojeni. Opak byl pravdou. Všichni čtyři se stěsnali kolem zdroje tepla, jako by po něm hladověli – a přece se od sebe odtahovali ve snaze nedotknout se jeden druhého.

Byli zmítáni neviditelnými proudy, proudy emocí, které je pravděpodobně rozdělí dříve, než budou moci zjistit, jak dobře by se jim spolupracovalo. Tak například Valyn dobře věděl, co k němu Shana cítí. Jak by nemohl? I když nemohl číst v mysli, její milostné poblouznění bylo naprosto zjevné. Poprvé byl objektem dívčiny touhy, která nebyla věcí prestiže. Nejedna konkubína ho opravdu upřímně milovala. Nebo si to alespoň myslela. Minimálně po něm toužila. Určitě po něm prahla.

Ale právě Shanino poblouznění bylo zvláště nebezpečné. Shana je svým způsobem hezké děvče. Na jeho vkus trochu divoká, ale velmi se podobala typu dívek, po kterých by Dyran v mžiku skočil a uvedl je do harému…

Přesně v tom byla potíž. Dyran už kdysi v harému měl ženu velmi podobnou Shaně. Její matku, Serinu. Valyn si nepamatoval Serinu nebo to, jak ovlivnila harém. Ale určitě o tom slyšel, když vyrůstal. Stala se z ní taková legenda, že se její příběh dostal až k němu. Nikdy nevěděl, proč utekla. Potom se od Merovy matky dozvěděl pravdu. Pod srdcem nosila míšené dítě jako ona a tajila to před Dyranem. Nařídil, aby ji zabili, ale ona se to dozvěděla včas, aby stačila uprchnout. Všichni předpokládali, že zahynula v poušti.

Z toho, co se dozvěděl od Shany a Kemana a co věděl o Serině Daeth, si s naprostou jistotou vyvodil, kdo byla Shanina matka. Za posledních šestnáct nebo sedmnáct let uprchla jenom jedna těhotná konkubína. Přidejte k tomu fakt, že jenom Serinina ohromující krása mohla zplodit dceru, jakou byla Shana. K tomu si ještě stačí uvědomit, jak se Shana narodila a že jí rodiče nahrazovali draci – a vyvodíte jenom jeden závěr. Shana byla jeho nevlastní sestra. To znamenalo, že i kdyby se do ní až po uši zamiloval, byla mimo okruh jeho zájmu. Dokonce ani drak by ho nepřesvědčil o opaku.

Draci. Ne, dokonce ani Keman by ho nepřesvědčil. Ne že by o to Keman stál, pomyslel si. Ale kdo mohl vědět, jak uvažují draci?

Valyn to nemohl odhadnout, i když s jedním strávil už několik dní. Nikdy by nepoznal, že Keman není míšenec, kdyby se Shana a její „nevlastní bratr“ nerozhodli říct oběma pravdu. Vrtal mu hlavou způsob, jakým se Keman vždy po setmění ztrácel. Pokoušel se ho sledovat, ale vždy se mu ztratil. Potom ho nachytala Shana. Proto se

rozhodli ukázat mu, co se děje, aby mohl Keman chodit na lov a nakrmit se, aniž by ho někdo špehoval.

Tím, že viděl na vlastní oči jednoho z legendárních draků, se leccos změnilo.

Už dříve, než se Keman proměnil, mu řekli, že Shanina pěstounka je dračice. Nejdříve si myslel, že se z něj oba snaží udělat blázna. Ale potom Keman dokázal, že draci existují, tím nejprůkaznějším způsobem.

Když se Keman poprvé proměnil, byl Valyn tak šokován, tak naprosto vyveden z míry, že měl sklon myslet si, že je buď nemocný a má horečku, nebo že jsou Shana a Keman dokonalí iluzionisté. Ale byl zdravý jako nikdy předtím a Keman byl opravdový. Mohl si na něj sáhnout. Předvedený důkaz nebyl vůbec žádni iluze.

Takže nyní už věděl, proč se nemohli vrátit do skrýše čarodějů. Alespoň dokud se drak nanaučí skrývat tu část nyšlenek, která by prozradila jeho dračí původ. V tomto ohledu na tom byli stejně. On se tam pro změnu nemohl dostat, dokud se nenaučí předstírat čarodějné schopnosti, dokud nebude umět vytvořit a udržet iluzi míšence.

Opravdoví míšenci byli oddaní svým „bratrům“. Stín by neopustil Valyna. Shana by neopustila Kemana.

V divočině tak zůstali všichni. Keman a Shana byli ve značné výhodě proti němu a Stínovi. Věděli, jak tu přežít. Dokonce se zdálo, že jim tu není špatně. Pokud nebyl on se Stínem naprosto bezmocný, měli alespoň obrovský handicap. Když už se spolu někdy dříve vydali na lov nebo tábořili, vždy to bylo v relativně obhospodařovaných lesích patřících k panství. Tucet otroků se staral o vše, co potřebovali. K dispozici měli téměř vše, co doma. Šance, že by přežili venku sami, byla velmi nízká.

Kdyby museli opustit Shanu s Kemanem, mohli by stejně dobře zůstat stát na místě a počkat, až je něco sežere. Většinu jídla obstarávala Shana, zvláště kořínky. I když děvče učilo Stína stopovat zvířata lovící v lesích, elf si nemyslel, že by jeho bratranec získal dostatečné zkušenosti. Naposledy minul jednorožce a ani nevěděl, že se v okolí nachází špehoun.

Oheň praskal a prskal. Hodil do něj další poleno a pozoroval, jak kůrou začaly proskakovat plameny.

Jestliže si Shana vezme do hlavy, že je opustí – což by mohla, když ji odmítne – potom nebudou mít velkou šanci na přežití. Už několikrát se Keman proměnil, aby zastrašil dravce, o kterých Valyn ani Mero neměli ani tušení. Shana jednou nebo dvakrát shromáždila stádo jednorožců, aby zadupali jejich stopu a tak ji zmátli. Zvěř, kterou jedli, z větší části zabíjeli Keman se Shanou. On se Stínem byli schopni jenom založit oheň a postavit přístřešky.

Valyn vzdychl. Pozoroval, jak plameny zmírají, až zbyly jenom zářící uhlíky. Byl by naprosto ochotný spát s tou dívkou, dokud by ji její pobláznění nepřešlo. Jenom kdyby nebyla jeho nevlastní sestrou. Naneštěstí to nemohl dokázat. Byl si však naprosto jistý. I kdyby dokázal, že je Serininou dcerou, pak to ještě nedokazovalo, že je Dyran jejím otcem!

A kdyby to i byl schopen dostatečně dokázat, nebyl si zcela jist, jestli by to změnilo její postoj. Často se zdálo, že nezná pojmy, které on považoval za běžné. Stále více nabýval dojmu, že by jí to nevadilo, i kdyby o tom věděla.

Valynovi už samotná myšlenka, že by měl spát s vlastní sestrou, naháněla husí kůži. V prvních dnech elfího osídlení tohoto světa to nebyl řídký jev. Valyn často uvažoval, jestli právě toto nebylo důvodem tak nízké porodnosti dnešních elfů. V každém případě páření a svatby v blízkém příbuzenstvu zapříčinily opravdové katastrofy v podobě deformace potomků a jiných potíží. Bylo jich tolik, že každý současný elf cítil opravdový odpor při pomyšlení na incest.

Nenašel způsob, jak by od něj mohla někdy dostat to, co pravděpodobně chtěla. V budoucnosti to určitě způsobí ještě větší potíže, než jaké mají dnes.

Stína unavoval její postoj a způsob, jakým zanedbává jeho vyučování. Už jim kolikrát kvůli maličkostem vyhrožovala, že je nechá jít.

Kdyby jenom mohl vymyslet způsob, jak ji s nimi udržet. Kdyby tu byl svazek, který by nechtěla porušit.

Ale jaký svazek by to měl být? Přátelství viditelně nestačilo. Mělo by to být něco silnějšího, něco oficiálního.

Kdyby jenom existoval způsob, jak ji dostat do ‚rodiny', aby si myslela, že všichni potřebují být spolu.

Vycítil, že potřebuje rodinu. Jádro jejího neštěstí a také jádro jejího poblouznění spatřoval v tom, že se cítila velmi osamocená. Vždyť už přece neměla nikoho než Kemana. Mezi čaroději si nevytvořila žádná silná pouta.

Kdyby mohl najít nějaký způsob, aby jí ukázal, že o ni hodně přemýšlel a že opravdu chce mezi nimi všemi vytvořit určité pouto. I když se do ní ani trochu nezamiloval.

Shana nechápe, co znamená přísaha příteli nebo pokrevní bratrství. A Valyn jí nechtěl nabízet nic, co by si mohla špatně vyložit.

Je mrzuté, že si nevybrala pro svou touhu Stína. Zdá se, že ho má docela ráda a on má rád ji, jak se přiznal svému staršímu bratranci. Ale znervózňovala ho a často vyšlo najevo, že ona je na tom v jeho přítomnosti stejně.

Kdyby poznali jeden druhého, možná by v sobě našli zalíbení. Potom už by nepřemýšlela o tom, že je opustí. Jak by ji jenom mohl přimět zůstat?

Zasnoubení. Draci měli něco podobného, takže by tomu rozuměla. Když ji zasnoubí se Stínem, dostane se do Valynovi rodiny a oba by je chránila. Byla to lepší úmluva než většina elfích sňatků – opravdu – protože Stína zná a navíc, je mezi nimi přátelství a určitý druh lásky. Vyloží jí to jako klanové spojenectví. Jestliže pozorovala dění mezi elfími lordy porozumí tomu. Kdyby jeho návrh přijala, mohla by začít přenášet část svých citů na Stína. Alespoň by byla zavázána pořádně ho učit. Bude si svůj úkol plnit svědomitě a Valyn ji nebude tolik rozptylovat. Nebude se snažit tak rychle od nich utéct a opustit je.

Ohromně sám sebe potěšil, že přišel s tak elegantním řešením. Elfí výchova ho naučila pyšnit se řešením, které nezahrnovalo jeho samotného. Konec konců, vždyť měla Stína ráda, nejednou mu to řekla. Jestliže by se měla Shana zasnoubit s Merem a jestliže se Mero ukáže být tak okouzlující, jak toho byl Valyn už dříve svědkem,

potom se její poblouznění může nejen přesunout z Valyna na Mera, ale může se dokonce změnit v opravdový vztah. To by prospělo všem.

Když Mero dokázal okouzlit polovinu zkušených žen harému, potom určitě dokáže okouzlit dívku bez jakýchkoli zkušeností.

Vzdychl a uvolnil se. Cítil, jak z něho odchází veškeré napětí. Zahlédl, jak se na něj z druhé strany ohně dívá Shana. Usmál se na ni. Ona jeho úsměv opětovala.

Ano, myslím, že to bude fungovat, pomyslel si. Určitě to bude fungovat. Zeptám se jí hned zítra.

Shana si nebyla zcela jistá, jestli Valynovi rozuměla. Tohle nečekala, když ji za polední přestávky vzal stranou od ostatních na břeh potoka, u kterého se zastavili a jehož zurčení přehlušovalo jejich rozhovor. Měli mnoho jiných potíží. Vypadalo to, že Cheynar a jeho stopaři přišli na způsob, jak je sledovat. Cheynar se k nim rychle přibližoval, i když mezi nimi byla vzdálenost několika dní cestování. Ze dvou dalších stran se k nim dostávaly další dvě skupiny. Už nebylo téměř možné najít úkryt. Divočina zde pomalu končila. Buď se musí otočit a riskovat, že narazí přímo na lorda Cheynara, nebo vyjdou na panství nějakého elfa. Shana přibližně věděla, kde se nacházejí. Ale jenom přibližně. Už nějakou dobu cestovali naslepo. Když začala jejich cesta, byla si Shana naprosto jistá svými schopnostmi. Nyní už si tak jistá nebyla.

Počasí bylo neustále špatné, i když zrovna dnes bylo docela příjemně. V nejbližších okamžicích se budou muset rozhodnout, kam jít. O Citadele se ještě nedalo uvažovat.

Takže i když Shana předpokládala, že tato otázka přijde na řadu, právě nyní neměla důvod očekávat ji.

„Cože to chceš?“ zeptala se nevěřícně. „Cože to chceš, abych udělala? S Merem?“ Stáhla si vlasy za uši a podívala se na něj.

Valyn se posadil na vyčnívající kořen, záda opřel o obrovský kmen vrby. Pokynul na podobný kořen na proti sobě, jako by měli moře času. Zachovával svůj nejlepší pohled „trpělivého starého pána“, který Shana dobře znala od čarodějů, když s ní chtěli zacházet jako s malým dítětem.

Shana tam stála s otevřenou pusou tak omráčená, že nebyla schopna ji zavřít.

„Posaď se, prosím," řekl Valyn a usmál se svým jasně zářícím půvabem. „Berou mě křeče do krku, když se na tebe musím dívat vzhůru."

Shana se posadila, nebo spíše přistála na kořeni jako jestřáb připravený každým okamžikem uletět. Rozhodně se tak cítila.

„Myslím si, že byste se, ty a Mero, měli zasnoubit, Shano," řekl vážně a trochu se předklonil. „Říkejme tomu klanové spojenectví. Víš, co to znamená? To neznamená, že někdo z nás věří na romantické balady… všichni víme, proč jsou spojenectví opravdu důležitá – zajišťují převod moci. Mohlo by to hodně znamenat nejen pro nás čtyři, ale i všeobecně pro lidi a míšence. Podívej, Mero zná elfy Zná je neuvěřitelně dobře, vždyť žil upostřed jednoho klanu celý život, aniž by se jeho vnitřním silám něco stalo. Mohl by hodně pomoci nejen míšencům v Citadele, ale také při akcích proti elfům ve prospěch míšenců a lidí s čarodějným nadáním."

„Ale co ty?" podařilo se jí ze sebe vypravit. Shana se také předklonila. Nervózně si poposedl zpátky. „Ty můžeš pomoci zrovna tak. Možná i více! A jsi elfí lord…"

„Přesně kvůli tomu mě tvoji čarodějové nikdy nepřijmou," odpověděl Valyn. Mírně se zamračil ve snaze, aby přesvědčil Shanu o důležitosti svého názoru. „Ale kdyby ses zasnoubila se Stínem… no, je to přece můj bratranec. To je krevní pouto. Pochopí to a přijmou ho."

„V případě, že ti dají prostor k vysvětlování," řekla Shana ostře.

Valyn sebejistě zavrtěl hlavou. „Poslouchat mě budou, ale neuvěří mi…"

Shana se dívala za něj na pěnící vodu potoka. „Řekněme, že tě nechají poblíž Citadely nebo ti dokonce dovolí vstoupit dovnitř. A co potom?"

„Potom jim řeknu, že je čas začít pracovat na svržení elfů," odpověděl Valyn, i když to už neznělo tak sebejistě. „Ukážu jim, že jestli nic neudělají, potom jednoho dne klany dojdou k závěru, že míšenci opravdu existují, že nepředstavují jenom drobnou obtíž – a

zbaví se jich. To můžu dokázat. Myslím, že když jim řeknu, že budou muset pracovat proti klanům a že klany chytají lidi kouzly a potom je zabíjejí nebo sterilizují – možná mi uvěří. Pokud budeš se mnou a se Stínem.“

„Ale…“ protestovala.

„Zasnoubení bude chránit také tebe, Shano,“ pokračoval. „Vždyť nemáš záruku, že neutečeme a nenecháme tě tady v divočině.“

Zůstala tiše, trochu to v ní vřelo. Proč by se měla bát? Dokonale se bez nich obejde. Kdyby je neměla s sebou, mohla už být dávno zpátky v Citadele.

„A Mero se umí lépe bránit než ty nebo tvůj nevlastní bratr. Myslím fyzicky, ne pomocí kouzel.“

Lepší než drak o čtyřech koňských délkách? Jak by mohl být lepší? Nebyl to Mero, kdo zastrašoval velké šelmy…

Upřímně musela přiznat, že kdyby se octli v situaci, kdy by se Keman nemohl proměnit, potom byl Mero lepší. Keman by se pravděpodobně neubránil v přímém střetu. Ani on, ani Shana nepoužívali zbraň nebo nůž. Zvěř, kterou chytala ona, obvykle zůstávala v pastech nebo ji ukolébala k spánku. Potom jí bezbolestně rozřízla krk. Keman lovil v dračí podobě. Jak Mero, tak Valyn byli odborníci v zacházení s lukem, alespoň v poměru k nim. Mero naznačil, že se dobře vyzná i v jiných věcech. Možná na té myšlence něco bylo…

Ale co by bylo špatného na zasnoubení s Valynem?

Valyn pokračoval ve své malé přednášce. Jejích reakcí si nevšímal nebo si jich nebyl vědom. „Mohl by vás oba tolik naučit. Nejen o tomhle, ale i o tom, jak žít mezi elfy, kdyby to někdy bylo potřeba. Víš dobře, že měl neuvěřitelné štěstí a nechytili ho. Když předstíráte, že patříte k vyšší vrstvě, než kam ve skutečnosti náležíte, můžete na sebe přivolat zbytečné tvrdé tresty. Jestli se někdy budete muset skrývat mezi elfy, měli byste mít raději Mera s sebou.“

Na druhé straně mohla docela dobře vystačit čtením myšlenek, aby věděla, co se od ní vyžaduje.

„Navíc,“ pokračoval v přesvědčování, „uvažuj, co by zasnoubení s následným spojenectvím s elfím klanem znamenalo pro

míšence – a pro lidi! Mohli bychom se stát počátkem pro ty, kdo chtějí současný stav změnit! My čtyři pro ně můžeme tolik udělat! Ale nepřesvědčíme je bez nějakého formálního svazku mezi námi. Mladší elfové, kteří by s námi mohli sympatizovat, by tě podezírali, že mě využíváš nebo ovládáš. Lidé i míšenci by si byli jistí, že já ovládám tebe."

Zatímco Valyn povídal, Shana na něj zírala nejdříve ohromeně, potom zděšeně.

Nemohla uvěřit, že sám věří tomu, co jí tu vykládá. Celé to znělo jako nějaká omluva. Omluva za co? Nemůže vědět, co k němu ve skutečnosti Shana cítí. Nebo ano? Tak proč se tolik snaží nastrčit místo sebe Stína?

Stín naučil Valyna používat kouzel, aby napodobil čaroděje. Včetně toho, že uměl schovávat své myšlenky. Nikdy nebyla schopna jasně číst jeho myšlenky, ale dnes sotva cítila, že myslí.

Musela odhadovat, k čemu směřuje. Pocit, že něco skrývá, něco důležitého, ji vedl okamžitě k podezření z nekalých úmyslů.

Upřímně řečeno, trochu ji zranil. Pečlivě ho pozorovala během celého projevu. Opatrně se celou dobu držel trochu od ní, i když se snažil něco zdůraznit. Jako kdyby se k ní z nějakého důvodu nechtěl příliš přiblížit. Pokaždé, když se na něj podívala, uhnul pohledem. Odsunul se pokaždé, když se snažila trochu přiblížit.

Nechce ji. Ani trochu se o ni nezajímá. Když si to uvědomila, následovalo zklamání a potom trocha zlosti. Proč se jí bojí? Co je na ní špatného? Jeho otec má lidi rád až příliš!

Potom si byla nucena přiznat, jak přesně jeho otec „miluje" lidi – a v jakých souvislostech.

Odpověď byla opravdu bolestivě jednoduchá. Ani ji nemusela dlouho hledat. Ona je míšenec a on elfí lord. Je daleko pod ním. Není úplně zvíře, ale nemá k němu daleko. Určitě není tvor, se kterým by uvažoval o fyzickém spojení, až na uspokojení nejnižších potřeb. Příliš se podobal otci. Jablko nepadlo daleko od stromu.

Z toho se daly vyvodit další věci.

Věděl, co cítí. Ale myslí si, že ho není hodná. Takže jí nabídl místo sebe Stína v naději, že to uspokojí říjnou samičku. Ať se to

sebevíc pokoušel zabalit do hezkých slovíček, byla si jistá, jak to myslí.

Nejdřív se její reakce rovnala doběla rozžhavenému hněvu. Vzplál. A uhasl stejně rychle. Vzápětí se zastyděla. Styděla se, že viděl její zájem, že ji uplácel, aby ji uspokojil… odřezky. Jako by odměňoval věrného psa.

Napadla ji hrozná myšlenka. Mám být Stínovou odměnou?

Po studu se opět objevil hněv. Tentokrát chladný, vypočítavý. Pozorovala, jak ve slunci vesele jiskří potok, jenž byl pravým opakem temnoty, kterou v sobě cítila.

Mohla mu říct, že je čeká dlouhá cesta, pomyslela si. Mohla mu říct, že ona s Kemanem půjdou jinou cestou a on se Stínem si také mohou vybrat svou cestu, pokud nebude stejná. Právě tak by to měla udělat. Zasloužil by si to…

Ale v jedné věci mluvil pravdu, o svazku míšenců a lidí s čarodějnými schopnostmi. Kdyby se s tímhle smířila, umožnilo by jí to začít podnikat spoustu věcí. Vždyť by pouto bylo oboustranné. Jestliže zasnoubení připoutává Shanu ke Stínovi, potom také poutá Stína k Shaně. A jak sám přiznává, tak i k němu. Byla by neustále v jeho společnosti, tak jako tak. Možná bude litovat, že ji připoutal ke svému bratranci…

Měl moc. Pochybovala, že o ní věděl. Moc změnit způsob, jakým se všeobecně s lidmi zachází. Dokonce ještě dříve, než stačí nějaké povstání vzniknout. Valyn byl Dyranův syn a dědic. Kdyby chtěl, vyslechla by ho spousta lordů nebo jejich dědiců, kteří byli stejně důležití.

Mladší elfové byli pružnější než jejich starší předkové. Někteří ještě nestačili přijít o své ideály Navíc bylo dost takových, kteří opovrhovali staršími, prostě proto, že byli starší a měli moc.

Je možné, že přimějí syny, aby se ujali vlády a dokonce aby pohrozili, že se kvůli tomu vzbouří…

Podle toho, co říkal Keman, to byla jedna z mnoha možností. Někteří mladší synové – a pravděpodobně i dcery, jak to viděla Shana – byli ochotni angažovat se téměř ve všem, pokud se to bude týkat také jejich postavení.

Kdyby Valyn převzal roli mluvčího, bylo by velmi pravděpodobné, že by přilákali některé elfy z této opomíjené mládeže… A ti, které by nepřivedl vlastní názor, by se možná přidali z čisté nudy.

Obrat v pohledu na věc Shanu ohromil natolik, že na chvíli zapomněla na svůj hněv k Valynovi. Díky životu v Citadele se naučila používat politiku, pomyslela si kysele. To bylo něco, čemu předtím vůbec nerozuměla. Spousta věcí, které dělali draci v Doupěti, začala dávat smysl. Jejich politika nebyla ani z poloviny tak složitá jako mechanismus pracující v Citadele. A podle toho, co jí vyprávěl Keman, se tohle vůbec nedá srovnat se složitou politikou elfů.

Takže Valyn ji chce zatáhnout do politiky, že?

Dobře. Jestli může přimět Mera, aby s tím souhlasil, potom bude ona souhlasit také. Ale „zásnuby“ se to bude jenom jmenovat, ať si Valyn myslí, co chce. Zanedlouho bude litovat, že není na Merově místě.

Otočila se zpátky k němu, zaťala zuby do úsměvu a odpověděla na Valynovu nabídku.

20

Jenom náznak červeně tam, kde by se v žádném případě neměla vyskytovat, upozornil Shanu, že se v údolí něco děje. Náhle ji přepadl podivný pocit, že by bylo lepší, kdyby se nepokoušela prozkoumat údolí vnitřním zrakem. Kalamadea o tom také mluvil.

Když elfové předpokládali, že je někdo „pozoruje" vnitřním zrakem, líčili pasti v podobě kouzel. Takové pasti ležely naprosto nečinně, dokud se jich někdo, třeba na zkoušku, nedotkl. Potom popadne pozorovatele donucovací kouzlo, ze kterého se podařilo vyvléci jenom několika jedincům. Past drží svou oběť v tranzu a v bezvědomí, dokud ji nevysvobodí elf. Jenom několik z nás umí odhalit tyto pasti nebo včas narušit donucovací kouzlo, aby zachránili oběť nebo sami sebe. Dosáhli jsme toho jenom poctivým studiem a cvičením.

Doufám, že si nikdy nebudu muset ověřit znalost těchto věciček.

Kemane? řekla naléhavě. *Co znamená ta červená dole v údolí? Můžeš použít tepelný zrak a podívat se, jestli to nejsou jenom ptáci nebo zvířata?*

Mladý drak seděl na skalním výčnělku nad Shanou. Změnil se natolik, že se podobal skále. Protože měli elfy za zády, považovala Shana za dobrý nápad čas od času zkontrolovat jejich stopu. *Je to to, co si myslím?* zeptala se. Doufala, že řekne „ne".

Jsou to elfové, Shano, odpověděl Keman. *Alespoň to tak vypadá. Mají koně a většina lidí na koni nesmí jezdit.*

Zavřela oči a snažila si vzpomenout, jestli dostatečně zablátila jejich stopu v údolí, aby na chvilku zmátla pronásledovatele. Byl tam dole nějaký potok?

Ano. Byl tam. Protože už byli stejně celí provlhlí, rozhodla se, že půjdou nějakou dobu proti proudu, aby zpřetrhali stopu. Takže měli trochu času.

Ale ne mnoho. Nemohli si ani odpočinout tak dlouho, jak by potřebovala…

Myslím, že bychom odtud měli co nejdřív vypadnout, navrhl Keman.

Máš pravdu, odpověděla zachmuřeně.

Valyn hlásil další skupinu pronásledovatelů za nimi. Jinou, než zahlédli Shana s Kemanem. Tato měla s sebou elfího kouzelníka. Zdálo se, že používá své omezené síly na „čtení“ jejich stopy. Valyn na ně přišel jenom díky tomu, že za sebou „cítil“ kouzla. Osobně se šel podívat, o co se jedná.

Teď věděl, že to bylo bláznovství. V té době se to zdálo rozumné.

„Jsi si jistý, že tě neviděli?“ ptal se Keman, zatímco Shana semkla rty a znechuceně se na něj podívala. Věděl, co si myslí. Kdyby ho byli zahlédli…

Ale oni ho neviděli, pomyslel si. Je lepší kouzelník než poddaný, který je stopuje. Když o tom teď přemýšlí, mohla by vlastně být ráda, že byl tak iniciativní.

„Neviděli mě. Nebyl jsem tak blízko, aby mě mohli vidět,“ odpověděl mrzutě. „Nejsem kojenec. Kolikrát jsem byl na lovu…“

„Ale to jsi nikdy nebyl kořistí,“ přerušila ho dívka. „Jak jsou za námi daleko?“

„Moc ne,“ zamumlal nevrle. „Ale postaral jsem se o stopu. Nikdy ji nenajde v tom, co jsem nastražil.“

„Ale všimne si toho, že ji někdo skrývá pomocí kouzel,“ odsekla. „Já jenom doufám, že mu to bude chvíli trvat.“ Vzhlédla na olověnou oblohu. Mrholení se pomalu měnilo na déšť. „Doufám, že se postará o naše ostatní stopy.“ Potom beze slova odsunula stranou kapající větev a vydala se po stezce vyšlapané zvěří vedoucí skoro přímo na sever. Valyn chvíli váhal a potom ji následoval se Stínem v patách. Keman byl v řadě poslední. Nohy si změnil na kopyta vysoké zvěře, aby zmátl stopu – a možná i pronásledovatele.

Chtěl protestovat, že potřebují odpočinek. Ale utíkají před dvěma skupinami. Nebyl si jist, kolik jich tam venku ještě může být. Zřejmě to nevěděla ani Shana.

Nešlo jenom o lov na děti. Cheynar by nikdy kvůli takové záležitosti nevypravil více než jednu skupinu. Byl to lov na čaroděje. Cheynar věděl nebo se dohadoval, že děti neutekly samy. Když si dal dohromady, že venku jsou čarodějové v plné síle…

Valynovi ztuhla krev. Jestli Cheynar bude dost silný, nebudou mít kde se schovat a kam utéct.

Cheynar už tak lidi nemá rád. Kde se vyskytovali čarodějové, nestačila „nenávist“ pro popsání toho, co cítili elfové. Když si pomyslel, co s nimi udělá, až je chytí…

Valyn se snažil přidat do kroku.

Shana zavřela oči a myslela na krutý spalující žár pouštního slunce a na svou příjemně vyhřátou postel v Citadele. Snažila se tak přivolat trochu tepla, aby lépe snášela jejich prachbídnou situaci. Bylo to naprosto marné počínání.

Nasáklí vodou se choulili pod skrovným přístřeškem, který jim poskytoval padlý strom a borové větve opřené o jeho kmen. To znamená všichni kromě Kemana. Valyn uchváceně pozoroval, jak se mění v něco velmi podobného malému draku. Shana na jeho proměny byla zvyklá. Stín s Valynem to viděli jenom jednou. Tehdy byli tak ohromeni, že nemohli přemýšlet o mechanismu kouzla. Ani jeden z nich si neuvědomil, že Kemanův „oděv“ je jeho součástí, dokud ho i nyní nevstřebal, než se začal měnit. Vyjeveně koukali, zatímco Shana sbírala větve na přístřešek. Její rozmrzelost nad tím, že všechno musí dělat sama, ji na chvíli docela zahřála.

Nyní ležel Keman na kládě a hlídal dravce. V duchu dohlížel na jejich lov Byl v naprostém pohodlí, metabolismus přizpůsobený chladu, kapky deště mu jen klouzaly po šupinách. Oni tři se mačkali na zemi pod ním.

Shana si toužebně přála mít stejnou moc. Protože se do přístřešku dostala jako poslední, měla úplně promočené šaty. Třásla se, i když byli vedle ní další dva lidé. Cítila se tak mizerně, že ani

neocenila Valynovu blízkost. Promnula si zkřehlý nos a zakašlala. Škrábání v krku ohlašovalo příchod dalších potíží.

Mero kýchnul a hřbetem ruky si třel nos tentokrát on.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se starostlivě Valyn bratrance. Shana potlačila další zakašlání a zamračila se. Ale její znechucení rychle tálo v jejich neštěstí. Musela bojovat se slzami sebelítosti. Teď se nechtěla prozradit. Strávila už spoustu času budováním vzhledu houževnaté a schopné dívky Nemělo smysl všechno ničit tím, že se poddá slabosti a prosakujícím slzám…

I když opravdu chtěla začít plakat. Mrzla, byla nešťastná a měla pocit, že ji očekává něco strašného – a Valyn si dělá starosti kvůli tomu, že jeho hloupý bratranec jednou kýchl.

„Myslím, že jsem se zase nastydl,“ zahuhlal Mero. Za jiné situace by ho bylo Shaně líto, protože jeho hlas zněl stejně zbídačeně, jak on sám vypadal.

„Shano…“ řekl Valyn, aniž by se otočil (protože ani nemohl – byli tak zaklíněni, že se nemohli hýbat). „Shano, nemohli bychom vymyslet něco lepšího? Nemůžeme si dovolit, aby Mero onemocněl, když nám Cheynar téměř šlape na paty.“

Znovu. Jako kdyby si toho nebyla sama vědoma každý bdělý okamžik a většinu spánku. Cítila, jak se přibližují drápy a tesáky, aby ji rozervaly na kusy, jakmile zavře oči. Strach byl tak všudypřítomný, že cítila jeho kovovou příchuť v jídle. Srdce se dávalo do cvalu, kdykoli zaslechla zvuk, který nemohla přesně identifikovat. Stejný strach čišící z Valynova hlasu ji nemohl uchlácholit. Nemyslel na nikoho jiného než na Mera. Nevšímal si, že ona je také nemocná.

„Ne,“ řekla krátce. Její vztek se konečně roztříštil na kusy. „Ne, nemůžeme. Tohle je to nejlepší, co můžu udělat. Vše, co jsem se naučila, mělo co do činění s útokem a obranou. Je mi líto, ale nikdo mě nenaučil, jak vyčarovat přístřeší z ničeho.“

Řekla by toho víc, ale přerušil ji záchvat kašle. Valyn otočil hlavu, aby se na ni podíval přes rameno. Jeho znechucení se změnilo v účast.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se. Zavrtěla hlavou. Roztřásla se ještě více, když jí po týle stékal pramínek studené vody kapající z větví. I

když si předsevzala, že neukáže svou slabost, díky pocitu pokoření jí začaly v koutcích očí prosakovat slzy.

Třeba vypadají jako dešťové kapky, pomyslela si beznadějně. „Pravděpodobně mě čeká to samé," protlačila kolem knedlíku v krku. „Nemyslím, že se počasí hned tak změní." Už nemohla v hlase potlačit rozmrzelost. „Za to můžete vy, elfové! Pokaždé, když se pletete do počasí, vymstí se to někde jinde. Nevím, proč by se tohle místo mělo změnit na dešťový prales. Ale právě to se děje a my jsme uvázli uprostřed." Valyn vyděšeně pozoroval její výbuch. „Alespoň nás v téhle slotě Cheynar nedohoní tak brzy."

Zmohla se na váhavý úsměv. Podařilo se jí zastavit slzy. Valyn se zamračil, když znovu zakašlala. Píchalo ji v hrudníku.

„Nemůžeme si dovolit, abys onemocněla také ty," podotkl jemně. „Cheynar není zas tak daleko. Když budeš nemocná, kdo bude chodit na lov, hledat tábořiště a vést nás?"

„Nemyslím, že budete mít na výběr," odsekla. „Kdybych uměla vykouzlit obrovský dům s teplými postelemi a horkým pitím, myslíš že bych to už dávno neudělala?"

Po tvářích se rozproudil další příval slz. Jenom tahle její malá část byla teplá.

Valyn sevřel čelisti a podíval se na ni zblízka. „Vypadáš strašně," řekl. „Odhaduji, že Stín má horečku. Do večera vám oběma bude hůř."

A cos tím mám dělat? odsekla mu v duchu. *Jaký je v tom rozdíl?*

Valyn v tom zřejmě nějaký rozdíl viděl. „Tak to je," řekl rozhodně. „Nemáme na výběr. Musíme se odtud dostat někam do civilizovaných končin."

„Správně," odpověděla s náznakem sarkasmu v hlase. Déšť znatelně zesílil. To stačilo, aby jí po krku projela další dávka studené vody. „Půjdu rovnou ke dveřím lorda Dyrana a požádám ho, aby byl tak laskavý a nechal nás u sebe. Vždyť bude mít obrovskou radost, že nás vidí: svého odrodilého syna, dva čaroděje a draka."

K jejímu údivu se Valyn usmál. „Není to přesně to, co mám na mysli," řekl sladce rozumným tónem, který v ní vyvolával odpor.

„Ale nejsi daleko. Existuje staré pořekadlo, že největší tma je pod svícnem. Takže – to můžeme zkusit.“

„Ty myslíš, že bychom se měli otočit a schovat se mezi otroky lorda Cheynara?“ zeptala se zděšeně. „To se nám nikdy nepodaří!“

Zavrtěl hlavou. „To je příliš blízko svícnu. Navíc, Cheynar má velmi mnoho odborníků na vyhledávání čarodějů. Myslím, že bychom měli navštívit jednu moji přítelkyni. Její panství je pro Kemana na dolet. Kdybychom letěli v noci, mohl by nás po jednom přepravit, aniž by nás někdo viděl. Ona je z těch, co nás přijmou a schovají jenom z čistého dobrodružství, že přechovávají uprchlíky.“

„Přítelkyně?“ zvyšovala hlas, až ji přepadl další záchvat kašle. Zajímalo by ji, jestli Keman poslouchá a jestli na to má stejný názor. Rovnalo se to sebevraždě. „Jaká tvoje přítelkyně by nás přijala? Nebo jí neřekneš, co jsme zač? Varuju tě. Po tom, co nám vyprávěl Stín, nehodláme ani já, ani Keman absolvovat bližší prohlídku jako lidé nebo elfové. Nemůžeš představit míšence jako elfa, když je nemocný, protože vy elfové nejste tak často nemocní. Když máme horečku, můžeš se klidně rozloučit s tím, že budeme předstírat, že jsme lidé. Nebudeme schopni udržet iluzi. Tvoje kouzla se dají zrušit a kromě toho je prozrazují průvodní znaky.“

„No – ona to vlastně není úplně moje přítelkyně.“ Zčervenal a Shana nabyla podivného dojmu, že na jeho „přítelkyni“ je více, než je ochoten připustit. „Ale… můžu téměř slíbit, že nás neprozradí ostatním. Není to druh takové té „poslušné dívky“. Nezachází s lidmi jako většina ostatních. Nemá zcela dobré vztahy s našimi seniory. Jedině fakt, že se nikdy nemíchá do politiky, drží elfy na uzdě, aby jí nezabrali majetek.“

Není poslušná? To pravděpodobně znamená, že dělá, co by neměla. Aha! Tím by se dala vysvětlit náhlá červeň v elfově tváři. Shana nevědomky pokřivila obličej. Bojovala se záchvatem žárlivosti.

Valyn se odmlčel, jako by hledal vhodná slova. „Dovol, abych ti to vysvětlil. Senioři jí tolik bránili, aby se stala hlavou klanu, že jim to nemůže zapomenout. Nenávidí Radu stejně, jako jí Rada opovrhuje.“ Znovu se odmlčel a zamyslel se. „Nevím přesně, jak bude reagovat, až uvidí míšence. Ale tohle vím jistě: stýká se s lidmi,

každý člověk v její domácnosti je mladý a nikdy jsem ji neviděl špatně zacházet s otrokem. Přesto jsou jí naprosto oddaní. Tedy alespoň ti, které jsem viděl.“

„Vypadá to příliš dobře, než aby to byla pravda,“ řekla Shana suše. *Ti, které jsi viděl – zajímali by mě ti, které jsi neviděl.*

Valyn zakašlal a znovu zčervenal. „Musím přiznat, že jsem ji neviděl namáhat se pro někoho nebo něco jiného, než byla její zábava. Skutečnost je taková, že většinu času tráví vymýšlením kratochvílí. Její večírky jsou opravdu proslulé. Pověsti ani v nejmenším nevystihují skutečnost.“

To mluvilo za všechno. Trianu nebude mít příliš v oblibě. Ale neměli na výběr. Shana stiskla zuby, až ji zabolely. Snažila se vymyslet neškodnou otázku místo tuctu otázek, které se jí draly na jazyk.

Stín zvedl hlavu ze složených rukou. „Takže jak se tam dostaneme? Asi jsem to přeslechl. Jak proklouzneme kolem Cheynara a jeho veselé společnosti?“ zeptal se Mero tupě.

„Myslím, že by nás Keman mohl po jednom odnosit,“ řekl Valyn. „Keman by nás možná mohl vzít všechny najednou, ale nemůžu riskovat, že nás Cheynar vypátrá. Musel bych nás dočasně pomocí kouzla odlehčit.“

„ V žádném případě,“ zamítla rezolutně Shana. „Cheynar s určitostí nemůže tvrdit, že jsi s námi. Nevidím důvod riskovat, že si to ověří.“ Na chvíli se zamyslela. Ve spáncích jí tepala stále větší bolest. Přemýšlet bylo čím dál těžší. „Chtěla bych něco udělat, ještě než se tam dostaneme. Potřebuji hůlky na odštěpky Kemanových drápů, aby z nich šly udělat šípy. Pro případ, že by se tvoje přítelkyně neukázala tak přátelská, jak se tváří.“

Valyn pokrčil rameny při zmínce o odštěpcích drápů, cítila, jak se roztřásl, i když se to snažil skrýt. Z ničeho ho nevinila. Když Shana jednou nahlas přemýšlela, že by bylo dobré mít elfí střely zmiňované v kronikách, Keman jí nabídl špičky svých drápů. Valyn pochyboval o jejich účinnosti, dokud se o jeden takový odštěpek náhodou nepoškrábal. Okamžitě upadl do šoku a po několik dní nebyl schopen cesty. Proto také Cheynar tolik stáhnul jejich náskok.

Valyn pokládal kusy drápů za špatné znamení. Shana byla naopak přesvědčená, že budou proti elfům účinnou zbraní. Neměla v úmyslu toho nevyužít.

Řekni tomu mladíkovi, že během noci stačím dopravit dva z vás. Tebe bych mohl odnést za svítání, když poletíme nad mraky. Keman se zdál naprosto sebevědomý, což Shaně pomohlo. Nebyla si jistá, jestli bude schopen létat s někým na zádech.

Nevážíš víc než větší dvourožec nebo malý jelen, sestřičko, potutelně se zasmál. Myslím, že to zvládnu.

Předala zprávu Valynovi, který si oddychl stejně jako ona. „Potom bude všechno v pořádku," řekl.

Mero něco neslyšně dodal, kýchnul a zkusil to znovu. „Valyn by měl jít první," řekl těžkopádně.

„Ale ty jsi nemocný…" začal Valyn.

„Ale ty jsi elf," ostře mu odpověděl Mero. „Ona zná tebe. Sluhové si tě nedovolí napadnout. Budeš moci náš příchod vysvětlit." Znovu kýchl. Shana musela potlačit kašel. Mero se slabě usmál a zřejmě se pokusil o vtip. „Když nás nebude chtít přijmout, viď, že mě zabiješ? Bude to pro mě lepší než marodit venku v takovém blátě."

Shana už nemohla přemáhat kašel. Celá se roztřásla při dalším jeho návalu. Když skončila, zakuňkala: „Má pravdu. Ale máme i jiné řešení."

„Jaké?" zeptal se v obavách Valyn.

„Poušť," odpověděla mu. „Já i Keman tam můžeme žít a když to zvládneme my, potom byste neměli mít velké potíže ani vy."

„Kdybychom se dostali přes celou zem. Kdybychom přešli celé panství mého otce, aniž by mě objevil," odpověděl zachmuřeně Valyn. „Kdybychom se mohli vyhnout jeho lovcům."

Jeho zamračená tvář mluvila za vše. Nakonec vyhrkla: „Je to lepší než nic!"

Nereagoval. Jenže ona ani žádnou odpověď nečekala. Jenom se schoulila ke kmeni stromu. Snažila se dostat z dosahu padajících kapek. Usadila se, aby počkala na soumrak.

Nastalo nejdelší čekání v jejím životě.

Valyn se přimknul k zádům draka a snažil se nedívat dolů. Udělal to jednou a téměř ztratil rovnováhu a to málo, co měl v žaludku.

Oblohu pokrývaly nízké mraky. Keman se rychle dostal nad ně i se svým nákladem. Měsíc jasně osvětloval bílé mohyly pod nimi. Mířili na jih do země elfů. Za několik dní bude úplněk, proto svítil měsíc tak jasně. Dokud letěli nad divočinou, nebylo to špatné. Reliéf tvořený mraky nevypadal jako skutečnost. Valyn si mohl namlouvat, že se jedná jenom o dokonale vypracovanou iluzi. Ale když se dostali nad panstství lorda Cheynara a mraky se konečně protrhaly, Valyn udělal osudovou chybu a podíval se dolů…

Nakonec pevně sevřel víčka a doufal, že si neudělá moc velkou ostudu.

Myslel si, že ho Keman nechá sedět na ramenou, před křídly hned za krkem. Místo toho Valyna usadil za křídla těsně před zadek. Už věděl proč. Svaly předních partií byly neustále v pohybu. Náhlým pohybem by mohl ztratit rovnováhu nebo dokonce spadnout. Zatímco tady se svaly téměř nepohybovaly

Bylo to jenom dobře, protože se Valyn neměl čeho přidržovat. Nebylo tu žádné sedlo, popruhy – nic kromě Valynoých nohou a tuhých ostnů.

Svíral nohama Kemanovo tělo, jak nejvíce mohl. Měl pocit, že až se dostanou na zem, budou ho nohy bolet celé týdny.

Trianino panství bylo na západ od Cheynarova. Na západ i trochu jižněji. Mezi její zemí a divočinou byla bažina, kam by se neodvážil ani Keman. Dál na jih se rozkládalo Dyranovo manství. Poušť ho oddělovala od země lorda Berenela. Na západě za pouští byla…

Zem draků. Opravdových draků. Letím na skutečném drakovi. Na chvilku mu vytanuly na mysli všechny pohádky, které mu v dětství vyprávěli. Byly to příběhy o dracích a o tom, jak je bylo možné ochočit, aby se na nich dalo létat.

Myslel na to, jak ho bolí ruce i nohy a že mu jeden ze zploštělých ostnů tlačí do…

Nevadí.

Způsob, jakým se Keman pohyboval, nebyl také dvakrát příjemný. Valyn se domníval, že let bude klidný.

Uf.

Kemanův normální pohyb v naprosto klidném vzduchu byl doprovázen mohutným kymácením, jak mával křídly Když se dostal do vzdušných vírů, připojilo se k tomu ještě složité manévrování všemi směry. Houpání přerušovalo pouze několik požehnaných chvil, kdy Keman jenom klouzal a dopřával křídlům odpočinek. Kdyby byl Valyn náchylný k mořské nemoci, představovala by pro něj cesta jedno velké neštěstí. Kdyby neustálé mrholení vystřídala opravdová bouře, servala by Valyna z dračích zad, než by uletěli jedinou míli.

Kdyby jenom měli tušení, jak jízda na drakovi bolí… jak snadno by se dal přemluvit, aby si vzal koně s pořádným sedlem. Nebo grela. Dokonce i zlomyslného grela…

Nikdo by si nevybájil romantické projížďky na dracích. Stačilo by jen, aby si to jednou vyzkoušel na vlastní kůži.

Valyn zariskoval a podíval se dopředu. Proti potemnělým stromům a jejich stínům jiskřila mnohobarevná světla. Zahlédl i úzký růžový pruh světla proudící z velkého objektu na zemi. Nepochybně se jednalo o osvětlenou věž, kterou Triana vztyčila u příležitosti svého minulého večírku. Na vrcholku měla obrovské vypolštářované podlaží, které připomínalo nezvykle velkou postel. Obklopovala ho okna. I střecha byla prosklená…

Valyn zčervenal, i když ho nikdo nemohl vidět. Co se dělo na večírku, nevyprávěl ani Stínovi. Dyran a Triana se v mnohých směrech velmi podobali.

Samotná věž však ukazovala, jak se Triana liší od ostatních elfů ve vážných věcech. Téměř každý druhý lord, kterého Valyn znal, žil v sídlech naprosto odříznutých od okolního světa. Připadalo mu to, jako by se snažili vytvořit svůj vlastni svět nezasažený realitou za zdmi. Trianinu vilu tvořilo od země až po samý vršek sklo. Často chodila do věže, i když byla sama. Pozorovala odsud bouře, hvězdy a mraky klidně plující nad hlavou.

Nebo tak mi to říkala.

Keman přestal mávat křídly a dlouze se klouzavě snášel k zemi. Cílem byla věž nebo její nejbližší okolí. Přistane mimo sídlo, Valyn vejde dovnitř a promluví s Trianou…

Doufejme, že zrovna nepořádá večírek.

Tvrdil, že jim Triana možná poskytne azyl jenom z čisté zloby nebo jenom pro povyražení. Co ale neřekl, byl fakt, že je nepředvídatelná. Když bude špatně naložená, jejich příchod ji potěší, protože protrhne její nudu.

Na druhé straně může stejně dobře Valyna vyhodit, aniž by ho vyslechla.

Mladý elf se vynořil z úvah v okamžiku, kdy si uvědomil, že se zem rychle přibližuje – a on neměl nejmenší tušení, jak draci přistávají. V zoufalosti sklopil hlavu a těsně se přimknul ke Kemanovi. Keman mával křídly jako sokol při náletu na svou oběť. Obrovská membránová křídla vířila vzduch a vydávala zvuky podobné úderu blesku. Nápor větru odehnal od Kemana suché listí.

Přistál se škubnutím, které Valyna vymrštilo do vzduchu. Elf na to nebyl připravený, překulil se drakovi přes rameno a přistál na pozadí v trávě s žuchnutím, které mu nepřidalo na důstojnosti.

Než stačil něco říct, musel se odvrátit, protože sledovat Kemanovu proměnu při současném stavu Valynova žaludku nebyl ten nejlepší nápad. Když se opět podíval, zírala na něj vážnýma očima obrovská (ale opravdu obrovská) – kráva.

„Budu hned zpátky," ujistil ji, zatímco se připojila ke stádu svých sestřiček. Kráva se ohlédla přes rameno a kývla hlavou. Potom sklonila hlavu a začala si obrovskou rychlostí plnit žaludek trávou.

Nevěděl, že draci mohou měnit pohlaví. Uvažoval, jestli to byl jenom vnější znak nebo…

Nevadí.

Horký vánek dýchající exotickými vůněmi a dechem květin k němu přivál melodii. Trianin domov byl vždy obklopen hudbou. Jednou z jejích schopností bylo kouzlení zvuků. Když hudba právě neměla kouzelný původ, měla zásobu lidí vycvičených jako minesengry. Bylo jich tolik, že se hudba ozývala bez ustání. Valyn spěchal k nedalekým světlům a hudbě. Když se dostal blíže, zpozoroval dvě věci, které ho naplnily smíšenými pocity úlevy a

obav. Na vrcholku věže hořela světla a v místnosti se pohybovala postava. Triana je určitě v docela dobré náladě, protože se nahoru vydala sama. Bděla a pravděpodobně se nudila.

Zřejmě se velmi nudila, protože její společníci s otci podobnými Dyranovi byli na cestách a snažili se rozřešit „záhadu dračí kůže“.

Valynovi přátelé mohli být přesně to, co by narušilo nudu. Ale co s nimi udělá, bylo jen ve hvězdách…

V'dann Triana er–lord Falcon se procházela po ochozu kolem oken na věži. Pozorovala osvětlené sídlo pod sebou. Byla neklidná, nepřestala se procházet od doby, kdy sem přišla. Doufala, že si tak vybije nadbytečnou energii. Nepomáhalo to.

Zatraceně, nudím se. Musím něco udělat.

Možná bych měla zavolat dolů a nechat si sem poslat Rafa…

U všech předků! Nejenže se nudila, dokonce ztrácela i paměť. Přece se ho včera zbavila a Mentor ještě nestihl vycvičit jeho náhradu.

Už nebyla znuděná, ale zklamaná. Zvažovala svá přání a pohrávala si při tom se svými do pasu dlouhými vlasy.

Žádný večírek. V žádném případě další neuspořádá, dokud všichni nepřestanou vysílat své děti, aby se honily za těmi ještěrčími kůžemi. Momentálně by přišli jenom ti, o které zrovna nestojí. Tedy pokud je neobklopuje spousta zábavnějších lidí. Na úkor zábavy strpěla jenom určité množství hlouposti.

Na chvíli zvažovala, zda se nemá připojit k honu. Venku nehledalo ty věčičky mnoho elfů s prostředky jako má ona. Jedna pověst a útržek kůže, který byl její příčinou, nestačily aby jim hlava klanu věnovala pozornost. Ale bylo to dostatečně významné, aby klany vyslaly poddané a své syny. Kdyby je nyní našla…

Ne, to byl hloupý nápad. Kdyby našla ty takzvané „draky“, co by s nimi dělala? Honila by je sama? Nebyla takový blázen, aby si myslela, že riskovat vlastní život je dobrý způsob, jak bojovat s nudou. Má vypravit poddané? A potom co? Zbohatnout?

Nepotřebovala bohatství. Bohatá už byla. Pokud si lidé nechávali bokem jenom rozumné částky co jiného by si mohla přát?

Než spadl z koně, vybral otec na důležitá organizační místa výkonné lidi. Dala jim pravomoci nejvýhodnější pro ni. Když se dařilo dobře jí, dařilo se dobře i jim. Jestliže někdo najde sám tu hloupou věc, pak je to jedině dobře. Proč se jinak namáhat?

Stejně měla podezření, že se jedná jenom o žert. V duchu blahopřála jeho autorovi. Zdálo se, že všichni zapomněli, že kůže mohla být stvořena pomocí kouzel. Vždyť tak přece vznikli jednorožci, grelové a spousta jiných zvířat. Zapotřebí byla jenom trpělivost a správný počáteční materiál. A velmi mocný kouzelník.

Dívala se na ozářenou vodní zahradu. Usmívala se při pomyšlení, že někdo tráví všechen čas honbou za přeludem.

Něco podobného by byla schopná udělat.

Trvalo by roky, než by vše připravila, včetně „divoké“ dívky. Ale komu by to vadilo? Jestliže se jednalo o žert, potom patřil k opravdu vybroušeným. Kéž by na něj přišla sama!

Byl to úchvatný nápad…

Nemohla by vyhrát, kdyby se ukázalo, že to je žert. Ale jestli je celá záležitost založená na pravdě, možná by se mohla pokusit provést podobný trik. Nekonečně by se bavila sledováním naškrobených starších lordů, jak honí stín! Svedla by to udělat, kdyby nalákala některého z několika silných mladých kouzelníků, aby jí pomohl vytvořit něco jako útržek dračí kůže…

Někoho jako třeba – Valyna.

Z mluvící trubky u schodů se ozvala slabá melodie.

Zvonek? Nadzvedla si jantarově žlutou hedvábnou sukni a rozzlobeně k němu přešla po podlaze vystlané polštáři. Otroci věděli, že ji zde nahoře nemají rušit, pokud se nejedná o něco nebo někoho zvláštního.

Možná se jedná o nějaké vzrušení.

„Ano?“ řekla do ústí trubky.

„Přišel vás navštívit lord Valyn, paní,“ ozvala se odpověď zezdola. Trubka zkreslila hlas natolik, že Triana nevěděla, komu patří. „Říká, že s vámi potřebuje velmi nutně mluvit.“

Valyn? Jak příjemné! Před chvílí na něj myslela…

Byla v pokušení přemýšlet o tom, že získává čarodějnou sílu!

Triana znala Valyna docela dobře. Podobal se všem, kteří navštěvovali večírky. Věděla, že nachází zálibu v její společnosti. Ještě mu nepovolila přístup do užšího okruhu svých známých. Přesto patřil k těm, kteří nejrychleji odpovídali na pozvání. Vzdálená známost s někým s její pověstí mu zřejmě dělala dobře.

Co se jí týkalo, Valynův idealismus a opravdovost ji okouzlovaly. Jako příležitostná návštěva byl příjemný. Speciálně kvůli jeho osobnosti si pro něj vytvořila zvláštní image. Její oblíbenci by se docela pobavili, kdyby viděli, jak Valyna zpracovala.

Najednou jí to došlo a vylekaně přemýšlela, v jaké se asi octl nesnázi, že přichází žádat o pomoc právě ji.

Existuje jediný způsob, jak to zjistit. „Pošli ho nahoru," nařídila. Chvíle čekání si krátila pozorováním, jak šplhá po všech čtyř stech schodech až na vrchol věže. Pečlivě si vybírala pózu. Nakonec se vyklonila z okna, jako by pozorovala osvětlenou zahradu.

Nikdy ji nepřestávalo udivovat, že někdo tak nevinný a důvěřivý jako Valyn může být tak elegantní. Tolik naivity by se mělo pojit s neohrabaností a ne s elegancí. Vždy si nejdříve všímala elegance…

Až když vešel, všimla si, že je ošumělý a pocuchaný. Natolik ji to překvapilo, že nevědomky povstala.

„U všech předků!" vykřikla. „Kde jsi to byl, Valyne? Co jsi to dělal?"

„Měl – jsem starosti," řekl váhavě. „Proto s tebou potřebuji mluvit. Dostal jsem se do menších potíží."

„To bych řekla. Podle toho, jak vypadáš," odpověděla suše. „Bylo by asi příliš odvážné předpokládat, že k mým dveřím tě žene něco jiného než potíže."

„Myslím, že ne," řekl Valyn. Dovolil jí, aby ho usadila k sobě do podušek. Neměla v úmyslu se ho nijak dotýkat. Ve skutečnosti ho ani nechtěla. Už představoval dobyté území, podobně jako každý druhý holobrádek, kterého sváděla. Ale ten jeho problém – stál by za to, aby se o něj zajímala.

„Proč jednoduše nezačneš od začátku?" navrhla. Opřela se a zaujala náležitě pozorný výraz.

Zanedlouho už pozornývýraz nemusela „zaujímat“. Když skončil, byla nadšená.

„Pomůžu vám,“ řekla docela upřímně, když se ke konci začal zajíkat. Jeho pohled se nerozjasnil, on přímo vzplál. Skočila mu do řeči dříve, než jí začal děkovat. „Jdi pro své přátele a přiveď je dovnitř. Posílím stráže. Možná nejsem mistr v kouzlení, ale nejsem špatná. Nikdo vás nenajde, pokud nenaruší mou ochranu. Pochybuji, že vás tady budou hledat,“ dodala zamyšleně. „Jsou tak zvyklí mě ignorovat, že pochybuji, že si na mě někdo z těch bláznů vzpomene. Ledaže by to považoval za žert.“

Valyn vstal a nabídl jí pomocnou ruku. Odmítla. „Chci zůstat tady nahoře a vymyslet nějaké plány,“ řekla po pravdě. „Vem si tohle…“

Na okamžik zavřela dlaň a soustředila se na shromažďovací zaklínadlo. Když dlaň znovu otevřela, držela jednu z malých krvavě červených pečetí, které uchovávala v pracovním stole. Ještě byla rozehřátá cestováním. Podobně jako všechny ostatní Trianiny pečeti měla vyrytý znak klanu – divokého baziliška.

Podala mu ji. „Dej ji mým sluhům a řekni jim, ať vyplní všechna tvá přání. Kromě mě tu nikdo není. Vezmi si, kolik místností potřebuješ.“

Valyn si vzal pečeť, usmál se na Trianu (měl až nepřirozeně krásný a dokonalý úsměv), sklonil se a políbil jí ruku. „Nikdy ti nebudu moci dostatečně poděkovat…“ začal.

Přerušila ho mávnutím ruky. „Nech toho. Jdi už a nebuď takový blázínek. Víš moc dobře, jak ráda vodím naše seniory za nos. Je to jenom další příležitost, jak se pobavit na jejich účet.“

Poznamenala to s potěšením. Valyn ji znal natolik, aby věděl, že má odejít, než ji začne otravovat. Jakmile odešel, posadila se zpátky do polštářů. Zdlouhavě po nich přjížděla dlaní. Dotkla se jich, zašeptala několik slov a polštářky už nebyly saténové, ale zdobil je černý samet. Další slova uhasila světla. Triana pozorovala oblohu a přemýšlela.

Čarodějové a míšenci. Ona jim poskytne útočiště. To je opravdu podařený kousek! Už si vzpomněla na „Stína“. Při poslední

Valynově návštěvě je zdálky pozoroval… Během celé návštěvy ani jednou neopustil Valynovy pokoje. Teď samozřejmě věděla proč.

Usmála se pro sebe. Labužnicky se rozložila na sametových polštářcích. U všech předků! Jak rádi by se jim členové Rady dostali na kobylku! Tři míšenci s čarodějným nadáním a odrodilý elfí lord, který jim už týdny pomáhá!

Jenom pomyšlení, že se staví proti seniorům, ji zaplavovalo radostí, která se zdaleka nevyrovnala zážitkům z minulého léta. Ale to jí dlouho nevyrdží. Přemýšlela o jiných možnostech.

Jestliže čarodějové mohou číst myšlenky, mohla by si jednoho z nich podřídit, aby pracoval pro ni? Nebylo by špatné mít vlastního čaroděje. Co všechno by se mohla dozvědět…

Možná by to mohla zkusit s Valynovým Stínem. Nemělo by to být příliš obtížné, pokud začne, dokud je nemocný. Mladí lidé se nechají velmi lehko ovládat. Stín by neměl být výjimkou. Jak si ho pamatovala, byl docela pohledný. Určitě se lišil od Rafa. Nebyl to její obvyklý způsob. Ale mohlo to být docela dráždivé. Pro jednou by si mohla vyzkoušet, jaké to je někomu se dvořit, místo aby se on dvořil jí.

Vlastně by se jí mohlo podařit oddělit Stína od Valynova doprovodu. Zná Valyna. Má příliš měkké srdce, než aby potrestal otroka. Stína si oblíbil tak, že je to až nepochopitelné. Kdyby si získala Stína, mohla přimět Valyna, aby ho propustil.

Potom by byl čaroděj jenom její.

Teď měla skvělou možnost. Jak daleko asi může Stín myšlenkami dosáhnout? Stálo by to za pokus, i kdyby mohl číst jen myšlenky osoby ve vedlejší místnosti. Ale jestli dokáže víc, odkrývají se nesčetné možnosti, jak…

Nikdy nebyla ochotná plést se do politiky, protože neměla podporu žádného seniora, která byla podle jejího názoru nezbytná. Ale s čarodějem, který by vyslídil každé tajemství, by se politika změnila na velmi vděčnou arénu.

Poslední úvaha ji přivedla k vysvětlení potíží, které ji provázely po léta.

Stínovi se podařilo unikat prozrazení po celé roky, aniž by mu Valyn pomáhal. Potom, když mu Valyn pomáhal, by ho nikdy

neodhalili, pokud by Cheynar nepřistihl Valyna, jak hledá další čaroděje. Kolik dalších čarodějů se může skrývat venku pod ochranou iluze?

Nemusí se tvářit, že jsou čistokrevní lidé. Mohou předstírat, že jsou elfové. Vsadila by se, že to Valyna nikdy nenapadlo.

Pohrávala si s pramenem vlasů a zvažovala myšlenku ze všech stran. Dokonale to do sebe zapadalo. Kolik elfích dam, které se bály, že budou odstaveny svými mocnými choti, se obrátilo na své lidské sluhy, kteří byli, na rozdíl od lordů, plodní?

Cožpak se někdy lord vzpíral, když mu ukázali syna a dědice, po kterém tak zoufale toužil?

Míšenec ani nepotřeboval předstírat kouzelnické nadání, protože ho opravdu měl…

Kolik opravdu mocných elfů může ve skutečnosti mít míchanou krev? Nebo kolik jich má rodiče s takovou krví?

To byla zajímavá myšlenka.

Dyran určitě ne. Tím si byla jistá. Nepronásledoval by tenkrát tak krutě konkubínu, kdyby byl sám míšenec…

Ledaže by o tom nevěděl. Leda by to jeho matka utajila i před ním samotným.

To je nápad!

Kolem úst jí pohrával rozpustilý úsměv. V duchu si připomínala všechna zaklínadla, která rušila předchozí kouzla.

Jaké by to asi bylo, kdyby takové zaklínadlo použila na Dyrana ve správný okamžik – řekněme na zasedání Rady – a dokázala by to! Potom by mohla hrdě prohlásit, že mohou v Radě přivítat prvního míšence – lorda Dyrana!

Na chvíli si s tou myšlenkou pohrávala a potom se jí s lítostí vzdala.

Opravdu pochybovala, že by mohl být míšencem. Během svého života si nadělal tolik nepřátel, že na něj taková zaklínadla určitě nejednou zkoušeli. Valyn dokazoval docela jasně svou čistokrevnost. Kdyby se skrýval za iluzemi, poznala by to. Byla to zábavná myšlenka, ale zřejmě se nejednalo o nic víc.

Ale narazila ještě na jednu zajímavou úvahu.

Ženy v čele klanu měly vždy potíže najít si druha, který by se nesnažil sesadit svou manželku. Zároveň bylo třeba zplodit dědice, který by se proti své matce později nepostavil. Nemohla také dát život slabomyslnému nebo slabému jedinci. To by se rovnalo stejné katastrofě. Kdyby se dala dohromady s elfím lordem s příliš špatnými schopnostmi, potomstvo by mělo velmi pravděpodobně zanedbatelnou moc. Dříve nebo později by někdo napadl buď samotného dědice, nebo jeho klan. Se slabým dědicem by se na trůn dostal mladší syn, nebo by se museli spojit s jiným klanem, který by je pravděpodobně snědl zaživa.

Ale jestliže se vyspala s člověkem, nikdo se hlavy klanu neptal, kdo je otcem jejích dětí, pokud nechtěli odhalit sňatek nebo soulož pečetící spojenectví. Co když se některé ženy milovaly s lidmi?

Potom by bylo jednoduché vytvořit iluzi! Lehko by se dali ovládat!

Po celou dobu dospívání dítěte měla lady vlastního čaroděje připoutaného tím nejsilnějším poutem– poutem matky a dítěte. Kdyby toto pouto přestalo fungovat, držela by míšence na uzdě výhrůžka, že bude prozrazen!

To je pobuřující!

A úchvatné…

Triana pozorovala hvězdy nad sebou. Náhle dostala opravdu dobrý nápad.

Jestlipak to mám zkusit.

21

Když Triana proplula dveřmi knihovny Shana zabořila nos hlouběji do knihy. Celá se zježila odporem. Písmena se na chvíli rozmazala. Snažila se uklidnit. Dnes ráno to Triana zase udělala! Zesměšnila ji přede všemi! Zahnala Shanu do rohu, takže musela předstírat, že to byl opravdu dobrý vtip. Trianina povýšená blahosklonnost se neminula cílem. Shaně se z toho už doslova dělalo špatně. Její nachlazení a potíže jí rozhodně k optimismu nepřispívaly. Když si stěžovala na Trianino chování, Valyn tvrdil, že je přecitlivělá. Takže se rozhodla vyhýbat se jí, jak nejvíce to půjde. V tak velkém sídle to nebyla potíž.

Knihovna se stala jejím nejlepším útočištěm. Shana v duchu děkovala Alaře, že ji naučila v elfím jazyce i číst. Trianini prapředci nashromáždili úctyhodnou sbírku knih obsahujících návody včetně kouzelnických. Shana v nich našla odpověď na některé otázky.

Proč elfové ničili čaroděje po jednom spíše než najednou? Kde brali sílu, aby byli schopni provádět věci, které byly popisovány ve starých kronikách, třeba stavět sídla přes noc?

Zavrtěla se na polstrované sametové židli, opřela se a znovu si přečetla poslední odstavec. Ano, tady to je. Odpověď byla děsivě jednoduchá. Pokud kouzelník svou moc nehlídal, bylo možné ji ukrást. Obvykle se mu vrátila do jednoho dne, ale do té doby byl bezbranný. Trik spočíval v tom, že zloděj musel být v určité vzdálenosti od své oběti. Obvykle na dohled. Nemusel ji vidět, pokud danou osobu znal. Stačilo dodržet vzdálenost. Shana viděla poprvé odkrytě zaznamenaná zaklínadla, jejich provádění a následky.

Tak proto pozabíjeli čaroděje jednoho po druhém. Mohou je okrádat o sílu!

Bezpochyby se všichni elfové chránili, když se nacházeli ve společnosti jiných elfů. Tohle kouzlo bylo ve svých účincích

demokratické. Slabší elf mohl lehce okrádat silnějšího, pokud věděl jak.

Nyní už Shana věděla, jak dávní elfové prováděli kouzla, která vyžadovala mnohem více síly, než mohl vlastnit jednotlivec. Takovým příkladem byl přenos několika lidí na jiné místo. V podstatě se jednalo o propracovanější verzi způsobu, který používali čarodějové na kradení zásob. Kradli ji. Nebo v případě čarodějů si ji půjčovali. V minulosti elfové zřejmě spolupracovali, ale dnes už to neplatí.

Fakt, že toto kouzlo dlouho nepoužívali a že jeho zápis „vypadl“ z knih, nebyl překvapující. Jakmile se stalo všeobecně známým a používaným, přestalo být užitečné. Každý se proti němu chránil. Kradení síly už nepřinášelo žádaný efekt, protože když se elf vyskytl ve společnosti svých druhů, u kterých nepředpokládal právě přátelské úmysly automaticky ho očekával. To ale neznamená, že se proti němu chrání stále…

Nikdo nemůže být bez přestávky na stráži. Zvláště v případě, že neútočí, ale brání se.

Určitě to neznamenalo, že se Stín, Valyn nebo dokonce Triana chrání proti krádeži síly.

Shana zavřela knihu a zvažovala své možnosti.

V dané situaci to vypadalo, jako by se Valynovy obrovské plány jak zachránit lidi a míšence, obrátily vniveč. Jestli se má něco stát, musí to udělat Shana. Zachmuřeně pokývla hlavou. *Měla jsem vědět, že se s ním a jeho bratrancem nemám zaplétat. Už to nenapravím, musím se s tím tedy naučit žít.* Možná, že kdyby se jí podařilo vypořádat se s tímto „případem“, přilákala by opět Valynovu pozornost.

Znovu otevřela knihu, pečlivě zkontrolovala text a rozhodla se, že podnikne drobné experimenty. Napadlo jí, že by možná mohla odsávat sílu v tak malých množstvích, že si toho někdo sotva všimne. Vzhledem k tomu, jak ji využívali, pomyslela si mrzutě, jim to bude patřit.

Zvláště Stínovi. Trianě hned v druhé řadě.

Od chvíle, kdy vstoupili do domu, si Triana všímá jenom jeho a ostatní téměř ignoruje. Dokonce mu vyléčila nachlazení a

samozřejmě zapomněla na Shanu, které bylo stejně špatně. Dalo se předpokládat, že Stín přestane myslet v okamžiku, kdy se octne v přítomnosti krásné elfí dívky.

Shanina ústa se zkroutila opovržením. Muži. Naprosto zbyteční.

Valyn ho přesvědčil, aby se zasnoubil. Sám vykonal jednoduchý obřad. Ale jestli předpokládal, že se oba do sebe bláznivě zamilují, musel být ošklivě zklamaný. Shana tohle neměla v úmyslu ani náhodou.

I když Stínova reakce nebyla taková, jakou Shana předpokládala. Po obřadu šla za Stínem, aby mu upřímně řekla, že se o něho ani v nejmenším nezajímá. Vyslovil stejný názor, než stačila otevřít ústa.

Vřela v ní nelibost a pocit marnosti. Nepohodlně se zavrtěla na židli. Měla v úmyslu dát mu košem. Ale když to ten druhý má také v úmyslu, není to ono… Také mu něco odpověděla, jenom aby si zachovala tvář, ale určitě to znělo divně. Vůbec nereagoval.

No, ať si nechá Trianu. Shana dá přednost síle. Ona sama uskuteční velké věci, zatímco si on hraje na blázna před ženou, která ho odvrhne, až ji omrzí.

Shaniným prvořadým úkolem je – vyléčit tu zatracenou rýmu.

Valyn popohnal do cvalu malého Trianina koně. Letní vánek si pohrával s jeho vlasy. Elf si vyjel ven, aby zahnal neklid a pocit marnosti. Nic nevycházelo, jak si přál. Jakmile se dostali do bezpečného přístavu, místo aby se dali dohromady a začali plánovat příští akce, každý se začal zabývat svými vlastními zájmy. Vše ostatní opomíjeli nebo na to snad zapomněli úplně.

Prodíral se polem sladce vonících divokých květin. Obratně vedl koně, lehce ho tiskl a přemýšlel, kde se stala chyba.

Jak na Shanu, tak i na Mera použil kouzla, aby souhlasili se zasnoubením. Ale nebylo to nic platné. Nebo přesněji řečeno, nepřineslo to nic jiného, než že se zasnoubili. Po zásnubním obřadu odcházeli společně. Na okamžik si myslel, že tvoří pár, že kouzla působila.

Zanedlouho viděl Shanu samotnou v knihovně a Mera s Trianou. Zásnuby se tedy vůbec nemusely konat.

Vydal se s koněm zarostlou pěšinou, kde se znenadání objevovaly překážky. Kůň se s Valynovým pobídnutím přenášel i přes ty nejvyšší. Obratně vedl koně, který ho poslouchal. Ale ani rychlost a vzrušení ze zdolávání překážek od Valyna neodehnaly nepříjemný pocit, že udělal něco špatného a nyní se mu to vrací. Kůň skákal překážku za překážkou, ale Valyn se nemohl zbavit starostí.

Nijak zvlášť ho netěšilo, že Mero tráví tolik času s Trianou. Bratranec ho ujišťoval, že se ji snaží získat na jejich stranu, aby lépe porozuměla jejich případu. Ale Valynovi se zdálo, že je nějak nechápavá…

Je to hlupák, říkal si pevně. Nechal koně přejít do chůze, aby se uklidnil. Získávala si ho tím, co znala nejlépe. Triana má dobré srdce. Když ji Mero přiměje, aby ho poslouchala, je si Valyn jistý, že ji Mero přesvědčí. Je to jen otázka času.

Přesto se Valyn nemohl zbavit dojmu, že jim zbývá velmi málo času.

Triana se usmála na Mera a posadila se na pohovku vedle něj. Nechala působit kouzlo, které ho činilo ještě závislejším na její vůli. Ve skutečnosti nemusela řídit otroky. Pokud samozřejmě nebyli nebezpeční nebo pokud neměli silnou vůli. Stačilo vždy použít iluzi pohody. Tohle bylo její nejsilnější kouzlo, které bylo ostatními tolik podceňované. Utkala jemnou pavučinu kouzel, díky níž se žádný ze starších elfů nezajímal o ni ani o její panství. Proto na ni nikdo vážněji nezaútočil, když přišla k moci. A proto jí byli také otroci tak fanaticky oddáni.

Kvůli Merovi odsunula do ústraní celou skupinu svých favoritů. Několik prvních týdnů bylo kritických při vytváření tak složitého kouzla. Každý náznak nesouladu mohl způsobit, že by musela začít znovu. Jakmile byla síť hotová a pevná, mohla si dělat s obětí, co chtěla. Ale do té doby se musela pohybovat velmi opatrně.

Merovy oči se rozzářily a opětoval jí úsměv. Soustředěně ji pozoroval. „Co budeme dělat dnes?“ zeptala se ho. „Myslím, že už jsme prošli každý kousek mého panství. Skoro každý den jsme byli

na projížďce a na lovu s dravci. Máš nějaké zvláštní přání, co bys chtěl vidět nebo co bys chtěl dělat?“

Zúžil zorničky a naklonil hlavu na stranu. Triana na něj zamávala řasami a bavila se účinkem flirtování. Ještě s ním nebyla v posteli. Ponechá si to na okamžik, kdy upevní svoje kouzlo. Do té doby ji docela baví si s ním hrát. Dobývá ho a pak se náhle stáhne.

Valyn si asi myslí, že s ním spím každou noc, pomyslela si a pečlivě skrývala své pobavení. *Nesouhlasí s tím.* Zajímalo by ji, jestli se konečně projevily jeho skrytné předsudky. Pokud se někdo s člověkem nebo míšencem pouze přátelil, bylo vše v pořádku. Ale v pořádku nebylo, když se spolu milovali.

Ubohý hlupák. Nevidí, jak ta rozcuchaná malá míšenka reaguje na každé jeho slovo. Nebo to možná vidí a z nějakého důvodu předstírá, že ne. Triana se tolik nepobavila od loňského Letního večírku, kdy se ukázalo, že každý byl milencem některého z ostatních hostů. Podváděli se navzájem a nikdo o tom nevěděl, dokud se nedostali na večírek a víno neteklo proudem!

Mero zamrkal, jako by se snažil něco vymyslet. „Já – víš, asi ti to bude připadat nudné – ale opravdu bych rád viděl, jak vypadá zasedání Rady,“ řekl nakonec. „Myslím, že bych se tam sám nedostal. Nevím jak, ani nevím, kde se zasedání koná. Stejně nejsem ještě dost starý, abych mohl sám udržet iluzi. Ale ty ano a protože jsi hlava klanu, tak se tam můžeš dostat, viď?“

Triana překvapeně zvedla obočí. Takže on pořád myslí na sebe. Netušila, že má ještě tolik vůle. Zřejmě se bude muset při kladení iluze chovat opravdu velmi obezřetně. „Mohu. Proč?“ zeptala se lhostejně. „Máš k tomu nějaký důvod?“

„Víš, o nepříteli se hodně dozvíš, když ho pozoruješ, jak se chová mezi svými,“ řekl pomalu. „Chtěl bych tak vidět Dyrana. Nikdy jsem ho neviděl jinak než jako pána. Mám pocit, že představuje opravdového nepřítele, se kterým se budeme muset utkat.“

Je zajímavé, že pořád považuje Dyrana za nepřítele. To Dvšem znamená, že mu na srdci pořád leží jejich „případ“, neuškodí, když ho potěší a vyhoví mu.

„Mám lóži,“ řekla. Hrála si s vlasy a dívala se na něj stydlivě přes řasy. „Moc často ji nepoužívám, ale – proč ne?“ Vyskočila podala mu ladně ruku. „Vstávej. Nemůžu kouzlit, když sedíš.“

Poslušně vstal. Triana obdivovala hru svalů pod Merovou halenou, když se pohnul. Jeho štíhlá, ale silná postava Trianu lákala mnohem více než neduživí elfové. Zrovna tak by mu dala přednost před mohutnými lidskými muži.

Opravdu potřebuje svého vlastního čaroděje, uvědomila si. Opatrně vytvořila mlhu iluze, která zesvětlila jeho tmavé vlasy do stříbřité světlé barvy. Merovo tělo se stalo vyzáblejším, uši se prodloužily a vybledlá pokožka se podobala alabastru. *Jakmile si ho ochočím, možná bude nejlepším milencem, kterého jsem kdy měla.*

Skončila, odstoupila od něj a kriticky prohlížela své dílo. „Myslím, že to bude stačit,“ řekla a pokývala hlavou. „Jsi připraven? Pojď, zasedání Rady právě probíhá.“

„Jak se tam dostaneme?“ zeptal se, když se otočila, aniž by čekala na jeho odpověď. Zamířila rychlým krokem do otcovy pracovny. „Lordu Dyranovi to trvá týden, než se tam dostane. Ale lord Leremyn bydlí dále a doma je každý večer. Jak je to možné?“

„Každý z původních Vyšších lordů má ve svém sídle stálý kouzelný kabinet,“ řekla přes rameno. Mero za ní chvátal mramorovou chodbou, aby mu neutekla. „Vede jenom do jednoho místa – do budovy Rady v hlavním městě. Nemůžeme ji změnit. Kdybychom ji chtěli přestěhovat, kouzlo by se porušilo. Zbohatlíci jako Dyran takový kabinet nemají. Několik se jich zničilo během Války Čarodějů, ale většina ještě funguje. Původní myšlenka byla taková, že by lordi mohli žít ve svých panstvích a vládnout jim, zatímco by se současně mohli účastnit stálého zasedání Rady. Samozřejmě, že kdo nemá kabinet, musí během zasedání Rady bydlet v hlavním městě. Je to pro ně hrozné.“

„Tak proč si nepostaví vlastní?“ zeptal se Mero, protože se Triana odmlčela, když otevírala dveře.

„Protože to vyžaduje mnoho síly,“ vysvětlila mu. „Staří lordové tvořili kabinety zároveň se stavbou sídla. Při stavbě si pomáhali svými kouzly všichni, to znamená všech dvacet. Trvalo jim to rok. Vyžadovalo to tolik síly, že po celou dobu nemohli dělat nic jiného.“

Nevyslovené zůstalo, že dnešní členové Rady si nevěřili natolik, aby přispěli silou na stavbu nového kabinetu, když věděli, že potom budou bezmocně ležet a zotavovat se. Přemýšlela, jestli to Merovi došlo.

Pravděpodobně ano, pomyslela si, když pozorovala jeho zamyšlený výraz. Odhrnula světle růžový závěs, který skrýval kabinet. Podala mu jednu ze sardonyxových pečetí, které uchovávala ve vkusně vyřezávaném stole z březového dřeva.

„Na," řekla. „Neztrať ji. Můj kabinet je jednosměrný, ale kabinet v budově Rady by nevěděl, kam tě má poslat zpátky."

Poslušně si pečeť strčil do kapsy. Otevřela před ním dveře. Uvnitř bylo místo sotva pro dvě osoby.

„Jdi dovnitř," řekla a následovala ho. Zavřela dveře a zachichotala se, když ji rozpustile polechtal.

Vrátili se za soumraku. Mero jí velmi galantně pomohl ven. Předchozí hravost zmizela. Místnost byla připravená na jejich návrat: světla hořela, záclony byly naaranžovány, jak to měla Triana ráda. Dotykem porušila Merovu iluzi. Jeho tvář se na chvíli zamlžila a zaujmula původní podobu čistokrevného člověka.

Zamyšleně se na ni zadíval. Usmála se. Oplatil jí úsměv, ale nic neřekl. Triana si domyslela, že mu zasedání Rady otevřelo oči a ukázalo, jaká je elfí politika a – jak silný je lord Dyran.

Rada projednávala spor mezi dvěma nižšími lordy. Zdánlivě vypadal jednoduše, ale ovlivňoval čest a blaho nejméně půl tuctu členů Rady. Zbytek se samozřejmě sázel o výsledek. Pokud to Triana zvládala, přesně komentovala, kdo byl v čem namočený, koho podvedli, kdo pravděpodobně převleče kabát, když se věci obrátí proti němu. Dyran jako obvykle pracoval na obou stranách, aniž by si to uvědomovaly a šikovně je kontroloval.

Jestli si Mero mohl pro svou návštěvu vybrat určitý den, potom se mu to povedlo, pomyslela si spokojeně. Sedli si a Triana poslala sluhu pro pozdní večeři. Nebylo to jako tehdy, kdy se celý den hádali o výši daně z ovsa.

Cítila se trochu omámená. Uvědomila si proč. „Jestli mě omluvíš, Mero," vytrhla mladého míšence ze zamyšlení, „půjdu se převléci. Budu hned zpátky."

Když vstala, políbil jí ruku. Zářivě se na něj usmála. Potom se otočila a vyšla dveřmi studovny.

Ve skutečnosti se nechtěla převléci. Chtěla obnovit sílu, proto potřebovala talismany ve kterých ji skladovala. Navíc vytvořila Merovi iluzi a dopravní kabinet používal také její sílu. Byla unavená. I kdyby se cítila sebevíc vyčerpaná, nikdy by nedovolila otrokům zacházet s talismany. Tím by jenom přivolávala neštěstí. Nikdy si není jistá, jestli nemají náhodou zbytkové síly a vůli, aby použili energii skladovanou v talismanu na zrušení kouzel v obojku.

Nikdy by neběžela, to nebylo důstojné. Spěchala, jak nejvíce to šlo, aniž by musela přejít do běhu. V bílé mramorové chodbě se ozýval klapot Trianiných podpatků. Tiše vklouzla do svého pokoje. Nikdo tu není, to je jenom dobře. Snažila se, aby nikdo nevěděl, kam ukládá talismany. Nesměli to vědět ani nejnižší otroci.

Vytáhla klíč přivázaný na zápěstí, otevřela jím správnou zásuvku své bíle lakované šperkovnice. Prohledávala své talismanové klenoty dokud nenašla jantarový náhrdelník, který jí ladil k plášti. Rychle si ho připnula a okamžitě se cítila lépe. Když byla vyčerpaná, vždy se cítila, jako by ji měl odvát sebemenší vánek.

Vracela se k Merovi. Její kroky zněly sebevědomě chodbou. Zdálo se jí, že někde vpředu slyší mužské hlasy. Nepřemýšlela o tom. Ale když se přiblížila ke dveřím, uslyšela zvuk štípaného dřeva a žuchnuti dvou těl o zem.

Ó, předkové! Co se to k sakru děje? Kdo by se opovážil…

Prudce otevřela dveře. Viděla, jak Mero obdržel kopanec do žeber, který ho vymrštil proti zdi. Vzal s sebou jednu z vyřezávaných březových židlí. Židle náraz nepřežila. Mero ano, ale dobře mu asi nebylo.

Triana se rozběhla, aby zjistila, kdo Mera napadl. Po cestě shromažďovala sílu. Prošel kolem ní mohutný svalnatý tmavovlasý muž. Krvežíznivě mířil k Merovi. Překvapeně si uvědomila, kdo to je. Byl to člověk, kterému se říkalo Laras. Patřil k jejím oblíbencům. Původně se měl stát gladiátorem, ale Triana si ho vyžádala pro své

vlastní záležitosti. Kdyby byl trochu chytřejší, mohla ho povýšit na místo Rafa jako náhradu. Ale hloupost to absolutně vyloučila. Přesto se považoval za favorita. Vždy měl sklony k žárlivosti. Mezi otroky byl známý svými záchvaty. Báli se ho, protože byl nebezpečný. Ale ještě nikdy neviděla, že by se naprosto přestal ovládat.

Na okamžik se jí zrychlil tep. Prali se o ni! Bylo to jako za starých dnů, kdy elfové bojovali o přízeň své dámy. Ale to už je dávno. Dělo se to mnohem dříve, než elfové přišli na tento svět.

Bylo to velmi vzrušující. Prali se o ni! Neznala žádnou elfí dívku, o kterou se muži prali…

Když si všimla napáchaných škod (dvě zlomené židle, poničený stůl, téměř všechna výzdoba roztříštěná), rozzlobila se. Laras se vymknul tréninku a ničil její majetek. To nemůže tolerovat. Dokonce i kdyby za to mohla žárlivost na ni…

Vkročila do místnosti, síla jí sršela z konečků prstů.

„Larasi!“ vykřikla. Její hlas zřejmě narušil mlhu zuřivosti, která ho obklopovala. Otočil se. Když uviděl, že to je opravdu ona, začal se usmívat.

Nevšímala si jeho úsměvu. „Byl jsi velmi zlobivý chlapec, Larasi,“ řekla chladně. „Budu se muset ujistit, že to neuděláš znovu.“

Laras sebou cuknul. Jeho oči zběsile prohledávaly všechny kouty, jak hledal úkryt. Jenomže Triana už jednala. Než si to stačila rozmyslet, silným výbojem ho spálila na místě na popel.

Byla milosrdná. Ani neměl čas vykřiknout.

Nyní už přibíhali ostatní otroci. Příliš pozdě, aby stačili zabránit boji. Dorazili v okamžiku, kdy trestala Larase za přestupek. Většina ustoupila, když se na ně rozzlobeně podívala. Nikdo neudělal chybu a nesnažil se uniknout. To by se rovnalo přiznání viny. Vzhledem k Trianině momentální náladě by se to rovnalo sebevraždě.

„Kdo dovolil, aby se tohle stalo?“ zavrčela. Dobře věděla, že jí nikdo neodpoví. Přejela je očima. Stačilo jí, že viděla, jak blednou. Byly doby, kdy potrestala za přečin každého, tedy nejenom viníka. Byla v pokušení udělat to i teď a posílit tak jejich poslušnost.

Ale – byl tu další svědek. Neodvážila se poddat hněvu v Merově přítomnosti. Snažila se ho přece okouzlit svým půvabem a jemností.

„Dohlédněte na to, ať je místnost čistá, a doplňte nábytek," nařídila. Věděla, že se každý přetrhne, aby udělal právě tohle. „Zařiďte, ať se o tom všichni v sídle doslechnou. Nepřeji si, aby se to ještě někdy opakovalo."

Vybrala z kraje jednoho sluhu a nařídila mu, aby se podíval na Mera. Pelášil k němu a pomohl mu posadit se. Triana stála vedle s výrazem účasti, když otrok kontroloval Merovy rány.

Naštěstí pro míšence se Laran sotva stačil dostat do ráže. Mero utržil jenom povrchová zranění. Otrok mu pomohl vstát. Trianu uspokojilo, že je v šoku a je mu nevolno. Dávalo jí to pocit moci, ale nechtěla, aby trval dlouho. Vzala ho za ruku, jakmile ho otrok pustil. Znovu začala snovat svoje kouzlo, aby ho co nejdřív dostala do předchozího stavu okouzlené spokojenosti. Musí vidět, že ho ochraňuje před pobláznělým otrokem, vyšinutým mužem, kterému nešlo domluvit.

Ani nic nemusela říkat. Jenom kolem něj vrkala a rozplétala svá kouzla. Než ho poslala, aby si odpočinul, měl skleněné oči jako vždy.

Je více než očarován, pomyslela si spokojeně. Byl do ní téměř zamilovaný. Zdá se, že se všechno dobře daří. Stačí se zbavit Valyna a těch dvou. Pokud možno napořád. A brzy.

Keman pochodoval po dřevěné podlaze svého obrovského přepychově zařízeného pokoje a soptil. Čas od času vyhlédl z okna, ale obraz věčně osvětlené zahrady mu nepomáhal.

Nic se nedařilo. Shana trávila všechen čas v knihovně. Když vyšla ven, měl pocit, že před ním něco skrývá. Zdálo se, že Valyn ztratil veškeré nadšení ve věci lidí a míšenců. Choval se, jako by nevěděl, kam patří. A Mero – Mero se úplně změnil. Vůbec si Shany nevšímal. Necvičil se v kombinovaných kouzlech. Zajímala ho jenom jejich elfí část. Valyn se mu svěřil, že svému bratranci nedůvěřuje. Všechno měla na svědomí Triana…

Snaží se nás rozdělit, přemýšlel Keman zoufale. Odkopl z cesty stoličku potaženou sametem. Snaží se celou skupinku roztrhat. Pracuje na Merovi jako na nejslabším článku.

Keman se ho snažil probudit. Snažil se, aby Mero prokoukl, co je Triana zač. Ale on jenom krčil rameny. Dokonce se ani nehádal. Jednoduše ho ignoroval.

Nakonec se Keman rozhodl, že Trianu odláká sám. Myslel jsem si, že to bude snadné, vzpomínal kajícně. *Vždyť měla přece tolik mužů – měla přece chtít všechno, co dobře vypadalo, ne?* Myslel si, že když Mero uvidí, jak ho Triana opomíjí kvůli někomu jinému, pozná, co je elfí dívka zač. Nosil jí dárky, pokoušel se ji zatáhnout do rozhovoru, když byla viditelně na cestě za Merem. Snažil se ze všech sil, aby ji upoutal. Jenomže znal jenom dračí způsob namlouvání.

Zčervenal při pomyšlení, jak ji nemotorně sváděl. Postup, jaký považovali draci za jemný – několik dárků, které byly následovány v případě úspěchu přímou otázkou „Budeme se milovat na zemi nebo ve vzduchu?“ – byl podle elfích měřítek naprosto nejapný. *Triana se mi smála.* Znovu zčervenal, když si připomněl Trianinu reakci. Ani neřekla „ne“. Jen se mu smála.

Nemohla se smát tomu, jak vypadal. Měl podobu čistokrevného elfa. Upravil svůj vzhled podle několika elfů, které považoval za velmi pohledné. Musela se smát jeho způsobům.

Alespoň ji pobavil. Vzdychl. Nepodařilo se mu nic jiného, než ji pobavit. K Merovi jeho zpráva nedošla. Smál se spolu s ní.

Potom šel za Valynem. Věci to moc nepomohlo. Jenom se začal více obávat. Valyn byl bezmocný, pokud se jednalo o bratrance.

Shana se hněvala. Velmi se hněvala. Soudil tak podle toho, jak se vyhýbala všemu a každému a zamykala se v knihovně. Tušil, že jí Stín udělal nebo řekl něco, co ji rozzlobilo. Ale neuměl si představit, co by to mohlo být.

Když se jí ptal, co se děje, chovala se, jako by ji to nezajímalo. Proto nebyl schopen přijít na řešení toho, co byl jasný – alespoň jemu se zdálo – problém.

Vylekaně vzhlédl od svého pochodování, když někdo vešel do místnosti, aniž by zaklepal třeba i jen na rám dveří. Zavřel za sebou

dveře a zůstal stát ve stínu, kam nedosáhlo jediné Kemanovo světlo. Přesto nebylo pochyb, o koho se jedná. Keman byl překvapený, že tím návštěvníkem je Mero.

„Kemane – měl bys chvíli čas?“ zeptal se váhavě míšenec. Nejistě přešlapoval z nohy na nohu, jako by si nebyl jistý, jak bude přivítán. Nesměle se na draka usmál. „Myslím, že jsem se dostal do průšvihu.“

Keman obrátil pohled ke dveřím. Mero kývnul a otočil se, aby zamknul. „Tak by nás neměl nikdo rušit,“ řekl mu Mero. Když se otočil zpátky Keman si teprve všiml modřin na jeho obličeji. Podle způsobu chůze se dohadoval, že má další schované pod oděvem.

Co – u všech bouří! Někdo ho zbil! „Co se ti stalo?“ vyhrkl šokovaný drak. Mero se k němu přikulhal a rozhlížel se, kam by se mohl posadit.

„Jeden chlapík z Trianina harému se rozhodl, že nechce být opomíjen,“ řekl mladík nedbale. S ulehčením dosedl do jednoho z Kemanových křesel. „Myslel si, že když tu nebudu, tak se Triana vrátí ke starým zvykům. Lady se jeho chování nelíbilo – takže ho teď metou do sáčku.“

Tvář a ruce mladého elfa zrazovaly tón jeho slov. Ruce se mu třásly, v obličeji byl bílý jako zeď, nutil se do úsměvu.

Pohlédl na Kemana, který se pomalu usazoval do protějšího křesla. Měl potemnělé oči plné něčeho, co Keman nemohl vyluštit. Bolest. A ještě něco. „Ještě nikdy jsem neviděl, že by elf opravdu někoho zabil“ řekl s beznadějí v hlase. „Viděl jsem, jak spoustě lidí ubližují, ale nikdy nikoho doopravdy nezabili. Chovala se tak, jako ty nebo já, když zašlapáváme brouka.“

Keman vůbec nevěděl, co na to říct, tak čekal, až bude Mero pokračovat. Nakonec se míšencova ramena uvolnila, vzdychl a opřel se do křesla.

„Elfí lordové – čistokrevní – jsou v tom směru opravdu legrační. Mohou tě přesvědčit, že něco cítí, když ani nic cítit nemohou. Ale nemohou tě přesvědčit, že něco cítí, když to doopravdy cítí.“

Keman se snažil vypátrat logiku Stínova prohlášení. „Tomu nerozumím,“ odpověděl. Zmateně vrtěl hlavou.

„Neumějí projevit svoje city. Úplně je to odnaučili," odpověděl Mero. Rukou si projížděl ve vlasech. „Měl jsem to vědět. Opravdu jsem měl vědět, že se Triana jenom chová, jako bych byl jediným mužem ve vesmíru. Všechno to hrála. Valyn je stejný. Strávil jsem s ním celý život, tak bych to měl vědět. Čím jsou elfovy city silnější, tím je navenek chladnější."

Náhle do sebe Kemanovi spousta věcí zapadla. „Shana je pravý opak – ale vychovali jsme ji my," podotkl.

Mero se usmál. „Neskrývá náhodou něco? Ne, Valyn se čím dál více podobá soše. To mi mělo něco napovědět. A mě to netrklo."

Keman neodpověděl, jenom se zatvářil pozorně.

„Pochybuji, že to tak myslel, ale ten mladík, co mě zbil do bezvědomí, mi docela pomohl. Porušil něco, o čem si myslím, že byla iluze nastražená na mě, Kemane. Mrzí mě, že jsem byl takový idiot ohledně Triany. Teď už vím, co jsi mi chtěl říct. Věříš, že jsem skoro přesvědčil sám sebe, že kdybych ze sebe udělal dobrou imitaci elfího lorda, že by mě chtěla?"

Keman naklonil hlavu na stranu. „Dohadoval jsem se, že se něco podobného děje. Ale já nejsem ten, komu by ses měl omluvit. Nazlobil jsi Shanu, ačkoli nevím proč. A Valyn také není šťastný."

Mero si konečky prstů promasíroval spánky. „Opravdu nevím, co má Shana za problém. Nejsem si jistý, jestli to má co do činění s Trianou. Nebo jestli je Triana jenom jednou z částí toho problému."

„Já jí také vždycky nerozumím," řekl Keman smutně, když se na něj Mero podíval.

Mero vzdychl. „Celou dobu jsem vás všechny přehlížel. Triana mě všude brala s sebou. Projeli jsme každou píď panství. Kouzlila kvůli mně. Postavila kvůli mně horu, na které jsme uspořádali piknik."

„Vzpomínám si. Potom prospala několik dní," řekl roztržitě Keman. „Nevěděl jsem, že elfové musí po kouzlení spát."

Mero nedával pozor. „Myslel jsem si, že mě miluje, takže jsem ji žádal, aby mě vzala, kam mohou jenom elfí lordové. Vzala mě na duel gladiátorů a na zasedání Rady. Opravdu jsem si myslel, že o mě stojí." Svěsil hlavu. „Měl jsem to vědět. Všechno byla lež. Je jako ženy v harému, které se snažily jedna druhou vystrčit z místa

favoritky. Každá z nich se stará jen o sebe. Zajímá ji jenom, co pro ni daná osoba může udělat.“

„Co chce?“ zeptal se logicky Keman. Mero polekaně vzhlédl.

„Já nevím,“ přiznal. „Byl jsem s ní takovou dobu a nevím to.“

„Musí to pro ni být důležité, když si dala takovou práci,“ podotkl Keman. „Použila kouzla, aby tě dostala…“

„To není nic neobvyklého.“ Odmítnul Kemanovu poznámku mávnutím ruky. „Valyn také použil kouzla, abych se zasnoubil se Shanou. Elfové dělají takové věci pořád.“

„O tom nevím,“ řekl neochotně Keman. „Neřekl bych to. Víš, mohla s tebou provést spoustu jiných věcí. Včetně toho, že tě mohla ignorovat. Kdyby tě chtěla ovládat, vyměnila by ti obojek, co máš na krku. Příliš mnoho úsilí a času strávila právě s tímhle jedním kouzlem. Zřejmě proto, že od tebe potřebuje něco důležitého, nemyslíš?“

„Tak proto na mě používala kouzla,“ zamyšleně reagoval Mero. Díval se přes Kemana do tmavnoucího okna. „Ale možná máš pravdu. Vím, že jsem se kvůli tomu se Shanou pohádal. Pořád mi opakovala, že se Triana snaží ode mne něco získat. Nevěřil jsem jí.“

„Budeš schopen teď, když už to víš, udržet čistou mysl?“ zeptal se Keman a děsil se odpovědi. „Jestli po tobě něco chce, tak to nevzdá.“

„Myslím, že to zvládnu,“ řekl Mero po krátkém přemýšlení. „Opravdu si to myslím. Když to zvládnu, zjistím, co chce.“

„Je to dobrý nápad?“ zeptal se pochybovačně Keman.

„Zdá se mi, že to budu muset zvládnout,“ zašklebil se Mero. Vstal. „Díky, Kemane. Díky, že jsi mi řekl, abych se zamyslel.“

„To je v pořádku,“ odpověděl drak. Překvapil ho pocit tepla, který v něm vzbudila Merova slova. „Myslím, že jsi potřeboval někoho, kdo by tě vyslechnul.“

„Na to jsi, Kemane, ta správná osoba,“ řekl Mero přes rameno, když mířil ke dveřím. „Máme mnoho společného. Díky.“

Odešel, než stačil Keman říct „Není zač“. Ale příjemný pocit, který vyvolalo těch několik slov, s drakem zůstal hodně dlouho.

22

„Zkus to ještě jednou,“ naléhala Triana. Mero se zamračil. Neplatilo to ale Trianě. Mračil se na vyhlazený říční křemen, který před ním ležel na hladké desce stolu.

Nic se nedělo. To byla ta potíž. Mero stále nemohl zvládnout vytváření iluzí.

Triana si připomněla, že nesmí vypadat znuděně. Soustředila se, aby udržela pozorný a dychtivý výraz. „Já…“ začala.

Mero ji přerušil. „Moment! Zdá se, že už je to tady…“

Oblázek začal vyzařovat jemné světle zlaté světlo, které se dalo jen stěží rozeznat od slunečních paprsků proudících do místnosti okny. Záře na okamžik zjasněla. Potom zmizela.

Ale oblázek zářil dál. Od třpytivého povrchu leštěného zlata se odráželo světlo. Obyčejný oblázek říčního křemene zdánlivě nahradil identický kousek pravého zlata.

„Výborně!“ zatleskala Triana. „To je přesně ono! Dokázal jsi to! Vytvořil jsi dokonalou iluzi!“ Stín se na ni podíval a celý zářil pýchou. Zanedlouho se vyrovnáš každému elfovi.“ V duchu se smála. Zcela se vzdal svých míšeneckých kouzel a soustřeďoval se jenom na nadání zděděné po elfím předkovi. Jeho pokusy, aby přesně napodobil elfy za mnoho nestály.

Je jako dozorci a jim podobní, pomyslela si spokojeně. Byli to blázni, kteří se všechen čas snažili stát někým, kým nebyli. Plýtvali námahou a snažili se přijít na „trik“, jenž by jim pomohl zesílit kouzla. Už je viděla používat snad všechny metody: od vegetariánských diet přes přísný celibát až po vyznávání starých lidských náboženství. Přitom mohli všechen proplýtvaný čas použít k tomu, aby zjistili, v čem jsou nejlepší a snažit se právě to posílit. Kdyby měl Mero vůbec nějaký rozum, byl by se snažil procvičovat kombinovaná kouzla a nesnažil by se popírat druhou část svého nadání.

Ale to nevadí. Důležité je, že její nadvláda nad ním ani v nejmenším neutrpěla. Po nehodě s Larasem se kouzlo neporušilo. Ba naopak bylo ještě silnější.

Vychvalovala jeho drobný úspěch. Koupal se v její přízni, rušil a znovu vytvářel iluzi. Možná se jí podaří upozornit seniory na ostatní tři společníky. Když bude šikovná, bude to vypadat, že je objevil někdo zvenku. Schová Mera a Cheynarovy muže nechá najít ostatní. Potom nezbyde Merovi nikdo kromě ní samotné.

Usmála se přes Merovo rameno na stromy za okny. To vůbec není špatný plán. Dalo by se lehce zařídit, aby se Cheynarovi muži dostali do sídla, až bude Mero venku na lovu nebo na projížďce.

Bude to muset provést, aby dostala Mera z dosahu Valyna a jeho přátel. Jestliže je odtud nedostane pryč, Mero s nimi nikdy nepřeruší kontakt. Cítila to v kostech.

Jakmile bude v izolaci – uvrhne ho do harému. Dostane se na přední místo, ale bude k tomu muset využít všech svých schopností. Zaměstná ho to natolik, že na své přátele ani nepomyslí.

Uvědomila si, že se na to moc těší. Pokývala hlavou. Z úst se jí řinula slova prázdné chvály.

Bude to nejzábavnější…

Shana uchopila za ruku Mera, který kolem ní procházel. Vtáhla ho do knihovny, než stačil něco namítnout nebo se vymanit. Rychle zavřela dveře, zamkla a přitiskla se k nim zády.

Stál, kam ho postavila. Na tváři se mu zračil výraz znuděné tolerance. „Dobře, Shano," řekl s unavenou trpělivostí. „Co je to za nesmysl? Co měla podle tebe udělat Triana tentokrát?"

„Zatím nic. Ale něco chystá," odpověděla rozzlobeně Shana. Odhrnula si vlasy z obličeje. „Stěhuje tě do tvých vlastních komnat, že ano? Těsně vedle svých pokojů?"

Stín nedbale pokrčil rameny. Nejraději by mu skočila po krku. Složil si ruce na hrudníku a teatrálně vzdychl, než jí odpověděl. „Předpokládám, že nemá smysl popírat, co už stejně víš. Takže co má být?"

Jeho znuděný výraz ji rozčiloval. Proto vyhrkla první věc, která jí přišla na jazyk. „Co má být? Odděluje tě od nás! Už tak tě sotva

zahlédneme! Chce tě od nás oddělit, aby s tebou mohla manipulovat! Proč jsi za poslední týdny promluvil s Valynem jen pár slov?“ Tohle přece nechtěla říct. Chtěla, aby to znělo rozumněji, ale už se nemohla zastavit.

Všimla si, že se trochu zastyděl, když se zmínila o Valynovi. Ale jinak to s ním nehnulo.

„Nechce, abys měl s námi cokoli společného, Mero,“ pokračovala. Snažila se, aby nějak zareagoval, aby narušila jeho netečnost. „Chystá se nás podvést. Vím to. Udá všechny kromě tebe a potom tě použije…“

Odměnou jí byl jenom zhnusený pohled. Přerušil Shanin vášnivý proslov. „Oceňuji, že se o mě zajímáš, ale nemyslím si, že jsem to právě já, kdo ti leží na srdci. Jednoduše žárlíš, Shano. Je hezká a dobře vychovaná. To ty nejsi. Jenom na ni žárlíš!“ Shaně poklesla čelist nad takovou urážkou a nespravedlností. Neúprosně pokračoval. „Je mi tě líto. Opravdu. Hrozně ráda by se s tebou spřátelila. Jenomže ty jsi skálopevně přesvědčená, že je něco v nepořádku jenom proto, že je tak hezká! Víš, že tě v mnoha směrech obdivuje. Je fascinována, jak jsi silná a samostatná. Mohla by ses stát její přítelkyní, kdyby ses nezajíkala závistí!“

Shana zaťala pěsti, až jí zbělely prsty. Cítila, jak jí uši červenají hanbou a zuřivostí. Styděla se, protože na Trianu žárlila. Jak by také ne? Triana měla znamenité způsoby. Když stála vedle ní, připadala si Shana jako jalovice se zablácenými kopyty a zacuchaným ocasem. Zuřila, protože elfí dívka tak dokonale ovládla Mera. Triana se s ní ani náhodou nechtěla spřátelit! Takzvané pokusy o navázání přátelství byly falešné jako skleněné rubíny. Každý z nich představoval jedovatý bonbon. Za jemnými slovíčky se skrýval výsměch. Ale nikdo – zvláště žádný muž – Shaně neuvěří. Neviděli dále než na povrch.

„Nedělám si starosti o tebe,“ odsekla mu zlostně. „Starosti si dělám o to, co provádíš ostatním! Předpokládali jsme, že najdeme způsob, jak pomoci lidem a míšencům. Ale od doby, co jsme sem dorazili, jsme ani nehnuli prstem! Protože trávíš všechen svůj čas s ní! Opomíjíš své čarodějné nadání, snažíš se před ní předvádět! Vím, že ses nenaučil kombinovat své síly. Nechal jsi je ležet ladem!

Nechal jsi ležet ladem všechno, co jsem se ti pokoušela ukázat! A já ti říkám znovu, že se nás chystá podvést. Všechny!“

Zkoumala jeho tvář, jestli nenajde známku toho, že ji vůbec slyšel. Byla v pokušení použít na něj duševní sílu. Kéž by ho mohla přinutit, aby jí věnoval pozornost… Kdyby odmítal, mohla by ho možná ovládnout…

„To je dětinské!“ řekl arogantně Mero. „Nehodlám už ani okamžik poslouchat tvá infantilní obvinění.“

Natáhl se a chytil ji za ruku, než se stačila odtáhnout. „A nezkoušej na mě použít čarodějnické triky…“ varoval ji. Stiskl ji pevněji a donutil ji odstoupit ode dveří. „Jsem na ně připravený. Nijak ti to nepomůže.“

Otočil klíčem v zámku a otevřel si. Třísknul dveřmi. Nechal ji o samotě kypět vztekem.

Chtěla kopat, křičet, běžet za ním a vtlouci mu do hlavy rozum. Nic z toho neudělala. Místo toho se přinutila zklidnit do stavu, kdy byla schopna přemýšlet. Zhluboka dýchala a násilím se snažila vyčistit mozek. Postupně se jí zahřívaly promrzlé ruce, uši a nos.

Musí uvažovat objektivně, došlo jí, když se dostatečně uklidnila. Přešla k oblíbenému křeslu a stočila se do něj.

Pozorovala, jak se venku zmítají vršky stromů pod náporem teplého větru. Takové povětří přináší bouři. Tedy dobře. Pokud dohlédne na Trianu, nemůže provést nic, čemu by Shana s Kemanem nemohli uniknout. Alespoň si myslím, že nemůže. Když ji budou sledovat oba, mohou včas zmizet. Pokud jí Valyn neuvěří, jeho chyba. Až je Triana všechny zradí, Shana ho dostane pryč. Teprve potom jí Valyn uvěří.

Ponořila se do snění, jak Vályna vyrve z rukou lorda Cheynara a unikne s ním pod pláštěm noci… jak jí potom projeví svou vděčnost…

Ale znovu se vetřela realita včetně toho, jak se k ní choval Stín. *Žárlím na Trianu. V tom má Stín pravdu.* Dělalo se jí špatně z toho, jak s ním manipuluje a využívá ho. Ovládá ho, aniž by o tom on sám věděl. Jinak by se už v kouzlení vyznal daleko lépe…

Náhle si něco uvědomila. Tváře jí zahořely studem. Vždyť sama ovládá ostatní naprosto stejným způsobem, i když ne v

takovém rozsahu. Krade jejich sílu po kouskách. Uvažovala, že použije duševních sil, aby zmanipulovala Stína. Chtěla ho ovládat stejně jako Triana, jenom s jiným cílem.

Ve skutečnosti během posledního roku využila své schopnosti na manipulování mnoha lidmi.

Roztřásla se, když si uvědomila, jak mnoho se podobala Trianě. V Citadele se od čarodějů mnohému naučila, ale žádný z nich nikdy nehovořil o etice. Čarodějové se podobali elfím rodičům v tom, že účel světil prostředky.

Tohle ji nenaučila ani Alara.

Není to správné, opakovala si prudce. *Já nevím, co je správné. Ale vím, co není.* Kouzelná síla se nemá používat na přátele, kteří ti důvěřují. Tím zrazuješ jejich důvěru.

Dlouze a přísně zvažovala, jak ji poslední rok změnil. Moc se jí to nelíbilo.

Už jsem zlá jako elfové. Horší, protože více znám.

Pozorovala zuřivé zmítání větví. Snažila se najít východisko ze zamotané situace, ve které se nachází. Stín neposlouchal její varování. Valyn ji nikdy moc neposlouchal. Keman je naprosto nevinný. Pokusila se varovat každého ze svých přátel a jenom Keman jí uvěřil. Takže co by mohla dělat, kdyby došlo k nejhoršímu?

Dívala se na knihu na podlaze. Byla poslední, kterou četla. Jak se na ni dívala, uvědomila si, že by přece jenom mohla něco udělat. Nebylo to právě etické, ale představovalo to elegantní řešení…

Mohla by od Triany a od ostatních nakrást tolik síly, aby byla schopna dopravit sebe a zbývající tři spiklence zpátky do Citadely. Šlo by to zařídit. Ale zvládla by přepravit jenom tolik lidí, kolik by zvládla shromáždit v jedné místnosti. To znamená, že by se měla raději začít cvičit na malých předmětech. Než bude moci ukrást dostatek síly…

Sevřela dlaň okolo téměř zapomenutého jantarového talismanu z pokladu. Byl to automatický reflex. Vyndala ho, zadívala se na něj a – dala se do smíchu.

Hloupost! Samozřejmě, že má dostatek síly! Může použít své kameny, aby ji zvětšila! Proč jí to nedošlo dříve? *Jednoduše proto, že ji příliš zaměstnávala žárlivost na Trianu!*

Je to naprosto elegantní řešení. Mohla by vysát sílu ze samotné Triany, aby je dopravila do Citadely. Lady bude příliš bezmocná, než aby je zadržela nebo pronásledovala.

Jestli hodlá tento trik někdy použít, měla by s cvičením začít ihned. Vzhlédla, když místnost náhle potemněla. Přivalily se bouřkové mraky, které cítila. Oblohu zalil modročerný inkoust.

Měla by být připravená, protože bouře není jediná událost, která se blíží.

„Opravdu, lorde Cheynare," řekla uhlazeně Triana obrazu na stěně. Ostatní umisťovali své teleze na desku stolu, ale ona ráda při mluvení chodila. „Viděla jsem známky toho, že čarodějové, které hledáte, jsou v mém panství. Mohl byste mi zopakovat, jaká je přesně odměna, kdybych je náhodou našla?" Zamávala na něj řasami. „Mrzí mě to, ale úplně se mi to vykouřilo z hlavy. Vědomí, že jsou čarodějové na svobodě, mě leká."

Cheynar netrpělivě vzdychl a znovu jí vysvětlil docela jednoduchý systém odměňování. Triana nevinně rozšířila zorničky a předstírala pozornost. „Nařídím svým honákům, aby po nich pilně pátrali, pane," řekla. „Opravdu si myslím, že Vám vyklouzli a dostali se na mé panství. Poslední dobou se vyskytlo mnoho podivných náhod, jako jsou ztráty dobytka a podobné věci. Dávají smysl, když předpokládáte, že se tu někdo schovává."

Než stačil Cheynar nabídnout, že se hledání zúčastní jeho muži, začala předstírat vyčerpání a přerušila komunikaci.

Tak to by bylo, pomyslela si a spokojeně se usmála. Bylo už zaseto a sklízet se může kdykoli.

A teď Mero…

Vstala a začala ho hledat v jeho nových prostorných pokojích sousedících s jejími. Když vešla, právě hrál s otrokem dámu. Rychle vstal. Potěšilo ji to. Otrok také vyskočil a zaujal místo u stolu připravený plnit rozkazy.

Dařilo se mu. „Nevěděla jsem, že hraješ dámu," řekla. Ladně proplula místností a usedla na stoličku, kterou pro ni předtím otrok tak spěšně uvolnil. „Byla jsem v ní dobrá. Mám ráda strategické hry. Ale nejlepší strategická hra se hraje s živými lidmi. Jako ta, kterou rozehrávají tvoji přátelé."

„Prosím?" řekl Mero a vystrašeně se zamračil, když se znovu usadil.

„Oni ti o tom neřekli?" začala nevinně. Zakryla si ústa štíhlou rukou, jako by něco nechtěně prozradila. „O, já to tak nemyslela. Asi to není nic důležitého."

„Asi ne," řekl Mero. Zvedl jednu ze svých figurek a opatrně jí pohyboval, jako by se soustředil jenom na hru. „Pořád si vymýšlejí nějaké nevydařené plány a potom je zavrhují."

Ale vždy tě do nich zasvětili, že ano, drahý? pomyslela si Triana se zadostiučiněním. *Nikdy tě nevynechali z válečného zasedání. Ale nyní to vypadá, že něco podnikají bez tebe. Možná, že i proti tobě.*

Zesílila působení kouzla. Přála si mít čarodějné schopnosti, aby mohla kontrolovat jeho myšlenky. Takto s ním mohla manipulovat jenom pomocí činů jiných osob.

Táhla svojí figurkou. Zkoumala tmavovlasou hlavu skloněnou naproti nad šachovnicí. Myslela si, že s nimi všemi docela dobře manipuluje. Zvláštní péče, zvláštní bydlení a časté dárky budily zdání, že ho separuje. Samozřejmě, že právě o to se snažila. Nepochybně to vzbudilo určitou závist a žárlivost. Podporovala ho v tom, aby o sobě přemýšlel jako o „lepším" než jsou ostatní. Mělo by se to odrazit v jejich vzájemných vztazích. Určitě to tak bylo. Věděla, že několikrát narazil na své přátele, kteří se o něčem živě bavili. Ale přerušili rozhovor, jakmile vstoupil, a převedli ho na neutrální téma.

Každému tvoru s trochou rozumu došlo, že právě on byl před několika okamžiky námětem hovoru. Byla to pravda, ale bavili se o něm v jiných souvislostech, než si myslel.

Co se týče Shany, pozornost, kterou mu věnovala, a konkubíny, jež mu každou noc posílala, byly pravděpodobně příčinou zlých

pohledů, které Shana vysílala k Merovi. Tenhle vztah umíral, pokud už dávno nebyl mrtvý.

Mero provedl svůj tah a posadil se zpátky na židli. Ještě pořád se mračí. Vybrala si další figurku, táhla a sebrala jednu z Merových figurek.

Naznačila mu, že existují plány, o kterých on neví. Nyní mu musí běhat mráz po zádech.

Znovu táhl a se spokojeným úsměvem jí sebral dámu. „Je mi líto, ale prohrála jste," řekl uhlazeně. „Jakou mi dáte zástavu?"

Opětovala jeho úsměv Právě tohle měla v plánu v okamžiku, kdy usedla k šachovnici. „Doufám, že tohle bude stačit," řekla mu, stáhla si prsten se zasazeným berylem a podala mu ho. „Vždyť je to jenom dáma. Jestliže toužíš po větších výhrách, musíš hrát jinou hru."

Vzal si prsten a políbil ruku, která mu jej podala. „Možná bych měl," odpověděl. Přestal se mračit. „A i kdybych prohrál, měl bych se považovat za vítěze, hmm?"

Jemně se rozesmála. „Věř mi, že se stáváš čím dál galantnějším! Netušila jsem, že umíš být takový!"

Na protest pustil její ruku. „Až dosud jsem neměl důvod být galantní, má paní," odpověděl, „ale buďte si jistá, že Váš prsten budu nosit ne na znamení vítězství, ale jako pozornost k Vám."

V to jsem doufala, hlupáčku, zaradovala se. Postupně si zkoušel prsten na každý prst. V berylu se skrývalo nejlepší Trianino kouzlo. Jakmile se jednou nasadí prsten, už neuvěří ani jedné zlé zprávě o Trianě. Až si ho vezme do postele, zůstane jí zcela oddán. Kdyby mu potom řekla, aby skočil z okna, udělal by to. *Tak si myslím, že v několika příštích hrách prohraji.*

„Hmm," zamumlal Mero, když zjistil, že mu prsten nesedí. „Budu ho muset zvětšit, aby mi padnul." Když se po něm chtěla natáhnout, máchnul rukou a schoval ho do kapsy tuniky. „Netrapte kvůli tomu svou hezkou hlavinku. Potom, co jste mě naučila, je tahle malá úprava pro mě hračkou. Postarám se o to později. Nebojte se, nikdy neopustí můj prst."

Znovu se usadila. Mero rozestavil figurky na další hru. *O to se nebojím,* drahoušku, pomyslela si. Musela sklopit oči k šachovnici,

aby mu neprozradily leskem její spokojenost. To byla poslední věc, které se bála.

Stín otevřel okno ve svém pokoji. Ujistil se, že v zahradě nikdo není. Rychle pomocí myšlenek zjistil, že ho nikdo nepozoruje.

Sklidil ze stolu. Opatrně narovnal pacičky, které přidržovaly beryl v prstenu. Dával si dobrý pozor, aby se ho nedotkl holou kůží. Když se kámen uvolnil, vzal ho Mero do kusu hedvábí, donesl ho k oknu a vší silou ho mrštil, jak nejdále mohl.

Drobný beryl mu rychle zmizel z dohledu. Hedvábí se sneslo k zemi. Spokojeně pokýval hlavou a vrátil se ke stolu.

Ze spony kabátu vyjmul jiný beryl náležité velikosti a tvaru. Umístil ho do prstenu. Pomocí kouzla prodloužil pacičky a bezpečně jimi obepnul kámen. Potom zahladil místo na sponě, odkud ho vyndal. Do změklého kovu vyryl reliéf listu. Ujistil se, že po zásahu nezanechal stopy.

Tak. Položil sponu vedle prstenu a kriticky oba předměty zkoumal očima. *To by mělo stačit.*

Několik posledních dnů ho mučilo. Zvláště ho bolelo, že musel říct Shaně tolik ošklivých věcí. Shana je hodné děvče a nezaslouží si to. Ale neměl na výběr, když chtěl přesvědčit Trianu, že její kouzlo stále působí.

Kouzlo se určitě porušilo, když se při souboji uhodil do hlavy. Nejdříve si všiml, že už mu nelichotila Trianina jemná přetvářka. Protivila se mu. Potom mu došlo, že poprvé po několika týdnech byl schopen myslet na sebe. Tehdy si uvědomil, že sem zavítali jenom jako do dočasného a přechodného úkrytu. Původně měli v plánu, že se vrátí do Shaniny Citadely, získají na svou stranu čaroděje a budou se snažit osvobodit otroky a čaroděje, kteří se ještě skrývají.

Nic z toho se nestalo. Místo toho upadl do zhýčkaného snění, jehož středem byla Triana. Ignoroval přátele, své plány a vše, co považoval za důležité. Shana mu připadala jako dětinský, arogantní a nadutý blázen. Nyní ji sice stále považoval za arogantní, ale pokud přišlo na Trianu, už si nemyslel, že je dětinská. Podezírala elfí dívku, ale měla k tomu všechny důvody.

Kemanovu názoru nepřikládal velkou váhu, ale když o tom mohl přemýšlet a pozorovat ji otevřenýma očima, rozzlobil se. Využívala ho! O Shaně mohl s čistým svědomím říct, že ho nikdy nevyužila. Triana si s ním hrála. Ještě neznal pravidla, ale byl si jist, že je součástí hry.

Rozhodl se proto, že přesně zjistí, co se děje. Nejjistější cesta k úspěchu znamenala, že jí musí přesvědčit, že ho k ní stále váže její kouzlo.

Aby toho dosáhl, nesměl změnit své chování k přátelům.

Bolelo to víc, než si byl ochoten připustit. Nejvíce ho zraňovalo, když musel Shanu urážet tváří v tvář.

Až dosud si neuvědomil, jak moc ji má rád. Když viděl, jak se celá prohýbá pod jeho urážkami, připadal si jako nejpodlejší člověk na světě.

Přesto se zdálo, že věci spějí k vyvrcholení. Došlo mu, kam Triana směřuje. Podruhé rozestavil figurky na dámu. Prohrála. Mero si byl jistý, že úmyslně. Provedl několik špatných tahů, které by jí mohly získat vítězství. Zcela je ignorovala. Předvedla své řasy a dolíčky v tváři a požádala ho, aby si určil odměnu. Řekl to, co předpokládala. Vždyť si ho už celé týdny držela od těla. Úmyslně ho žhavila a potom odmítala. Nyní už věděl proč. Omotávala kolem něj svá kouzla a fyzický kontakt je měl završit. Chtěla se ujistit, že se háček pevně zaseknul, než zatáhne za udici. „Chci tebe," řekl lstivě.

Culila se a chovala se stydlivě. Naléhal. Dlouho očekávaná schůzka se uskuteční po večeři v jeho komnatách.

Do té doby zbývaly ještě celé hodiny. Z toho, jak pospíchala do svých pokojů, nabyl dojmu, že má něco důležitého na práci.

Třeba se chystá někomu zavolat telezí, že má „divokou dívku", kterou každý hledá. Toužil zjistit, co chystá.

Výhodou toho, že byl sluha, byl naprostý nezájem o jeho osobu, pomyslel si kysele. Když tu byl minule, Valyn dostal podobné komnaty. Stín tam trávil většinu času, protože neměl zájem, aby někdo přišel na iluzi, pod kterou se skrýval. Stína začalo čekání nudit a protože ještě nikdy neviděl sídlo elfa, které by nebylo protkáno tajnými průchody, začal vyhledávat vchody.

Šlo to lehce. Jako obvykle ústily téměř do každé místnosti. Pokud jsou si tedy všechny komnaty pro hosty podobné… Prozkoumal krb. Našel stejné otáčivé knoflíky, které byly tenkrát ve Valynových komnatách. Postupně všemi otočil…

Vedle krbu se nehlučně odsunul kus zdi. Vklouznul dovnitř a zavřel za sebou.

Počkal, až si oči přivyknou šeru. Nebyla tu úplná tma. Po obou stranách chodby se nacházely škvíry, kterými dovnitř proudilo světlo. Ve vlhkém vzduchu byla cítit plíseň. Na podlaze ležela jako sněhová pokrývka vysoká vrstva prachu. Chodby se nepoužívaly často. Zajímalo by ho, jestli Triana vůbec ví, že existují. Potlačil kýchnutí a vydal se opatrně ke svému cíli. Snažil se, aby co nejméně narušil prachovou pokrývku. Před obličejem si držel kapesník, který mu sloužil jako filtr.

Triana nebyla typ, který chodil do pracovny pokaždé, když s někým potřebovala mluvit. Její teleze je určitě v jejím pokoji.

Bylo jedině dobře, že to neměl daleko. Ať byl sebeopatrnější, stále vířil prach. Vzduch ho byl plný a kapesník všechen nezachytil.

Tohle je jeho ložnice… jeho oblékárna… Trianina koupelna… Jakmile se dostal na Trianino území, zaslechl hlasy. Mluvila Triana a ještě někdo. Znělo to jako obyčejný rozhovor, ne jako když někdo druhému rozkazuje. Možná Triana mluvila s Valynem, ale o tom nebyl přesvědčený. Druhý hlas byl příliš hluboký.

Zrychlil postup. Za několik okamžiků už rozeznával jednotlivá slova. Okamžitě poznal Cheynarůvhlas. Věděl, že se jeho podezření potvrdilo. Triana opravdu měla telezi ve svém pokoji a opravdu udržovala spojení se seniory.

„… dost chození kolem horké kaše, lady," zavrčel Cheynar. Stín znovu bojoval s kýchnutím. Zůstal stát na místě. „Co kdybychom si promluvili přímo? Máte nějaké nové zprávy o uprchlících nebo ne?"

Stínovi ztuhla krev v žilách. Sotva se odvážil dýchat. Takže Triana řekla Cheynarovi, že jsou tady! Shana měla pravdu. Měla v úmyslu všechny je zradit.

„Nu," protahovala Triana, „někdo určitě žije v mých lesích. Pokud to nejsou vaši uprchlíci, potom to jsou určitě divocí lidé.

Přiznávám, že moji lidé na ně nestačí. Ocením, když mi pomůžete zbavit se jich.“

Stín se opatrně dotkl jejích myšlenek a poslouchal, co si myslí. *Dám dohromady výpravu, nechám je ztratit a narazit na Cheynarovy lidi. Asi bych měla raději Mera uspat a někde ho schovat, než odjedou. Pravděpodobně by je běžel zachránit. Nebo by udělal něco stejně heroického a hloupého. Ještě jsem ani nestačila rozumně využít jeho schopností.*

„To není problém,“ odpověděl Cheynar. „Mohu se k vám dostat do dvou dnů. Bude to stačit?“

„Naprosto,“ řekla mu spokojeně Triana. Přitom si myslela: *To je víc než dost času na to, abych vše připravila. Včetně tábořiště, které najdou Cheynarovi lidé, aby to vypadalo, že ti tři už žijí venku nějakou dobu. Jak se asi bude tvářit Dyran, až zjistí, že jeho syn je odpadlík?*

„Potom se tedy uvidíme za dva dny,“ řekl Cheynar.

„Určitě,“ odpověděla Triana.

Venku nad vrcholky stromů plul klidný měsíc. Uvnitř budovy, ve společných komnatách Kemana a Shany se o klidu zdaleka nedalo hovořit.

„Nejsem hloupá a nejsem přecitlivělá,“ řekla trpělivě Shana. Snažila se nevybuchnout, když viděla Valynův skepticismus. „Přísahám, že to neříkám proto, že na Trianu žárlím. Slyšel jsi Kemana! Slyšel jsi, co mu řekl Mero! Není ovlivněný a určitě nemá důvod, aby ho zastrašila Trianina hezká tvářička!

„Spíš bych řekl 'svůdný zevnějšek',“ vložil se bez úspěchu Keman.

Shana potlačila sten. Právě o téhle stránce by se raději nezmiňovala. Věděla, že by to mohlo svědčit v Trianin prospěch.

Valyn reagoval, jak se dalo očekávat. Nasadil nadřazený výraz, který nesnášela. Sladce pronesl: „Ale ty žárlíš, Shano. Nemůžeš za to. To je naprosto přirozená reakce. Vždyť jsi host v jejím domě a dostala ses tak do nepříjemného postavení. Cítíš potřebu soutěžit s ní, ale nemůžeš. Chápu to. Ale proto ještě není Triana zlá.“

Chtěla s ním zatřást a zakřičet na něj: *Nejsem zvíře, abych vyváděla jenom proto, že jsem na území jiné samice!* Ale ovládla se a zopakovala mu, co zřejmě přeslechl. „Keman není žena, Triana ho neovlivňuje a…“

Přerušil ji – podivný zvuk. Podívala se přes Valynovo rameno. Naprosto nečekaně se ve zdi objevil obrys dveří, které se otevřely. Zarazila se uprostřed věty, otevřela pusu a překvapeně zírala. Valyn se otočil přesně v okamžiku, kdy se v malých dvířkách objevil Stín. Oprašoval se a kašlal.

Nejdříve ji zajímalo, jak se tam dostal. Vzápětí se jí sevřel žaludek. *Cožpak měla každá místnost tajný vchod?* Pokud ano, už se nikdy v takové budově nebude cítit pohodlně.

Vždyť se tu může každou chvíli někdo nepozorovaně plížit a náhle se vyloupnout z prázdné zdi!

Valyn se vzpamatoval první. „Co jsi tam dělal?“ udiveně se dožadoval vysvětlení. „Proč jsi…“

„Musel jsem něco zjistit,“ přerušil ho Stín. „Poslouchejte. Opravdu mě to mrzí, ale máme problém. Byl jsem hlupák. Shana měla od začátku pravdu.“ Měl v tváři zachmuřený výraz, ale nikomu neuhýbal pohledem. „Triana o mě usilovala a já jsem jí s úsměvem a otevřenou náručí vletěl do pasti. Očarovala mě, aby získala vlastního ochočeného čaroděje. Má v úmyslu předhodit vás Cheynarovým lidem. Zaslechl jsem to dnes odpoledne, když používala telezi.“ Odmlčel se, aby popadl dech. Nepřítomně si mnul spánky, jako by ho bolela hlava. „Je mi to líto. Omlouvám se. Teď se odtud musíme dostat pryč. Máte nějaký nápad?“

„Moment. Když jsi to zaslechl už odpoledne, proč jsi čekal až do teď, než jsi nám to řekl?“ zeptal se Valyn, do očí a hlasu se mu vtírala výčitka.

„Nemohl jsem odejít,“ odpověděl nešťastně Stín. „Nechtěl jsem, aby věděla, že jsem ji zaslechl. Musel jsem se tvářit, že se nic nestalo. Nemyslel jsem si, že by nám několik hodin výrazně pomohlo.“

„Má pravdu,“ řekla Shana. Sama sebe tím překvapila. Všichni k ní obrátili oči. „Kdyby se rozběhl za někým z nás v době, kdy Triana

předpokládala, že Stín bude s ní, tušila by, že se něco stalo. Valyne, ty jsi byl na projížďce, já jsem seděla v knihovně a Keman.

„…vyzvídal mezi otroky," doplnil ji Keman. „Hledal jsem důkazy, které by Valyna přesvědčily že nejsi přehnaně přecitlivělá, Shano." Nesměle se usmál. „Našel jsem toho spoustu, ale vidím, že už to nebudeme potřebovat."

„Opravdu?" otočila se k Valynovi. „Kdyby nás hledal, tak by ho Triana postrádala a my bychom plýtvali časem, kdybychom se snažili najít jeden druhého. Zvedla obočí. Valyn rozvážně pokýval hlavou.

„To je přesně ono. Byl jsem hlupák. Tím jsem to neodčinil. Musíme se odtud ihned dostat, protože Triana brzy objeví, že jsem zmizel, a rozhodně ji to nepotěší."

Shana se rozhodla, že se ho nebude ptát, co provedl. Měla pocit, že z něho čiší pýcha a že pravděpodobně Trianě uchystal drobné překvapení, aby si zahojil pošramocené sebevědomí. Naneštěstí taková „překvapení" působila další potíže.

Měla by to vědět. Už několikrát byla v podobném pokušení.

„U všech předků!" zamumlal Valyn. „Kdybys nás varoval předem, Mero… jak se dostaneme…"

„Nic nepotřebujeme," přerušila ho Shana. Na tváři se jí zračil triumf. „Jenom zůstaňte tam, kde jste. Neléčila jsem si v knihovně rozmrzelost, jak jste si všichni mysleli. Ve skutečnosti jsem měla hodně práce…"

Rukou nahmatala jantar a pevně jej sevřela.

„Nikdo se nehýbejte…" varovala je.

Rychleji než dech uchopila sílu, kterou potřebovala od Triany. Surově ji z ní vyrvala…

Trojnásobně ji zvětšila pomocí jantaru, vložila ji do transportního zaklínadla…

Vyslovila místo určení.

„Citadela…"

Poslední, co viděla, bylo, jak Valyn udiveně otevřel ústa, když se místnost naplnila oslnivou září… Udělalo se jí špatně od žaludku…

Triana hladila perlově bílé hedvábné šaty. Obepínaly její poprsí a ploché bříško. Podívala se do zrcadla. Látka byla průsvitná do té míry, že více naznačovala než odkrývala. Mero měl u večeře její prsten. Dohlédla, aby jeho porce obsahovala afrodisiaka. Mero jí musí propadnout pod vlivem kouzla, jídla a šatů.

Zaťukala na jeho dveře. Potom, aniž by čekala na odpověď, vklouzla dovnitř. Zavřela dveře a otočila klíčem v zámku.

Nechtěla být dnes v noci nikým rušena. Všechno svědčilo o tom, že už má Mero nějaké zkušenosti. Těšila se, až ho na místě přezkouší.

Mero na ni nečekal ani v hale. Nepřekvapilo ji to. Samozřejmě, že je v ložnici. Vzhledem k jeho romantickému založení určitě ztlumil světla a provoněl vzduch. Usmála se. Domnívala se, že ucítila slabou vůni květin.

Ladně proplula k ložnici a pootevřela dveře…

„Stíne…“ zašeptala. Potom se zmateně zastavila.

Postel byla ustlaná, pokoj uklizený. Nikdo tu nebyl.

Co… Naprosto vyvedená z míry otevřela dveře dokořán a vešla do ložnice.

Nic.

Ani známka života.

Schovává se za dveřmi. Vyskočí na mě a…

Ale za dveřmi nebyl. Nebyl ve svém pokoji.

Pomalu se otočila. Nemohla uvěřit, že by si s ní někdo mohl domluvit schůzku a potom nepřijít. Jak se otáčela, zahlédla malý čtvereček papíru přišpendlený na polštář.

Natáhla se pro něj a otevřela ho.

Amatér, stálo tam napsáno úhledným písmem.

Nic víc.

Chvíli jí trvalo, než pochopila, co tím myslel. Ale v okamžiku, kdy jí došel význam toho slova, byla tak vylekaná, že v hlavě měla prázdno…

Tou dobou už bylo pozdě.

Jak tam stála znehybněná šokem, někdo natáhl „magickou“ ruku a vyrval z ní všechnu sílu. Škubnutí cítila nejen čarodějnými smysly, bylo i fyzické.

U všech předků!

Povolila jí kolena. Klopýtla a upadla na postel. Pokoušela se volat o pomoc, ale jenom lapala po dechu jako ryba na souši.

Jediný „zvuk“ v místnosti vydávalo kouzlo, které z ní vysávalo všechnu sílu. Prostor rozladěně řinčel jako hudba bláznivého minesengra.

Kdo… myslela si. Zoufale se snažila přimět své tělo k poslušnosti. *Jak…*

Ale nádherný výtvor, který jí tolik let sloužil, nereagoval. Nemohla hýbat nohama a jen stěží se jí podařilo pohnout rukama. Když se z ní vytrácely poslední zbytky síly a začala omdlévat, pokusila se dosáhnout na zvonek, aby zavolala sluhu.

Přestávala vidět, kolem hlavy se jí roztančily hvězdičky.

Cítila konec… téměř už to bylo…

Potom… *zvuk…* ohlušující… hukot laviny… úder blesku…

Transportní kouzlo?

To byla její poslední myšlenka, než se ponořila do tmy.

23

Strach…

Břicho se jí svíralo. Byla dezorientovaná, trpěla závratí. Padá někam?

Strach… hřmění…

Nekonečný řey nesoulad, ohlušující, obklopující…

…kde jsem…

Nic… ani tma ne, nic… všude…

Závrať… žaludek se zmítá… hrom ji ohlušuje…

Zpanikařila. Nemohla si vzpomenout kam… co…

…a dapadla s žuchnutím přímo na trávník v Citadele. Ostatní viditelně nebyli při přistávání šťastnější. Když se jí přestala motat hlava, rozhlédla se a viděla své společníky rozházené kolem sebe v různých stupních dezorientace.

Odkašlala si. Tam, kde se černala budova Citadely proti stěnám jeskyně, se ozýval křik. Překvapení, rozruch, zmatek. Celá Citadela byla na nohou.

„Já… netvrdila jsem, že je to tiché kouzlo," řekla slabě. Z budovy vybíhali lidé.

Valyn měl tolik duchaplnosti, že zrušil iluzi, díky které Stín vypadal jako elf. Stihl také vytvořit iluzi, aby on sám vypadal jako míšenec. Viděla, jak se jejich tváře ve stejný okamžik zamlžily a přeformovaly. Pochybovala, že by si někdo ve všeobecném zmatku, které způsobilo transportní kouzlo, všiml jemné hudby doprovázející Valynovo kouzlo.

Momentálně nechtěla ani slyšet, že by měla znovu kouzlit. *Není divu, že tohle kouzlo staří čarodějové používali velmi zřídka.* Věděla, že bude těžší než jeho jednodušší verze, kterou spolu s ostatními používala na kradení zásob od lordů. Ale takový rachot neočekávala.

Zed se k nim dostal první, běžel, jako by mu hořelo za patami. Když viděl, kdo se to povaluje na trávníku, zpomalil. Zastavil se

vedle Shany. Ve tváři měl vepsánu podivnou směsici překvapení, pochopení a ironické radosti.

„No, Shano," řekl a přitom se díval z ní na Valyna a zpět, „musím uznat, že se umíš objevit opravdu efektně."

Jedinkrát, když si myslím, že dělám něco opravdu správného, zvrhne se to a je to úplně špatně.

Shana položila hlavu do dlaní. Keman si sedl k ní na postel a poplácal ji po ramneou.

Nemohla uvěřit tomu, co provedla. Jednoduše tomu nemohla uvěřit. Způsobila obrovský hluk a porušila staletí skrývání během jednoho odpoledne. Jak se jí to jenom povedlo?

„Hej," řekl Zed. Vzhlédla. Podal jí šálek horkého čaje. „Podívej, mohlo to být horší," pokračoval a přidřepl na paty vedle ní. „Nevědělas, že se transportní kouzlo dá stopovat. Tak co? Nemohla jsi to vědět. Vsadil bych se, že byla jenom otázka času, kdy se lordové dozvědí, kde Citadela je."

„Ale tajemství jsem porušila já," řekla zničeně. „Nebyla to náhoda nebo osud, byla jsem to já. Udělala jsem takovou hloupost!"

„Ano?" Zed vůbec nevypadal ustaraně. „V Citadele bylo mnoho čarodějů, kteří se chtěli s elfy utkat tváří v tvář. Nyní už nemají na výběr. Musíme bojovat nebo nás vyhladí."

„Jestli mě má tohle ukonejšit, tak to ses spletl," řekla mu kysele.

Zašklebil se. „Víš, že zdaleka nejsme bezmocní. Každý, kdo se bojí, si může sbalit věci a odejít do divočiny nebo do pouště." Chvíli se odmlčel a potom dodal: „Nechtějí ti to říct, ale já ti to přesto řeknu. Elfové vědí jenom přibližně, kde jsme. Neznají přesnou polohu Citadely! Tak jsme získali taktickou převahu, pokud se sem vydají, aby nás našli."

„Ale to jsem nechtěla," protestovala nešťastně. „Nechtěla jsem někoho k něčemu nutit." Kradmo se dívala na Stína a Valyna, kteří seděli na jediné židli a na truhle. „Jenom jsem se chtěla dostat se svými přáteli do bezpečí."

Zed pokrčil rameny. „Tak to se ti nepodařilo. Na rozdíl od ostatních si myslím, že jsme připraveni se s elfy utkat. Tedy v případě, že se neutkáme se všemi najednou.“

Při této poznámce Stín vstal. „Sledoval jsem díky rozkošné Trianě Radu,“ řekl, „pro případ, že by nám čarodějové sami neposkytli informace. Jsou nejednotní. Vlastně je to jako všechno ostatní. Někteří si myslí, že je to trik někoho jiného. Jiní si jsou jistí, že to není nic vážného. Poslední skupina situace využívá pro své politické záměry. Navíc si většina těch, co nás chtějí vyhladit, myslí, že nás není víc jak tucet. Celá skupina se hádá, kdo má velet a kdo má komu podávat hlášení, odkud mají zaútočit a kdo má poskytnout zásoby. Je to opravdu legrační. Zatímco se dohadují, Dyran, Cheynar a ještě několik ostatních je předběhli a vydali se za námi.“

Shana byla překvapená. Zaprvé ji udivilo, že Stín dosáhl tak daleko, zadruhé ji překvapilo, jak se chovali elfové. Přišlo jí to směšné…

Ale Zed pokýval hlavou. „Myslel jsem si, že se to stane. Během Války Čarodějů byli jednotní, ale dnes jsou natolik zvyklí, že jeden druhého podvádí, že jim to připadá naprosto přirozené. Tahle zbraň nám vyhraje současnou válku.“

„Vyhraje?“ vyjekla Shana. „Budu šťastná, když se mi podaří přežít! Neviděl jsi, co dokážou…“

Valyn se konečně zapojil do rozhovoru.

Choval se tak – pokořeně. Jako by se zhatily všechny jeho plány a ona převzala velení. Zdálo se, že z něj vyprchala ctižádost a energie.

„Shano, neodepisuj nás, dokud jsme nic nezkusili!“ Otočil se k Zedovi. „Můžete se pokusit rozdělit i spojence,“ řekl pomalu. „Přinejmenším s Dyranovými spojenci se vám to může podařit. Nikdo nikomu nevěří. Jestliže se nám podaří rychle je porazit, vystrašíme ostatní. Myslím si, že v téhle chvíli je v Radě tolik elfů, kteří se zajímají jen o svou kůži a své blaho, že by mohli žádat mír dříve, než zjistí, jak je nás málo.“

„Právě tohle jsem chtěl slyšet,“ ozval se hlas ode dveří. Vzápětí vešel Shanin starý učitel Denelor. „Víte, studoval jsem dějepis,“ řekl a mnul si unavené oči. „Všiml jsem si jedné věci, která se týká elfů.

Od Války Čarodějů se veškeré opravdové fyzické souboje uskutečňují prostřednictvím lidí. Neradi riskujete vlastní život, že, mladíku?“

Když mluvil, díval se přímo na Valyna. Shaně chvíli trvalo, než si uvědomila, jak byla poslední otázka důležitá.

Valyn zbledl, zaťal pěsti a rozhlížel se, jako by hledal, jak uniknout.

„Jen klid, nikdo ti neublíží,“ řekl unaveně Denelor. „Nemám v úmyslu s tebou dělat nic jiného, než získat od tebe nějaké informace. Ty tam, mladíku, mohl bys mi podat židli? Jsem příliš tlustý, než abych mohl dlouho stát. Který ty jsi, Mero nebo Keman?“

„Mero,“ řekl Stín. Podal mu židli a sedl si na zem. Uklidnil ho Denelorův věcný přístup. „Keman sedí na posteli. Jak jste se dozvěděl, že je Valyn elf?“

Denelor se unaveně usmál. „Podle dvou věcí. Podle jména, protože leccos vím o hlavních elfech a jejich dědicích. 'Valyn' totiž vůbec není lidské jméno. Potom mě upozornil zmatek, který nastal přibližně ve stejné době, když zmizel Dyranův dědic s osobním strážcem. Také bylo pozoruhodné, jak rychle se věc ututlala. To znamená, že mladík je buď odpadlík, nebo ho unesli. Pravděpodobnější je první možnost. Všichni čarodějové se nezahrabávají v jeskyni a neopomíjejí vnější svět, Shano.“ Pravděpodobně se tvářila opravdu překvapeně.

Denelor se se vzdechem usadil na židli. „V každém případě tiše pozoruji dění v našem okolí. Dal jsem si všechny události dohromady a přidal jsem k tomu slabou záři, kterou vyzařuje tvoje iluze – a došel jsem k závěru, že V'kass el–lord Valyn a Valyn, který se tu objevil spolu s naší Shanou, je jedna a táž osoba.“ Přátelsky se na Valyna usmál. „Chlapče, až budeš mít někdy chuť popovídat si, musíš mi vyprávět, co tě vedlo k tomu, že jsi utekl.“

„Ví o něm ještě někdo?“ zeptala se ustaraně Shana.

„Ne,“ odpověděl Denelor a složil si ruce na břiše. „Nehodlám jim to říct. Chlapec, který chránil svého míšeneckého přítele po celé roky a potom s ním utekl, nás určitě nezradí. Nyní je důležité, co nám můžeš říct o našich protivnících.“

„Máte pravdu, že nechtějí riskovat vlastní životy," řekl Valyn. Zvolna se uklidňoval. „To je naprostá pravda. Proto se sváry nikdy nezmění v zabíjení. Když máte tak dlouhý a pohodlný život jako my, nechcete si ho zbytečně zkrátit. Pokud by se nám podařilo porazit Dyranovy spojence, lehce bychom porazili cokoli, co by na nás vymysleli. Rada bude pravděpodobně vyjednávat o míru. Zvláště pokud…"

Zarazil se. Výraz jeho tváře napovídal, že se zmítá mezi tím, že by chtěl pokračovat, a mezi touhou, aby jeho myšlenka zůstala nevyslovena.

„Zvláště pokud se nám podaří zabít jednoho nebo raději několik vůdců elfů, a tak připomenout ostatním, že i nesmrtelní mohou být zavražděni. To jsi chtěl říct, chlapče?" zeptal se jemně Denelor.

Valyn neochotně kývnul.

„To se snadno řekne, ale hůř udělá, mistře," řekl vážně Zed. „Není mnoho věcí, které by zabily elfa: Kouzla, pokud se dostanete přes ochranný štít. Meč, nůž, jed, pokud se dostanete tak blízko, aby se daly použít. Nábojů se zbaví už na dálku, takže střelné zbraně jsou vyloučeny. Až na elfí střelu – a stejně žádnou nemáme k dispozici…

„Máme něco podobného," přerušila ho Shana. *Kemane, řekneme jim, kdo jsi?*

Keman lehce pokrčil rameny. *Nevidím důvod, proč ne.*

Co se týká mě i Alary, už jsme naše tajemství stejné ohrozili.

Tak do toho. Jenom, prosím tě, nezaplň celou místnost.

„Prosím?" obrátil se Denelor k Shaně. „A co to má být…"

Keman se proměnil do své pravé podoby (ale v měřítku 1:4) a zazubil se. Shanina postel zavrzala a hrozila, že se propadne.

Rychle sklouzl na podlahu. Zed a Mero mu chvatně ustoupili z cesty. Zedovy oči byly kulaté a velké jako vinný pohár. Shana si nemohla pomoci. Potutelně se smála, když viděla Zeda, s kterým hned tak něco nehnulo, dokonale zmateného.

„Dračí drápy mistře," řekl Keman trochu syčivě. „Můžete se zeptat Valyna, jestli fungují. Proniknou ochrannými štíty a pro elfy jsou jedovaté."

Proměnil se zpátky. Zed se opatrně posunul na své původní místo. Pečlivě draka pozoroval.

„Přísahám," řekl Denelor, „že je to ohromující. Ale vůbec jsem si nevšiml průvodních znaků tvého kouzla… jak…"

„To není iluze, mistře," řekla mu Shana. „On opravdu měnil podobu. Když na něj použijete kouzlo, které ruší iluze, uvidíte to samé. Používá dračí kouzla. Umí měnit podobu předmětů, včetně sama sebe."

Denelor si rukávem otřel obličej. „No," řekl po dlouhé odmlce. „Myslel jsem, že se s vámi přijdu poradit a výsledky předložím starším jako danou věc – ale odnesu si více, než s čím jsem počítal. Dobře." Ještě chvíli seděl a díval se z jednoho na druhého. Potom hlasitě vzdychl. „Tak se do toho dáme, ne? Nemá smysl ztrácet čas."

Valyn sklouzl ze stromu. V týlu nepřítele si přebarvil oblečení, aby splývalo s kůrou stromů.

Díky tomu měl konečně něco na práci. Konečně něco mohl dělat. Cítil se tak – neužitečně. Dříve si dokázal vymyslet nějakou zábavu, ale teď nebyl schopen myslet. Pokaždé, když Shana přišla s dalším výborným nápadem, cítil se zbytečnější. Předpokládal, že právě on bude středem celého povstání…

Ve skutečnosti nebyl středem a nebyl ani nijak zvlášť užitečný.

Není to dobrý pocit. Celý život považoval ženy za zbytečná stvoření. Nebyl to samozřejmě vědomý postoj, ale jaksi patřil k odposlouchaným „faktům". Občas téměř čekal, že slunce přestane zapadat.

Ve srovnání s tímto pocitem už mu nepřipadalo nijak zvláštní, že pracoval proti Dyranovi.

Přesto bylo neobvyklé přemýšlet o otci jako o nepříteli. Vlastně to nebylo vůbec neobvyklé. Vždy spolu soupeřili, už od začátku, ale až nyní se jejich nepřátelství ukázalo otevřeně. Nikdy pořádně otce neznal, uvažoval, zatímco znehybněl za kmenem stromu. Bylo to divné, ale cítil větší pouto ke starému Denelorovi než předtím k otci.

Ve skutečnosti neměl k nikomu takový vztah, jaký lidé a míšenci pokládali za samozřejmý. Dokonce i Mero byl vždy – jenom rozšířením Valynovy osobnosti. Jenom stín, podle kterého mu dali

přezdívku. Nikdy se nezdálo, že by měl Mero vlastní rozum nebo život. Nikdy, až na zasnoubení se Shanou, Valyn neváhal použít kouzla a změnit Merův názor.

Vlastně jenom jednou udělal Mero něco proti Valynově vůli, když na něj elf nepoužil kouzlo. Tím případem byla záležitost s Trianou.

Stalo se to, protože si nemyslel, že by měl zasahovat. Nebo proto, že se nechtěl střetnout s Trianou přímo. Nebo jak to vlastně bylo, přemýšlel kysele.

Uvědomil si, že se cítí izolovaný a osamocený, když pozoroval vztah mezi Shanou a Kemanem a vztah mezi čaroději a dětmi, které adoptovali. V jejich vzájemných vztazích byl prostor i na hádky a nesouhlas, protože každá strana měla svou vlastní cestu. Takovou svobodu Valyn a Stín neznali. Nepochybně by bylo pro oba lepší, kdyby mezi nimi taková svoboda byla.

Nepříjemné myšlenky. Rád by se jich zbavil, než se přiblíží k tábořišti nepřítele.

Nebylo těžké tábořiště najít. Lidé hlučeli, protože se v lese báli. Skrývali strach za stále větším hlukem. Většina z nich v životě nebyla v divočině, ale slýchávali hrůzné historky o zvířatech a příšerách, které je prý obývají. Netušili, že se brzo budou mít čeho bát.

Valyn vyhledal zvláštní prázdné místo, které označovalo zvíře, jemuž dal přezdívku „chytač“. V lesích jich bylo několik, ale právě tento měl náhodou noru blízko pochodové linie armády. Shodou okolností to byl stejný tvor, který jim první noci sebral koně. Nebyl tak nebezpečný, jak si Valyn myslel. Jenom zřídka se vrhal na dvounohé cíle a nikdy nezabíjel více, než mohl sníst. Ale oni nic z toho neznají.

Připlížil se co nejblíž k doupěti a ztuhl na místě, kde byl ještě v bezpečí, protože chytač reagoval na pohyb. Valyn vyslal tenký pramének kouzla. Vytvořil iluzi tučného poníka, který stál ve změti padlých stromů a křoví. Iluze byla dokonalá. Bylo slyšet šustění přežvykovaných listů a vytrhávané trávy.

Chytač vyrazil rychlostí blesku. „Poník“ uskočil. Chytač se otočil a vyjeveně na něj zíral. Bylo velmi těžké chytače rozeznat od

okolí, když se přestal pohybovat. Uměl měnit barvu kůže, aby dokonale splynul s okolím.

Chytač znovu vyrazil. Poníkovi se opět podařilo uniknout. Chytač přestal být opatrný.

Následovaly tři podobné výpady a úniky a chytač se dostal na dohled od tábořiště armády. Koně ucítili nebezpečí. Začali ržát a nervózně podupávat. Valyn zrušil iluzi. Hladový chytač, rozmrzelý nenadálým zmizením své oběti, se ocitl dál od doupěte, než mu bylo milé. Náhle zavětřil koně a neváhal dát průchod pudům.

Tentokrát mu oběť neunikla. Ubohé nešťastné zvíře uvázlo v jeho čelistech. Tlapou přerval provaz, který koně poutal k ostatním a rychle se vrátil do doupěte. Jakmile provaz povolil, koně se rozletěli na všechny strany. Někteří se přehnali přes tábořiště a v panice rozhazovali tábornické potřeby. Nerozlišovali, jestli dupou po věcech nebo po lidech. Druhá skupinka vyrazila do lesů a ostatní honáci se je snažili přivolat zpátky.

Valyn se nenápadně odplížil, než elfové začali pátrat po stopách kouzla. Usmíval se pro sebe.

Mero trpělivě čekal. Ležel na větvi stromu od doby kdy zjistil, kde zamýšlejí tábořit. Když věděl, jaké má složení současná hierarchie a jaká místa si vybrali, nečinilo mu potíže dostat se do blízkého okolí místa, kde budou pravděpodobně vztyčeny stany vůdců.

Měl nádherný rozhled po celém táboře. Lord Cheynar rázoval před svým stanem, který stál pod nedalekým stromem. Potom se konečně objevila osoba, na kterou čekal. I na elfí způsoby jí to trvalo dlouho.

Cheynar si oddychl. V tu chvíli Mero trochu strčil do jeho mysli. Raději použil menší množství kouzelné síly, protože na větší kouzla lordi líčili pasti.

Hloupá holka… tráví všechen čas před zrcadlem… myslí, že je všechno jenom hra… nikdy nedůvěřovat mocným ženám… nikdy nedovolit, aby žena velela klanu.

„Dala jste si na čas, Triano," zabručel. „Nemohla jste se rozhodnout, jaké si máte obléci šaty?"

Triana se zamračila. Měla na sobě zcela praktické kožené brnění podobné tomu, které měl Cheynar. Její zpoždění měl na svědomí další z Valynových triků. Celé tábořiště se změnilo na jatka a koně se rozprchli. Koně měl mít přece na starosti Cheynar. Mero se opatrně dotkl jejích myšlenek.

Co si to dovoluje! Odporný chlap… nedůvěřuji mu… neustále hledá způsob, jak mě připravit o moc a o klan… snaží se mě pomluvit, abych vypadala jako blázen…

„To se stává, pane," řekla ostře. „Dohlížela jsem na to, aby se obnovilo stádo koní, které jste ztratil díky své neschopnosti. Nenechávám důležité záležitosti na podřízených!"

Mero se znovu dotkl jeho mysli. *Arogantní děvka! Měla by být v budoáru, kam patří! Měla by si vybírat mezi otroky, kterého vezme do postele!*

„Opravdu? Zajímali vás koně nebo koňáci?" Cheynar se protivně rozchechtal. „Nemohli to být koně – nemáme tu totiž hřebce…"

Všechny hlavy se otočily, když se nad táborem rozlehl úder dlaně o tvář. Merovi to znělo jako rajská hudba.

Shana ležela ve své posteli v Citadele. Byla sama, oči měla zavřené a každému případnému pozorovateli by se mohlo zdát, že tvrdě spí.

Ve skutečnosti měla práci.

Díky přirozenému nadání a pilnému cvičení s kameny a krystaly, které násobily sílu, neměla ani mezi staršími čaroději konkurenci v kouzlech, která pohybovala předměty. Přidejte k tomu ještě to, že mohla s předměty pohybovat i ve vzduchu, a dostanete obrázek neviditelného a nepředvídatelného sabotéra. Shana si vzala na starost, aby její schopnosti trochu znepříjemnily život elfům, kteří se snažili vystopovat je.

Dříve se omezovala na menší sabotáže. Nyní začínala velká hra.

Podle Merových myšlenek našla Dyranův stan. Když měla ověřené jeho umístění, mohla se „podívat" dovnitř. Dokonce mohla

nakouknout do košů, „číst“ neotevřené zásilky a prohrabávat stohy papírů, aniž by s nimi pohnula.

Tak se ztratily dokumenty ze zamčené skříňky v Dyranově stanu a objevily se pod spoustou depeší na Trianině přenosném stole. Cheynarovy tajné depeše určené Radě se objevily v Dyranově korespondenci. Celá řada drobných cenností, které patřily podřízeným, skončila mezi osobním majetkem lorda Berenela.

Velký vak plný zlata se přesunul ze sklepení pod sněmovnou Rady a objevil se v Berenelových zavazadlech.

Shanu tyto triky vyčerpávaly, takže svoje dílo zakončila tím, že rozházela papíry ve všech stanech, které patřily lordům. Vypadalo to, jako by se někdo prohrabával jejich věcmi.

Potom se opovážila dotknout se Cheynarovy mysli. *Něco je v nepořádku,* zašeptala mu do myšlenek. *Nikomu nemůžeš důvěřovat. Dyran je mocný a i Triana může něco skrývat kromě toho, koho chce do postele. Možná bys měl raději překontrolovat stan…*

Shaniným očím jenom pomohlo, že aula v Citadele byla chabě osvětlená. Její čtyři společníci vypadali unaveně jako ona. Dokonce i Keman tvrdě pracoval. Hlídal myšlenky lordů, seč mu síly stačily.

Válečné rady čarodějů se poprvé na Denelorovo naléhání účastnili čtyři zástupci mládeže. Až dosud jejich pokusy odmítali. Ale úspěch, jakého dosáhli při zpomalování postupu elfů, nakonec přesvědčil starší čaroděje o tom, že všichni čtyři vědí, co dělají.

„…a myslím si, že to funguje,“ unaveně uzavřela Shana. „Myslím si, že bychom se jich mohli zbavit, aniž bychom se s nimi přímo střetli. Za poslední dva dny nepostoupili ani o píď. Včera se Cheynar málem pustil do Dyrana.“

Denelor si narovnal tuniku a pokýval. „Nepochybuji, že je opravdu rozptylujete. Dokonce děláte ještě víc. Zasetá nedůvěra roste a vzkvétá. Už si sami nacházejí důvody pro své hádky. Jenom nemohu pochopit, proč už se dávno nerozpadli.“

Konečně promluvil Valyn, který až do této chvíle mlčel. „Za to může Dyran,“ řekl tiše.

Všechny hlavy se k němu otočily.

„Mohl bys to vysvětlit, chlapče?“ řekl Denelor.

„Může za to Dyran," opakoval Valyn. „Cožpak jste si nevšimli, že zatímco si ostatní jdou po krku, on se nikdy nerozčílí a nikdy nikoho neobviňuje? Tím je známý celý svůj život. Možná, že by zradil své spojence, ale nikdy by kvůli nim neztratil rozvahu. Rozčilování si schovává pro otroky a – pro míšence."

Denelor zamyšleně pokýval hlavou, jako by hoch potvrdil jeho vlastní domněnku. „Pokračuj, chlapče. Zřejmě víš něco, co my nevíme."

Valyn se zamračil. „Vždy si drží lidi pod kontrolou. Je v tom mistr. Hrozí, uplácí, přesvědčuje, používá kouzla. Prostředky nejsou důležité, pokud manipuluje s ostatními. Je to on, kdo zabraňuje hádkám, kdo najde důstojné vysvětlení nevysvětlitelného. Netuším, proč nás s takovou zatvrzelostí chce najít. Ale je to skutečnost. Určitě nenechá nic a nikoho, aby mu v tom zabránil."

„Skutečný nepřítel je tedy Dyran?" zeptal se Garen Harselm. Z jeho zelených očí čišel chlad a vypočítavost.

„To by dávalo smysl," řekl zamyšleně Lukas Madden a hladil si bradu. „Dokonale to do sebe zapadá. Ale čeho tím chce Dyran dosáhnout?"

Valyn pokrčil rameny. „Vím toho o Dyranovi hodně, ale opravdu ho neznám," řekl a přímo se na něj podíval. Shana zatajila dech. protože se bála, že se prozradí. Jenom Denelor věděl, co a kdo je Valyn zač. Bála se následků, kdyby se někdo z ostatních čarodějů dozvěděl, že mají ve svém středu Dyranova dědice. Lidské děti, které spolu se Zedem zachránila, už tak nadělaly velké pozdvižení. A byly to jenom děti, příliš malé na to, aby byli zrádci nebo vyzvědači. Naštěstí jsou tak malé, že se mohou sžít s Citadelou a vezmou čaroděje za své.

Ale dospělý elf?

První věc, která by čaroděje napadla, by bylo podezdření, že je špeh. Potom by uvažovali, jak Valyna využít jako zajatce. Takže se Valyn zázračně stal Merovým bratrancem, stejného původu jako Mero. Pojmenovali ho po Dyranově dědici, kterému sloužil do doby, než Dyranova dědice poslali na převýchovu k Cheynarovi. Potom se oba báli prozrazení a unikli. Žádný čaroděj toho o lordech nevěděl tolik jako Denelor. Jejich uskoku si nikdo nevšiml.

„Musíme vymyslet trik, na který by nestačil ani Dyran," rozhodně prohlásil Parth Agon. „Čím déle se budou hádat, tím více času získáme." Nepatrně se usmál. „Musím přiznat, že mi připadá ironické, když pomyslím, že taktika, která porazila naše prapředky, by nás měla spasit."

„Jenom když se nám podaří, aby to tak zůstalo," varoval Denelor. „Sjednocené armády všech spojenců by mohly lehce přepadnout Citadelu, i přes ochranu, kterou máme. Stačilo by, aby zjistili, kde se Citadela přesně nachází. Minule nám válku prohrála arogance a sebejistota. Podle kronik jsme byli obětí uměle vyvolaných hádek my. Tentokrát musíme zůstat jednotní."

Postupně se podíval do očí každého čaroděje, než zakončil svůj proslov. „Musíme se poučit z dějin," řekl mírně.

Prosím, myslela si Shana takovou silou, že málem dostala migrénu. *Poslouchejte ho, prosím.*

Následovalo ticho…

Potom si Parth odkašlal a najednou promluvilo asi půl tuctu hlasů. Každý měl svůj vlastní plán.

Takže je třeba počítat s lordem Dyranem, hmm? Garen Harselm opustil válečnou radu s naprosto jinými úvahami než všichni ostatní. Po cestě do svých pokojů zvažoval všechna fakta. Všichni byli rozhodnuti postavit se lordům. Dokonce i starý Parth někde vyšťoural odvahu, nyní, když už neměli jinou možnost, než se bránit.

A možná umřít. Denelor měl pravdu. Čarodějové by se měli poučit z dějin. Jenomže dějiny říkaly, že odpor vůči lordům se rovná sebevraždě.

Garen otevřel dveře a nedbalým máchnutím ruky v pokoji rozsvítil lampičky. Přehlédl sbírku předmětů, které nashromáždil během života. Vše byla nahromaděno ve třech přecpaných místnostech. Opravdu toho nebylo mnoho. Nic, co by se nedalo nahradit. Bylo tu velmi málo věcí, bez kterých by nemohl žít.

Několik věcí by si rád vzal s sebou: několik knih, oblíbené šaty, vyřezávanou rybu, kterou rád držel v rukou, když přemýšlel…

Ale – ne. Nic z toho nestálo za to, aby se s tím tahal. Kdyby ho na chodbě potkali, jak nese obrovský vak, vyptávali by se ho a on neměl připravené odpovědi.

Takže se otočil zády k majetku, který získal během svého dlouhého hrabivého života, a zavřel za sebou dveře. Zamířil dolů do bludiště chodeb v jeskyních za Citadelou. Mířil k východu, o kterém si myslel, že ho zná jen on.

„Lorde Dyrane?“ Člověk, který byl na hlídce, byl nedůvěřivý a neochotný rušit svého pána v přemítání.

Poučil se z osudu svého předchůdce.

Jeho popel ještě teď jiný otrok shrabává do ohniště.

„Ano?“ řekl Dyran, aniž by vzhlédl od dopisu. Samozřejmě to byl další úřední dopis do Rady. Všichni jsou zatracení blázni, kteří nemohou zapomenout na své hádky, aby se mohli zabývat opravdovými problémy. Ale nemůže být na obou místech současně. Jakmile se zbaví téhle hrozby může se podle libosti zabývat Radou.

Jak je možné, že nikdo z nich nechápe, že míšenci jsou nebezpečnější než kterýkoli elf? Kdyby si byl jistý, že všechny krádeže po celé roky měli na svědomí míšenci a ne lidé s čarodějnými schopnostmi, nezůstal by tu stát jediný strom.

„Lorde Dyrane, přišel za Vámi nějaký lord,“ řekla hlídka s podlézavou zdvořilostí. „Tvrdí, že Vám přišel nabídnout spojenectví.“

Spojenectví? Dyran se zájmem vzhlédl. Shlukují se pod jeho prapor, když válka ještě není vyhraná? „Pošli ho dál,“ řekl hlídce, „a dohlédni, abychom nebyli rušeni.“

Ale když vešel návštěvník, Dyran se zamračil. Hostovu tvář kryla kapuce, kolem se dala rozeznat záře, kterou vydávalo kouzlo nebo iluze. Jestli to má být trik…

Jediným slovem kouzlo přebil a zrušil. Muž se usmál, sundal kapuci a nechal, aby mu vykouzlené světlo ozářilo obličej.

Nemohl se v těch rysech mýlit.

Míšenec! Dyran okamžitě vztyčil ochranný štít a rukou sevřel dýku schovanou pod stolem.

„Co ode mě chceš, čaroději?“ zeptal se chladně.

Ale muž se nebránil. Naopak, vůbec se nepohnul. Jeho zarostlá tvář zůstala klidná, dokonce ironická. „Nic od vás nechci, pane," řekl vyrovnaným hlasem. „Přišel jsem vám něco nabídnout."

Dyran udiveně rozšířil zorničky Ale jen na okamžik. Potom se také začal usmívat. „Takže," pustil rukojeť dýky a pohodlně se opřel v křesle, „někdo z čarodějů chce převléknout kabát?"

„Dovoluji si protestovat, pane," řekl ironicky cizinec a ukázal prázdné ruce. „Jenom jsem se rozhodl, že poskytnu své služby někomu, kdo je ocení. Volba je jednoduchá. Alespoň pro mě. Mohu sloužit vám – a nebudu žít nejhůře. Nebo se mohu s ostatními postavit proti vám a zemřít, jako kdysi naši předci. Mimochodem, jmenuji se Garen Harselm."

„Mám o tebe zájem," řekl Dyran a gestem mu nabídl stoličku na druhé straně stolu. „Tak se posaď. Tak jaké přesně nabízíš 'služby', Garene?"

Garen si nohou přitáhl stoličku a usadil se. Jestliže ho zklamalo, že mu neříkal „lord" Garen, nedával to najevo. „Zaprvé nabízím služby jako čaroděj. Vy jste samozřejmě znám jako vynikající znalec elfích kouzel. Já vám mohu nabídnout druhou polovinu. Čarodějnická kouzla. Vím, co si myslí vaši nepřátelé, co dělají, umím pohybovat předměty, aniž bych použil zaklínadla."

„Stačí, Garene. Vím, co čarodějové dokážou," řekl trochu netrpělivě Dyran. „Také ovšem vím, že mezi čaroději jsou rozdíly."

Garen pokrčil rameny. „Nemohu očekávat, že mi uvěříte, když vám řeknu, že jsem stejně dobrý v našich kouzlech jako vy ve vašich. Budu to muset samozřejmě dokázat. Nyní vám mohu nabídnout dvě věci, které jsou pro vás určitě důležité." Vztyčil prst. „Umístění pevnosti čarodějů." Vztyčil druhý prst. „Místo, kde se nachází váš syn a dědic."

Jenom léta sebekontroly a předpoklad, že čaroděj bude tvrdit, že ví, kde je Valyn, mu pomohly zachovat tvář.

„Co za to všechno žádáš?" zeptal se uhlazeně a zvedl obočí.

Garen rozhodil ruce. „To je jednoduché, pane. Chci vám sloužit. Je přece lepší žít v poddanství než zemřít v pochybné svobodě."

„Opravdu,“ odpověděl Dyran s úsměvem. „Tak – kde je ta pevnost?“

Dyran se pořád ještě usmíval, když čekal, než se Triana, Cheynar, Berenel a ostatní usadí. Triana vypadala klidně, vždyť je přece jak noční sova. Pravděpodobně byla vzhůru, když k ní dorazili jeho poslové. „Pánové“ řekl, „a dámo. Dovolte mi, abych Vám poděkoval, že jste přijali mé pozvání a přišli na tuto schůzku.“ Skryl významný úsměv, když viděl, jak Berenel potlačil zívnutí. „Vím, že je pozdě, ale myslím, lorde Bereneli, že se vám vyplatí, že jste přerušil svůj odpočinek.“

„To zatraceně doufám,“ zavrčel Berenel a zachumlal se do kabátu. „Tohle je třetí noc za sebou, co mě nějaká záležitost tahá z postele.“

„Měla by být poslední, pane,“ odpověděl přátelsky Dyran. *Můžeš se vrátit k lovu na draky, zatímco já ovládnu celou Radu.* „Měl jsem dnes v noci velmi neobvyklou návštěvu,“ pokračoval. „Čaroděje.“

Musel se v duchu začít smát, když viděl, jak to Trianě a Cheynarovi vyrazilo dech. „Ano, je to pravda. Míšence. Nabídl mi, že nám prozradí místo, kde se nachází pevnost čarodějů – a svoje služby. Taková nabídka se dá těžko odmítnout, co říkáte?“

„Oplátkou za co?“ vyzvídal Berenel. „Jak víte, že nelže?“

„Oplátkou chtěl pro sebe bezpečí a mou ochranu, samozřejmě. Nevím, jestli mluvil pravdu. Snadno mohl lhát, i když jsem mu opaloval ruce.“ Dyran si zamyšleně podepřel bradu rukou. „To je opravdu možné. Ale myslím si, že v obou případech mluvil pravdu. Také si nemyslím, že by se mi míchal do myšlenek. Víte, už dříve jsem měl co do činění s čaroději. Bolest naprosto ochromuje jejich kontrolu nad mocí.“

„Kde je teď?“ zeptala se Triana neklidně, takovýto alespoň dělalo dojem na Dyrana. Okamžik litoval, že se zeptala. Něco se děje. Až skončí tahle válka, bude se téhle dámě muset podívat na zoubek. Něco skrývá…

Pokývnul hlavou na hromádku popela, kterou vymetal otrok. „Už není užitečný.“ Triana se zamračila a Dyran jí pohrozil prstem.

„Jste příliš mladá. Předpokládám, že nesouhlasíte s tím, že jsem tomu uprchlíkovi slíbil, že bude v bezpečí, a že jsem se ho potom zbavil.“

Triana neochotně mírně kývla, jako by nechtěla přiznat svůj nesouhlas.

„Zaprvé, nikdy jsem mu nenabídl ochranu,“ řekl Dyran. „Předpokládal to. Zadruhé, muži, který podvedl své přátele a svou krey nikdy nemůžete věřit. Pokud se týká míšence, tak musíte svou nedůvěru ztrojnásobit. Každý, kdo jednou zradí, zradí i podruhé, když se otočí vítr. Pamatujte si to. Míšenci jsou už od přírody věrolomní a čím jsou starší, tím jsou horší. Jsou jako jednorožci – vždy se otočí proti svému pánovi.“

„Pro tentokrát s tebou, Dyrane, souhlasím,“ řekl důrazně Berenel. „Tak kde je ta jejich 'pevnost' a co s ní uděláme?“

Ach, já mám ještě vás, mí neochotní spojenci, pomyslel si spokojeně Dyran. Rozložil před nimi mapu. Měl je v hrsti. A to si myslel, že to jsou jeho největší nepřátelé!

„Pevnost je tady,“ řekl a ukázal na místo, které pečlivě vyhledal podle uprchlíkových rad. „My uděláme asi tohle…“

24

To je divné, pomyslel si Keman, když přelétal nad nepřátelským táborem. Skrýval se pod pláštěm noci. To je opravdu divné…

Ačkoli ve všech ohništích hořelo a louče byly i u stanů velitelů, nic se v táboře nehýbalo. Naprosto nic. Keman ze zkušenosti věděl, že se ve spícím táboře vždy něco hýbe. Neustále se tam procházejí stráže, které se střídají s různými poslíčky, muži se potřebují odreagovat, koně se hýbají ze spánku.

Zhluboka se nadechl a pokusil se najít nějaké vysvětlení. Kouř dřeva. Nic víc. Byl nějak divně cítit. Měly by tu být i jiné zápachy: koní, lidského potu a vůně kuchyně.

Snesl se níž, aby lépe viděl.

Nejsou tu stráže. Toho si všiml nejdříve. Mohly se schovat, ale proč? Pozorně si prohlédl tábořiště. Kolem ohňů ležely rance, ale také se nehýbaly. Spící muži přece neleží jako klády, převalují se a házejí sebou…

Leží jako klády… Zaostřil zrak a zaměřil se na rance. Opravdu jsou to klády! Klády a rance naplněné trávou… Kde jsou bojovníci?

Silnými údery křídel se dostal do výšky vznášel se na místě a kontroloval les pod sebou. Přeladil zrak na tepelné vidění, které zaznamená teplo lidských těl…

Našel, co hledal. Celá armáda elfů mířila potmě a v tichu přímou cestou k Citadele.

Na okamžik mu přestalo bít srdce.

U všech bouří…

Přestal mávat křídly… Potom se náhle jeho šok změnil v paniku a Keman chvatně zamířil vzhůru.

Shano! zakřičel z plných plic.

Prosím! Prosím, zavolejte ji, ať s ní mohu mluvit.…

Vyletěl ještě výš a změnil svůj poklidný let na horečnatý úprk k Citadele.

Shano!

Obvykle se Keman proměnil hned po přistání, aby nevylekal lidi. Když ale doletěl do Citadely a vyhlásil tam poplach, Shana ho požádala, aby zůstal v dračí podobě. Jediný přístup, který byl pro něj dostatečně široký, byl hlavní vchod. Když přistával, všiml si, že iluze, která chránila vchod, byla zrušena. Vchod byl naopak ozářen stovkami pochodní a lamp.

Slyšel, jak se děti dávají do pláče a někdo je uklidňuje. Z jeskyně ven doléhala ozvěna rozkazujících hlasů. Kouř řinoucí se z ústí jeskyně tentokrát nebyl cítit po dřevě a oleji. Z východu neustále proudil k severu zástup lidí. Ve skupince byl vždy jeden dospělý a dvě nebo tři děti. Všichni nesli vaky. Protlačil se kolem malé skupinky. Nikdo se na něj nepodíval, i když ho děti viděly jenom několikrát z dálky. Děti klopýtaly pod nákladem. Zavírala se jim víčka, byly ospalé a zmatené. Dospělí byli dokonale probuzení, ale měli zachmuřené tváře a byli vystrašení.

Citadela bzučela. Většina dospělých a dorostu pobíhala a přenášela věci. Někteří nosili větší balíky do Citadely a vraceli se s malými hnědými balíčky. Jiní odcházeli dolů do tunelů a vraceli se s nákladem…

Další přikrmovali ohně papírem a knihami. Shana vyběhla nahoru s batohem na zádech. Ve tváři měla vepsané napětí a strach. Byla neučesaná.

„Můžeš dneska ještě létat?“ zeptala se ho. Když kývl, chytila se hřbetních šupin, vytáhla se mu zkušeně na záda před křídla. V mžiku se mu usadila na zádech.

„Kam letíme?“ zeptal se v jazyce Příbuzných, zatímco klusal k východu z jeskyně. V ústech mu vyschlo a žaludek na tom také nebyl nejlépe. Uvědomil si, že kdyby se všechno odehrávalo v klidu a ne v panice, určitě by předl. Měl strach a starosti. Bylo dobré, že má Shanu u sebe. Dobré a správné. „Nedostanou všechny včas a bezpečně pryč. Musíme si zahrát na jejich ochránce,“ odpověděla. Minuli další skupinku dětí, vyklouzli z jeskyně a dostali se do

volného prostoru. Ke Kemanově překvapení dodala: „Musíme armádu zdržet. Ale udělá to za nás někdo jiný. Pamatuješ si na stádo jednorožců, které jsme objevili?“

„Větší stádo jsem ještě neviděl,“ odpověděl roztržitě. „Netušil jsem, že jsou tak společenští, aby vytvořili tak velké stádo. Určitě patří k nějaké zvláštní odnoži jejich rodu. Drž se…“

Krátce se rozběhl a vrhnul se do vzduchu. Silně křídly rozrážel vzduch, aby nahradil vzestupné proudy, které zde nebyly. Nabíral výšku. Uvědomil si, že se Shana chová, jako by byla jeho součástí. Na rozdíl od Valyna, který byl nehybný a bez života jako pytel zrní. Když popadl dech, aby mohl pokračovat v rozhovoru, už věděl, co má Shana v plánu.

„Jsi jediný tvor, o kterém jsem kdy slyšel, že umí ty potvory řídit,“ řekl přes rameno. „Myslíš, že zvládneš celé stádo?“

„To brzy zjistíme,“ snažila se překřičet vítr vířený Kemanovými křídly.

Zjistili to.

Shana to zvládla.

Kdyby Keman nemohl vidět v noci, nikdy by stádo nenašli. Jakmile však zjistili jeho polohu, nepotřebovala Shana mnoho času, aby je vzbudila a podmanila si je. Keman si přál, aby mohla Shana stádo také vidět, protože se mu ukázal opravdu hezký obrázek: slabé světlo hvězd se odráželo na slonovinové a ebenové srsti, zářilo na dlouhých štíhlých špičatých rozích…

Lehce se dalo zapomenout, že zvířata mají také tesáky a drápy a že dokážou pomocí rohu zabít i chytače.

Z dálky samozřejmě nebyly vidět šílené oranžové oči.

Keman musel viset ve vzduchu na jednom místě, protože Shana byla zcela zaujatá stádem. Nepřetržitě kontrolovala, jestli stádo poslouchá její rozkazy, jestli se jí nějaké zvíře nevymanilo a nevydalo se vlastní cestou. Jakmile by se to totiž podařilo jednomu, následovali by ho všichni. Stádo ji poslouchalo, jako by to ani nebyli jednorožci, ale dvourožci. Potřebovala, aby tak zůstali. Keman se snažil udržet myšlenky co nejtišší. Věděl, že každé vyrušení z jeho strany mohlo všechno pokazit…

Všechno šlo hladce, jako by to už dlouho plánovali a cvičili, až do okamžiku, kdy se stádo dostalo na místo, kam vál vítr od armády

Keman zahlédl, jak se pod ním zvedla nejdříve jedna a vzápětí hned tucet hlav. Podezíravě zavětřili. Celé stádo znehybnělo. Vůdčí hřebec hrabal nohou a zafrkal.

Začal se otáčet…

Ale ne… Shana je ztrácí…

Zatímco hřebec váhal, zbytek stáda se neklidně vzpínal. Vůdce stáda udělal pár kroků vpřed, ustoupil zpátky, sklonil hlavu a rozlobeně zafrkal. Vzpíral se Shaniným neslyšným rozkazům.

Keman zoufale vyhledával v paměti, co všechno věděl o jednorožcích. Odvážil se vyslat k hřebci svou vlastní myšlenku.

Nebyla to opravdová myšlenka, ale představa. Ukazovala, jak lidé berou hřebci jeho klisny. Jeho partnerky, samice. Kradou je – a dávají jinému hřebci. Shana zachytila Kemanův obraz a přidala k obrazu i pach cizího hřebce.

Hřebcova hlava vyletěla vzhůru, když zavětřil a ucítil domnělého hřebce. Bojovně zaržál. Ustoupil několik kroků a znovu zaržál. Stádo zpozornělo a začalo neklidně přešlapovat. Keman cítil, že Shana hřebce zadržuje a tak ho dostává do stále většího varu.

Potom se hřebec rozběhl vpřed hlava nehlava, oči zkrvavené vztekem. Netoužil po ničem jiném, než zničit ty, co se opovážili krást jeho klisny. Na svůj původní odpor dávno zapomněl. Zbytek stáda ho následoval ovlivněný jeho vztekem. Pach lidí se stal pachem nepřítele. Touha po krvi je dováděla k šílenství. Lesem se řítila záplava stříbrných a černých ocasů a hřív. Do výšky se neslo dunění kopyt a ržání jednorožců. Během chvilky už je nebylo možné zastavit.

Narazili na vysunuté hlídky, srazili je a rozdupali na červený prach, než stihly varovat ostatní.

Keman zrychlil a předehnal stádo. Zastihl armádu dříve než rozzuření jednorožci. Lidé pod ním vzhlíželi k obloze a zkoumali, jestli se neblíží bouře.

Stádo se střetlo s krajními vojáky. Začal masakr.

Keman nepočkal, aby viděl více než úvodní střet. Změnil směr a zamířil na sever. Cítil, že se mu chce zvracet. Ozval se pocit viny. Nevěděl, koho mu bylo více líto – armády otroků nebo jednorožců.

Kéž bych to nemusela udělat, zachytil Shaninu myšlenku.

Já vím, odpověděl Keman. Oddychl si, že necítí vinu sám. *Jsem na tom stejně.* Hlasitě vzdychl. Shana po něm vzdech opakovala. *Jestli znám jednorožce, potom dobrá polovina stáda přežije. Pokud si otroci zachovají špetku rozumu, utečou.*

Jestli ovšem budou mít na výběr, připomněla mu zachmuřená Shana. *Jejich pánové jim nemusejí dát jinou možnost. Jednorožci je převálcují. Nevím, jesti jsou jednorožci tak pobláznění, aby se vrhli na celou armádu. Možná se rozprchnou, když lidé začnou bojovat.* Shana znovu vzdychla. *Přinejmenším jsme dali ostatním dost času, aby toho co nejvíce zapečetili, ostatní zrušili a odešli odtud.*

Kam poletíme? zeptal se. *Jak se tohle vůbec semlelo?Jak se o nás elfové dozvěděli?*

Zamíříme na sever do bývalé pevnosti lidí, řekla mu. Změnil směr podle jejího přání. Dostal se do vzestupného proudu a nechal se vynést vzhůru. *Je to ruina, ale má studnu. Stojí na kopci. Na rozdíl od Citadely se dá ubránit. V Citadele je mnoho únikových tunelů, které bychom museli hájit. Staří čarodějové zamýšleli vybudovat na tomhle místě druhou Citadelu. Jenže se k tomu díky nákaze nikdy nedostali.*

Kde jsi to zjistila? zeptal se.

Stálo to ve starých kronikách, které jsem našla, když jsem prozkoumávala tunely, odpověděla.

Příliš toho o starých písemnostech neprozradila. Netušil proč. Možná jenom neměla čas…

Pořád neměli čas, snažili se dohonit prchající čaroděje. Když poprvé uviděl Citadelu, měl stejně pocit, že se dá tohle místo těžko bránit. Mnoho únikových cest znamenalo také mnoho cest, kterými se mohl dovnitř dostat nepřítel. Takhle by si draci domov nepostavili…

Doufejme, že nové místo bude mít méně východů. *Co se tedy stalo?* pokračovala s potlačovaným hněvem. *Někdo převlékl kabát. Jeden ze starších čarodějů. Chyběl, když jsi vyhlásil poplach, a*

nevrátil se, než jsem odešla. Pravděpodobně řekl elfům všechno, co o nás potřebovali vědět: kolik nás je a co dokážeme. Protože se zúčastnil i válečné rady, řekl jim určitě i o tobě. Ztratili jsme moment překvapení.

Pocity, které Shana vyzařovala spolu s myšlenkami, Kemanovi prozradily že není optimistou, co se týče jejich druhého útulku. Nedával jí to za vinu. Nezdálo se, že by to místo bylo lepší, než čím ve skutečnosti bylo – místem, kde se museli postavit elfům.

Shano, řekl vážně, *chtěl bych, abys mě omluvila u ostatních, až přistaneme.*

Omluvila? zeptala se udiveně. *Za…*

Na chvíli se vzdálím, řekl jí. *Teď toho pro vás nemohu mnoho udělat, protože o mně nepřítel ví. Mohu ale udělat něco, co netuší. Když vás opustím hned, stihnu se vrátit, abych vám byl něco platný.*

Zhluboka se nadechl. Shana napjatě čekala na pokračování. V hlavě jí vířily různé domněnky. *Mohu přivést pomoc,* řekl. *Mohu přivést Příbuzné.*

Keman odletěl za úsvitu. Do vzdušného prostoru Doupěte se dostal za plného denní světla. Byl unavený a umíněný, že získá pomoc. Zoufalství mu dodávalo sílu.

Kdo letí? ozvala se rituální otázka stráže, která ho nepoznala.

Kemanorel! zavolal zpátky odpověď. Vzápětí v myšlenkách hlasitě dodal: *Vracím se, abych využil práva dovolání!*

Přeber si to, pomyslel si spokojeně, když se ozvala zmatená odpověď stráže. Chvíli kroužil a vybíral si místo. Potom přistál na útesu, který přehlížel celé Doupě. Usadil se, opřel se paťáty a ocasem a zaujal agresivní postoj. Čekal na odpověď s hlavou vztyčenou, se zježeným hřbetem. Vyzývavě mával křídly

Pozoroval, jak dole vyšlo několik draků se svých jeskyní a jak se zadívali nahoru na něj. Úmyslně poslal stráži odpověď ve „veřejném“ kódu, aby ji slyšeli všichni v Doupěti. Zdálo se, že ji každý slyšel. Objevovalo se stále více draků. Vylézali z jeskyní, vykukovali z otvorů v bocích útesů po celé délce kaňonu. Několik draků dole vytvořilo skupinku. Vypadalo to, že diskutují o tom, kdo má odpověďět. Nakonec zazněla odpověď.

Doupě tě poznává, Kemanoreli.

Ten hlas znal. *Keoke.*

Drak se těžce vznesl do vzduchu. Viditelně mu dalo práci vznášet se na úrovni Kemanova výstupku.

Keoke by měl častěji létat. Nejvyšší šaman se pohybuje snadněji než on.

Doupě uznává tvé právo, řekl Keoke. *Čeho se dovoláváš?*

Keman se vytáhl do výšky, jak nejvíce mohl. Roztáhl křídla vstříc slunečním paprskům. *Dovolávám se starého ticha a izolace,* odpověděl. *Dovolávám se nepsaného zákona. Vyzýváni ty, kteří nesnesou, aby Příbuzní ostudně lenošili, když někdo potřebuje jejich pomoc. Toho se dovolávám. Vyslechne mě Doupě nebo musím jít jinam?*

Bylo to tradiční provolání, ale nebylo nutné. Žádné doupě by nechtělo být zahanbeno, že nevyhovělo starodávným zvykům. Dokonce i tehdy, když toto právo zřídka uplatňoval někdo jiný než šaman. Alara ho mohla využít na obranu Shany…

Kdyby prohrála, mohla by ztratit své doupě.

Keman už však sám odešel. Nebylo to proto, že byl synem šamanky. Tentokrát si Doupě a Příbuzní uvědomí svoji zodpovědnost, i když si to nebudou chtít připustit.

Keoke chvílí zaváhal, než pomalu mrzutě odpověděl. *Doupě tě vyslechne.*

Ihned, dodal rychle Keman, než mohl drak určit termín. *Jedná se o naléhavou záležitost.*

Keoke na okamžik zapomněl mávat křídly, jako by neočekával Kemanovu žádost. Keman však měl právo žádat okamžité slyšení. Keoke odpověděl ještě mrzutěji: *Dobře. Shromáždím Doupě.*

Bez dalšího slova se Keoke začal spirálovitě spouštět na dno kaňonu. Keman počkal, až přistane. Potom se odlepil od štítu a následoval ho se složenými křídly přímo dolů. Na poslední chvíli zabrzdil a zvířil prach v okolí. Ladně přistál na skalním výčnělku uprostřed kaňonu.

Keoke mlčel, ale viditelně ho obdivoval. Jenom se otočil a vykročil směrem k sněmovní jeskyni.

„Ne,“ řekl nahlas Keman. „Ne ve tmě, kam se uchylují tajné záležitosti. Chci svou záležitost projednávat tady nahoře, kam patří pravda.“

Keoke se pootočil a podíval se přes rameno. Ironicky pozvedl šupiny nad okem. „Není to trochu melodramatické, Kemane?“ řekl mírně.

Keman zrozpačitěl. Než ale stačil odpovědět, ozvala se za jeho zády matka. Hodně se bál, že se na něj bude zlobit za to, co udělal. Přesto neměl na výběr…

„Melodrama je výsadou mladých a nadšených, Keoku,“ řekla. „Myslím si ale, že má pravdu. Mělo by se to projednávat venku a ne skrytě. Možná bychom měli změnit uvažování, které vede ke skrývání.“

Keman se překvapeně a vděčně otočil ke své matce. Zaplavil ho láskyplný příval radosti nad setkáním s ním. Jemně řekla: „V tomhle stojím při tobě, Kemane. Je mi jenom líto, že jsem to nemohla udělat už dříve.“

Keman sklonil hlavu a jeho matka mu jemně křídlem hladila šupiny. Tiše k němu vyslala vlny souhlasu a podpory Když dorazili první draci, setkali se s nimi společně: Keman na skále, Alara seděla dole.

„…a tak se věci mají,“ řekl Keman a díval se postupně do očí svým divákům. Zjistil, že těžko čte v jejich tvářích, protože strávil velmi dlouhou dobu mezi elfy a míšenci. „Není to ničí vina, ale elfové vědí, že existujeme. Už nepotřebujeme zachovávat naše tajemství, protože žádné není. Příbuzní na sebe vzali odpovědnost za Lashanu. Tuto odpovědnost trestuhodně zanedbali. Příbuzní jsou rovněž zodpovědní před míšenci za to, že se vměšovali do jejich záležitostí. Myslíte, že by byli v takovém nebezpečí, kdyby neexistovalo Proroctví, které jsme šířili? Myslím, že ne. Odmítám staré způsoby. Volám po tom, aby byly zrušeny a aby Příbuzní ihned pomohli míšencům, než bude pozdě.“

„Odpovídám na výzvu!“ vykřikl ženský hlas, který nepoznal. Podle toho, jak sebou Alara trhla, zřejmě hlas a jeho majitelku znala. „Jsi ochoten bojovat, abys svůj názor obhájil?“

„Kdo mluví?“ zeptal se neklidně Keoke. „Kdo odpovídá na výzvu?“

„Já!“ odpověděl stejný hlas. Draci shromáždění kolem Kemana ustoupili. Samice si razila cestu davem. Keman ji nejdříve nepoznal. Velmi se změnila od doby, kdy odešel. Přesto ji prozradilo zbarvení, nedůtklivé způsoby a zlověstný výraz v očích.

„Myre?“ řekl zmateně.

„Co, myslel sis, že tvoje sestra nebude mít dost rozumu, aby viděla, jaký je její bratr blázen?“ ušklíbla se Myre. Jako by slyšel a viděl Rovyho. Po straně se provinile podívala na Alaru, ale nehodlala ustoupit. Tvrdohlavě zůstala na místě. Zploštělý hřbet prozrazoval její agresivitu. „Míšenci se u nás nemají čeho dovolávat,“ řekla pohrdlivě. „Takové právo nemá žádné dvounohé zvíře. Změknul ti mozek, bratříčku, když si myslíš, že něco dlužíme zvířatům. Příbuzní pomáhají zase jenom Příbuzným. Tak to má být.“

Když jsi odešel, Kemane, přešel Rovylern od fyzického útočení ke slovnímu. Myre opustila naše doupě a odstěhovala se k Lori a jejímu synovi. Hodně se teď podobá Rovymu, řekla Kemanovi rychle Alara. *Je ze stejného těsta jako Lori. Myre dokáže každému nahnat strach. Jediný rozdíl mezi ní a Rovym je v tom, že si dává dobrý pozor, aby ji nikdo nenachytal, jak týrá jiného draka. Občas si myslím,* dodala hořce, *že mi ji někdo podvrhnul.*

„Jakou si chceš zvolit zbraň, sestřičko?“ zeptal se Keman mírně. „Fyzický zápas by byl do očí bijící nespravedlností, nemyslíš?“ Dračice jsou v dospělosti mnohem větší než samci. Myre nebyla výjimkou.

„Kouzla,“ řekla Myre. Kemanovi se zdálo, že v jejích očích zahlédl úskok. „Tvá kouzla proti mým. Tady na místě.“

„Domluveno…“ řekl bez přemýšlení. Vzápětí se ozvaly potlačované vzdechy Uvědomil si, že udělal osudovou chybu.

Na vycouvání už však bylo pozdě, i když by to raději měl udělat. Fyzický souboj byl vyloučen. Keman byl malý i na samce a Myre, ačkoli ještě nepřestala růst, byla mnohem větší. Kdyby odmítl kouzla, co by mu zbylo?

Odlepil se od skály a snesl se dolů. Postavil se proti ní. Ostatní Příbuzní vyklidili bojiště. Snažil se nevšímat si matčina zoufalého pohledu, když mu uvolňovala cestu.

Od Shany se naučil věci, které Myre nemohla znát. Měl výhodu, se kterou nepočítala. Porazí ji. Musí.

Když se začal připravovat na první střet, Myřin zchytralý pohled se nezměnil.

„Boj začíná…“ řekl Keoke.

Aaach!

Keman se roztřásl, když mu projela tělem další křeč. Už neviděl a téměř neslyšel.

… musím vydržet… bolí to… bolí…

Šumění davu Příbuzných se stále vzdalovalo. Pokoušel se Myre vysmeknout. Nedařilo se mu to.

„*Stačí!*“ zahřměl Keoke. Jeho hlas přicházel jakoby z druhého konce vesmíru…

Bolest ustala. Keman se složil do prachu jako beztvará hromada smetí. Tlumeně slyšel Myřin vítězný ryk. Už mu to nevadilo. Jenom ležel na místě, kde upadl. Hlavu měl položenou na stranu, oči zavřené. Dusil se hořkou příchutí porážky. Mučila ho stejně jako utržené rány.

Bude žít. Za chvíli bude téměř v pořádku, protože se poranění způsobená kouzly u draků rychle zacelovala. V této chvíli si Keman nebyl dvakrát jist, jestli o to vůbec stojí.

Prohrál. Řekl Shaně, že přivede pomoc, ale prohrál. Myre ani nepodváděla. Nepotřebovala to. Kouzla, které znal, se nevyrovnala dračím bojovým kouzlům. To jediné Myre ovládala.

Kdyby byl v podobě míšence, rozplakal by se.

Jak se jim podívá do očí? Copak se může vrátit a říci jim, že pomoc, kterou jim slíbil, nepřijde?

Kdyby se však nevrátil, nemohli by mu nic vyčítat.

Nyní byl nade vší pohybnosti vyhnán. Jako by byl prohlášen za mrtvého. Kdyby se přiblížil k někomu z Doupěte, předstíral by drak, že ho nevidí.

Čekal, až hlasy odumřou, až poslední Příbuzný opustí arénu a nechá „mrtvého“ diskrétně zmizet. Bude se moci v soukromí sebrat a zmizet i se svou prohrou. Konečně otevřel oči. Pomalu se postavil. Bolel ho každý sval. Měl pocit, jako by mu proklepala každou jednotlivou šupinu a potom ji zapálila.

Kaňon byl dokonale prázdný. Neviděl ani stopu života. Díky tomu se cítil ještě bídněji. Doufal, že zůstane alespoň Alara, i když to zákon zakazoval.

Nemůžete odsoudit ducha, říkal si. Nemůžete potrestat někoho, kdo už je stejně mrtvý. Neměl nic, co by přinesl Shaně, než trosky svého života.

I když už byl připraven všeho se vzdát, rád by jí ho věnoval. Udělá vše, co mu zbývá. I když jí to pravděpodobně nezachrání.

Zvedl křídla a nastavil je slunečním paprskům. Vrhl sebe a svou porážku do chladného vzduchu.

Alara šplhala po zadní straně štítu, aby se vyhnula Příbuzným. Momentálně byla tak rozzlobená, že nebyla schopná přemýšlet. Určitě by se nezmohla na přesvědčivou lež.

Keman určitě letí velmi pomalu. Brzo bude muset udělat přestávku, aby si nalovil potravu. Boj ho musel hodně vyčerpat. Nemělo by tedy pro ni být těžké najít ho.

Vařil se v ní vztek na Příbuzné z jejího Doupěte – na všechny Příbuzné. Keman měl pravdu. Měl pravdu už od samého začátku. Na jeho výzvu měli řádně a zodpovědně odpovědět. Příbuzní ho měli chránit. Nikdy nemělo dojít k souboji.

Dostala se na plochý vrcholek štítu. Na chvíli se zastavila, aby si odpočinula a načerpala od slunce energii. Bude ji potřebovat. Poletí velmi dlouho.

Díky této politováníhodné situaci si ujasnila svůj žebříček hodnot. Jaký mělo smysl být šamankou v Doupěti plném násilníků a zbabělců? Ti první si dělají, co chtějí, protože je nikdo nezastaví. Druzí odmítají převzít zodpovědnost, protože jsou příliš líní a sobečtí, než aby mysleli na něco jiného než na vlastní blaho. Jak by si mohl šaman sám sebe vážit, kdyby sloužil takovým tvorům?

Co je tedy důležité? Převzít odpovědnost bez ohledu na ostatní. Udělat to samé, co Keman – stát za tím, co je správné.

Stát za dítětem, které mělo odvahu postavit se za správnou věc. Litovat všechny, kteří tu odvahu neměli.

Vyšplhala se na okraj skály, vyrovnala váhu a začala se připravovat na let.

Alaro, počkej.

Zastavila se uprostřed pohybu, zakymácela se a pootočila se, aby viděla, kdo je za ní.

Keoke se dovedně vytáhl nahoru na vrcholek. Za ním viděla hlavy a čenichy asi tuctu dalších draků. Když se všichni vyšplhali nahoru a obklopili ji, pevně se zachytila skály a tvrdohlavě se vytáhla.

„Nepokoušejte se mě zastavit," varovala je. „Keman měl pravdu. Měl pravdu celou dobu a žádný hloupý souboj to nemůže popřít. Poletím na pomoc jemu a své schovance. To jsem měla udělat, už když Keman poprvé utekl. Doupě si bude muset najít jiného šamana. Nic, co řeknete nebo uděláte, mě nepřinutí, abych změnila názor."

„Rozmyslet si to?" opakoval po ní Keoke. K jejímu naprostému překvapení byl absolutně udivený. „Rozmyslet si to? U všech bouří… my nechceme, aby sis to rozmyslela, Alaro. Chceme jít s tebou!"

„Co že chcete?" Zamrkala. Snažila se v Keokově prohlášení najít smysl.

„Chceme jít s tebou," opakoval trpělivě. „Ano, Myre vyhrála, ale neměla pravdu. Vyhrála jenom proto, že se na podobné utkání připravovala od doby, kdy se přestěhovala k Lori. *Víme to!* Také víme, že Keman má pravdu. Jenomže nás není tolik, abychom tvořili většinu."

„Chce se mi z tohohle Doupěte zvracet," řekla Orola, viditelně zhnusená. „Je mi zle ze všech těch ignorantů, kteří si myslí, že naším jediným úkolem je plnit si břicha a vyvalovat se na slunci jako stádo ovcí. Je mi neskonale zle ze všech věcí, na které marníme čas…"

„Unavuje nás nicnedělání," zazněl hlas mladé dračice asi v Kemanově věku. „Pokaždé, když něco chceme podniknout tam

venku,“ mávla křídlem směrem k panství elfů, „pořád jen slyšíme, že se nesmíme prozradit. Vždyť už pro ně není nějakou dobu tajemství, že existujeme! Nevidíme důvod, proč se schovávat v jeskyních a třást se, aby nás nikdo nenašel!“

Celá se naježila, ale Keoke ji jediným pohledem zklidnil. „Skutečností je, že Keman měl pravdu. Jsme přinejmenším z části zodpovědní za nebezpečí, ve kterém se nyní míšenci nacházejí. Za to, co se stalo Lashaně, jsme zodpovědní v plné míře. Dvounožci nejsou jenom přemýšlející zvířata. Lidé tu byli dříve než my. Je to jejich svět, draci a elfové jsou jenom vetřelci. Dlužíme právoplatným obyvatelům, abychom se alespoň pokusili uspořádat spravedlivě jejich věci, protože obýváme část jejich světa. Nejstarší tradice nám říkají, že musíme přijmout zodpovědnost a také se podle toho chovat. Až dosud jsme nic neudělali. Pohrávali jsme si s nimi, jako by to byli pěšáci na šachovnici. Jenže oni nejsou. Nastal čas, abychom jim pomohli. Nebo abychom se o to alespoň pokusili.“

Celý život čekám, že od Příbuzných uslyším tato slova, Keoku, vpadl do rozhovoru hluboký, ale přesto jemný hlas.

Všichni najednou vzhlédli. K zemi se snesl stín dvakrát větší než kdokoli z nich. Poslední tvor, kterého by tu Alara čekala, ladně přistál vedle ní.

Nejvyšší šaman zářil všemi svými barvami, fialovou a šarlatem. Byl svěží a svalnatý jako většina z nich. Něžně schoval Alaru pod křídlo. Ostatní překvapeně zalapali po dechu…

Včetně Keoka.

„Čekal jsem,“ opakoval – celý zježený na ně upíral své obrovské oči – „stovky let, abych tohle uslyšel, Keoku.“ Postupně se všem podíval do očí. Alara zahlédla v jeho pohledu naprosto nový výraz, než na který byla zvyklá. Vzrušení, účast, dychtivost. „Před mnoha a mnoha lety, když jsem pro Příbuzné prozkoumával okolní svět, jsem na sebe vzal podobu míšence. Nejen že jsem mezi nimi žil, začal jsem s nimi také spolupracovat. Byl jsem ve společnosti těch, kteří organizovali první povstání. Zůstal jsem s nimi až do úplného konce. Nebyl jsem pouhý pozorovatel, který se plete to jejich záležitostí. Byl jsem jedním z nich. Kdyby je někdo nezradil, byl bych s nimi dodnes.“

Pyšně zvedl hlavu. Keoke se na něj díval, jako by nevěřil, že mu dobře rozuměl.

„Ty jsi byl s čaroději?“ zeptal se Keoke ohromeně. „Opravdu?“

„Opravdu. Pomáhal jsem jim plánovat povstání,“ řekl mu Nejvyšší šaman. „Od doby, kdy jsem se dozvěděl, že čarodějů přibývá, celé roky žiji v naději, že seberou odvahu a povstanou proti elfům. Měl jsem v úmyslu se k nim připojit, jak by to jenom bylo možné.“ Udělal přestávku a potom pokračoval. „V žádném případě jsem nemohl využít své pozice Nejvyššího šamana k naléhání, abyste pomohli míšencům. Když jste se však nyní sami rozhodli,“ ukázal zuby, „doufám, že mi dovolíte, abych se k vám připojil?“

Shana v obavách zkoumala oblohu. Elfové dosud nevystopovali prchající míšence. Pasti, které zanechali v Citadele, se určitě postaraly o některé pronásledovatele (a jestli měli štěstí, i o několik elfů). Možná, že narušily a pozdržely hon na čaroděje.

Určitě ke zdržení přispělo i to, že Shana přehnala přes jejich stopu několik stád vysoké zvěře.

Bylo to však jenom zdržení. Každý to věděl. Nacházeli se na samém okraji zmapovaného území. Měli k tomu dobrý důvod. Dál už byla krajina tak nehostinná, že se jí mohli prodrat jenom mladí a zdraví. Kdyby měli čas, pravděpodobně by se tudy vydali všichni včetně dětí a starců. Trpělivě by ji prozkoumávali a budovali bezpečné stezky. Jenže čas neměli.

Nepřítel se blížil. Střetnou se s ním právě zde.

Většina si myslela, že jejich boj bude zbytečný.

Shana ostatním neřekla o rozhovoru s Kemanem. Nechtěla budit plané naděje a potom je zase dusit. Přála si uvěřit, že Keman přesvědčí Příbuzné. Příliš dobře si však pamatovala, jak se chovali k ní. Nejdříve je bude muset přesvědčit, aby porušili staletí skrývání. Potom je bude muset přesvědčit, aby jednali v zájmu někoho jiného než sebe.

Výhlídky byly nevalné.

Jestli se mi je podaří přivést, řekl jí Keman, *předpokládám, že dorazím do tří dnů. Nanejvýš do tří dnů.* Dnes už byl třetí den od jeho odchodu. Shana pozorovala oblohu od rána druhého dne.

Pevnost byla pobořená, jak vypravovaly pověsti. Vnější zeď byla neporušená jenom díky tomu, že byla tvořena kamennými bloky širokými na výšku člověka. Uvnitř se tísnilo několik budov Několik místností bylo také vytesáno do samotné skály. Počasí a věk se postaraly o střechu a veškeré vybavení.

Studna zůstala naštěstí čistá. Jakmile z klád postavili novou bránu, mohly vnější hradby zadržet jakoukoli armádu. Nyní každý, kdo toho byl schopen, kradl zásoby od elfů, dokud mu síly stačily. Včetně Shany. Prostory, kam se nemohla dostat voda, a místa, která se dala lehce upravit, byla nacpána do posledního místečka. Nedělali si starosti, jestli kouzla někdo uslyší. Mnoho elfů se ještě do krve hádalo, jestli čarodějové představují nebezpečí nebo ne. Jednoho dne zjistí, že byli okradeni, zatímco se hádali.

Nemohou je vyhladovět, pokud nenajdou způsob, jak jim zabránit v krádežích, pomyslela si kysele. Také nebudou trpět nedostatkem vody. Museli by povstalce vyhnat násilím.

Jenom pevně doufám, že to nebude tak jednoduché.

Pověstné zbraně elfů dokázaly hrozné věci. Nebyla si tak jistá, že se jim tentokrát ubrání. Staří čarodějové si vzali do hrobu mnohá tajemství. I když nepřátel bylo méně, jich také ubylo.

Ze všeho nejhorší bylo, že řady elfů opět vede nejchytřejší a nejzarytější odpůrce čarodějů. Míšenci nemají tak zkušeného vůdce.

Dyran se nezastaví, dokud všechny nespálí na popel.

Shana se znovu obrátila k obloze. Hledala modrou tečku, kterou by představoval Keman…

Místo toho uviděla tečky tři… čtyři… tucet…

Vpředu byl mnohem větší jedinec. Shana už rozeznala křídla, dlouhý krk, kormidlující ocas…

Srdce jí vyskočilo do krku. Sevřela vrcholek vrcholek zdi tak pevně, až jí zbělela celá ruka.

Každým okamžikem se přibližovali a zvětšovali se. Ano, to malé je Keman. Není malý, ale vypadá tak vedle svého společníka. Je unavený. Pracně pohybuje křídly, ale statečně udržuje tempo s Nejvyšším šamanem. Protože je to právě Nejvyšší šaman, kdo je vede. Jeho královsky fialové šupiny přecházely do šarlatové, celý se třpytil ve slunečních paprscích. Nyní už rozeznávala Alařin šarlat…

Keokovu zelenou… Orolino oranžové zbarvení… Liana přecházela ze zelené do žluté…

Celkem to bylo asi tucet draků. Tucetkrát víc, než v co Shana doufala.

Je tu dobrý lov, dceruško? zavtipkovala Alara. *Bojím se, že jsme přivedli hodně hladových hostů, kteří mají obdivuhodný apetit.*

M–myslím, že ano, vypravila ze sebe.

Nebudeme líní hosté, to ti slibuji, holčičko, ozval se v Shaniných myšlekách jiný hluboký příjemný hlas. *Víme, že očekáváš nepříjemné hosty. Bude nám potěšením, když ti pomůžeme, aby ses jich zbavila.*

Děkuji, Nejvyšší šamane, odpověděla omámeně.

Můžeš mi říkat Kalamadeo, dítě, odpověděl jí pobaveně. *Myslím, že ti to jméno není zcela neznámé…*

Sevřela v ruce jantarovou kouli, kterou měla v kapse. Pocházela z pokladu toho stejného Kalamadey – draka, který v přestrojení za míšence pomáhal čarodějům vést Válku Čarodějů.

Takže ty jsi našla můj poklad a vzkaz? Výborně. Ponechej si svůj kámen, Shano, znělo jí dál v mysli. *Využíváš ho lépe než jsem to dělal já. Neřekneš svým přátelům, že se blížíme, aby si nás nespletli s přerostlými husami a nesestřelili nás do pekáče?*

Provedu! odpověděla. Otočila se, přiložila si dlaně k ústům a zavolala dolů do lesů slova, o nichž si nemyslela, že je někdy zavolá.

„Přilétají draci! Přilétají draci!“

25

Zahřmělo. V pevnosti se zatřásl každý kámen. Keoke, Liana a Shana podvědomě vzhlédli. Draci byli ve své původní podobě, takže zde nebylo mnoho místa. Naštěstí bylo horní podlaží pod vypouklou střechou vybudováno se zřetelem k dračím rozměrům.

„Myslela jsem, že už jsem si na to zvykla," řekla Shana. Opět obrátila pozornost ke svému úkolu a ke Keokově pařátu na svém klíně.

„Proč? My jsme si nezvykli," odpověděl Keoke. „Nikdy si nezvyknu na svolávání blesků. Víš, musím připustit, že jsem si nepomyslil, že poletím na pomoc čarodějům jenom proto, abych si nechal narůst drápy…"

„A nechal si je stříhat," připomněla mu Shana. „Každý ví, že úlomky vašich drápů jsou nejcennější zbraní, kterou vlastníme. Neboj se, budeme mít dost úlomků, jakmile skončím s vámi dvěma. Můžeme udělat tolik šípů… Upřímně řečeno, když použijeme všechny, skončí tahle záležitost dříve, než se nadějeme."

„No, opravdu tady momentálně nemůžeme mnoho udělat, to je pravda."

Znovu jim zahřmělo nad hlavou. Kámen, na kterém seděli, se zachvěl.

„Už jste toho hodně udělali," řekla Shana. „Nepřežili bychom ani den obléhání, kdybyste nespravili pevnost. Už začínám věřit, že vyhrajeme nebo že pro ně bude příliš těžké, aby nás odsud dostali."

„To je pravda." Liana vzdychla a natáhla levý pařát, aby jí ho mohli ostříhat.

Draci nemeškali a začali měnit svoje předsevzetí ve skutky. Přistáli a hned se nakrmili. Množství spotřebovaných potravin přivádělo jejich zásobitele doslova do zoufalství, než si uvědomili, že si draci mohou sami nalovit. Poté všech čtrnáct dračích spojenců

soustředilo schopnosti k jedinému cíli. Budovali ze zříceniny pevnost, která by obstála v době obležení.

Dokonce i Shana viděla poprvé draky používat kouzla na něco jiného než na přeměnu. Stále nevěděla, jak dosáhli toho, co vytvořili. Zdálo se, že podstatou kouzel byla stejně dokonalá znalost… podstaty věcí, která jim umožňovala proměnu do neživých předmětů. Viděla, že se o pevnost výborně postarali. Když vyhnali všechny děti, začali místo přetvářet. Tvarovali kameny do potřebných rozměrů.

Když skončili, byla pevnost dokonalá. Na vrcholcích zdí byly opevněné ochozy, střechy se střílnami a s průzory. Vrcholky byly vyboulené ven, měly ostré rohy, takže pozorovatelé nemohli vidět přímo dolů na úpatí zdí. Na druhé straně se ale vše, co do zdí narazí, s větší pravěpodobností odrazí ven než dovnitř. Všechny rohy byly zakulacené, aby se za ně nedaly zaháknout kotvy. Mezi hradbami a budovou byl naprosto prázdný prostor. Ve výšce třetího poschodí byla budova spojena chodbami s hradbami. Stěny stavení nenarušoval do výše druhého poschodí jiný otvor, než dveře v přízemí. Jeho střecha byla také zakulacená, aby po ní klouzaly střely. Uvnitř byla v každém podlaží jedna obrovská místnost. Nikde byste nenašli škvíru, skulinu nebo spáru. Celé místo budilo dojem, jako by bylo vytesáno z jednoho kusu skály. Z toho vyplývalo, že útočníci nemohli najít žádné slabé místo. Elfové z toho budou určitě zoufalí.

Přesto měla pevnost jednu vadu, která se ale okamžitě napravila. Totiž nedostatek ohnišť. Rychle se vybudovala kamna s komíny, které vedly z oken. Další potíž, že tu nebyly místnosti pro jednotlivce, by se stala opravdovým problémem, kdyby tady chtěli žít déle.

Pro jejich současnou situaci byla proměna pevnosti přímo zázračná. Většina čarodějů to také nadšeně sdělovala správci pevnosti.

Shana nechtěla jít do extrému. Hygienická zařízení v Citadele byla přizpůsobena lidem. Pokud chtěla být shovívavá, musela říct, že dračí výtvor byl nedokonalý. Přesto to bylo široko daleko nejlepší místo, kde se dalo přečkat obležení. Obležení – to byl správný výraz pro jejich současnou situaci. Dyran přitáhl se svou armádou dva dny

poté, co draci dokončili přeměnu. Každým dnem se k Dyranovi připojovali další elfové. Krádeže rozšířily zprávy o jejich přítomnosti k elfům, kteří vlastnili malá panství a mysleli si, že jsou na takovou dálku nezranitelní. Ztráty Dyranových vojsk, rozloha a vybavení Citadely, když ji objevili, přesvědčily každého elfa, že je nebezpečí reálné a vážnější, než předpokládali.

Dyran zůstával velitelem. Svou pozici si držel pouze silou vůle. Shana se snažila, aby ho svrhli, ale moc nevěřila, že by o své postavení přišel. Odstranila by ho jenom smrt nebo neschopnost. Neschopnosti se od něj asi nedočkají. Dosavadní kouzelné útoky byly odraženy po prvním střetu, kdy čarodějové zjistili, jak se s nimi vyrovnat. Před zbytkem se účinně bránili. Prozatím neutrpěli mnoho ztrát, ačkoli už ztratili deset bojovníků a dvojnásobek jich byl zraněn. Nejhorší však bylo vyčerpání. Nepřetržitě sledovali tábor, aby se vyhnuli momentu překvapení. Podobně sledovali elfy.

To měl na starosti Nejvyšší šaman. Zastával stejnou funkci, jakou měl Dyran v řadách lordů. Shana ani nemusela nic říct o starých kronikách. Čarodějové sami se podřídili jeho velení na základě toho, že byl stejně vůdce a že už něco podobného prožil. Nejvyšší šaman byl nejdříve zaskočený a funkci vůdce se bránil, ale neměl na výběr. Ostatní draci by nebyli nadšeni, kdyby jim veleli dvounožci. Navíc, jakmile se dokončila přestavba, hrozil zmatek, pokud by se neujal velení.

Měl na starosti sledování elfů, kteří ovšem vztyčili ochranné štíty. Přesto však čas od času něco proniklo na povrch. Každé takové uklouznutí mohlo znamenat důležitou informaci.

Na druhé straně elfové netušili, že se mají utkat s více draky a ne jenom s jedním. Příbuzní vylétali na lov po setmění a vraceli se nasyceni před úsvitem. Dávali si pozor, aby je nikdo z druhé strany nespatřil. V případě, že šamani potřebovali vidět na oblohu, když pracovali s počasím, odletěli večer a jednoduše se nevrátili. Přes den se schovali v okolí.

Elfové fušovali do počasí. Draci se poprvé utkali s tou skutečností, když jim v rukou spočívalo urovnání všech bouří. Nebo spíše v pařátech.

Za zdmi nezůstali žádní čarodějové. Déšť rozmočil všechno na dohled, nemilosrdně bušil do nechráněných hlav. Každý se snažil dostat do přístřeší. Tábor elfů nebyl právě nejšťastněji zařízen. Pokud lidé nebojovali, mačkali se v primitivních přístřešcích, pod cáry látek nebo pod stromy. Dobrá polovina stanů byla pobořená a druhá část hrozila, že se v nebližším okamžiku složí. Stanové tyče nedržely v rozbahněné zemi. Poryvy větru obracely stany naruby. Ani elfové nebyli zcela imunní. Hodně jich sdílelo nocleh, protože ti, kteří byli v kouzlení slabší jako například Cheynar, nebyli odolní proti větru a špatnému počasí. Jejich pohodlné stany také ležely v blátě v deštové sprše.

Přestávka však byla jenom dočasná. Navzdory dešti a hromobití Dyran zesiloval útok. Stráže, které pozorovaly tábor, se nechaly slyšet, že to byl zcela jiný muž, než kterého tak dlouho pozorovaly. Tento Dyran byl nesmiřitelný, nepřipouštěl neúspěch, ničemu nedovolil, aby ho dlouho zdržovalo … zešílel, dalo by se říct, že je posedlý. Valyn ztichl, když slyšel zprávu stráže. Shanu zajímalo proč. Když se ale nesvěřil jí ani Stínoví, pustila to z hlavy. Valyn se jim poslední dobou stále více vzdaloval. Byl odtažitý, zasmušilý, ani Denelor ho nedokázal vylákat z jeho ulity. Možná se cítil neužitečný. Většina starších čarodějů lépe ovládala bojová kouzla než Valyn. Měl příliš měkké srdce, než aby se přidal ke střelcům na hradbách. Stín naopak přikládal ruku k dílu. Měl plno nápadů, vždy jste ho našli mezi prvními dobrovolníky. Od aféry s Trianou jenom vzkvétal. Shana se na něj postupem času stále více spoléhala. Díky tomu, že se znala s draky a že byla jediná, kdo měl živou zkušenost s bojem, se Shana de facto stala vůdcem tohoto malého povstání.

„Tak," řekla Shana, když skončila s Lianiným pařátem. „To by mělo opravdu stačit. Je zbytečné, abychom každý šíp osadili úlomkem drápu. Na lidi mají totiž stejný účinek jako obyčejná ocel."

„Takže co s nimi děláš, jestli se mohu zeptat?" řekl Keoke roztržitě, proměnil se do podoby míšence a chvíli balancoval, než získal rovnováhu. Liana ho následovala, ale zabralo jí to více času.

Shana opatrně smetla úlomky do košíku pro čaroděje, kteří pracovali jako zbrojíři. „Vylepšené šípy dáváme několika nejlepším

střelcům. Kdykoli se dostane nějaký elf na dostřel, zamíříme na něj. Minimálně je to znervózňuje.“

„Když jsem viděla, co se stalo tomu Dyranovu poskokovi, už se nedivím,“ odpověděla Liana, která vykukovala ven průzory ve zdi. „Není to zrovna příjemná smrt. Shano, bouře se začíná uklidňovat. Vypadá to, že elfové opět získávají kontrolu nad bojištěm.“

Shana potlačila sten. „Muselo se to stát dřív nebo později. Jenom jsem doufala, že to přijde později. Zajímalo by mě, co podniknou dál.“

Zjistila to velmi brzy. Po schodech vybíhal Stín, sotva popadal dech. „Začal další útok. Jenomže tentokrát – tentokrát shromáždil neozbrojené otroky, většinou děti. Žene je před bojovníky, takže je z nich živý štít. Musíme střílet na děti, když se chceme dostat na bojovníky.“

Shaně se udělalo špatně. Na okamžik si myslela, že bude zvracet. „Ví to Valyn?“ zeptala se. Věděla, že jeho reakce bude horší než její.

„Byl na hradbách,“ řekl Stín s lítostí v hlase.

Shana potřásla hlavou. Bylo jí ho líto, ale lítost neodežene armádu od brány. Hrůza jí nemohla zbránit, aby se postavila na odpor.

„Mimochodem, volají tě ven,“ řekl Stín a pustil z hlavy svého bratrance stejně jako Shana. „Přesněji Nejvyšší šaman. Mě také. A ostatní draky. Myslí, že bychom měli vymyslet způsob, jak otroky obejít nebo jak je nejdříve odstranit.“

„Dobře,“ řekla. Na Valyna už ani nepomyslela. „Pojďme.“

Příbuzní se proměnili na míšence a následovali Stína na hradby. Lehce našli Nejvyššího šamana, protože se nacházel v hloučku, který vřel aktivitou. Neustále se u něj střídali poslíčkové z jednotlivých částí opevnění.

Zdálo, že drak je velmi zaměstnaný. V očích měl ustaraný výraz.

Shana si vzpomněla na staré kroniky. Už znala důvod. Nebylo to poprvé, co Dyran využil této lsti.

Posledně se čarodějům nepodařilo otroky zachránit. „Nevím,“ řekl Denelorovi, když se k nim připojila skupinka. „Žádná naše zbraň

se k nim nedostane, aniž by zabila děti. Kdyby se draci proměnili, mohli bychom vyletět a použít šoků…“

Denelor důrazně zavrtěl hlavou. „Ne, ne. Potřebujeme vaši přítomnost udržet co nejdéle v tajnosti. Dyran ještě nepoužil své nejhorší zbraně. Brání mu v tom jenom fakt, že na kámen neúčinkují. Kdyby se dostaly na kůži, třeba i chráněnou šupinami, to už by bylo něco jiného.“

„Čeho se bojíme?“ chtěla vědět Shana. „Mohou vystřílet šípů kolik chtějí. Přes kámen nám nemohou ublížit.“

„Máme starosti na hradbách,“ odpověděl roztržitě Parth Agon. „Mohou se dostat tak blízko, aby mohli vztyčit žebříky nebo aby použili obléhací stroje.“

„Co kdybychom se žebříků a všeho zbavili?“ navrhla Shana. „Vždyť všichni umíme svolávat oheň. Tím bychom získali čas.“

Tvář Nejvyššího šamana se vyjasnila, když Denelor a Parth kývli. „To by nám mělo poskytnout nějaký čas,“ řekl. „Snad by se nám mezitím mohlo podařit znovu přivolat déšť. Mohli byste to, pánové, zorganizovat?“

„Okamžitě,“ odpověděl Denelor. Parth už byl na cestě. Zastavoval se na hradbách u každého čaroděje. Denelor chvátal dolů. Shana si zastínila oči a vyhlédla z hradeb. Z místa, kde měli elfové uskladněné obléhací stroje, se začal zvedat pramének kouře. Otroci spěchali, aby uhasili oheň. Strojů bylo mnohem méně než čarodějů, takže se jich na každý kus soustředilo několik. Zanedlouho se oheň divoce rozhořel, valil se z něj hustý černý kouř.

„Díky, maličká,“ řekl tiše Nejvyšší šaman. Shana se na něj překvapeně otočila.

Pozoroval rostoucí plameny, ale ve skutečnosti je neviděl. „Tohle – mi vrací mnoho vzpomínek. Většinou nejsou moc příjemné. Bál jsem se, že se tady bude historie opakovat… tolik mrtvých…“

„Jenom kdybychom nebyli takoví hlupáci a poučili se z minulosti,“ řekla rozvášněně. „Nedopustíme, aby se to stalo. Nikdo z nás. Ani Parth Agon. Cožpak nevidíš, co dělá? Když někde propukne osobní spor, je právě tam. Pokud jej nemůže urovnat – a dosud se mu to dařilo – dohlédne, aby oba lidi oddělil a někdo je hlídal, aby nepůsobili potíže. Všechno jídlo a voda se čistí, než je pozřeme,

takže nám sem nemohou zavléct žádnou nákazu. Všichni spolupracujeme.“

Nejvyšší šaman se pootočil a usmál se. „To je pravda.“

„Potřebujeme jenom někoho, kdo se vyzná ve válečnictví,“ podotkla. „To jsi ty. Proto tě potřebujeme a proto jsme z tebe udělali velitele.“ Trochu se zakřenila. „Navíc Parth říkal, že se nikdo nebude hádat s velitelem, který má zuby velké jako je on sám vysoký.“

Nejvyšší šaman se pousmál. „Dobrý postřeh. To bych se tedy měl snažit. Pochybuji, že tu někdo ví víc o Dyranovi. Právě on je totiž naším nejzarytějším nepřítelem…“

Opět upřel pohled na armádu. Shana zahlédla, že se nad něčím zadumal. Poznala, že si umínil, že tento konflikt neskončí jako minule.

Stále ho bolely staré vzpomínky. S bolestí se dá ale bojovat. Právě pro to se rozhodl.

Usmála se a vyběhla ven, aby se přidala k ostatním, kteří udržovali v plamenech beranidlo.

Valyn si otřel ústa třesoucí se rukou a odvrávoral pryč. Nejprv pocítil naprosté zděšení, když viděl, jak před bojovníky shromažďují bezmocné plačící děti jako lidský štít. Když potom zpozoroval, že vojáci zabíjeli děti, které nechtěly spolupracovat a začaly utíkat, udělalo se mu náhle špatně. Valyn jezdil celý život na lovy, ale nikdy neviděl umírat myslící bytost. Až dosud neviděl umírat dospělého násilnou smrtí, tím méně dítě.

Utekl z hradeb do bezpečí a úkrytu pevnosti. Tam se poddal své slabosti.

Venku pokračoval boj, tlumený několikerými zdmi. Zostřoval se, když elfové získali kontrolu nad počasím a odvolali bouři, která je sužovala.

Opřel se hlavou a zády o chladnou zeď, objal si ramena a roztřásl se – protože on jediný ze všech opravdu znal svého otce. Jeho krutost byla teprve na počátku.

Už to zažil. Dokonce pro to existoval v jazyce elfů i zvláštní termín. *Shi maladia* – podivná fixace na objekt nebo případ, která se objevovala po několika prožitých staletích. Došlo mu, že otec upadl

do takové fixace, když stráž popisovala jeho změněné chování. Dyran není duševně zdravý, jak tomu říkají míšenci.

Podle elfích měřítek byl zdravý, ale jakmile byla jeho maladia odstartována, ztrácel soudnost a schopnost střízlivě odhadnout situaci. Bude hůř. Jedno násilí bude následovat další, dokud se čarodějové nevzdají, i kdyby zpočátku měli naději na vítězství. Potom je bez ohledu na úmluvu zabije se stejnou nemilosrdností, s jakou draci zabíjejí svou potravu. Shana neustále mluví o příměří, pomyslel si zoufale. Dyrana však nic nepřiměje, aby dodržoval podmínky příměří. Jednoduše v takovém případě neuznával žádné dohody. Ostatní včetně Cheynara by dohodnuté příměří určitě dodrželi. Jenom otec ne. Nyní ne.

Valyn už dvakrát viděl otce v takové náladě. V obou případech narazil na neočekávaný vzdor. Poprvé když se snažil získat v Radě spojence, podruhé když pro sebe domlouval spekulativní sňatek. V obou případech se nevzdal, dokud opozici naprosto nezlikvidoval. V druhém případě se dívka rozhodla k neočekávanému tahu a utekla s jiným. Dyran si nedal pokoj, dokud oba milenci nezahynuli.

Tehdy ho nikdo nepodezíral. Elfové si nevšímali smrti jiných elfů – a o obou úmrtích se hovořilo jako o tragických nehodách… Valyna to zajímalo. Byly mezi nimi nevyřešené věci a těsně před každou „nešťastnou náhodou“ otec nechal vycvičit a odeslat zvláštní „tělesnou stráž“. Po návratu daného člověka poslal do výslužby.

Elfové si lidí stěží všímali a míšenci byli méně než havěť. Neexistoval slib, který by Dyrana donutil, aby s nimi uzavřel dohodu. Dohlédne, aby všechny do jednoho pobili. Pokud ho ovšem něco nebo někdo nezastaví. Pokud Dyrana neuklidní, nevytrhnou ho z bludného kruhu posedlosti a pokud nebude sám přesvědčen, že by pokračování v boji bylo pro něj nevýhodné. Pokud ho nevytrhnou z jeho… stavu… do bodu, kdy bude znovu schopen rozumně uvažovat.

Nebo si to jen myslím, uvažoval Valyn. Odtáhl se ode zdi. Už se netřásl. Byl jasně rozhodnutý.

Před několika dny vymyslel provizorní plán, kvůli kterému nechal Stína ukradnout z Dyranova stanu zvláštní beryl. Lord, který byl příliš zaměstnaný událostmi, si neuvědomil, že zamčené kabinety nejsou pro čaroděje překážkou. Zvlášť pro toho, kdo věděl, kde

danou věcičku najít. Valyn sáhl do kapsy pro kámen. Byl zahřátý teplem jeho těla. Patřil k Dyranovým talismanům – drahokamům, ve kterých si pro případ nouze skladoval část své síly. Nejen to. Právě tento beryl patřil mezi nejdůležitější kameny Dyranova pokladu. Používal ho už několik století a velmi si na něj zvykl. Pokud bude mít Valyn kámen u sebe, všechno, co Dyran zkusí, se mu obratem vrátí.

Kdyby ho chtěl Dyran uhodit, pocítí ránu zároveň s Valynem, pomyslel si mladý elf. Rozhodl se a vyrazil hledat do přízemí Zeda. Měl by donutit Dyrana přemýšlet. Možná bude moci použít kámen, aby otce ovládl. Alespoň z části. Stálo to za pokus.

Zed byl s jedním z draků, který byl v podobě míšence. Oba s plným nasazením osazovali úlomky dračích drápů do hotových šípů. Když je Valyn našel, Zed právě dokončoval poslední šíp.

„Zede?“ řekl Valyn ostýchavě. „Mohl bys pro mě udělat maličkost? Ona to vlastně není maličkost…“

„Mohl,“ odpověděl Zed a položil poslední šíp na hromadu vedle draka. Drak bral zelené ohnuté zdánlivě neužitečné větve, promnul je mezi rukama a proměnil je v dokonale rovný šíp. Potom na jednom konci vytvořil drážku a osadil do ní hrot. Výsledek své práce podal dítěti, aby hrot přivázalo a na druhý konec šípu připevnilo peří. Zed vstal a protáhl si ztuhlé svaly, které odmítaly pohyb.

„Co potřebuješ, Valyne?“ zeptal se čaroděj a navyklým pohybem si urovnal rozčepýřené vlasy. Valyn pokývl, aby ho Zed následoval do odlehlého kouta místnosti. Když se dostali z doslechu ostatních, podíval se na Zeda.

„Nejdříve bys měl vědět,“ řekl tiše lord, „že nejsem míšenec.“

„Prosím?“ řekl překvapený Zed. „Ale…“

„Jsem čistokrevný elf,“ přiznal Valyn. Zatímco se Zed vzpamatovával z jeho prohlášení, Valyn dodal: „Dyran je můj otec. Jsem jeho dědic.“

Valyn Zedovi rychle vysvětlil důvody, proč ho vyhledal. „Znáš všechny přístupové cesty do pevnosti. Musím se dostat ven. Jakmile se dostanu do tábora, zajistí mi můj původ bezpečí, dokud se nedostanu k otci.“

„A co potom?“ zeptal se Zed.

„Potom se s ním pokusím promluvit,“ řekl Valyn mnohem klidněji a přesvědčivěji, než se ve skutečnosti cítil.

Zed se poškrábal na hlavě. „Co když s tebou nebude chtít mluvit? Co budeš dělat potom? Jenom tak odejdeš? Já nevím, Valyne. Nemyslím, že tě nechá jít.“

„Já – myslím, že mě podceňuje, Zede.“ Valyn přemýšlel, kolik toho má čarodějovi říct. „Mám věc, která by mi měla zajistit výhodu. Myslím, že mohu jeho sílu neutralizovat, když už se mi s ním nepodaří promluvit.“

Zed se na Valyna dlouze zadíval, než mu odpověděl. „Tak mi prozraď čistě ze zvědavosti tohle: Kdyby Dyran použil všechny své triky, probořil hradby a našel tě tu, co by se s tebou stalo?“

„Pravděpodobně by mě zabil,“ Valyn odpověděl s co možná největší nenuceností.

„A když se Dyranovi podaří shromáždit v Radě všechny elfy?“

„Bude moci vytáhnout z Vyšších lordů každý kousek jejich síly, ať už přímo z osob nebo z jejich zásob. Potom rozboří hradby.“

„Jakou má šanci?“ zeptal se opatrně Zed.

„Každým dnem pravděpodobnost roste,“ přiznal mu čestně Valyn. „Čím déle bude náš střet trvat, tím větší nebezpečí pro ně budeme představovat a tím pravděpodobněji se to Dyranovi podaří. Mohou si dovolit posílat tolik bojovníků, až se poslední z nich vyšplhá na hradby po hromadě mrtvol pod nimi. Mohou nás unavit svými kouzly a potom udělat nečekaný tah. Mohou nám zabránit v krádežích a tak nás vyhladovět.“

Zed si chvíli kousal spodní ret, rozhodoval se. „Pojď,“ řekl. „Ukážu ti zadní východ.“

„Zadní východ“ představoval malý poklop, který zakrýval šachtu, jež vedla do tunelu ústícího někde v údolí. Šachta představovala kolmé kruhové propadliště hluboké několik poschodí. Bylo příliš široké, než aby se někdo mohl zapřít zády o stěnu a pomalu se vysoukat až nahoru. Valyn přičaroval světlo a osvítil celou šachtu. Byla opravdu dlouhá. Dolů se dalo jedině sešplhat po laně, které bylo namotáno na dveře a ukotveno v železném kruhu

zapuštěném do kamene. Valyn se podíval do šachty, potom na provaz a vzdychnul.

„Netvrdil jsem, že je to jednoduchá cesta," řekl mu Zed. „Řekl jsem jenom, že je to zadní východ. Mohl bys požádat některého z lepších čarodějů, aby tě dopravil do tábora."

„Ne, díky," odpověděl Valyn a začal si kolem pasu upevňovat provaz na slaňování. „Potřebuji se tam dostat v tichosti. Nechci o sobě dát předem vědět."

Přezkoušel provaz. Zdál se dostatečně pevný.

„Počkám, než se dostaneš dolů," řekl tiše Zed. „Musím potom vytáhnout provaz." Jedno ani nemusel vyslovit: že ho totiž na zpáteční cestě nebude potřebovat. Buď se z něj stane vězeň nebo prostředník při jednáních o smíru.

Valyn se ještě jednou podíval dolů. Šachta byla opravdu hluboká a kameny vlhké a slizké.

„No, raději bych měl vyrazit," řekl. Na ustaraný Zedův pohled odpověděl: „Neboj se. Chci zvítězit. Hodlám s tebou vypít láhev šampaňského na oslavu vítězství."

Usmál se na Zeda a vykročil do prázdna.

V táboře panovala neuvěřitelná špína a utrpení. Valynovi se zvedal žaludek už jenom ze samotného zápachu. Stav Dyranových otroků ho málem donutil, aby se otočil na patě a utekl.

Když viděl, jak na tom jsou bojovníci, kteří měli Dyranovi vyhrát válku, uvědomil si, jak je Dyran posedlý myšlenkou, že zlikviduje svého nepřítele.

Tábořiště vypadalo, jako by se jím přehnala katastrofa, po které nezbyl nikdo, kdo by mohl dát věci do pořádku. Nikdo znovu nestavěl bouří pobořené stany. Nikdo nečistil zaplavené odpadní jámy, ze kterých se voda rozlévala spolu s odpadky po tábořišti. Zranění se z posledních sil vlekli do tábora, ale nikdo se o ně nestaral. Válečníci, kteří byli neschopní boje, leželi v přístřešcích, jež si stihli sami nebo s pomocí přátel postavit, než Dyran nařídil současný útok. Mnoho zraněných a nemocných bojovníků umíralo. Neteří už byli mrtví, ale nikdo mrtvá těla neodklízel.

Valyn si držel před obličejem kapesník a předstíral, že se ho to netýká. Prodíral se troskami tábora. Úmyslně si nevšímal ničeho, co mu přímo neleželo v cestě. Žádnému lordovi by nevadilo, že lidé leží a umírají ve vlastní špíně. Vadilo by mu jedině, že umírají tady a ne tam, v bojových liniích, kam patří.

Valyn uvažoval, kde jsou asi zálohy. Potom vzhledem ke stavu lidí v táboře usoudil, že jim dali zbraně a poslali je spolu s ostatními na hradby.

Lehko našel Dyranův stan. Patřil mezi několik bouří nedotknutých plátěných budov. Vztyčili ho na návrší naproti pevnosti čarodějů. Velký zlatý a šarlatový stan stál na úrovni kamenné stavby a představoval snadný cíl. Nebylo to však důležité, protože se ho nedotklo nic z toho, co čarodějové nebo draci posílali z hradeb. Valyn mohl stěží uvěřit svému štěstí, když se mu podařilo vyjít kamenitý svah a dojít přímo ke stanu, aniž by ho zastavil někdo známý. Přišlo mu na mysl, že míšenci propásli skvělou příležitost, jak Dyrana zavraždit. Stačilo by jenom, aby vytvořili iluzi čistokrevného lorda…

Ne, to by nevyšlo. Na kraji tábora jsou pravděpodobně umístěná kouzla, která ostatní kouzla ruší. Otec mohl být posedlý, ale určitě nebyl hloupý.

U vchodu do stanu stála hlídka. Oba strážci si Valyna všimli. Vzpřímil se. Jeden z nich ho poznal. „Pan Valyn?“ řekl.

Byl klidný. Nepřekvapilo ho, že viděl Dyranova syna. Nezdálo se, že by stráže něco věděly… Hmm. Určitě se všeobecně neví, že dědic „zmizel“.

„Počkám uvnitř na svého otce, jestli mohu,“ pronesl klidně, jako by chodil k otci na návštěvu přes bojiště každý den.

„Samozřejmě, pane Valyne,“ odpověděl pohotově muž a otevřel mu stan.

Valyn vešel. Když si zvykl na tlumené světlo, nepřekvapilo ho, že stan je střídmě zařízen na rozdíl od honosného sídla.

Nic tu Dyrana nerozptylovalo od jeho posedlosti. Tady venku byl Bojovník, Obránce klanů.

Stan rozděloval závěs na dvě části: soukromou a veřejnou. V prostoru určeném pro veřejnost stál přenosný stůl, židle, stůl na

mapy, stojany na zbraně a brnění a skříň na listiny. V soukromé části se nacházela postel, další židle, kufr plný šatů, dvě skříňky na zásoby a to bylo vše.

Valyn se stačil sotva porozhlédnout, když se venku ozvaly kroky oznamující příchod další osoby.

Otočil se s rukou na závěsu, aby uviděl, jak otec prochází dveřmi stanu.

Dyran ztuhl. Stan se za ním zavřel.

„Dobrý den, otče," řekl tiše Valyn.

Dyran se na děj díval, jako by nemohl poznat, kdo ho zdraví. Potom si pomalu sundal rukavice. Odhodil je. Byl oblečen ve složitě tepaném zlatém brnění, přes který si zapnul šarlatový plášť se svým znakem. Měl u sebe meč. Nenosil však přilbu. Vlasy si pletl do copu. Po chvíli – popošel dva kroky a zkřížil si ruce na hrudníku.

„Vím přesně, kde jsi byl, Valyne," řekl bezbarvě. „Předpokládám, že jsi nedostal rozum ohledně té chamradě."

„Doufal jsem, že řekneš, že jsi došel k rozumnému mínění o mých přátelích, otče," řekl Valyn a napodobil otcův postoj. „Doufal jsem, že sis uvědomil, že tvoje krevní msta je zbytečná. Nezačali bychom…"

Dyranův výraz – nebo spíše absence výrazu – se nezměnil. Změnily se jenom oči. Nebezpečně v nich zablýsklo. Podobaly se žhavým uhlíkům…

Podobaly se očím jednorožce, který se chystal zaútočit.

„To je všechno, cos mi chtěl říct?" řekl Dyran velmi jemně, velmi uhlazeně. „Rozhodl ses, že potáhneš proti vlastnímu rodu s těmi zvířaty?"

„Nejsou to zvířata. Nemuseli bychom se dělit na znepřátelené strany… Vůbec by se nemuselo bojovat… Zvlášť my dva bychom nemuseli…"

Zatímco mluvil, světlo v Dyranových očích jasnělo. Popošel k synovi, až stáli na dosah.

„Ne," zašeptal Dyran. „My dva spolu nebudeme bojovat." V očích mu vzplál požár. „Zplodil jsem jednoho syna, mohu zplodit dalšího."

Valyn měl pouze okamžik – ale stačilo to.

Když se ho otec pokusil na místě sežehnout plnou silou svých obdivuhodně mocných kouzel, Valyn se naklonil dopředu.

Uchopil ho za ruce ve chvílí, kdy ho zasáhla rána. V dlani pevně svíral beryl. Objal otce do smrtícího náručí – rána zasáhla oba dva…

Pevnost se otřásla v základech silou výbuchu. Potom ji zasáhla tlaková vlna, která všechny povalila, ačkoli je většinou krylo kamenné opevnění.

Shana se znovu rychle postavila a zděšeně zírala na tábor.

Celý vrchol kopce, na kterém stál Dyranův stan, zmizel. Na jeho místě byl jenom oblak kouře. Po celém úbočí se rozhořely ohně zapálené rozprášenými troskami. Další trosky padaly na území mezi hradbami a budovou a na bojovníky pod hradbami.

„K čertu…“ řekl Zed přidušeným hlasem. „Valyn…“

Něco uvnitř Shany křičelo bolestí. Potřebovala vědět, co tam venku dělal Valyn. Ale druhá část jejího já si všimla, že na bojišti zavládnul zmatek. Bojovníci byli nejednotní, útok přestal, velitelé zmatkovali.

„Zavolejte ostatní,“ vykřikla. „Nezapomeňte na draky! Nastal čas, abychom zaútočili!“

„Ale…“ protestoval Zed. „Valyn…“

„Později,“ štěkla na něj a v duchu si slíbila stejné „později“.

„Jdi!“

Když odešel a ona zůstala na hradbách sama, na chvíli se podvolila tomu „později“.

Valyne, ty pitomče… oh, Valyne… Po tváři se jí rozběhly slzy bezmoci, když pozorovala, jak se kouř pomalu rozplývá.

Když se k ní však připojili ostatní, aby společně zaútočili, na suchých tvářích nebylo po slzách ani stopy.

Před soumrakem přišel s bílou vlajkou sám Berenel. Shana mu nešla naproti. Nechala vyjednávání na Kalamedeovi (v převleku míšence), starém Parthu Agonovi a Denelorovi. Místo toho si našla v pevnosti tiché klidné místo, schoulila se pod pokrývku tváří ke zdi a čekala, až přijdou slzy.

Nic. Jenom hrozná bolest a sebeobviňování. Byla to její vina, myslela si otupěle. Kvůli ní se cítil zbytečný. Ani se nenamáhala, aby pro něj našla úkol, který by mohl splnit. Jenom ho odstrčila z cesty. Je to její vina…

Ve tmě se ozvaly kroky. Vzápětí je následoval hlas. „Shano? Mohu k tobě?“

Podívala se nahoru, chytila Mera za ruku a stáhla ho k sobě dolů. Chytil se jí a Shana si ho přitáhla na hruď. Vyplakával si tam své výčitky.

Konečně se v Shaniných očích objevily slzy. Plakali spolu.

Když jim došly slzy, povídali si a vzpomínali na Valyna. Mero měl samozřejmě více vzpomínek, takže nakonec mluvil jenom on a Shana poslouchala. Hovořil o tom, jak Valyn všechno hluboce prožíval – a jak málo to na sobě dával znát. Jak se musel v posledních dnech cítit zbytečný, protože všechno zastali oni dva, zatímco Valyn nebyl schopen udělat nic smysluplného.

Vůbec jsem ho neznala, uvědomila si Shana. Merovy historky ji překvapily. Cítila se sklesle. *Myslela jsem si, že ho znám, ale mám takový pocit, že jsem viděla jenom to, co jsem vidět chtěla.* Znovu se rozplakala, aniž by věděla proč.

Dlouho společně mlčeli. Ticho neporušili oni, ale „hluk“ dopravního kouzla v blízkém okolí.

Shana okamžitě vyskočila. Bála se zrady. S Merem po boku se rozběhla po schodech. Po cestě ještě stačila vytvořit světlo. Pevnost vypadala téměř opuštěně. Jejich kroky se dutě odrážely od zdí točitého schodiště. V polovině potkali Zeda.

„Všechno je v pořádku,“ řekl jim. Odmlčel se, aby popadl dech. „Lord Berenel si poslal pro zástupce Rady. Podepíší dohodu. Všichni jsou venku…“

Nechtěli jsme vás rušit, řekl tiše. *Domníval jsem se, že až uslyšíte příchod lorda Asrevila, budete se k nám chtít připojit.*

Ostýchavě se díval ze Shaniny tváře na Mera a zpátky. Slabě se usmál. „Všechno je v pořádku,“ řekla. „Jdeme s tebou.“

„Dobře,“ viditelně se mu ulevilo. „Opravdu tě teď potřebujeme.“

Kývla a vydala se zpátky dolů. Byla si vědoma, že ji Mero se Zedem následují. Cítila mezi sebou a oběma přáteli větší propast než vzdálenost několika kroků.

Opravdu tě teď potřebujeme…

Uvažovala, do jaké míry ji ve skutečnosti potřebují. Do jaké míry potřebují viditelnou nositelku zhouby elfů?

Kde je místo jenom pro Shanu?

„Tak kolik máme času, abychom odešli?“ zeptala se Shana Denelora, když lord zmizel.

Denelor uzavíral dohodu. „Teoreticky šest měsíců. Osobně bych chtěl být dlouho před vypršením lhůty daleko v divočině, kde by mě elfové nemohli vypátrat. Ty bys měla ovšem zmizet během několika příštích dnů. Sama dobře víš, že tě nenávidí.“

Shana unaveně pokrčila rameny. „Musí na někoho všechno svést. Já jsem viditelný cíl.“

„Nikdy jsem si nemyslela, že se Předpověď vyplní tak blízko mne, Shano,“ řekla Alara lítostivě. Spolu s ostatními na sebe vzala podobu míšence, aby neovlivňovala vyjednávání s elfy.

Zed naklonil hlavu na stranu. „Vás nikdy nenapadlo, že můžete šířit skutečné proroctví?“ zeptal se. „Podívejte se, vždyť se k němu Shana dokonale hodí.“

Shaně na chvíli ztuhla krev vžilách. „To je jenom náhoda,“ řekla spěšně. „Kdokoli z nás by mu odpovídal. Já jsem byla jenom náhodou nejnápadnější.“

Ostatní se na ni ale nějak divně podívali. Cítila v kostech, jak se propast mezi nimi prohlubuje.

Takže mě znovu vyhánějí. „Budu pracovat jako průzkumník,“ navrhla rychle, „protože stejně musím být venku. Půjdu trochu na sever, potom zamířím na západ a uvidím, co se tam dá najít.“ Přinutila se usmívat. „Je dobře, že spolu můžeme komunikovat v myšlenkách. Budu vám tak moci snadněji hlásit své objevy. Z vás všech se nejlépe hodím na práci průzkumníka.“

„Půjdu s tebou,“ přihlásil se okamžitě Keman.

„Já také,“ řekli najednou Alara a Nejvyšší šaman. „Jsme také vyhnanci, dceruško,“ řekl jí, jako by ho to pobavilo. „Někteří

Příbuzní vytrvale odmítali, abychom vám letěli na pomoc. Takže už podruhé v životě vedu skupinu vzbouřenců do nového domova.“

„Ale…“ začala. Uklidnil ji.

„Půjdeme rádi,“ řekl. „Příbuzní nemilují život bez dobrodružství.“

Také bych s vámi rád šel, když mě vezmete s sebou, ozval se nečekaně hlas. Otočila se na Mera, který pokrčil rameny. *Když půjdu s vámi, nebudu mít čas na přemýšlení. Myslím, že bych vám mohl být také užitečný. Kromě toho – cítil bych se bez tebe hrozně sám.*

Pomalu kývla na souhlas. „Ráda bych tě měla s sebou, Mero,“ odpověděla. „Děkuji ti.“ *Cítila bych se hrozně sama, kdybych tě neměla u sebe…*

Stydlivě se usmál. Shanu překvapilo, jak dobře jí ten úsměv udělal.

„Na cestu se vydáme zítra, souhlasíte?“ řekl Nejvyšší šaman.

Shana se dívala z jednoho na druhého. Už neměla pocit, že ji znovu vyhánějí.

Nebudu vyhnancem, budu hledat novou cestu. To není tak špatný úkol. Budu s sebou mít své přátele a rodinu.

„Budeme za tebou stát a počítat s tebou,“ řekl Denelor jemně, jako by četl jejich myšlenky. Možná, že se mu to podařilo.

„Ráno,“ souhlasila a Mero kývl. „Ráno začneme objevovat nový svět.“

André Nortonová
Mercedes Lackeyová

ELVENBANE

Ilustrace na obálce Boris Valejo
Grafická úprava obálky Matouš Přikryl
Překlad Dana Burianová
Odpovědný redaktor Luděk Příhoda
Sazba MPN
Vydalo nakladatelství MUSTANG s.r.o.
jako svou 210. publikaci
Plzeň 1996, vydání 1.